

Giới thiệu Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi

Editor: Diệp Lưu Nhiên (Ran)

Nữ chính là một người mạnh mẽ lại ngang tàn không dễ dàng chinh phục, nàng ở thời hiện đại là một đặc công nhưng chỉ là giả, cứ thế mà linh hồn nàng xuyên về dị giới trùng sinh, biến thành phế vật kiêm hoàn khổ tiểu tước gia tam đẳng quốc.

Nhưng từ đây mọi chuyện sẽ thay đổi hẳn hoàn toàn vì phế vật chuyển mình, tu luyện tiến triển cực nhanh, luyện đan luyện khí dễ như trở bàn tay, đàn thủ quỳ lạy...

Chính là bị bắt nữ giả nam trang cũng liền thôi, rõ ràng công bố bên ngoài giới tính là nam, vì sao còn rước lấy yêu nghiệt quán thân?

Từ đây, cao lãnh thần bí thánh chủ đại nhân, hóa thân trở thành khổ bức truy thê nô! Một hồi thế lực ngang nhau chơi trò truy đuổi, giữa hai người triển khai... Trích đoạn:

"Yêu nghiệt, tránh gia xa một chút!" Mỗ nữ về mặt ghét bỏ.

Mỗ nam giận dữ xé y phục, lộ ra dấu vết đỏ tím trước ngực, rũ mắt ủy khuất: "Tiểu Ca nhi, ăn sạch sẽ liền nghỉ phui tay, bội tình bạc nghĩa sao? Nàng ngày hôm qua còn nói, từ nay về sau ta chính là người của nàng! Nàng thật phụ lòng mà!"

"Dựa vào, gia khi nào nói qua! Cả người đều hôn mê!"

Hắn tiến lên, một phen nắm eo thon của nàng, tà khí nói: "Nàng dám chạy, vậy khiến nàng nằm luôn trên giường khỏi tỉnh lại!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Xuyên qua!

Một quyển mười bảy trang: Tam thiên thế giới:

Nhất - tiểu thiên thế giới.

Nhị - trung thiên thế giới.

Tam - thế giới vô biên.

Một ngày minh nguyệt sáng rọi, danh nhất thế giới.

**

Vũ trụ rất cuộc có bao nhiêu thế giới, Mộ Ca không biết, nàng chỉ biết là, chính mình đã chết, thân thể toác thành từng mảnh nhỏ. Nhưng trong lúc nàng khôi phục ý thức, lại cảm nhận được cảm giác nặng nề, hắc ám, bị từng tia khí huyết tinh bao vây chen chúc trong không gian.....

Lâm Xuyên, là tên của đại lục này.

Gió cát cuốn qua, trên cánh đồng hoang vu, đao phách bổ qua tạo thành khe rãnh, màu máu phủ rộng.

Huyết quang xâm chiếm cả mảng trời, mặt trời bị nhiễm huyết sắc, ngăn chặn toàn bộ ánh sáng.

Vô số thi thể khoác chiến giáp nằm rải rác, cùng đại địa cát vàng đan chéo thành một thể. Hoặc, bọn họ ở một khắc sinh mệnh biến mất, cũng đã hóa thành một phần nơi cánh đồng hoang vu này.

Đột nhiên, một chỗ chổng chất như núi thi hài kia, khẽ động.

Khe hở bên trong, một người bị máu tươi xâm nhiễm, móng tay tràn đầy dơ bẩn, gãy giữa đuôi ra, quỷ dị, mà khủng bố!

Cái tay kia, bại lộ ra ngoài "thi son", bị một trận gió lạnh thổi qua, không nhịn được run rẩy một chút.

Nháy mắt, bàn tay đầy máu kia dùng sức duỗi tay với tới thi thể, dần dần, khe hở trở nên càng lúc càng lớn.

“Hô ——!”

Thanh âm rầu rĩ, mơ hồ từ khe hở truyền đến.

Thanh âm kia, phảng phất như là được phóng thích khiến cảm khái, lại như là ần nhẩn đau đớn.

Núi thi thể, khe hở kia lần nữa được mở rộng, lại vươn thêm đồng dạng cánh tay máu. Hai tay máy móc giống nhau không ngừng vận động, rốt cuộc, nguyên bản chỉ có thể miễn cưỡng vươn một bàn tay qua khe hở, đã mở rộng đến có thể dung nạp thân thể một người.

Nguyên bản một núi thi thể, cũng bởi vậy mà hướng bốn phía chảy xuống, dung nạp cùng biển thi xung quanh.

“Khụ khụ.” Tham lam mãnh liệt hút một ngụm không khí, lại làm cho lồng ngực kịch liệt ho khan.

Một cái thân thể mảnh khảnh mà nhỏ xinh, cong hai chân, ngồi ở ngay chỗ ‘ huyết động ’ vừa bị đào ra, lưng dựa thi hài, ngăn người nhìn bầu trời huyết sắc nửa ngày.

Hắc, hồng, máu còn có dơ bẩn, che khuất dung mạo của nàng, chỉ lộ ra một đôi con ngươi lạnh lẽo mà thấu triệt, phảng phất hiểu rõ hết thảy thế gian.

Nàng trầm mặc, nguyên bản chiến bào đỏ rực như lửa, sớm đã tổn hại, không thấy được sáng rực ban đầu.

Dựa vào thi hài, huyết tinh cùng tử khí quanh quần chớp mũi. Nàng lại không có chút nào không khoẻ, giống như sớm đã thành thói quen. Nàng vẫn không nhúc nhích, nếu không phải cặp mắt thanh lãnh lộ ra sinh khí, chỉ sợ cùng bốn phía thi hài giống nhau.

‘ Ta đã chết, lại sống? ’

“Hừ ~!” Gần như không thể phát hiện khinh thường hừ lạnh, từ trong mũi nàng tràn ra. Nàng nâng lên bàn tay dơ bẩn đến khó coi, cực kỳ tiêu sái khẽ vuốt một chút sợi tóc bị nhiễm máu khô rơi xuống trên trán.

Tình cảnh này, động tác này, nếu là người khác, chỉ sợ sẽ chỉ làm người cảm thấy khủng bố, ghê tởm, tâm sinh chán ghét. Chính là, từ nàng làm, lại cổ tình làm người cảm thấy cảnh đẹp ý vui, phong lưu tiêu sái.

Thanh âm khinh thường, tiêu tán ở bốn phía.

Cặp mắt thấu triệt lạnh lẽo, lại hiện lên một tầng nhàn nhạt đau thương.

Chẳng qua, một cái chớp mắt, liền rốt cuộc không có dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Xuyên qua! 2

Đúng vậy, nàng chết mà sống lại.

Từ vọng, bắt quá chỉ là một hồi chuyện xưa cầu huyết trung thành cùng phản bội.

Kiếp trước, có người hình dung nàng nguyệt mi tinh nhân, chúng tinh phùng nguyệt? Có lẽ, chính là nguyên nhân này, làm cho nàng cuối cùng có kết cục như vậy. Người có tâm ghen ghét, khi điên cuồng lên có thể hủy diệt một cái thế giới.

Giờ khắc này, nàng duy nhất rõ ràng biết đến, chính là nàng còn sống. Nàng còn có thể vui sướng hô hấp, có thể cảm nhận được máu ở khắp người chảy xuôi.

Toàn thân xương cốt đều nứt đau, làm cho nàng biết, cái gì là chân thật tồn tại.

Trên người mặc quần áo, bốn phía hết thảy lọt vào trong tầm mắt, đều nói cho nàng, nơi này không phải chính mình quen thuộc thế giới kia. Có lẽ, nơi này là địa phủ? Lại có lẽ là một thế giới khác không muốn người biết?

“A!”

Tùy ý mà mang theo cuồng vọng tươi cười, từ khóe miệng nàng dâng lên, khóe môi mơ hồ lộ ra bên trong hàm răng chính tề.

Đôi tay dùng sức đẩy, nương theo cổ lực lượng này, nàng từ mặt đất nhảy dựng lên, không màng toàn thân xương cốt rung động, kinh mạch thất đau. Đi nhanh ra ngoài.

Nàng đi ra khỏi núi thi thể, nhưng vẫn như cũ đứng ở một mảnh thi hải bên trong.

Bóng dáng đỉnh đặc mà kiên nghị, không chút nào nhìn ra nàng đang phải thừa nhận từng trận đau đớn. Phảng phất, cho dù là trời sập, cũng áp cong không được lưng nàng.

“Quản nó là âm tào địa phủ, vẫn là thần ma thế giới? Nếu ta tới. Nếu ta là Phật, thiên hạ vô ma. Nếu ta là ma, vậy. Phật sao khó để được ta!

Mệnh ta do ta không do trời!”

Cùng với lời nói hùng hồn, sâu trong trái tim mỏng manh đập trong lồng ngực hơi rung, bắt đầu rồi kịch liệt nhảy lên, tiếng tim đập mạnh mẽ lộ ra một loại bất khuất cùng quật cường, vang vọng ở bên tai y, tựa như tiếng sấm.

Thật sâu hít vào một hơi, không khí lạnh lẽo tẩm nhập phế phủ, mang đến một loại đau đớn nóng rực thống khoái.

Nàng chậm rãi xoay người, đáy mắt thanh triệt in toàn bộ ảnh ngược thi son vào trong mắt.

Nàng không phải nào tàn, cũng không vô tri. Ngược lại, nàng kinh nghiệm phong phú, liếc mắt một cái, liền nhìn ra nguyên nhân những người mặc cùng bộ chiến giáp binh tướng tử vong.

Bọn họ, là vì bảo hộ nàng mà chết.

Vì giữ được nàng, các chiến sĩ sau lưng cầm đầy mũi tên sắc nhọn, từ bọn họ, không hề ngoại lệ đều nhào hướng trung tâm bảo vệ một người, y nhìn ra bọn họ tuyệt vọng, phần nộ, không cam lòng còn có sứ mệnh, mà cam nguyện trả giá sinh mệnh ý chí.

Bọn họ, cùng kiếp trước tương đương với đồ vật.

Chỉ tiếc, bọn họ dâng ra sinh mệnh, dùng mấy trăm cổ thi thể đúc thành thành lũy chắc chắn mà an toàn, cuối cùng lại không thể bảo hộ người muốn bảo hộ, ngược lại tiện nghi nàng.

Từ bên hông chỗ đai lưng đặc chế, lấy ra một quả mồi lửa.

Đây là bật lửa dạng nguyên thủy. Tuy rằng chưa từng dùng qua, lại không e ngại nàng tiêu sái rút ra cái nắp, làm không khí cùng làn phấn tiếp xúc, bốc cháy lên liệt hoá.

Ngon lửa cháy lên như đang nhảy múa.

Nàng nhìn cũng không nhìn, giờ tay ném bật lửa đi.

Chiếc bật lửa vẽ lên một đường cong bán nguyệt trong không khí và đáp xuống núi thây kia.

Ngon lửa lại lần nữa bùng sáng, màu đỏ cam dường như bao phủ nàng trong đó.

"Các ngươi đã bảo vệ khối thân thể này, vậy nên ta không cho phép các ngươi chết ở nơi hoang dã. Ngon lửa này, sẽ tiễn đưa các ngươi một đoạn đường, hãy yên nghỉ đi."

Thầm cất tiếng, thanh âm lạnh băng, như bịt kín một tầng sương giá, rồi lại lười biếng khiến người khác không dám khinh thị.

Ngon lửa cứ vậy lan rộng trên vùng đất hoang.

Nàng không chút lưu luyến xoay người ly khai. Điều duy nhất nàng có thể làm chính là ngọn lửa rực cháy phía sau.

Người chết sẽ kết thúc, và nàng, nàng phải sống!

Bỗng tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, không bao lâu sau, đã xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Con người lạnh bỗng ngưng lại, nàng dùng bộ pháp nhanh chóng nắp đi. Nâng mắt nhìn phía xa, trong mơ hồ, chỉ thấy hơn mười con khoái mã đang hướng về phía này.

"Thật nhanh!"

Con mắt khẽ co lại. Những con ngựa kia như đạp gió mà đi, tốc độ kia đã vượt qua nhận thức của nàng về tốc độ của sinh vật này.

"Đại ca, lại có mồi".

Tiếng móng ngựa càng ngày càng tiếp cận, đồng thời giọng nói của cuộc trò chuyện cũng theo gió truyền vào tai nàng.

"Mặc kệ sống chết bọn họ, chiến tranh với lão tử chính là phát tài, hiện tại cả vùng hoang vu này hết thảy đều thuộc về ta". Giọng nói kiêu ngạo xen lẫn tiếng cười cuồng vọng.

Trong lòng rõ ràng,

Có một đám người, chính là ưa thích đánh chủ ý vào người chết, chiếm chút tiện nghi.

"Đại ca, nếu có người còn sống tính sao bây giờ?" Một tên tiểu đệ tiến lên hỏi.

"Sống?" Thanh âm tàn khốc lạnh lùng truyền đến: "Lớn lên không tề thì mang về, tìm người bán đi. Lớn lên xấu thì ngay tại chỗ giết. Nói nhảm vô nghĩa."

Bán đi? Giết?

Hai con người hơi hít mắt, ánh mắt sắc bén lạnh lùng lóe ra. Khóe miệng khô nứt của nàng bỗng hiện lên một vòng vui vẻ như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Dị năng, bất nam bất nữ?

Editor: Diệp Lưu Nhiên

Bụi đất tung bay, những con ngựa quanh hấn ta cao bất thường, và dị thường nhanh.

Trong thời gian ngắn, nàng khó có thể đánh đồng những con ngựa trong trí nhớ cùng với ngựa ở đây, mặc dù ngoại hình của chúng giống nhau.

Khoái mã không ngừng đập lên, khiến cho bụi đất mù mịt che mờ tầm mắt nàng.

Đây là cố ý!

Nghĩ ra oai phủ đầu, chán nản nàng sao?

"Ồ, bị xem thường cũng là một trải nghiệm. Giả heo ăn thịt hổ gì gì đó, còn chưa có đùa qua."

"Này! Tiểu tử, ngươi huyền thiên nói cái gì? Nhìn thấy bốn đại gia còn không dập đầu cầu xin! Ha ha ha." Gã cầm đầu ngồi trên lưng ngựa, có thể xem là lưng hùm vai gấu. Quả thực có thể khiến cho người khác xem nhẹ tướng mạo của gã. Chỉ là đối với vẻ mặt kiêu ngạo cộng thêm thanh âm nào đó tàn khốc đặc biệt khắc sâu.

"Không đúng, lão đại, này hình như là nha đầu."

"Hả?" Lưng hùm vai gấu chiếu mắt nhìn lại, liền phủ nhận lời nói của thủ hạ: "Mắt của ngươi để đâu? Rõ ràng đây chính là một tiểu tử gầy khô."

"Dạ dạ dạ, lão đại nói rất đúng, chính là tiểu tử." giọng nói kinh sợ của thủ hạ, rõ ràng lộ ra mấy phần nịnh nọt, còn có mấy phần nghi hoặc.

Tiểu tử? Nha đầu?

Nữ giả nam trang?

Mộ Ca chưa bao giờ hoài nghi giới tính bản thân. Sau khi mượn xác hoàn hồn, đối với giới tính vẫn như trước không sinh ra bất luận hoài nghi gì.

Kiếp trước nàng đã trải qua trên chiến trường, cũng quên mất trước khi nên văn minh xuất hiện, chiến trường là thuộc về nam nhân, không liên quan gì đến nữ nhân.

"Hừ! tiểu tử, ngươi ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, hướng gia dập đầu ba cái, liếm đế giày gia. Gia liền khai ân mạng ngươi về, cho ngươi cơm ăn." Lưng hùm vai gấu thấp phẫn đặc ý nhìn xem "tiểu tử" may mắn không chết trên chiến trường bị vây ở giữa.

"Người ác, sẽ dễ dàng chết vì nói nhảm quá nhiều."

Mộ Ca nâng cằm lên, thờ dài một góc 45 độ nhìn trời.

"Ngươi nói cái..."

Phanh!

Thu --!

Con ngựa hí lên một tiếng thống khổ, đồng loạt té xuống mặt đất làm cắt đứt lời nói của lưng hùm vai gấu.

Bụi đất tung lên bao phủ đi thân hình Mộ Ca.

Giống như một con báo, hần bắt đầu trò chơi cốt nhục quen thuộc - săn bắn!

"Giết hần!"

Từ trên lưng ngựa rút xuống, toàn thân xương cốt của gã gần như vỡ ra, ra lệnh cho toàn bộ thù hạ đánh về phía bóng dáng nhỏ gầy đơn bạc.

Nàng không chút nào hoảng sợ, khoe miệng lộ ra một tia cười khát máu. Mắt lạnh trừ bình tĩnh ra không hề có chút gợn sóng nào.

Mười mấy người dùng các loại binh khí xông lên, trên thân thể bọn chúng đột nhiên nổi lên vàng ánh sáng màu đỏ. Chỉ khác ở mức độ nồng đậm không giống nhau.

Ánh mắt Mộ Ca hơi lóe một cái, không kịp suy nghĩ những sự việc kỳ lạ phát sinh trên thân thể những người này. Chỉ là theo bản năng, dùng kinh nghiệm và tốc độ nhanh nhất của bản thân chiến đấu.

Ít nhất, phải chấm dứt hết thảy trước khi thân thể nàng không chịu nổi mà sụp đổ!

Không chút nào dây dưa, từng chiêu đòi mạng. Mộ Ca theo bản năng tránh đi những phát tấn công xen lẫn với ánh sáng màu đỏ kia, lợi dụng thủ đoạn của mình giết người.

"Hoạt Ngư Thủ... Ách!"

"Rắc rắc!"

Tiếng đứt gãy của xương cổ, kết thúc thanh âm kia.

Mộ Ca khinh thường cười, quay người chém ra một quyền với kẻ đánh lên sau lưng. Thời điểm thu hồi quyền, không ai để ý đến một vài tia sáng màu tím nhạt lấp lóe biến mất khỏi năm đầm của nàng.

Lúc này, nàng cảm thấy một cỗ lực lượng quen thuộc. Bình tĩnh trong ánh mắt hiện lên một tia kinh hi, khiến nàng hạ thủ càng gia tăng vài phần.

"A."

Bị đánh trúng người, như đạn pháo vọt về phía sau. Thời điểm rơi xuống đất không một chút tiếng động, lưu lại trên thân thể một mùi cháy khét nhàn nhạt.

Mười mấy người, tính cả lưng hùm vai gấu, nhanh chóng bị Mộ Ca giải quyết.

Sau khi kết thúc, chân nàng vô lực quỵ xuống. Một bên điều chỉnh lại hô hấp, một bên nhìn xuống hai tay mình.

Giữa mười đầu ngón tay, lờ mờ hiện ra hào quang màu tím. Như sợi tơ quán quanh, lại nghịch ngợm giống như đứa trẻ.

"Người vẫn còn, như vậy..."

Mộ Ca thì thầm, đột nhiên nhắm mắt lại, tựa hồ cảm thụ được cái gì.

Bất quá, một giây sau, nàng liền mở hai mắt ra, đôi mắt điềm tĩnh lại hiện ra kinh hi cực lớn. Nàng sống lại, không nghĩ đến lời điện dị năng cùng không gian dị năng của kiếp trước cũng cùng đi theo nàng.

Không tệ! Kiếp trước nàng chính là trời sinh song hệ dị năng giả.

Bởi vì nàng cường hãn, bị quốc gia bí mật mang đi. Tiến hành đủ loại huấn luyện, cuối cùng trở thành lưỡi dao sắc bén có lợi nhất. Vì trở thành thanh đao, nàng đã từ bỏ những thứ mà người thường nên có. Thế nhưng kết cục lại không hoàn mỹ, cuối cùng nàng chết trong cái bẫy do chính nàng đặt ra.

"Khục khục!"

Thân thể suy yếu, không cách nào mở ra không gian. Mộ Ca chỉ có thể cảm nhận được không gian của bản thân tồn tại.

Nhưng đây đã là một việc vui lớn rồi.

Ít nhất, sự lả lẫm của nàng đối với dị giới xa lạ này thoáng giảm bớt.

"Những người kia trên thân nổi lên ánh sáng màu đỏ là xảy ra chuyện gì?" Chịu đựng thân thể kịch liệt đau nhức, trở mình lên ngựa, Mộ Ca mới có tâm tư hồi tưởng lại cuộc chiến đấu khác thường vừa rồi.

Mượn ngựa, Mộ Ca đi tới rìa của vùng đất hoang vu. Chỉ là, lắt lư trên lưng ngựa cũng thiếu chút nữa mấy lần muốn lấy đi mạng của nàng.

Bên ngoài cánh đồng, tràn đầy màu xanh lá sinh cơ dào dạt, con suối róc rách thanh tịnh có thể nhìn thấy đáy.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bất luận kẻ nào đều rất khó tưởng tượng. Bất quá hai địa phương chỉ cách nhau một đường, vậy mà như ngày đêm khác biệt.

"Thu --".

Con ngựa vừa giành được đem Mộ Ca đưa tới chỗ bị cỏ lau che giấu bên dòng suối nhỏ.

Lúc này, mặt trăng đã leo lên đến ngọn cây, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Ngẫu nhiên, có vài tiếng côn trùng kêu vang.

Mộ Ca cắn chặt răng, nhin đau nhảy xuống. Đập vào mắt chính là những đom đóm nhỏ đang bay là tà, cùng ánh sáng xanh mon mồn kia. Khiến đôi mắt lạnh lẽo của nàng nhu hòa vài phần.

Đem dây cương tùy ý vứt bỏ, Mộ Ca nhướng mày chuyển con mắt đối con ngựa nói: "Người thật biết chọn địa điểm"

Dứt lời, nàng hướng phía dòng suối nhỏ đi đến. Từ trong xác chết bò ra, khó ngăn cản toàn thân mùi hôi thối, làm sạch một chút, sau đó nghỉ ngơi, là việc nàng muốn làm nhất lúc này.

Suối nước thanh tịnh, trong đêm phản chiếu lấy bóng ánh trăng.

Lắc đầu, Mộ Ca trong lòng khinh bỉ mình đột nhiên đa sầu đa cảm. Ngồi quỳ bên dòng suối, hai tay nàng thả xuống nước, cảm thụ sự lạnh lẽo của nó.

"Róc rách."

Tiếng nước chảy vang lên, Mộ Ca vốc lấy nước, cúi đầu rửa sạch bụi bẩn trên mặt.

Phút chốc, động tác nàng dừng lại.

Hai con mắt mở trừng, nhìn chăm chăm vào bóng mình trong nước. Dòng nước từ giữa các kẽ tay chảy xuống, nàng cũng không hề hay biết.

Ai có thể nói cho nàng biết, cái bản mặt nửa nam nửa nữ kia là ai?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn bần thiêu, không thể thấy được ngũ quan, phân không rõ nam nữ. Thế nhưng, trên cổ bị lộ ra ngoài, "Tiểu gia hỏa" nghịch ngợm một hồi xuất hiện, một hồi biến mất khiến cho người từ núi thấy biển máu bò ra Mộ Ca lần đầu tiên cảm thấy kinh hoàng.

Yết hầu, sự khác biệt giữa nam và nữ. Là dấu hiệu duy nhất có thể nhìn thấy được.

Nàng chán kinh rồi! Vì cái gì thân thể nam nhân này sẽ xuất hiện trên người nàng?

Nàng không phải là nữ...

Hít một hơi lạnh, cuộc nói chuyện của những người đó một lần nữa hiển hiện trong lòng nàng.

Bị bom nổ đến thịt nát xương tan Mộ Ca, từ trong đồng xác chết bò ra Mộ Ca, mây trôi nước chảy, thần tình không sợ hãi. Cuối cùng tại khoảnh khắc này phá thành từng mảnh nhỏ.

Nàng kinh sợ ngồi bên bờ suối, bất chấp dưới thân bần thiêu.

Một tay chống trên mặt đất, một tay không tự giác hướng trên cổ mình sờ soạng.

Xúc cảm truyền đến tay, nàng cứng đờ, theo bản năng cúi đầu nhìn xuống chỗ hai chân tách ra, nghĩ đến một loại khả năng, huyết dịch toàn thân nàng lập tức như rơi vào hầm băng.

Dưới tấm vải, nhìn không ra cái gì khác thường.

Thế nhưng, Mộ Ca không sợ trời không sợ đất, giờ phút này cũng không dám thò tay xác nhận.

Nếu như... Nếu như chỗ đó thật sự nhiều thêm cái gì...

Mộ Ca toàn thân run lên, máu xông thẳng lên đầu, nung đỏ hai gò má, nóng cả hai tai.

Nếu như mình xuyên qua, đoạt xá trùng sinh, từ nữ nhân biến thành nam nhân, hay là một quái vật bất nam bất nữ... Hậu quả như vậy, có thể khiến cho nàng xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Linh hồn nguyên chủ, bị rình coi?

Editor: Diệp Lư Nhiên

"Yên tâm, cỗ thân thể này từ trong ra ngoài đều là nữ."

Vào lúc Mộ Ca đang hóa đá, tưởng chừng một giây sau sẽ sụp đổ. Thì một thanh âm lạnh lẽo âm u bỗng cất lên phía sau nàng.

Thanh âm này, đối với Mộ Ca tại giờ khắc này mà nói, quả thực chính là giọng nói của thần tiên.

Nàng nhanh chóng xoay người tìm kiếm người vừa phát ra câu nói kia, trong lòng lại kinh ngạc. Vì sao thanh âm đột nhiên tới này không khiến bản thân nàng sinh ra ý thức phòng bị?

Khi nàng nhìn thấy chủ nhân của giọng nói, liền ngây ngẩn cả người.

"Người? Quý? Thần?" Nhìn bóng người mờ nhạt trong suốt ngưng tụ ở vị trí cách xa nửa mét, Mộ Ca thập phần trấn định mở miệng.

Hừ, nàng đã trải qua một đời đầy, "đồ chơi" trước mắt này còn không đến mức hù dọa nàng.

Bóng người mờ nhạt âm u nhìn nàng một cái, ánh mắt kiêu ngạo hắt mặt qua một bên, đồng thời cất giọng lạnh nhạt: "Tức chiếm cư tử."

(*) Tức chiếm cư tử (cư cư thước sào): Không phải khó nhọc mà được hưởng sẵn chỗ tốt.

!" Khóe miệng Mộ Ca mơ hồ co lại, khóe mắt híp lại cẩn thận dò xét.

Áo bào đỏ tươi chói mắt như hỏa diễm, chất liệu giáp nhẹ. Tóc đen như mực dùng quan ngọc búi lên, ngũ quan thanh lệ tuyệt luân xen lẫn một phần ngây thơ, linh khí bức người.

"Thật đẹp!" Có thể khiến Mộ Ca trong lòng thừa nhận, là chuyện khó có. Bất quá...

Ánh mắt Mộ Ca khẽ lóe, âm thầm tiếc hận: "Đáng tiếc, hai đầu lông mày tối tăm phiền muộn quá nặng, ngược lại phá hủy dung nhan tuyệt sắc."

Mộ Ca không kiêng dè dò xét, bóng người bị nhìn chế giễu một cái, trong mắt thần tình càng phát ra xem thường:

"Ngu ngốc. Thật không nghĩ tới thân thể của ta thế mà lại bị kẻ như này chiếm tới."

Ách!

Ngu ngốc? Là nói nàng?

Mộ Ca mở trừng hai mắt, xác nhận bên người không có ai khác. Hai hàng lông mày mới chậm rãi nhú lại:

"Ngươi không cam lòng?" Đột nhiên, Mộ Ca cười lạnh một tiếng.

Không khí hài hòa giữa một người một quỷ bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Không cam lòng? Như thế nào cam lòng?

Mộ Ca vừa dứt lời, linh hồn mờ nhạt của nguyên chủ rõ ràng hiện lên về giây giữa, sâu trong đôi mắt là ngọn lửa tràn ngập không cam lòng, rồi cuối cùng im lặng dập tắt.

"Không cam lòng thì như thế nào? Ta đã chết, coi như là không có người xuất hiện, cũng không có khả năng sống lại, rồi cuối cùng sẽ hư thối biến mất không còn gì." Tâm tình chán chường dần dần tràn ra, không cam lòng, oan khuất, đau thương, từng bước đi về phía dần đom đóm, không muốn tới gần.

Loại bi thương này không ảnh hưởng đến Mộ Ca, hết thảy cùng nàng không quan hệ. Nàng cũng không phải chủ động đoạt xá thân thể người khác.

Nhẹ gật đầu, tán đồng nói: "Lời này cũng không phải giả. Từ góc độ nào đó mà nói sự xuất hiện của ta là bảo vệ cổ thân thể này của ngươi không bị hư thối."

Nói xong, còn làm vẻ mặt "không cần cảm kích ta, gọi ta là Lôi Phong" nhìn lại.

(*) Lôi Phong: Người chuyên giúp đỡ người khác nhưng không muốn để lại tên thật, sẽ dùng danh tính này.

Cơ mặt của nguyên chủ hung hăng co lại. Đối với hành vi không biết xấu hổ như thế, nàng chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

"Nói đi, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ta là vì cái gì? Muốn lấy về thân thể, hay là mong ta chiếm cổ thân thể này, rồi đối với ngươi tỏ ý áy náy, sau đó đồng ý với ngươi các loại hứa hẹn gì đó. Vậy thì miễn đi." Biết mình không bị xuyên đến thành nam, Mộ Ca lại trở về bộ dáng dù có trời long đất lở, vẫn đứng vững vững bất động.

Lười biếng ném ra một câu, cũng lười tiếp tục tẩy rửa, nàng trực tiếp nằm nghiêng trên bãi cỏ, lấy cùi chỏ chống đỡ thân thể, chân sau cong lên, tiêu sái tùy ý.

Hai con ngươi híp lại, như chớp mắt. Khỏe miệng giương lên tươi cười nhàn nhạt, ngũ quan bị bản vẫn toát ra ánh sáng đẹp mắt, không có lấy nửa điểm chật vật.

Nguyên chủ ngơ ngác nhìn Mộ Ca, trong lòng hâm mộ, còn có ghen tỵ.

Nàng sống tiêu sái như vậy, tựa hồ thế gian không có gì có thể hấp dẫn nàng (Mộ Ca). Cuộc sống tùy ý như vậy, nàng (nguyên chủ) cũng muốn, nhưng không dám hy vọng xa vời.

Nàng không dám, không thể quên thân phận của mình, cùng trọng trách gánh trên vai.

Hơi không cẩn thận, nghênh đón nàng, chính là toàn quân bị diệt.

"Ta không biết vì sao ta lại xuất hiện gặp ngươi." Ánh mắt nguyên chủ từ trên người Mộ Ca rời đi, nhìn về phương xa. Tựa hồ, tránh cùng Mộ Ca tiếp xúc, nàng còn có thể bảo trụ vài phần tôn quý cùng ngạo khí.

"Nhưng ta biết rõ, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, ta sẽ triệt để biến mất."

Triệt để biến mất? Đúng là tin tốt.

Ánh mắt Mộ Ca khẽ híp lại nhàn nhạt xuyên thấu từ trên thân thể bản trong suốt của nguyên chủ đảo qua.

Cái nhìn này, nguyên chủ dường như hoàn toàn không biết. Đôi môi trong suốt của nàng khẽ nhếch lên, nhìn về phương xa bóng tối bao trùm, bắt đầu tự nói: "Mộ Khinh Ca, Tàn quốc hộ quốc đại tướng quân, đích tôn của Vĩnh Ninh công, người kế thừa tước vị. Năm nay mười lăm tuổi, tính cách quái đản, hi vọng khó dò, bá chủ một phương Lạc Đô. Trong nhà, trừ bỏ gia gia Mộ Hùng ở ngoài, người thân huyết mạch nhất, chỉ còn lại cô cô Mộ Liên Dung. Năm trăm hộ vệ liều chết bảo vệ ta, cùng cận vệ thiếp thân của ta, lần này chúng ta rời khỏi Lạc Đô, đi vào chiến trường hoang vu Lạc Nhật này là vì..."

Mộ Ca không cắt ngang lời nói nguyên chủ, mà là cẩn thận nghe.

Nàng sau khi sống lại, không tiếp thu bất cứ trí nhớ gì từ nguyên chủ. Mà lúc này, nguyên chủ làm những chuyện như vậy, tựa hồ giúp nàng dung nhập thân thể này tốt hơn, dùng thân phận mới tiếp tục sống sót.

Nghe xong câu chuyện, Mộ Ca dựng thân thể ngồi dậy khoanh chân trên bãi cỏ. Ngón tay tùy ý rút cỏ dại ra nghiền nát, nàng nói: "Nói như vậy, chính là ngươi tự phụ, sơ dĩ phát sinh trên chiến trường này, là vì người nào đó ác ý châm ngòi, khiến cho nhất thời xúc động?"

Nguyên chủ nhếch môi, không có phản bác, mà nhẹ gật đầu. Không chú ý tới con mắt Mộ Ca đang lạnh xuống.

Vị trí trái tim, đột nhiên tích lũy từng đợt giận dữ, khiến thể cốt nàng vốn kịch liệt đau nhức, lại càng lửa cháy đỏ thêm dầu. Kiếp trước, nàng là một quân nhân, biết rõ cái gì là thiên chức của quân nhân. Thế nhưng, giờ phút này nàng không cách nào tiếp nhận, năm trăm tướng sĩ chết đi kia, lại chỉ vì do vị thiếu gia ăn chơi này nhất thời khí phách.

"Ta thiếu nợ họ, chỉ sợ rốt cuộc không trả được. Nhưng kẻ dụng tâm hiểm ác kia, ta cầu xin ngươi đừng buông tha." Tựa hồ bởi vì lúc trước Mộ Ca cảnh cáo, nguyên chủ không nói ra cái gì mà "ngươi chiếm thân thể của ta, thì phải giúp ta như thế nào như thế nào", mà là trực tiếp khẩn cầu.

Lệ khí trên thân Mộ Ca dần dần tản đi.

Tuy rằng, năm trăm người kia không phải bảo hộ nàng, nhưng nàng cũng bởi vậy được lợi. Thử nghĩ, nếu như không có năm trăm người không màng đến tính mạng bảo hộ, nàng đoạt xá cổ thân thể này sớm đã bị bắn thành tổ ong tổ vè, lấy đầu ra cho nàng trừng sinh lần nữa đây?

Cũng được, nhân tình này trả là được.

Nghĩ vậy, Mộ Ca nhẹ gật đầu, coi như đáp ứng.

Đạt được đáp án mong muốn, bàn tay đang nắm chặt của nguyên chủ cũng buông lỏng xuống. Nếu Mộ Ca không đáp ứng, nàng thật đúng là không có biện pháp nào.

"Kẻ đó vì sao phải hãm hại ngươi? Cái thân thể lúc nam lúc nữ này là chuyện gì xảy ra?" Mộ Ca đập lên bãi cỏ, nhú mày hỏi.

Nguyên chủ khẽ cười, có chút thất lạc, bên trong ngao khí cũng tại thời khắc này tiêu tán: "Chỉ vì ta tham luyện không nên có hy vọng xa vời với người đó. Người khác không quen nhìn, tự nhiên muốn giáo huấn một phen. Lại không nghĩ, lần giáo huấn này lại muốn tính mạng của ta. Lúc này, hẳn biết rõ ta đã chết, không biết có thể..."

"Này! Ta không có thời gian nghe ngươi kể chuyện yêu đương." Mộ Ca lên tiếng cắt ngang, trong miệng nói thầm một câu: "Tuổi còn nhỏ đã yêu sớm. Chẳng lẽ xuyên qua lại phải đối mặt với hoa đào thôi sao?"

Lời nói mặc dù vô tình, tuy vậy Mộ Ca rõ ràng cảm nhận được sự thất vọng của nguyên chủ đối với người mình yêu.

Chỉ là, người kia, đáng giá không?

Sợ là đáp án này, Mộ Khinh Ca cũng sẽ tự mình trốn tránh.

Được rồi, có đáng hay không, chỉ có tương lai gặp nhau mới biết được.

Giờ phút này, điều Mộ Ca quan tâm hơn là tình huống của cỗ thân thể này.

"Thân thể ta là nữ. Nhưng vì gia gia, vì Mộ gia, ta không thể không thu hồi hồng trang, mặc lên nam trang. Ta có thể che giấu thân phận, cũng không phải do ta giả trang tốt, mà là nhờ một kiện huyền khí do mẫu thân lưu lại. Chính là chiếc bông tai màu tím bên tai trái ngươi." Nguyên chủ nói xong, ánh mắt rời lên nhìn vào tai trái Mộ Ca.

"Huyền khí?" Mộ Ca đưa tay, ngón giữa chạm vào một chiếc bông tai. Chính là vật nhỏ này, khiến cho nàng bắt nam bắt nữ?

Nguyên chủ lại nói: "Huyền khí trên tai trái của ngươi, chỉ sợ toàn bộ Lâm Xuyên đại lục là độc nhất. Ta không biết mẫu thân từ đâu có được, chỉ biết huyền khí này có thể thay đổi giới tính của chủ nhân, giống Chưồng Nhân pháp, làm cho người khó phân thiết giả. Lúc này, huyền khí bị hao tổn, tự nhiên sẽ dẫn đến thân thể biến hóa. Bất quá chỉ cần qua một đêm này, huyền khí sẽ tự chữa trị. Sáng sớm ngày mai, ngươi chính là thiếu chủ Mộ phủ, thế tử Vĩnh Ninh công, thừa kế tiểu tước gia."

Nguyên chủ nói xong, thân thể hơi mờ lại càng ngày càng mờ hồ.

"Này!" Mộ Ca cả kinh, phút chốc đứng lên.

"Tối nay nói hơi nhiều, ta có chút mệt. Bốn mươi chín ngày này ta sẽ đi theo bên cạnh ngươi, lúc cần, gọi ta là được." Tiếng nói tiêu tán, bóng dáng Mộ Khinh Ca cũng biến mất, không thấy bóng dáng.

"Cứ vậy rồi đi?" Đuôi lông mày Mộ Ca gầy nhẹ, mâu quang trong suốt mát lạnh lướt chung quanh nhìn một vòng. Xác định Mộ Khinh Ca không có ở đây, mới đưa tay sờ lên chiếc bông tai bên tai trái.

Bông tai màu tím, lúc này có chút âm đạm không ánh sáng. Nhưng khi Mộ Ca vừa tiếp xúc, lại quỷ dị hiện lên một đường sáng bóng, dường như có sinh mạng.

"Lại có loại nguy trang thần kỳ này, xem ra thế giới này sẽ không quá nhàm chán." Thả tay xuống, Mộ Ca bắt đầu cởi bỏ áo bào của mình.

Mộ Khinh Ca xuất hiện làm cắt ngang ý nghĩ thanh lý bản thân của nàng. Lúc này, nghi hoặc được cởi bỏ, dưới ánh trăng, ngược lại có thể lau rửa thật tốt.

Cởi giáp ngoại bào, Mộ Ca được bọc trong chiếc áo lót thiếp thân cao ngang gối đứng vào trong suối, dùng vải rách lau chùi máu đen trên người.

Đêm trăng yên tĩnh, không thấy chút ngôi sao nào, chỉ có ánh trăng chiếu xuống trên người nàng, làn gió nhẹ nhàng thổi qua, để lại âm thanh giọt nước rơi xuống.

Đột nhiên, một cỗ mùi thơm lạ lừng xen lẫn trong gió mà đến.

Hai vai Mộ Ca căng lại, nháy mắt đã phân biệt được phương hướng mùi thơm bay tới, lạnh giọng: "Đi ra."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Khuynh thế tao nhã, thân thể phế vật

Editor: Diệp Lưu Nhiên

"Đi ra!"

Thanh âm lạnh lùng rõ ràng, mang theo nồng đậm cảnh cáo.

Mộ Ca nắm lấy bộ y phục bẩn mới cởi ra khoác lại lên người, che khuất làn da mỏng manh tinh tế.

Nàng không biết dưới tác dụng của huyền khí thì trong mắt người khác sẽ nhìn thấy hình dáng như thế nào, nhưng cũng không thể chịu thiệt không phải sao? Xác định bản thân không còn lộ ra cái gì, Mộ Ca điều chỉnh thân thể, đối mặt với nơi phát ra mùi thơm lạ lùng kia.

Ánh trăng đang dần biến mất, nhưng mặt trời cũng không mọc lên.

Đây là thời điểm hắc ám nhất, nguồn sáng duy nhất, chính là ánh sáng đom đóm bay lại đây.

Ánh sáng lục quang âm đạm, vốn khiến người cảm thấy âm trầm. Nhưng giờ phút này, lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn vừa được rửa sạch của Mộ Ca hát tới tựa như ảo mộng.

Nghiêm túc mà nói, cơ thể của Mộ Ca nhờ sự bảo vệ của năm trăm binh sĩ mà không bị thương quá nhiều. Nỗi đau kịch liệt của xương cốt vỡ vụn khi Mộ Ca tỉnh dậy là do bị nghiền áp phía dưới.

Vậy nên, nguyên nhân cái chết của Mộ Ca là do quá mức bảo hộ, bị chồng chất đè lên, dẫn đến nghẹt thở mà chết. Đương nhiên, nếu là không có những người này bảo hộ, Mộ Ca cũng khó thoát khỏi cái chết, thậm chí càng thêm thê thảm.

Trải qua tình huống khẩn cấp, Mộ Ca cảm thấy khó chịu trong người cũng giảm bớt. Nàng ngưng mắt nhìn về phía sâu trong đám cỏ lau, mùi thơm là bay tới từ chỗ kia, giữa đôi tay quanh quẩn xuất hiện ánh sáng tím, nương theo đó còn có thanh âm "Xì xì" của dòng điện.

"Ồ, ở Hạ Giới thế mà lại xuất hiện Lôi Linh Căn."

Đột nhiên, một tiếng nói chậm rãi cất lên thực nhạt, nhẹ vô cùng, lại vẫn êm tai trong lòng người một giọng nói nam nhân mờ ảo truyền đến. Trong giọng nói hình như có kính ngạc, lại như có hiểu kỳ, thậm chí... Mộ Ca nghe được trong đó vài phần ý vị sâu xa nghiền ngẫm.

Mộ Ca hơi nheo mắt lại, hai đầu lông mày tất cả đều là đề phòng.

Nàng không biết theo như lời nói của thanh âm này, cái gì là "Hạ giới", cái gì là "Lôi Linh Căn". Nàng chỉ biết, nàng sử dụng chính là thứ theo nàng từ kiếp trước Lôi hệ dị năng.

"Đi ra!" Hướng phía cỏ lau phiêu lãng trong gió đêm, hai hàng lông mày Mộ Ca khẽ chau lại, lần nữa cảnh cáo.

Đáng tiếc, cảnh cáo của nàng lại bị người kia bỏ qua.

Chỉ là vụn vụn thanh âm, lại khiến người thấy tôn quý vô cùng, người kia lại lần nữa mở miệng nói: "Đáng tiếc, mặc dù có được Lôi Linh Căn, nhưng thể chất phế vật này lại không cách nào tu luyện."

Mặc dù nói đáng tiếc, nhưng Mộ Ca lại căn bản không nghe ra trong thanh âm có một tia tiếc hận. Điều duy nhất nghe ra chính là giờ phút nàng giống như một vật phẩm mặc người định giá.

Kết rắc!

Thanh âm nghiêng rã trong yên tĩnh đặc biệt rõ ràng.

Hiển nhiên, thái độ cao cao tại thượng của đối phương, đã chọc giận Mộ Ca.

Thậm chí khiến cho nàng tạm thời không để ý đến "thể chất phế vật" kia là có ý gì.

Dĩ nhiên, không phải là Mộ Ca kiêu ngạo. Có phải là phế vật hay không, nàng không cần hướng người nào chứng minh. Chính nàng biết rõ mình không phải là phế vật.

Lúc hoàng hôn ở chiến trường kia, nàng giết hết mười mấy người, không phải là chứng minh tốt nhất sao?

"Ha ha, vật nhỏ tức giận?" Nghe thấy thanh âm nghiêng rã truyền vào tai, thế nhưng hấn lại có vẻ rất sung sướng.

"Giấu đầu hở đuôi." Qua giây lát, Mộ Ca bị chọc giận lên hỏa khí đã bình phục, nàng khinh thường hừ lạnh, đồng dạng cũng đưa ra lời đánh giá không kém.

Thanh âm yên lặng một hồi, đột nhiên nở nụ cười: "Ta vẫn một mực ở chỗ này, người lại nhìn không ra, người đúng là coi trọng ta rồi. Thú vị, thật thú vị."

Một mực ở chỗ này?!

Mộ Ca trong lòng cả kinh, hai con ngươi bất động thanh sắc lại một lần nữa đứng lên tìm tòi.

Thế nhưng vùng đất trước mắt này, ngoại trừ từng đám cỏ lau lay động như ngọn sóng, cũng chỉ còn lại dòng suối dưới chân nàng. Mà thanh âm kia rõ ràng chính là đến từ chỗ sâu bên trong cỏ lau truyền tới. Còn có mùi thơm lạ lùng, đến nay vẫn quấn quanh chớp mũi nàng không tan.

Không thấy! Vẫn không thấy!

Mộ Ca lần nữa xác định, ngoại trừ mình ra không có người nào khác.

"Tiểu gia hỏa, đừng nên chỉ nhìn xuống đất." Thanh âm kia đột nhiên nhắc nhở.

Không phải mặt đất, chẳng lẽ lại trên trời?

Mộ Ca theo bản năng nhìn lên trời, thế nhưng vẫn như cũ không thấy cái gì cả.

Mộ Ca cảm giác mình bị chơi xỏ, con mắt trong suốt hiện lên một tia tức giận, thu hồi ánh mắt, hừ lạnh: "Giả thần giả quỷ."

"Ha ha..." Thanh âm mờ ảo giống như có ở khắp nơi, quanh quẩn bốn phía.

Mộ Ca âm thầm cảnh giác, dòng điện màu tím trong tay càng lớn hơn.

Phút chốc, Mộ Ca cảm thấy hai chân đang đứng trong nước có chút khác thường. Dòng suối chảy xuôi thế mà lại bắt đầu chảy ngược, đi qua bắp chân nàng có chút ngứa ngáy.

Mộ Ca cả kinh, loại hiện tượng đi ngược với tự nhiên này khiến nàng lui về lên bờ suối, hai mắt trừng lớn nhìn về phía dòng nước chảy ngược.

Dòng suối nhỏ này rộng không quá nửa trượng, sâu không đến hai thước. (*)

(*) 1 Trượng = 3,33m

1 Thước = 0,33m

Lúc này lại quỷ dị đảo lưu, tập trung hướng về trung tâm dòng suối.

Phun!

Đột nhiên suối nước bay thẳng lên trời, ngưng tụ thành vô số cột nước, như rắn nước trên không trung đan xen lẫn nhau.

Mộ Ca chấn động từng cơn hai mắt, đôi môi hé mở, toàn thân như bị định trụ nhìn một màn trước mắt.

Nàng đã gặp qua Thủy hệ dị năng giả, hơn nữa dị năng chỉ có tác dụng trị liệu, mặc dù có năng lực công kích, cũng chỉ có thể phát ra một ít thủy tiễn hoặc thuần nước phòng ngự.

Một màn này khiến cho nàng nghĩ tới Thủy hệ dị năng giả siêu cường, nhưng trong lòng có một thanh âm nói cho nàng biết, sự thật khả năng không chỉ đơn giản như vậy.

Rất nhanh, dòng suối đã bị những con rắn nước có sinh mệnh kia rút sạch. Trước mắt Mộ Ca nguyên bản nước chảy róc rách, đã biến thành vùng đất khô cằn.

Nước suối bị hút trên không trung, lại dần dần lộ ra một chiếc ghế.

Dùng nước làm ghế?

Mộ Ca tựa hồ còn có thể thấy rõ trong ghế suối nước lưu động. Ánh sáng long lanh không chút tỳ vết, tinh xảo vô cùng. Uy áp vô hình từ trên ghế tỏa ra rơi vào Mộ Ca, ép tới xương cốt nàng "ken két" rung động.

Nàng vẫn chưa biết, uy áp này đã là rất thu liễm.

Cao thủ!

Mộ Ca con mắt hơi co lại, trầm nghĩ trong lòng.

Khi giọt nước cuối cùng được dung nhập vào ghế, toàn bộ xung quanh chiếc ghế đàn thú gào thét, chấn nhiếp vạn vật. Chiếc ghế toát ra tia sáng trắng đã trở thành nguồn sáng duy nhất ở đây.

Mộ Ca bị chấn động lui về phía sau một bước, khó tin nhìn lên chiếc ghế trong không trung.

Lấy vôi nước làm căn bản bện thành, dị thú không biết tên vây quanh giúp đỡ. Vạn thú nằm rạp xuống hướng chỗ ngồi, thành kính hèn mọn.

"Thật khí phách!"

Mộ Ca thì thào tự nói, con mắt trong suốt dấy lên ngọn lửa cực nóng.

"Có lẽ trùng sinh ở nơi dị giới này, cũng không phải là không thú vị". Lần đầu tiên Mộ Ca tìm được mục tiêu phấn đấu sau khi trùng sinh.

"Ta muốn trở nên mạnh mẽ! Sẽ có một ngày, ta có thể ngưng tụ ra chiếc ghế như vậy!"

Đột nhiên, bốn phía nổi lên gió mạnh, hết thảy đều hướng về chiếc ghế kia. Mộ Ca lấy tay ngăn lại trước mặt, tránh cho gió cát bay vào mắt, đôi mắt bị ép phải nheo lại vẫn như cũ nhìn vào chiếc ghế kia.

Tim đập, đột nhiên gia tốc.

Gió, đột nhiên ngừng.

Mộ Ca tròn mắt, nàng nhìn thấy gì? Gió! Gió không thể nhìn thấy, không thể chạm vào, giờ phút này xuất hiện trước mắt nàng, rõ ràng có thể thấy được.

Trên mặt ghế, vòng xoáy màu xanh nhạt không ngừng xoay, xen lẫn bốn phía xung quanh dung nhập rơi xuống như hoa rơi.

Mùi thơm lạ lùng dường như trở nên nồng đậm hơn, lại không khiến người cảm thấy chán ghét, như thấm vào nội tâm.

Mộ Ca không kịp khiếp sợ, gió lốc đã đột nhiên tàn đi.

Thời điểm làn gió tàn ra hết, trên ghế bỗng nhiên hơn một bóng dáng khuynh thế tao nhã.

Bạch y như tuyết, sạch sẽ hoàn mỹ. Đường viền màu tím trên cổ áo và tay áo, dùng kim tuyến thêu lên hoa văn thần bí mà tôn quý. Tóc dài đen nhánh không gió mà bay, dung nhập vào bầu trời đêm.

Dáng người cao ngất, mặc dù chỉ tùy ý ngồi đó, cũng khiến người cảm thấy hấn thật cao lớn.

Hấn xuất hiện trước mắt Mộ Ca, như thể đó là Hằng Tinh chói mắt. Nguồn sáng vạn vật, đều từ chính hấn tỏa ra. Lại như kim cương, trong suốt tìm không ra một tia tạp chất.

Mây kiếm nhập tán (*), mắt phượng gây nhẹ, sống mũi cao thẳng. Bờ môi cương nghị chứa ý cười, màu đỏ càng thêm mê người.

"Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song" (*)

Không giải thích được, một câu từ kiếp trước bỗng hiện lên trong đầu Mộ Ca, khiến nàng vô thức gật đầu đồng ý.

(*) Mây kiếm nhập tán: chân mây hình kiếm, dài chạm tóc mai hai bên.

(*) Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song: dùng để khen một người tuấn tú, khuôn mặt như mỹ ngọc, có một không hai.

Người trước mắt này, khiến cho người ta mất đi năng lực ngôn ngữ miêu tả. Một phút trước, nàng còn cảm thấy rất hài lòng với ngoại hình Mộ Khinh Ca, mà giờ phút này lại bị người trước mắt này đã kích cho không chút dư thừa.

Mộ Khinh Ca xấu sao?

Không!

Tuy rằng Mộ Khinh Ca tuổi còn nhỏ, nhưng không khó để nhìn ra hình dáng ngây ngô này sau này sẽ là một mỹ nhân tuyệt sắc. Nhưng, dù sao đó cũng là chuyện của vài năm sau, thế nào cũng so ra kém thị giác bị trùng kích trước mắt.

Mộ Ca không phải là người thích so sánh. Nhưng sau khi chứng kiến tướng mạo nam nhân, cũng không khỏi thờ dãi cảm thán một câu: Không có so sánh, liền không có thương hại.

"Tiểu gia hỏa, lần này có thể thấy ta rồi?" Đôi môi nam nhân khẽ mở, trên khóe miệng không giảm trái lại càng tăng thêm. Hấn không cảm thấy thế nào, lại âm thầm đem hai thù vạ bên người cả kinh không nhẹ.

Chủ tử của bọn hấn khi nào thì có hứng thú với tiểu tử Hạ giới? Đừng nói là Hạ giới, mà không ở nơi nào có bất kỳ ai có thể bước vào mắt chủ tử.

Hai người âm thầm trao đổi ánh mắt, cùng truyền lại một tin tức.

"Hạ giới không khí không tốt, khiến chủ tử bị bệnh."

"Ân, bệnh cũng không nhẹ."

"Huyền khí không nên tồn tại ở Lâm Xuyên, thể chất phế vật lại có được Lôi Linh Căn. Tiểu gia hỏa, ngươi thật thú vị!"

Mộ Ca trong lòng cả kinh, con mắt trong suốt hiện lên băng hàn sát ý. Người nam nhân này thể mà qua dăm ba câu, liền đem nàng lột sạch sẽ?!

"Lại có thể có sát ý như vậy. Haha, tiểu gia hỏa, thật chờ mong ngươi có thể đem đến cho ta kinh hi gì." Đó thực sự là sát khí, làm cho hai người đang oán thăm kia đề phòng, nhưng người trong cuộc lại như phát hiện ra món đồ chơi thú vị.

Trong nháy mắt, sát khí trên thân Mộ Ca biến mất, nhàn nhạt nhìn hắn một cái, quay người vút ra một câu: "Có việc, nói. Không có việc, rút."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mộ công gia, Duệ Vương

Editor: Diệp Luru Nhiên

Sáng sớm, làn sương quấn quanh ngọn cỏ.

Mộ Ca nằm trên một mảnh cỏ lau, những cây lau sậy bị gãy xuống đất, im lặng lên án Mộ Ca khi dễ chúng.

Nàng đã sớm tỉnh lại, hai con mắt nhìn lên bầu trời xanh thẳm không bị ô nhiễm, còn có những đám mây nhẹ nhàng trôi qua. Cách đó không xa, dòng suối róc rách chảy, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Nàng đến cùng là đã đến một nơi như thế nào?

Trong mắt Mộ Ca như có điều suy nghĩ.

Sau khi trùng sinh, nàng tìm được đường sống trong chỗ chết, lại miễn cưỡng giết địch, rồi bị giới tính làm cho hỗn loạn, ngay sau đó thì linh hồn nguyên chủ đột nhiên xuất hiện, sau cùng còn xuất hiện ra một nam nhân mạnh mẽ không thể tưởng nổi, hầu như đem lá bài tẩy của nàng hiểu đến rõ ràng.

Cho đến bây giờ, nàng mới có thời gian suy nghĩ một vài vấn đề.

Từ thông tin thu được hiện nay, rõ ràng là nàng đang đi tới một thế giới xa lạ.

Mà dị năng của nàng, ở chỗ này dường như cũng là một thứ tồn tại không tương.

Ngoài ra, cái thế giới này còn có hệ thống tu luyện, mà cỗ thân thể bị nàng đoạt xá này thì không thể tu luyện.

Còn có, mẫu thân trên danh nghĩa của nàng tựa hồ có lai lịch thần bí, thế mà lại lấy ra được huyền khí nghịch thiên như vậy. Nhưng, theo lời kể của Mộ Khinh Ca, nữ nhân này tựa hồ không cùng nàng sống một chỗ.

Cuối cùng, thân phận của nàng rất phức tạp. Trong mắt mọi người, nàng là một nam nhân. Hơn nữa còn là một đệ tử kiêu căng có gia thế hiển hách, còn có địch nhân.

Địch nhân.

Nghĩ đến điểm này, Mộ Ca nguy hiểm hít lại hai con ngươi.

Nàng cũng không quên đáp ứng Mộ Khinh Ca, hơn nữa, dù nàng có nguyện ý hay không, thì sau khi nàng tiếp thu thân thể của Mộ Khinh Ca, thì cũng liền tiếp thu người nhà và địch nhân của nàng.

"Tin tức chưa đủ. Tạm thời chỉ có thể biết như vậy. Xem ra phải tìm thời gian hảo hảo cùng Mộ Khinh Ca tâm sự rồi." Mộ Ca nhở ra ngọn cỏ lau ngâm trong miệng, đứng dậy.

"Còn có ba người cường đại ngày hôm qua." Mộ Ca hồi tưởng lại cảnh tượng đêm qua, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Đêm qua, khi nàng nói ra câu "Đại nghịch bất đạo" kia, ngay lập tức liền cảm nhận hai đạo sát khí hướng tới người nàng. Phút chốc, có thể đem nàng chém thành từng mảnh.

Hơn nữa, loại cảm giác này khiến nàng căn bản không cách nào phản kháng, mặc dù nàng có được dị năng quen thuộc.

Cũng may, tại thời điểm nàng cảm thấy da mình sắp bị cắt, nam nhân tuần mỹ kia liền vung tay áo, đem hai đạo sát ý kinh khủng tản ra.

Cũng chính là thời khắc đó, nàng mới rõ ràng, còn có hai người khác ẩn trong bóng tối.

Nam nhân kia lúc rời đi, đối với nàng nói một câu.

Hắn nói, trước khi có năng lực tự vệ, tốt nhất đừng bại lộ ra Lôi hệ dị năng của mình. Còn có chính là, hắn có thể khiến nàng tu luyện.

Nửa câu đầu, làm trong lòng nàng có chút nghi hoặc.

Mà nửa câu sau, đối với nàng không khác gì dụ hoặc cực lớn đấy.

Nhưng, nàng vẫn cự tuyệt.

Bởi vì nàng chịu không được cái loại chết tiết kia, giống như tâm huyết dâng trào tùy ý nhặt được một con mèo nhỏ lang thang ven đường mang về nuôi dưỡng.

Cuối cùng, nam nhân kia mang theo thâm ý tươi cười rời đi. Từ đầu đến cuối, Mộ Ca không biết hắn đến cùng là người nào. Đương nhiên nàng cũng không có hứng thú chờ mong cùng hắn lần sau gặp mặt.

Bất quá, nếu có một ngày nàng có thể đem hắn hung hăng dẫm dưới chân cười nhạo. Nàng ngược lại rất thích ý cùng hắn gặp lại.

Trông mắt Mộ Ca xẹt qua ánh sáng xanh, siết chặt tay nặng nề nói: "Vì cái gì không thể sử dụng dị năng?" Cái này là thứ nàng dựa vào, hắn lại nói nàng nếu tùy ý sử dụng sẽ mang đến nguy hiểm?

Kế tiếp, nên như thế nào?

"Hướng Bắc đi, Lạc Đô Tàn quốc ở phương Bắc. Ta đi ra ngoài lâu ngày, gia gia hắn sẽ đi tìm ta. Tìm được gia gia, ngươi liền an toàn." Thanh âm đột ngột vang lên, đem Mộ Ca đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình hoảng sợ.

Ghé mắt nhìn lại, chứng kiến bóng người hơi mờ giữa ban ngày, Mộ Ca thần sắc cổ quái hỏi: "Ngươi không sợ ánh mặt trời?"

"Ta vì sao phải sợ?" Mộ Khinh Ca hiểu kỳ hỏi lại.

Được! Cái thế giới này đến quý cũng khác với địa cầu.

Mộ Ca khoe miệng co quắp, không có ý định tiếp tục đề tài này.

...

Mặt trời nhô lên cao, thời tiết sáng sủa.

Trên con đường thông đến Lạc Đô, một người một ngựa thần sắc mệt mỏi, không nhanh không chậm bước đi.

"Cánh đồng hoang vu này nằm ở phía tây nam, dọc theo đường này đi về hướng Bắc, nếu ngươi tăng tốc độ, ước chừng mười ngày có thể tới Lạc Đô." Hồn phách Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng trên không trung, song song cùng nàng đi.

Trên đường đi, nàng giới thiệu tình huống của Lạc Đô cho Mộ Ca. Nhưng nhìn cái người có vẻ ngủ mà không phải ngủ kia, không biết nghe lọt được bao nhiêu.

"Ồn ào"

Thanh âm nhàn nhạt truyền đến, làm Mộ Khinh Ca sững sờ, hai đầu lông mày nháy mắt trầm xuống, không vui nói: "Ngươi nói cái gì?"

Mộ Ca liếc nhìn nàng, đáp phi sở vấn (*) nói: "Ngươi một mực lơ lửng trước mắt ta, không sợ hồn phi phách tán?"

(*) Đáp phi sở vấn: nói một đằng trả lời một nẻo.

"Ngươi!" Mộ Ca lời nói ác độc, làm cho Mộ Khinh Ca tức giận đến thân thể hơi mờ lung lay vài cái, tựa hồ tùy thời đều có thể tản ra: "Hừ, không mượn ngươi quan tâm." Nhịn xuống nộ khí, Mộ Khinh Ca hừ lạnh, hất mặt kiêu ngạo qua một bên.

Mộ Ca bĩu môi, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Đi một hồi, trên đường không thấy nửa bóng người xuất hiện.

Ngay tại thời điểm Mộ Ca sắp ngủ luôn, thì xa xa ánh mắt, cát vàng tung bay xen lẫn vó ngựa hỗn loạn.

Chậm rãi mở mắt, Mộ Ca bình tĩnh nhìn gió bão phía xa.

"Có quân đội! Là Mộ Tự Kỳ!" Không biết lúc nào đang phiêu lãng trên không trung, Mộ Khinh Ca đột nhiên kích động.

Mộ Ca ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi: "Người không tránh à?" Mộ Tự Kỳ trong miệng Mộ Khinh Ca, khiến nàng biết được người đến là người phương nào.

Ai ngờ, Mộ Khinh Ca lại đột nhiên ảm đạm, từ không trung chậm rãi hạ xuống, đứng bên người Mộ Ca: "Trừ người ra, những người khác không nhìn thấy ta."

"..." Mộ Ca ngược lại là lần đầu tiên nghe nàng nói như vậy.

Đột nhiên, biểu tình Mộ Khinh Ca âm u hướng phương xa bóng người dần dần rõ ràng, thì thào: "Hắn thế mà cũng tới!" Cảm xúc phức tạp kia, khiến Mộ Ca ghé mắt nhìn.

Thế nhưng nàng (Mộ Khinh Ca) không tiếp tục nói tiếp, nghiêm túc nhìn Mộ Ca nói: "Nhớ kỹ, từ giờ trở đi người chính là Mộ Khinh Ca. Mộ phủ tiểu tước gia."

Tiểu tước gia sao?

Mộ Ca đưa tay sờ lên bông tai màu tím bên tai trái.

Bông tai này dường như đã được chữa trị hoàn toàn. Sáng tinh dậy, nàng liền phát hiện mình biến thành thiếu niên dung mạo tuyệt mỹ tuấn tú. Tuy khí lực đơn bạc, nhưng không tổn hại khí khái hào hùng. Duy nhất khác với Mộ Khinh Ca kia, chính là hai đầu lông mày tối tăm phiến muộn đã được quét sạch, chỉ còn lưu lại nước chảy mây trôi nhàn nhạt.

"Ca nhi."

Thanh âm mặt đất chấn động vang lên, Mộ Ca chưa kịp làm ra phản ứng, đã bị ôm vào một cái ôm rộng lớn và ấm áp.

Thật nhanh!

Mộ Ca bị chôn trong lồng ngực rộng lớn, đối với người tới cường hãn mà cả kinh, lập tức cau mày. Vừa rồi nàng dường như thấy một ánh sáng xanh đậm lướt qua trước mắt, tiếp theo bản thân liền lọt vào trong lồng ngực này.

"Ca nhi, người ngựa da có phải không? Dám sau lưng ta chạy tới chiến trường Lạc Nhật." Thanh âm già nua lại trung khí mười phần từ trên đầu Mộ Ca truyền đến, một giây sau nàng đã bị đẩy ra khỏi cái ôm áp.

Mà lúc này, nàng chẳng biết lúc nào đã từ trên lưng ngựa đứng trên mặt đất.

Mặc dù người tới giọng nói tràn ngập trách cứ, nhưng nàng lại có thể cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng bao hàm quan tâm cùng khản trương.

"Gia gia..." Bên tai, vang lên tiếng thì thầm ghen ngào của Mộ Khinh Ca.

Mộ Ca ngược mắt nhìn về phía người đang nắm chặt tay nàng, cơ hồ sợ nàng lại mất tích lần nữa.

Hai bên tóc mai như sương, ngũ quan cương nghị tràn đầy mùi vị thiết huyết. Mặc dù đã đến tuổi, nhưng vẫn như cũ uy phong凛凛, làm cho người khác sinh ra kính sợ.

"Gia gia." Cơ hồ theo bản năng, xưng hô cũng đã ra khỏi miệng.

"Ài" Thanh âm Mộ Hùng trầm muộn ứng tiếng.

Nhưng Mộ Ca lại nghe ra trong lời nói run rẩy, còn có trong mắt hấn cố kìm nén uất át.

Có thể làm cho một lão tướng sa trường lão lệ doanh tròng, sợ là chỉ có mỗi đứa cháu trai bảo bối duy nhất này của hắn.

"Lão công gia, xem ra Ca nhi là cát nhân thiên tướng (*), bình an trở về rồi." Đột nhiên, một giọng nói cao quý lạnh nhạt nói chen vào.

(*) Cát nhân thiên tướng: Người có tâm lòng tốt được trời cao che chở, phù hộ.

Thân thể Mộ Hùng chấn động, sắc mặt cực kém quay đầu nhìn đám quý công tử phía sau.

Ánh mắt Mộ Ca nhìn qua đầu vai gia gia, vừa liếc nhìn đã thấy được người vừa mới phát ra câu nói kia. Bởi vì tướng mạo cùng khí độ của người nọ, đều quá mức nổi bật.

Mãng bào đen tuyền, làm cho người hấn trắng tấp như thanh kiếm. Ngũ quan lạnh lùng hờ hững, nhưng hết lần này đến lần khác khiến người muốn thân cận. Như thế, chỉ cần một cái liếc nhìn của hắn, đã là một chuyện rất hạnh phúc.

Bên trong mây kiếm, chứa đựng sự ngạo mạn bẩm sinh. Ngay cả khi đứng trong đám người, cũng vẫn như cũ chói mắt, không thể bỏ qua.

"Hắn là Duệ Vương, Tần Cẩn Hạo." Thanh âm Mộ Khinh Ca tức thời bay vào trong tai Mộ Ca.

Người sau không để lại dấu vết liếc nhìn người trước. Dù Mộ Khinh Ca đã cố hết sức che giấu, nhưng nàng vẫn nhận ra trong giọng điệu này chứa đựng tâm tình phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Trùng phạt quật roi

Editor: Diệp Luru Nhiên

Mộ Hùng mang binh ra khỏi đế đô, chính là để tìm về Mộ Khinh Ca, đích tôn của Mộ gia.

Sau khi tìm được, ông liền sai người hạ trại nghỉ ngơi. Coi như khiến đám binh lính suốt đêm tập kích nghỉ ngơi thật tốt.

Mà lúc này, Mộ Ca cũng mới từ trong miệng Mộ Khinh Ca biết được, nơi chiến trường mà nàng trùng sinh tới, là phe nào chiến phe nào.

Hoang nguyên (*) Lạc Nhật, phía tây Tần Quốc.

(*) Hoang nguyên: cánh đồng hoang vu.

Nhưng nó không thuộc về Tần quốc, bởi vì ngoại trừ Tần quốc còn có hai quốc gia khác. Một là Đồ quốc phía tây Tần quốc, một là Ngu quốc phía nam Tần quốc. Đây là vùng đất chung của ba quốc gia.

Lần này, cùng Tần quốc giao chiến chính là Đồ quốc.

Đồ quốc hiếu chiến, hơn nữa lại nằm ở phía tây đại lục Lâm Xuyên, vật tư thiếu thốn. Vì vậy hằng năm sẽ luôn nổi lên mấy cuộc chiến tranh với Tần quốc, lâu dài, quan hệ của Tần quốc và Đồ quốc luôn không hài hòa.

Mà mỗi lần nguyên nhân khai chiến...

Kỳ thật, như Mộ Khinh Ca một thiếu gia ăn chơi, như thế nào sẽ đi quan tâm âm mưu tính toán phía sau cuộc chiến tranh kia, có mục đích gì?

Nàng xuất hiện ở chiến trường, bất quá là vì một câu nói của một người bên người Tần Cẩn Hạo: "Bên người Duệ Vương không có người vô dụng." Thêm những kẻ khác phụ họa chế nhạo Vĩnh Ninh công không người kế tục, nàng liền máu nóng đổ lên đầu dẫn theo năm trăm thân vệ lên chiến trường.

Người Mộ gia chỉ cần là trực hệ, đều sẽ nằm trong đội thân vệ.

Điều duy nhất mà thân vệ cần phục tùng chính là chủ tử của bọn hắn. Như thân vệ của Mộ Khinh Ca, tuyệt đối sẽ không lớt qua nàng đi nghe theo mệnh lệnh của Mộ Hùng.

Sự phục tùng đó đã dẫn đến toàn quân bị diệt.

Nếu ở trong lúc Mộ Khinh Ca xúc động, bọn hắn có một người nào ngăn lại, hoặc có người đi tìm Mộ Hùng, hết thảy đều sẽ không phát sinh. Đương nhiên, Mộ Ca sẽ không thể mượn xác hoàn hồn.

Đây hết thảy, đều là lựa chọn của Mộ Khinh Ca. Coi như muốn tính sổ, cũng không thể tìm thân vệ bọn hắn, mà phải tìm người giật dây kia.

Mộ Ca hoài nghi kẻ xúi giục này, Tần Cẩn Hạo là nhân vật máu chót rớt cuộc là biết rõ cái gì?

Nhìn Mộ Khinh Ca dùng ánh mắt kia nhìn về phía Tần Cẩn Hạo, dường như tưởng rằng có thể giấu được nàng.

"Người thích hắn?" Trong lều vải, Mộ Ca ngồi khoanh chân trên đệm đột nhiên nhìn về phía Mộ Khinh Ca bật ra một câu.

"Cái gì?!" Đột nhiên Mộ Khinh Ca lóe lên trốn tránh.

Mộ Hùng vội vàng an bài hạ trại, tự mình tuần tra đã là một thói quen của ông trên chiến trường. Vậy nên, giờ này trong lều, chỉ có Mộ Ca một người nghỉ ngơi.

Mộ Ca híp hai mắt, thân thể nghiêng về phía trước, tới gần hờn phách Mộ Khinh Ca: "Ngươi dùng thân nam tử, yêu một hoàng tử, sợ là cũng không dễ dàng đi?"

Thân thể Mộ Khinh Ca khựng lại, khuôn mặt vốn mờ, nhưng vẫn bị Mộ Ca nhìn ra vài phần trắng bệch.

Mộ Ca lười biếng ngồi lại, dùng giọng nói nguy hiểm: "Hiện tại, ta mới là ngươi. Nếu không muốn Mộ Khinh Ca lần nữa mất tích, ngươi tốt nhất đem mọi chuyện nói ra cho ta."

Mộ Khinh Ca bĩu môi một cái, thân nhiên nói: "Ta vốn không có ý định giấu giếm ngươi."

"Nói." Mộ Ca ngược mắt.

...

Sau nửa nén hương, trong lều vài yên tĩnh.

"Hoàn khổ, thô bạo, tàn nhẫn, dễ giận, kiêu căng, còn có... Đồng tính? Tốt, rất tốt." Mộ Ca nghiêng răng, sắc mặt âm trầm khó coi.

Nàng đến cùng là nhập vào một kẻ thế nào?

Lúc trước, nàng bắt quả cho rằng Mộ Khinh Ca bởi vì nguyên nhân thân phận, mà không thể không biểu hiện ra tính tình quái đản. Lại không nghĩ, nàng lưu lại cho mình một thanh danh "tốt" như thế.

Những thứ khác thì cũng thôi, nhưng còn cái danh đồng tính... Cái nòi đen này công lên thật sự là...

Tần Cẩm Hạo kia nhìn qua chính là người có tâm cơ thâm trầm, thân là hoàng tử, chỉ đơn thuần đến đây không làm gì?

Nếu như tiểu tước gia Mộ gia ái mộ Duệ Vương điện hạ, thế nhân đều biết, người này sao còn cố ý muốn thân cận? Dựa theo lời nói của Mộ Khinh Ca, đều là Tần Cẩm Hạo kia thường xuyên chủ động đấy.

"Ta là thân thể phế vật, trời sinh không cách nào tu luyện. Nếu ta không ngang ngược cản trở, chỉ sợ Mộ phủ đã sớm sớm người người dễ nạt." Mộ Khinh Ca biện giải cho mình.

Thế nhưng, những lời này lại đổi lấy một tiếng cười nhạo của Mộ Ca: "Ngươi bắt quả là có gia gia ngươi. Nếu có một ngày lão bất tử không có ở đây, ngươi nghĩ mình còn có thể ngang ngược cản trở, giúp ngươi bảo trụ uy danh của Vĩnh Ninh công phủ?"

"Ta biết rõ." Ai ngờ, Mộ Khinh Ca cũng không thẹn quá hóa giận, ngược lại buông xuống mi mắt: "Vì vậy, ta..."

Đồng! Đồng! Đồng!

Tiếng trống đột ngột cắt đứt lời nói chưa kịp nói hết của Mộ Khinh Ca.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Mộ Ca nhìn bên ngoài lều tiếng trống truyền tới, nhíu mày hỏi.

Mộ Khinh Ca cắn môi nói: "Là tiếng trống triệu tập quân. Là gia gia hạ lệnh."

Lời còn chưa dứt, Mộ Ca đã thấy lều vải bị người bên ngoài mở ra, hai binh sĩ mặc áo giáp thân sắc căng thẳng xuất hiện trước mắt nàng.

Đuôi lông mày lần nữa nhướng lên, Mộ Ca không mở miệng.

"Tiểu tước gia, lão tướng quân cho mời." Hai người cùng đồng thanh cất giọng.

Trong quân doanh, họ vẫn quen gọi Mộ Hùng là tướng quân.

Mộ Ca liếm bờ môi, nhảy lên. Tiện tay vuốt xuống nếp nhăn ở tay áo, dáng người cao ngất bước ra khỏi lều.

Tốc độ nhàn nhã, ngẩng đầu ưỡn ngực. Tựa hồ phía trước cho dù là núi đao biển lửa, cũng không khiến nàng nhíu mày một chút.

Hai binh sĩ phụng mệnh đến liếc nhau, trong mắt đều có chút kinh ngạc. Người trước mắt này dường như cùng tiểu tước gia trong trí nhớ họ không giống nhau.

Hắn thế mà lại không khiến trách bọn hắn?

Tự động tự giác ra ngoài?

Hai binh sĩ trong lòng bị phần nói: "Tiểu tước gia, ngươi không phải là nên chỉ vào mũi chúng ta chửi mắng một trận, sau đó đạp hai chân để chúng ta quý xuống trước mặt ngươi bồi tội, sau đó mới miễn cưỡng đi giá sao? Ngươi thống khoái rồi đi, không phù hợp a!"

Đáng tiếc, Mộ Ca không nghe được tiếng lòng của hai người này. Men theo tiếng trống, nàng suy nghĩ Mộ Hùng đang chuẩn bị làm gì.

Từng bước đi tới, ánh mắt Mộ Ca càng ngày càng sáng.

Bất quá không đến một canh giờ, nguyên bản vùng đất hoang vu, thế mà lại đột ngột từ dưới đất mọc lên một tòa quân doanh ngay ngắn trật tự. Vệ binh tuần tra, vị trí trạm gác mình ám đầy đủ cho tất cả chức vụ binh sĩ. Bởi vậy có thể thấy được, bốn sự mang binh của Mộ Hùng cũng không phải là để cho có.

Trống trận đặt ở trên vùng đất trống bên ngoài trường, Mộ Hùng ngồi ngay ngắn ở chủ vị, bên phải là Duệ Vương Tần Cẩn Hạo một thân măng bào. Tướng sĩ theo quân tức thì chia làm hai bên.

Không chỉ như thế, binh sĩ không có cấp bậc cũng xếp thành hàng thành trận, như đao thép đứng đấy, không phát ra chút thanh âm.

Ánh mắt Mộ Ca quét qua, rơi vào đài cao đối diện Mộ Hùng.

Nói là đài cao, bất quá chỉ cách mặt đất khoảng ba thước.

Nhưng trên đài cao lại dựng thẳng hai cây cột, trên cột mỗi bên gắn lấy một thiết hoàn (*). Còn có một người thân trên cơ bắp chặt chẽ như ngon đồi. Hắn đứng đó, trên tay cầm cây roi dài to bằng cổ tay đứa nhỏ, thần sắc lạnh lùng.

(*) Thiết hoàn: còng sắt.

Lông mày Mộ Ca nhảy dựng, một loại dự cảm không lành xông lên não.

"Mộ Khinh Ca, còn không quỳ xuống!" Mộ Hùng đột nhiên hét to, khiến Mộ Ca nhìn lại.

"Vì sao?" Khuôn mặt tuyệt mỹ của Mộ Ca không hề sợ hãi, bình tĩnh nhìn Mộ Hùng, dáng người cao gầy đứng thẳng, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Mộ Hùng trừng lên mắt hổ, đối với biểu hiện của tôn nhi xẹt qua một tia thương thức: "Hừ! Người tự tiện rời khỏi Lạc Đô, đi vào chiến trường, liên lụy đến năm trăm thân vệ vô tội phải chết, chẳng lẽ lại không biết sai?"

Mộ Hùng yêu binh như con, binh lính dưới tay ông từng người ông đều coi như con cháu của mình. Ông muốn trách phạt Mộ Khinh Ca, không phải là vì diễn trò. Mà là Mộ Khinh Ca nhất định phải cho ra một cái công đạo, phải cho những tướng sĩ chết đi kia một cái công bằng. Trọng yếu chính là, ông muốn Mộ Khinh Ca hiểu được, cái giá của sự tùy hứng.

Trong lời nói xen lẫn nội kinh, khiến Mộ Ca bị chấn động đến máu huyết cuộn cuộn.

Nhưng mà, nàng lại không có chút sinh khí, càng không phản đối.

Nàng trầm mặc.

Ngồi bên phải Mộ Hùng, Tần Cẩn Hạo lên tiếng: "Lão công gia, năm trăm tướng sĩ mất mạng tại hoang nguyên Lạc Nhật kia, Ca nhi nhất định khổ sở. Hôm nay hấn vừa mới trải qua đại nạn, kính xin lão công gia nhẹ tay xử lý."

Nói xong, hấn nhìn về phía Mộ Khinh Ca. Thế nhưng ngoài dự liệu không nhìn thấy ánh mắt ái mộ cảm kích kia.

Tần Cẩn Hạo sửng sốt, cô nén cảm giác chán ghét trong lòng. Tựa trên tay vịn khẽ xoa ngón tay, tựa hồ như có vật gì đó thoát khỏi tầm khống chế của hấn.

Mộ Hùng liếc nhìn Tần Cẩn Hạo, rồi lại nhìn Mộ Khinh Ca, nói: "Mộ Khinh Ca, người hiểu được chuyện này có thể bỏ qua sao?" Trong lời nói của ông cất giấu khản trương, tựa hồ sợ hãi tôn nhi trả lời làm mình thất vọng, làm cho chúng tướng sĩ thất vọng đau khổ.

Đích tôn Mộ gia có thể chất phế vật không quan hệ, chỉ cần hấn có thể làm cho chúng tướng sĩ tâm phục, cho dù ngày nào đó ông chết đi, hấn còn có thể tự bảo vệ mình. Thế nhưng là...

"Gia gia chuẩn bị trách phạt như thế nào?" Mộ Ca lạnh nhạt hỏi lại. Đối với lời cầu xin của Tần Cẩn Hạo, tựa hồ căn bản không nghe thấy.

"Hình phạt trăm roi." Mộ Hùng đáp.

Câu trả lời này dẫn đến chúng tướng sĩ ghé mắt. Tựa hồ đang suy đoán thân thể nhỏ của Mộ Khinh Ca có thể chịu đựng được trăm phạt quật roi một trăm lần hay không.

Mộ Ca mím môi, không nói một lời xoay người, bước về phía đài cao.

Mọi người im lặng, ngay cả Tần Cẩn Hạo đang tính toán trong lòng đều động tác kế tiếp của nàng.

Mộ Ca đi lên đài cao, cũng không đứng giữa hai cây cột mà là xoay người đối mặt với tất cả tướng sĩ chấp tay, nhàn nhạt nói với người thi hành: "Lão tướng quân phạt ta một trăm, ta lại thêm một trăm, để an ủi năm trăm anh linh! Đánh!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Xe kéo Long Báo Vương, Tiểu Ca nhi đến!

Editor: Diệp Lư Nhiên

Hai trăm roi, cho dù là cao thủ lục cảnh, cũng sẽ sống dở chết dở.

Mộ Khinh Ca là ai? Một phế vật mà thôi. Đừng nói là lục cảnh, ngay cả xích cảnh thấp nhất cũng không phải, lại dám phát ngôn bừa bãi muốn thừa nhận hai trăm roi?

Hắn điên rồi sao?

Hay muốn lấy tiền làm lùi, khiến lão tướng quân không đành lòng?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhao nhao suy đoán dụng ý của Mộ Ca.

Những ánh mắt nhìn về phía trên đài cao, có khinh miệt, có giễu cợt, có nghi hoặc, còn có thờ ơ.

Ngay cả Mộ Hùng cũng thần sắc khó dò, tựa hồ đang suy nghĩ có nên ngăn cản Mộ Khinh Ca điên cuồng hay không.

Ánh mắt Tần Cẩm Hạo đen tối, thấy không rõ lúc này hắn suy nghĩ cái gì. Điều hắn biết cũng không phải thế này.

"Đánh!" Thời gian dài không thấy xuống roi, Mộ Ca không vui nhìn về phía người thi hành.

Người sau bị ánh mắt lạnh lẽo ác liệt của nàng quét qua, trong lòng không hề sinh nửa ý phản kháng, trong tay cầm roi dài giờ lên cao, hướng phần lưng của Mộ Ca hung hăng vung xuống.

Ba -!

"A..."

Thanh âm của cây roi vang lên, Mộ Ca cắn chặt răng che lấp đi tiếng rên rỉ.

Sau khi một roi này roi xuống, quần áo mới thay của Mộ Ca lập tức bị xé rách, huyết dịch thấm ra.

Bốn phía, hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả ánh mắt đều biến thành khiếp sợ.

Mộ Hùng nhăn lại lông mày bỗng thả lỏng, bàn tay đang siết chặt cũng buông ra. Chỉ là trong ánh mắt mơ hồ lo lắng, chú ý mật thiết đến tình huống Mộ Ca.

Sợ hắn chịu không nổi.

Tần Cẩm Hạo kinh ngạc khẽ cau mày, bộ dạng bướng bỉnh của Mộ Khinh Ca khiến hắn chán ghét. Điều này làm hắn nhớ tới nàng đối với hắn dây dưa, mặc dù đây là kết quả do hắn tận lực dẫn dắt.

Trên đài cao, sau khi người thi hình vung xuống một roi kia, cũng liền dừng sờ, tựa hồ không hiểu tại sao mình lại vung roi xuống.

"Dừng sờ cái gì, tiếp tục đánh!" Đột nhiên dừng lại, khiến Mộ Ca nhú mày.

Muốn vượt qua được loại hình pháp này, nhất định phải làm liền một mạch. Nếu dừng giữa chừng, chỉ sợ không thể tiếp được. Đây chính là cuộc chiến ý chí.

Người thi hình nhìn lên người ngồi ở chủ vị Mộ Hùng, người sau sau khi xem xét khẽ gật đầu, hắn mới cắn răng lần nữa vung roi lên.

Ba -!

Ba Ba -!

Ba --!

Một roi lại một roi, mỗi một roi đều quất vào da thịt, không một chút làm giả.

Rất nhanh, trên lưng Mộ Ca đã huyết nhục mơ hồ. Máu đỏ chường mắt thuận theo y phục chảy xuống, còn mang theo vụn thịt roi xuống bên chân nàng. Thế nhưng, từ đầu đến cuối, Mộ Ca đều không hừ qua một tiếng, cũng không cầu xin.

Dáng người cao thẳng vẫn đứng như một thanh kiếm đang được mài sắc, được ma luyện.

Toàn bộ trong quân doanh, chỉ quanh quẩn âm thanh quất roi.

Mộ Hùng hai tay một lần nữa nắm chặt, nháy cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng gầy gò kia, móng tay đã đâm sâu vào trong thịt.

"Chín mươi... Chín tám... Một trăm... Một trăm một... Một trăm ba.. "

Không biết bắt đầu từ khi nào, tất cả các tướng sĩ trong lòng đều yên lặng đếm lần lượt số roi quất xuống Mộ Ca. Thiếu niên mà bọn hắn xem thường kia, thiếu gia ăn chơi hại chết năm trăm huynh đệ của bọn hắn kia, một phế vật không thể tu luyện, mà lúc này hai chân vẫn như đúc đứng thẳng trên đài cao, thừa nhận hết thảy mọi thứ mà người bình thường không thể.

Nàng nói, thêm một trăm roi, là để an ủi linh hồn năm trăm tướng sĩ.

Nàng đang dùng máu thịt của mình, để tiễn đưa họ.

Im lặng dùng hành động, đối với các tướng sĩ thừa nhận sai lầm của mình.

Tần Cảnh Hạo trong con mắt ánh lên khó hiểu, rồi lại khó nén vẻ khiếp sợ. Nhìn bộ dáng trên đài cao kia, hắn tựa hồ cảm giác mình nghĩ sai cái gì.

"Huyết mạch Mộ gia, thủy chung vẫn là huyết mạch Mộ gia sao? Ngay đến cả một phế vật, cũng có thể ngưng tụ quân tâm." Bàn tay trong tay áo siết chặt, thanh âm khớp xương cũng không khiến bất luận kẻ nào chú ý.

"Một trăm năm mươi chín... Một trăm sáu mươi tám..." Đếm thầm, đã biến thành phép tính rõ ràng.

Thanh âm chính tề đếm, như thể đang cổ vũ Mộ Ca.

Mộ Hùng nhếch đôi môi, nhìn đứa nhỏ trên đài cao, vừa vui mừng vừa đau lòng. Trong tay lặng lẽ nắm một quả đan dược cao cấp bỏ cứu lưu thông khí huyết. Đan dược này có thể khởi từ hồi sinh, ông cũng chính là do cơ duyên xảo hợp mới có được một quả. Chỉ cần đợi đến hình phạt quất roi hoàn thành, lập tức cho Mộ Khinh Ca ăn vào, bảo trụ tính mạng của hắn.

"Một trăm chín mươi chín! Hai trăm!"

Roi roi xuống. Cây roi to bằng nắm tay đứa nhỏ ở lần cuối cùng đã đứt thành hai đoạn.

"Tiểu tước gia!" Người thi hình sắc mặt đại biến, quỳ một chân xuống đất, ngửa đầu nhìn lên người vẫn như cũ đứng thẳng Mộ Ca.

"Đã xong?" Mộ Ca nâng cằm nhìn lên trời, thanh âm nhẹ nhàng. Dường như cái người chịu hình phạt kia không phải là nàng.

"Tiểu tước gia, hai trăm roi, một roi không thiếu!"

Thanh âm đồng thanh cùng lúc trả lời nàng.

Mộ Ca chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh người đồng ngệt đồng thời thấp đi vài phần. Phần lưng kịch liệt đau nhức đã lan tràn đến toàn thân, khiến nàng chết lặng.

Một roi không thiếu.

Đáp án này, khiến Mộ Ca giờ lên khoe miệng lạnh nhạt cười khê. Trước mắt một màu đen, bắt đầu lùi lại.

"Tiểu tước gia!" Các tướng lĩnh đang quỳ xuống nhìn thấy thân thể Mộ Ca khê đảo, trong lòng hoảng hốt, hầu như đều đứng dậy muốn lao tới đài cao.

Nhưng có người so với bọn hắn nhanh hơn.

Ánh sáng màu lam lóe lên, Mộ Hùng đã đứng trên đài cao tiếp được thân thể Mộ Ca, không chút do dự đem đan dược trong tay đút vào miệng nàng, dùng nội lực vì nàng hóa dược.

"Lão tướng quân, xin cho tiểu tử được trở thành thân vệ của tiểu tước gia!"

"Lão tướng quân, còn có ta!"

"Còn có ta!"

Thanh âm đồng loạt hô lên, làm cho Tần Cẩm Hạo chậm rãi đứng dậy, hẩn nhìn phía hai người già trẻ Mộ gia được các tướng sĩ Đại Tần vây vào giữa, trong mắt có chút ghen ghét, khuôn mặt lạnh lùng âm tình bất định:

"Mộ gia, Mộ gia..., Mộ Hùng..., Mộ Khinh Ca..."

"Được rồi! Về chuyện thân vệ, chờ sau khi thương thế Ca nhi lành lại rồi tính sau, tất cả giải tán đi." Tôn nhi có thể làm cho bọn tướng sĩ ngang bướng này phục tùng, khiến cho Mộ Hùng vui vẻ. Nhưng giờ phút này ông càng quan tâm thương thế Ca nhi hơn.

Rống --! Ngang --!

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng rống của dị thú, làm cắt đứt nhiệt tình của các tướng sĩ.

Mọi người nhao nhao nhìn về phía chân trời, ngay cả Mộ Hùng và Tần Cẩm Hạo cũng không ngoại lệ. Mộ Khinh Ca được Mộ Hùng bảo vệ trong ngực, cũng không biết là do tác dụng của dược lực hay là do bị tiếng rống truyền đến mà mở hai mắt ra, suy yếu cùng mọi người một chỗ nhìn về phía ánh nắng trên bầu trời.

"Cái đó là..."

Trên bầu trời, xuất hiện mấy cái chấm đen từ xa tới gần, tựa hồ phá không mà đến.

"Là Tật Phong Long Báo!" Mộ Hùng con mắt hơi trầm xuống.

Đang khi nói chuyện, cái điểm đen kia lại gần thêm vài phần, cũng làm cho mọi người dưới đất thấy được rõ ràng.

Tật Phong Long Báo!

Ánh mắt Mộ Ca có chút mơ hồ, nhìn mãnh thú quái dị chín đầu kia, huyền huyền kéo một chiếc xe kéo hoa lệ.

Mãnh thú đầu rồng, thân báo. Toàn thân màu xanh, mơ hồ có thể thấy được đồ đằng màu vàng, thần bí mà cao quý. Trên lưng còn mọc ra vài chiếc cánh mỏng như cánh ve, vỗ xuống mang theo vô số gió xoáy. Móng vuốt sắc bén đập mây mà đến, luồng khí lưu khởi động, bước một bước, chính là ra ngoài trọng.

Đuôi báo dữ tợn, tùy ý phát qua có thể thấy được vết nứt không gian, cơ bắp sôi sục tràn đầy lực lượng thô bạo.

So với con báo rồng, xe kéo kia lại càng khó xuất hiện. Toàn thân màu đen ánh kim, đồng dạng có đầu thú dữ tợn dùng làm trang trí, màn che màu đen đem bên trong xe kéo ngăn chừa, khó nhìn thấy.

"Là Lục Dực Tật Phong Long Báo, có thể sử dụng Lục Dực Tật Phong Long Báo kéo xe kéo, toàn bộ Lâm Xuyên đại lục chỉ có một người." Tần Cẩm Hạo mang theo thân vệ riêng, đã đứng ở chỗ đất trống trong quân doanh, cùng mọi người nhìn lên bầu trời vị khách không mời mà đến. Trong mắt hẩn tràn đầy kích động cuồng nhiệt, còn có ẩn sâu thêm muốn "Nếu có một ngày hẩn có thể ngồi trên xe kéo vương đó..."

"Thánh Nguyên đế quốc Thánh Vương bệ hạ."

Thánh Nguyên đế quốc? Thánh Vương?

Từng từ ngữ, đối với Mộ Ca rất lạ lẫm đấy. Trong lúc nàng nghi hoặc, người xung quanh nàng, tính cả Mộ Hùng và Tần Cẩm Hạo đều quỳ một gối xuống, tôn thờ hướng lên vị khách trên bầu trời.

"Cung nghênh Thánh Vương bệ hạ thánh giá!"

Mộ Ca suy yếu dựa vào người Mộ Hùng, mặc dù không muốn yếu đuối, nhưng là không có cách nào.

Tật Phong Long Báo dừng lại ở quân doanh, trên không trung bao quát nhìn toàn bộ người dưới mặt đất.

Bên trong xe kéo, đột nhiên truyền đến thanh âm khiến Mộ Ca nổi da gà: "Tiểu Ca Nhi, đến."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tổ tôn nói chuyện trong đêm

Editor: Diệp Lưu Nhiên

Đêm khuya, bên trong quân trường. Mộ Hùng cùng Mộ Ca ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác.

Sau hồi lâu, Mộ Hùng mới ho nhẹ một tiếng cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Ca nhi, ngơ ngác cùng Thánh Vương bệ hạ nhận thức?"

Có quý mới cùng hấn cái kẻ chuyên nhìn lên kia nhận thức!

Trong lòng Mộ Ca kịch liệt kháng nghị, nhưng không hề biểu lộ bất kỳ cái gì. Nàng không có quên sự nhiệt tình trên khuôn mặt của gia gia khi người kia xuất hiện.

"Không biết." Mộ Ca nhàn nhạt trả lời.

"Không biết?" Mộ Hùng vẻ mặt không tin. "Nếu không phải nhận thức, sao ngài sẽ biết tên người? Lại còn cho người ăn đan dược cực phẩm giúp người lập tức sinh khí dồi dào?"

Mộ Ca yên lặng.

Nàng làm sao biết tên kia phát thần kinh gì? Trước mặt mọi người, thế mà dùng xưng hô buồn nôn như vậy gọi nàng. Sau đó dưới ánh mắt của tất cả mọi người, từ trong xe kéo bắn ra một hạt đan dược hiện lên ánh sáng tím, rơi vào trong miệng nàng.

Đan dược vào miệng lập tức hòa tan, khiến cho nàng muốn ói cũng không phun được. Ngay sau đó, thương thế của nàng liền bắt đầu biến hóa kinh người, những vết thương ghê người kia, dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ khôi phục như ban đầu.

Đang lúc nàng kinh ngạc, một câu nói mập mờ khiến người chết không ngớt, không sợ hãi ném ra.

"Chiếu cố bản thân cho tốt, nếu lại bị thương, ta sẽ đau lòng."

Đau lòng, đau lòng con em người! Ta với người rất quen thuộc sao?

Cuối cùng, lại giống như tò vò ăn thịt người đối với những người khác nói: "Ngẫu nhiên đi ngang qua Tần quốc, thấy phong cảnh hữu tình, liền lưu lại một thời gian. Nghe nói mẫu đơn ở Lạc Đô không tệ, ngày khác sẽ đến Mộ phủ làm khách."

Sau đó, liền đạp mây bồng bồng rời đi.

Từ đầu đến cuối, cái người khuyh thế tao nhã kia cũng không hề bại lộ trước mặt mọi người.

"Thánh Vương bệ hạ nói sẽ tới Mộ phủ, cũng không biết là thật hay giả." Mộ Hùng như có điều suy nghĩ lầm bầm.

Mộ Ca khước miệng co lại, nàng ngược lại cảm thấy, tên kia trước khi đi vứt lại những lời này hẳn là nói cho Tần Cảnh Hạo nghe. Địa vị Mộ gia tại Tần quốc, Mộ Khinh Ca đã nói với nàng không ít. Lần này gặp Mộ Hùng, cùng biểu hiện của Duệ Vương, cũng làm nàng đoán ra được vài phần.

Nàng cảm giác tên kia tựa hồ cũng biết địa vị vi diệu của Mộ gia tại Tần quốc, mới có ý nói như vậy, làm cho hoàng thất Tần quốc sinh ra kiêng kỵ.

Thế nhưng, hấn tại sao phải làm như vậy? Thấy thế nào cũng không thấy hấn giống một người tốt thích xen vào việc của người khác.

Mộ gia cùng hấn có quan hệ gì đâu?

"Ca nhi?"

Thanh âm của Mộ Hùng, làm cắt đứt suy nghĩ của Mộ Ca.

Nàng ngược mắt nhìn về phía Mộ Hùng. Ngón tay Mộ Hùng bạo lực gõ xuống trán nàng đến đỏ lên: "Đang suy nghĩ gì? Gia gia nói chuyện cũng thất thần."

Mộ Ca bị đau vuốt vuốt cái trán bị đập, hỏi đáp: "Không có gì."

"Lời gia gia nói vừa rồi, người nghe thấy chưa?" Mộ Hùng ra vẻ tức giận nói.

"Không có." Mộ Ca thành thật trả lời.

Câu trả lời đơn giản này lập tức khiến Mộ Hùng không còn tính khí, đành phải cam chịu số phận nói lại lần nữa: "Nếu là Thánh Vương bệ hạ đối với người thật sự ưu ái, người không ngại bắt lấy cơ hội này. Người không thể tu luyện, nhưng nếu là được quân đội ủng hộ, lại có thêm Thánh Vương bệ hạ làm chỗ dựa. Cho dù có ngày gia gia không có ở đây, cũng không có ai dám khi dễ người."

Ách!

Mộ Ca sững sờ, không nghĩ tới Mộ Hùng lại đánh cái chủ ý này!

Kiếp trước, nàng có thói quen dựa vào chính mình. Kiếp này, Mộ Hùng lại khắp nơi vì nàng suy tính, vì nàng cân nhắc. Khiến tâm nàng nguyên bản cứng rắn, bắt đầu nổi lên biến hóa.

Không có đi tiếp lời nói của Mộ Hùng, Mộ Ca hỏi ra vấn đề khác mà nàng quan tâm: "Thánh Vương đến cùng là người nào? Tại sao mọi người có vẻ hình như rất sợ hãi hắn?"

Mộ Hùng thờ dài, bàn tay to lớn vuốt đỉnh đầu Mộ Ca, giải thích cho nàng: "Thánh Vương bệ hạ, tại Lâm Xuyên đại lục là người duy nhất đứng trên quân chủ nhất đẳng quốc. Truyền thuyết Thánh Nguyên từ khi bắt đầu khai sáng đến nay, ngài liền tồn tại. Hôm nay, nghìn năm đã qua, Thánh Nguyên để quốc mặc cho ngôi vị Hoàng đế thay đổi bao nhiêu người, Thánh Vương bệ hạ thủy chung vẫn là một người. Hắn không phải là quân vương, nhưng lại càng lớn hơn quân vương. Cho dù là Hoàng đế của Thánh Nguyên để quốc cũng không dám cùng hắn đối nghịch."

"Tồn tại nghìn năm! Đó chẳng phải là một lão yêu quái nghìn năm không chết sao!" Mộ Ca giật mình nói. Trong đầu, thực sự không cách nào đem một nhân vật có dung mạo khuynh thế như trích tiên cùng lão yêu nghìn năm liên hệ làm một.

"Người giật mình như vậy làm gì?" Mộ Hùng lại muốn gõ đầu Mộ Ca, lại bị người sau nhanh nhẹn tránh thoát.

"Bất quá người không thể tu luyện, đối với mấy cái này không hiểu rõ cũng phải." Mộ Hùng tiếp tục nói: "Phương pháp tu luyện trên Lâm Xuyên đại lục lấy thất sắc làm phân chia, điểm này người cũng biết. Xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử. Xích cảnh thấp nhất, tử cảnh mạnh nhất. Nói như vậy, chỉ cần không phải phế vật, đều có thể nhẹ nhõm tiến vào xích cảnh. Hơi có thiên phú, liền có thể tiếp tục đột phá. Mà thiên phú kém, chỉ có thể bồi hồi ở xích cảnh."

Mộ Hùng vừa nói, vừa âm thầm chú ý sắc mặt của tôn nhi, thấy hắn không có lộ ra vẻ mặt chán chường mới tiếp tục nói: "Càng tới gần tử cảnh, càng khó tu luyện. Theo ta được biết, Tần quốc của chúng ta, còn có Đồ quốc ở phụ cận, và Ngụ quốc. Cả ba quốc có thể có tử cảnh cao thủ, cộng lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Tần quốc, cũng chỉ có một vị hoàng thất cung phụng bước vào tử cảnh sơ giai. Tuy nhiên, một khi tiến vào tử cảnh, tuổi thọ con người sẽ tăng vọt gấp mấy lần. Người bình thường có thể sống đến một trăm tuổi, tử cảnh cao thủ liền có thể sống đến mấy trăm tuổi. Nếu là tử cảnh đỉnh phong, sống đến nghìn tuổi cũng không thành vấn đề, dung nhan vẫn duy trì vĩnh viễn thanh xuân."

"Nói như vậy, Thánh Vương kia nhất định là cao thủ tử cảnh đỉnh phong rồi." Mộ Ca đầu ngón tay xoa xoa cằm, như có điều suy nghĩ nói.

Hồi tưởng lúc mới gặp, người kia mang đến cho nàng rung động, đích xác là một siêu cấp cao thủ. Chỉ sợ gia gia cấp lam cảnh cũng không phải là đối thủ của một trong hai thuộc hạ bên người hắn.

Đồng thời, Mộ Ca cũng hiểu rõ một người cấp lam cảnh có được quân đội ủng hộ, đối với hoàng thất Tần quốc mà nói ý vị như thế nào.

Bên ngoài, Mộ phủ nhìn như gió êm sóng lặng, nhưng trong bóng tối đã có vô số gợn sóng.

Mộ Hùng nhẹ gật đầu: "Thánh Vương bệ hạ là cao thủ tử cảnh đỉnh phong, đây là điều không thể nghi ngờ. Thậm chí, ta hoài nghi lão nhân gia người đã sớm vượt qua tử cảnh đỉnh phong. Phải biết rằng, Lục Dực Tật Phong Long Báo căn bản cũng không thuộc trên phiên đại lục này. Chúng ta sở dĩ nhận thức, chính là vì Thánh Vương bệ hạ lão nhân gia người."

Mộ Hùng mở miệng một tiếng là lão nhân gia, khiến Mộ Ca nghe được khòe miệng càng mãnh liệt rút.

"Gia gia, vì sao ta không thể tu luyện?" Đột nhiên, lời nói Mộ Ca xoay chuyển, đem cuộc nói chuyện dời trên bản thân.

Mộ Hùng sững sờ, thần sắc lập tức âm trầm. Cố giả bộ nét mặt tươi cười, đối với Mộ Ca an ủi: "Không quan hệ, Ca nhi kể cả không thể tu luyện, cũng là tiểu tước gia của Mộ phủ ta, tương lai là Vĩnh Ninh công."

"Gia gia." Mộ Ca nhũn mảy, nàng không phải là muốn nghe những lời này. Mà là muốn tìm ra nguyên nhân bản thân không thể tu luyện.

Thế nhưng, Mộ Hùng cũng không nguyện ý tiếp tục đàm luận đề tài này, vỗ vỗ đầu vai của nàng nói: "Ca nhi, có một số việc đã được định trước. Coi như là ông trời trừng phạt gia gia cả đời giết chóc đi."

"..." Mộ Ca yên lặng.

"Đúng rồi, hống trưởng Hà gia kia, ta đem hắn trói lại trong phủ. Lần này nếu không phải tại hắn ở trước mặt người ăn nói bậy bạ, người cũng sẽ không mạo hiểm hành động. Sau khi trở về, người có thể trút giận, nhưng không thể giết hắn." Mộ Hùng đột nhiên nói.

Mộ Ca sững sờ, không có nói tiếp.

Không cần giải thích, nàng cũng biết họ Hà này chính là kẻ giật dây kích nàng đến hoang nguyên Lạc Nhật. Nguyên bản nàng có ý định quay về tự mình trả thù, lại không nghĩ Mộ Hùng thế mà lại đem hắn trói lại.

"Ca nhi, sự tình lần này khiến gia gia rất thương tâm, nhưng hôm nay quyết định của người lại làm cho gia gia cảm thấy kiêu ngạo. Qua chuyện này, cũng khiến người trưởng thành. Tốt rồi, sớm nghỉ ngơi đi. Sau khi trở về, nên ít cùng Duệ Vương lui tới, Mộ gia chúng ta khinh thường cuốn vào sự tình bản

thiu của hoàng thất." Nói xong, Mộ Hùng liền đứng dậy đi ra lều vải, lưu lại Mộ Ca một mình.

Mộ Hùng vừa đi, hồn phách Mộ Khinh Ca liền hiện lên rõ ràng.

Trên thực tế, từ đầu đến cuối nàng đều ở bên người Mộ Ca, chỉ là như nàng nói, ngoại trừ Mộ Ca, người khác không nhìn thấy nàng mà thôi.

"Người so với ta càng giống người Mộ gia." Mộ Khinh Ca ngắm nhìn phương hướng Mộ Hùng rời đi, thấp giọng nói. Nàng không thể không thừa nhận, tại lúc Mộ Ca thân nhiên tiếp thụ hình phạt, còn chủ động nhận thêm hình phạt để an ủi linh hồn tướng sĩ, nàng đã bị chấn động.

Khi nàng nhìn thấy trong mắt gia gia vui mừng, nàng mới hiểu được tất cả hành vi trước kia của bản thân có bao nhiêu sai lầm. Người thừa kế của Mộ gia, không phải là một thiếu gia ăn chơi ngang ngược caren, mà phải là một kẻ cứng cỏi bất khuất, đầu đội trời chân đạp đất. Ngay cả khi nàng không thể tu luyện, đã định trước là phế vật.

"Lão gia tử không biết thân phận thật của người?" Mộ Ca không có tiếp câu của Mộ Khinh Ca, mà nhú mảy nói.

Mộ Khinh Ca trầm mặc một hồi, mới nói: "Gia gia vẫn cho ta là nam tôn Mộ gia."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Không được giết? Tốt!

Editor: Diệp Lưu Nhiên

"... Có lẽ trên đời này, người biết rõ người là thân nữ nhi, sợ cũng chỉ có một người." Mộ Khinh Ca đột nhiên nói.

Mộ Ca nhú mảy nhìn, tựa hồ đang chờ đợi câu kế tiếp của nàng. Nhưng trong lòng lại oán thầm: Sai, còn có cái tên nhìn lên chết tiết kia!

Thời điểm hán xuất hiện cũng chính là thời điểm huyền khí đang sửa chữa. Lại đang lúc nàng đang tẩy rửa bản thân, tiện nghi gì còn không bị hán lấy hết đây?

Cũng may là thân thể nhỏ nhắn này không có gì để nhìn, hơn nữa còn có áo lót, không tính là ăn thiệt thòi gì nhiều.

"Ta chỉ nhớ khi ta còn nhỏ, mẫu thân nói cho ta biết, nếu muốn gia gia vui vẻ, muốn Mộ phủ bình an, thì không thể gờ xuống bông tai." Ánh mắt Mộ Khinh Ca xa xôi, tựa hồ lâm vào hồi ức.

Mộ Ca im lặng.

Nàng có thể đoán được vài điểm mấu chốt trong đó.

Địa vị nhạ cảm của Mộ phủ tại Tần quốc, Mộ Hùng có quá nhiều công trạng khiến Đế Vương kiêng kỵ là điều khẳng định. Nếu Mộ phủ không có nam nhân, Hoàng đế tự nhiên có thể thuận lý thành chương thu hồi tước vị thừa kế. Tần nhân một chút, có thể đem nàng chỉ hôn cho vị hoàng tử nào đó, thân không biết quý không hay xoi tái Mộ phủ, khiến Mộ Hùng mất đi quyền lực.

Nhưng nếu Mộ phủ có người kế thừa, dù là gì, Đế Vương cũng không thể dễ dàng nhúng tay vào, ngược lại phải cẩn thận xử lý tốt quan hệ với Mộ phủ. Mặc kệ bên trong ám ngầm thế nào, mặt ngoài thân cận vẫn là nhất định phải làm. Nếu không, không chỉ các tướng sĩ của Tần quốc tâm lạnh, mà ngay cả dân chúng tâm cũng đều lạnh.

Đây là lần thứ hai, Mộ Ca đối với mẫu thân của cỗ thân thể này sinh ra hiếu kỳ. Rốt cuộc là một nữ tử như thế nào, không chỉ có thể xuất ra huyền khí như vậy, mà còn sử dụng nữ nhi của mình bố trí một bàn cờ thế cục?

Mộ Ca chuyển mắt, đôi mắt lạnh rơi vào thân thể bóng mờ Mộ Khinh Ca: "Người từng nói, người thân ruột thịt của người ở Mộ phủ chỉ có gia gia và cô cô. Vậy còn cha mẹ người?"

Cha mẹ...

Từ này, tựa hồ chạm vào cảm kỵ trong lòng Mộ Khinh Ca. Trong mắt nàng hiện lên một tia thống khổ, sau đó chậm rãi nói: "Năm ta bốn tuổi, phụ thân chết trận. Mẫu thân không thể chấp nhận chuyện này, một mình đi chiến trường tìm phụ thân, liền sau đó không có tin tức. Mẫu thân là cô nhi, cùng phụ thân quen biết. Nàng sau khi rời đi, gia gia đã từng phái người đi tìm, cuối cùng vẫn là không có tin tức."

Bốn tuổi... Hiện nay, Mộ Khinh Ca đã mười lăm tuổi.

Mười một năm không có tin tức gì, chỉ sợ...

Mộ Ca im lặng nhìn về phía Mộ Khinh Ca, tựa hồ có chút hiểu rõ cách làm cực đoan của người này khi còn sống rồi.

Một hài tử mới có mấy tuổi, một mình cất giấu bí mật. Từ nhỏ đã gánh trên lưng trách nhiệm gia tộc nặng nề. Mộ Khinh Ca cũng không phải như mình có suy nghĩ của người trưởng thành, nàng chỉ có thể dựa vào bản thân hoàn thành nhiệm vụ của mẫu thân.

Đáng tiếc, nàng hết lần này tới lần khác là một phế vật, không thể tu luyện. Dưới áp lực này, chỉ sợ nàng cũng chỉ có thể dùng danh tiếng hoàn hảo, khiến cho người ta vẫn như cũ nhớ kỹ Mộ phủ.

Một người một hồn trăm mạng hồi lâu, cuối cùng vẫn là Mộ Ca phá vỡ im lặng.

"Nói một chút chuyện về họ Hà kia." Hai tay Mộ Ca kê ra sau đầu, hướng cái đệm sau lưng nằm xuống, hai con mắt nhìn lên đỉnh trướng.

Vừa nhắc đến, Mộ Khinh Ca trong mắt lập tức ngưng tụ ra sát khí. Thanh âm âm lãnh cắn răng nói ra một cái tên: "Hà Thành."

"Hà Thành sao?" Ánh mắt Mộ Ca lưu động, đen tối khó hiểu. "Lấy tính tình của lão gia tử, có người muốn tính toán cháu trai bảo bối của hắn, đích tôn duy nhất của Mộ phủ. Còn gián tiếp hại chết năm trăm thân vệ, chỉ sợ không cần người nói gì, đều sẽ lập tức đem hắn băm thây vạn đoạn rồi. Vì sao gia gia lại nói với ta, không thể giết hắn?"

Con mắt Mộ Khinh Ca tối sầm lại: "Bởi vì, Hà gia là phe cánh của Duệ Vương. Chỉ cần Hà Thành không chết, người muốn làm thế nào, Hà gia cũng sẽ không nói nửa câu. Nhưng một khi chết rồi, Hà gia nhất định sẽ thừa cơ chèn ép Mộ gia. Phía trên còn có vị kia, nói không chừng còn mượn chuyện này thu hồi một phần binh quyền trong tay gia gia. Mộ gia không bao giờ tham dự vào cuộc phân tranh hoàng tử, rồi lại bởi vì ta khiến cho Mộ phủ cùng Duệ Vương phủ mơ hồ không rõ. Hiện nay Hoàng thượng tuổi đã già, từng hoàng tử đều rục rịch, gia gia không hy vọng ở thời điểm này bị cuốn vào trong đó. Vì vậy, gia gia không cho người giết Hà Thành, nhưng lại muốn người giữ khoảng cách với Duệ Vương."

"Người ngược lại trong lòng hiểu rõ." Mộ Ca cười lạnh nói một câu, giống như châm chọc nói móc.

Thế nhưng Mộ Khinh Ca không có đáp trả, mà lâm vào suy nghĩ của mình.

Nhìn bộ dáng này của nàng, Mộ Ca liền đoán được trong nội tâm nàng vẫn là không dứt bỏ được Duệ Vương rồi.

Không lại tiếp tục nói chuyện, trong lòng Mộ Ca có tính toán của mình. Sự tình Hà Thành, tuyệt đối không chỉ có một hung thủ. Duệ Vương kia... lần này hắn cùng theo Mộ lão gia tử tới đây, chỉ sợ ngoại trừ xác định Mộ Khinh Ca sống chết bên ngoài, hẳn chính là vì Hà Thành kia.

Muốn từ trong Mộ phủ tìm được Hà Thành?

Khóe miệng Mộ Ca đột nhiên cong lên tà ác, lộ rõ tươi cười. Xuyên thấu qua ánh mắt rõ ràng nhiều thêm vài phần nghiền ngẫm.

Cái này cũng phải nhìn xem nàng có đáp ứng hay không!

"Không thể giết? Không quan hệ, lưu lại chậm rãi chơi." Mộ Ca trong tươi cười nhiều thêm vài phần tàn nhẫn. Nàng sẽ khiến cho những kẻ dám trêu chọc nàng cảm nhận rõ ràng, cái gì gọi là sống không bằng chết.

Một tính mạng ti tiện, sao có thể bù đắp nỗi cho năm trăm anh liệt Mộ gia?!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mộ phủ, Không gian mở ra

Editor: Diệp Lưu Nhiên

Lắc lư gần mười ngày, Mộ Ca cuối cùng cũng theo Mộ Hùng về tới đô thành Tần quốc - Lạc Đô.

Ngựa vào thành, bắt quá mười con. Trước hết mở đường đi lên trước là hai cận vệ của Mộ Hùng. Tổn hai người mỗi người một ngựa, đi vào giữa đội ngũ.

Quân đội đi tìm Mộ Khinh Ca trước đó, từ lúc trở về đã quay lại đại doanh phục mệnh.

Mà Duệ Vương Tần Cẩn Hạo khi sắp bước vào thành, đã sớm rời đi. Chỉ để lại một câu, nói ngày khác sẽ đến quý phủ thăm hỏi Mộ Khinh Ca, chuẩn bị tặng ít món đồ nhỏ an ủi nàng.

Kết quả là, trong đội ngũ nguyên bản gần ngàn người, giờ chỉ còn lại có tổn hai người Mộ Hùng, và tám thân vệ của Mộ phủ.

Tiến vào Lạc Đô, Mộ Ca lần đầu tiên cảm nhận được quy mô của đô thành lớn ở thế giới này.

Những ngày trên đường về tới Lạc Đô, Mộ Ca đã minh bạch địa vị của Tần quốc, bất quá chỉ là một trong rất nhiều quốc gia tại Lâm Xuyên đại lục. Hơn nữa, cấp bậc thấp nhất là tam đẳng.

Trước đừng nói cấp bậc tam đẳng không chỉ có hai ba quốc gia, chỉ cần nghĩ đến phía trên tam đẳng còn có nhị đẳng, mà trên nhị đẳng lại có nhất đẳng. Có thể tưởng tượng hoàng đế của Tần quốc này cũng không được thoải mái cho lắm.

Thứ hạng quốc gia được phân chia bởi số lượng tử cảnh cao thủ và tổng thực lực của một quốc gia để tiến hành bài danh. Thứ hạng càng cao, thực lực càng mạnh, có thể hưởng thụ tài nguyên tốt nhất.

Dựa theo trực giác mà nói, tử cảnh cao thủ ở tam đẳng quốc chỉ tối đa một hai người, ở nhị đẳng quốc thì có nhiều đến mười mấy vị. Mà trên Lâm Xuyên đại lục, duy nhất một nhất đẳng quốc là Thánh Nguyên đế quốc, số lượng tử cảnh cao thủ không người biết rõ. Nhưng ngoại giới suy đoán thấp nhất cũng sẽ không dưới trăm người.

Tuổi thọ của tử cảnh cao thủ có thể đạt tới nghìn năm. Sống càng lâu, thực lực càng mạnh.

Tương truyền, một tử cảnh cao thủ, dưới một kích toàn lực có thể tiêu diệt một thành trì nhỏ.

Sự khác biệt về thực lực này, khó trách một lão tướng sa trường như Mộ Hùng, khi nhìn thấy Thánh Nguyên đế quốc Thánh Vương, lại biểu lộ ra một mặt hèn mọn cùng thờ phụng.

Thực lực! Mặc kệ sinh tồn tại thế giới nào, vẫn là cần thực lực!

Im lặng, Mộ Ca siết chặt nắm đấm của mình.

"Ca nhi, sau khi về nhà, người trước nghỉ ngơi thật tốt. Còn những chuyện khác, chờ sau khi người khỏe lại rồi nói sau." Thanh âm Mộ Hùng truyền đến cắt đứt suy nghĩ của Mộ Ca.

Nàng quay lại nhìn gia gia đang đi bên cạnh mình, nhẹ gật đầu.

Nàng đích xác cần thời gian, đem thế giới này hiểu cho rõ ràng. Về phần Hà Thành bị trói tại Mộ phủ, Mộ Hùng không nhanh, Tần Cẩm Hạo không nhanh, nàng càng sẽ không gấp.

Khỏe miệng Mộ Ca chợt lóe lên nụ cười quý dị, ánh mắt một lần nữa rơi vào toàn cảnh đô thành Tần quốc.

Ân, đường đi rất rộng. Tường thành rất cao. Cửa hàng mọc lên san sát, có tiếng người huyên náo, náo nhiệt vô cùng. Hoàn toàn cho thấy sự mạnh mẽ khí phách của một đế đô hùng vĩ.

Thế nhưng, những ánh mắt nhìn nàng khi nàng gặp phải đều là cố gắng tránh xa như rắn rết?

Mất lạnh nhàn nhạt đảo qua những người đi bộ qua đường này, không rõ ràng lắm cau mày.

"Mộ gia tiểu tước gia đã trở về!"

"Trời ạ! Tiểu Bá Vương này mới biến mất khỏi Lạc Đô bao lâu? Ngày tốt lành ta còn chưa có hưởng đủ, làm sao lại đã trở về?"

"Phủ, nhỏ giọng một chút! Ngại mạng quá dài hả!"

"Đúng đúng! Ác ma này mà nghe thấy, coi chừng bóc một tầng da là còn nhẹ đấy!"

Từng ánh mắt hoảng sợ chán ghét, rơi vào trên người Mộ Ca khiến nàng không được tự nhiên. Nàng liếc nhìn Mộ Hùng bên cạnh, quả nhiên sắc mặt rất kém.

Phiết miệng, Mộ Ca trong lòng oán thầm: Vừa rồi những "Điều dân mê sảng" nói nàng đều nghe thấy, thân là lam cảnh cao thủ Mộ Hùng như thế nào lại nghe không được?

Ánh mắt từ trên người Mộ Hùng dời sang Mộ Khinh Ca đang lơ lửng bên cạnh, hàm nghĩa trong mắt không cần nói cũng biết.

"Ta chỉ là có mấy lần trên đường xử lý những kẻ dám bắt kính với Mộ phủ." Mộ Khinh Ca nhàn nhạt giải thích.

Mộ Ca dời ánh mắt, lười hỏi lại.

Lạc Đô là đế đô của Tần quốc. Tiến hành xây dựng dưới hình thức thành trong thành.

Được chia ra thành ngoại thành, nội thành, và Hoàng thành.

Nói ngắn gọn, ngoại thành là khu vực sinh hoạt của dân chúng, cũng là nơi buôn bán chủ yếu phồn hoa nhất. Nội thành, là nơi cho những thần tử cư trú. Hoàng thành, tự nhiên chính là nơi ở của người hoàng thất.

Trong Hoàng thành, còn có Hoàng cung, là nơi ở của lão Hoàng đế.

Mộ phủ, tuy rằng được phong tước vị Vinh Ninh công, nhưng dù sao không phải là người hoàng tộc, vì vậy chỉ có thể ở tại nội thành. Nhưng vị trí của Mộ phủ lại hết sức gần với Hoàng thành, là khu vực nội thành tốt nhất. Chiếm diện tích càng có thể nói là bao la, dựa theo lời nói của Mộ Khinh Ca, nàng lớn đến từng này, cũng chưa có đi dạo hết Mộ phủ.

Tất nhiên, Mộ Ca có thể hiểu Mộ Khinh Ca không đem tâm trạng đi dạo một lượt Mộ phủ, mà là ở bên ngoài bận "đương danh".

Tóm lại, Mộ phủ rất lớn!

"Sắc kiến thừa kế Vinh Ninh công phủ..." Đứng dưới bậc thang xuống ngựa nhìn phía tấm bia chạm khắc, Mộ Ca nâng cảm nhìn về đại môn nguy nga của Mộ phủ.

Mái hiên lầu cao hơn trượng, hồng trụ đứng sừng sững, sơn đen đồng đỉnh, đầu thú môn hoàn (*). Trái phải đại môn, còn có thiên môn. Bảy tầng bậc thang, từng pho tượng dị thú uy vũ, yên lặng tiêu điều.

(*) đầu thú môn hoàn: vòng đập cửa được gắn trên cửa, trên vòng còn gắn đầu thú.

Ngưng thờ nhìn đại môn, Mộ Ca cảm nhận được từng tiếng trống trận xung phong, trong cơ thể không không chế bỗng trào dâng nhiệt huyết lan tỏa. Nàng từng là một quân nhân, Mộ phủ cũng là quân nhân thế gia, nàng tựa hồ đã tìm được sự tương liên giữa Mộ Ca và Mộ phủ.

Xuôi lên trên cánh cửa, có treo ba tấm biển.

Khối thứ nhất, sơn son chữ vàng, ghi mấy chữ giống câu lúc này Mộ Ca thầm đọc lên.

Sắc kiến, phụng hoàng mệnh sở kiến, đây là vinh quang khiến vô số người muốn mà không thể được.

Hoàng gia ban tặng, là đại biểu cho địa vị vinh sủng của Mộ gia tại tất cả thế gia ở Lạc Đô.

Khối thứ hai, sơn mài màu đen, mực điểm chu sa. Viết chính là "Hộ quốc Đại Tướng Quân phủ". Mấy chữ này ý cảnh bén nhọn, khiến người ta cảm thấy được thiết huyết nơi chiến trường.

Cuối cùng là một khối, so với hai khối trước mà nói, thật sự quá điệu thấp. Bất quá là một tấm biển bình thường, có khắc hai chữ "Mộ phủ".

"Vào thôi, đừng nói là mới rời nhà mấy ngày, liền không nhận ra gia môn?" Mộ Hùng thấy Mộ Ca đứng yên không động, liền vỗ vỗ đầu vai của nàng, thúc giục nàng vào phủ.

...

Tri Vân Uyển.

Bên trong Mộ phủ cảnh sắc đẹp nhất, nơi yên tĩnh nhất, là viện nhỏ riêng thuộc về tiểu chủ nhân Mộ phủ Mộ Khinh Ca.

Nhân trong Mộ phủ thừa thốt, lại xuất thân võ tướng. Vì vậy cũng không có nghiêm khắc phân chia trong ngoài viện, ngoại trừ mấy vị chủ tử Mộ gia riêng mình một viện, còn lại đại đa số sân viện đều quanh năm không dùng đến.

Nhưng, Mộ Khinh Ca thân phận bên ngoài dù sao cũng là nam tử, cho nên chỗ ở Tri Vân Uyển so với mấy nơi ở dành cho nữ quyến cách nhau khá xa. Có thể nói, nếu không phải cố tình muốn tìm, nàng rất khó cùng nữ quyến trong phủ gặp mặt.

Hơn nữa, Mộ Khinh Ca đối với giới tính nhạy cảm của mình, còn có nguyên nhân tính cách, nha hoàn sai vặt trong nội viện của nàng đã ít càng thêm ít. Hầu hạ nàng hàng ngày, cũng chỉ có hai nha hoàn thiếp thân. Ấu Hà ôn nhu, Hoa Nguyệt hoạt bát.

Hai nha đầu này, cùng tuổi với Mộ Khinh Ca. Mỗi ngày sau khi đem nàng hầu hạ tốt, liền không ở trong phòng Mộ Khinh Ca gác đêm. Dĩ nhiên đây là do Mộ Khinh Ca yêu cầu.

Đối với Mộ Ca mà nói, ngược lại bớt đi rất nhiều chuyện.

Ngoại trừ hai người bên ngoài này, Mộ Khinh Ca còn có một gã thư đồng sai vặt. Bất quá, nàng là một thiếu gia ăn chơi, đối với văn thơ nho nhã thật sự không hứng thú nổi, sớm đã đem gã thư đồng kiếm sai vặt này đuổi đến trường thay nàng đọc sách.

Ấu Hà cùng Hoa Nguyệt, đối với Mộ Khinh Ca không xa lạ gì. Nhưng Mộ Ca lại chưa quen thuộc các nàng.

Dưới sự trợ giúp của Mộ Khinh Ca, nàng rất nhanh đuổi hai người rời đi một mình trong phòng, lấy cớ cần nghỉ ngơi, không cho người quấy rầy. Trên thực tế, lại ngồi khoanh chân trên giường, tập trung tinh thần.

Kiếp trước, nàng ngoại trừ một thân thủ đoạn tàn nhẫn chém giết bên ngoài, còn lại dựa vào đúng là song hệ dị năng. Tu luyện dị năng, đề cao dị năng chính là dựa vào "minh tướng" đề cao Tinh Thần lực.

Giờ phút này rốt cuộc an tĩnh lại, nàng cũng có thời gian xem thật kỹ trong không gian của nàng còn lưu lại những gì.

Một trận vụ nổ oanh tạc, không chỉ khiến cho nàng thịt nát xương tan, cũng làm cho người ám hại nàng đều bị chết sạch sẽ. Chỉ sợ, người nọ khi sắp chết cũng không thể tưởng được, nàng có thể tàn nhẫn đến thế, lôi kéo hắn cùng xuống địa ngục.

Đến bây giờ, Mộ Ca chỉ cần nhắm mắt, có thể nhìn thấy ánh mắt người nọ ở thời khắc cuối cùng khiếp sợ và sợ hãi.

Thời điểm đó, khi tiếng nổ mạnh vang lên, Mộ Ca dường như cảm nhận được rằng không gian của bản thân bị chịu ảnh hưởng. Có lẽ, nó liên quan đến sự tán loạn Tinh thần lực của nàng.

Sau khi trùng sinh, nàng phát hiện lõi hệ dị năng vẫn còn, không gian cũng như trước tồn tại, trong lòng liền dâng lên hy vọng.

Ngày đó cự tuyệt lời đề nghị của tên kia, là bởi vì ngoại trừ nàng có khiếu ngao của nàng, còn là bởi vì không gian của nàng. Nàng nhớ rõ, nhiệm vụ cuối cùng của bản thân là lấy trộm vật gì. Mà khi ban đầu, nàng lại đem bảo bối khiến cho các quốc gia đều khát vọng, để vào ở đâu.

Kết!

Âm thanh rất nhỏ nhẹ, vang lên trong đầu Mộ Ca.

Cảm giác quen thuộc, làm cho nội tâm nàng tràn ngập kinh hi: "Mở!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thuộc cải tạo xuyên việt đến, thoát thai hoán cốt

Editor: Diệp Lưu Nhiên

Không gian, là một thứ rất trừu tượng.

Không gian của Mộ Ca là một gian phòng trái phải khoảng năm mươi mét vuông. Khác một điều là, gian phòng kia không có cửa và cửa sổ. Nói chính xác hơn một chút, thì đây là không gian được dựng lên bởi Tinh Thần lực của Mộ Ca.

Có thể trừ vật, nhưng không thể nhét sinh mệnh vào.

Lúc này, Mộ Ca nhắm chặt hai mắt khoanh chân ngồi ở trên giường. Ý thức đã tiến nhập vào trong không gian của mình.

Không gian năm mươi mét vuông, hiện ra ánh sáng óng ánh như thủy tinh. Bên trong rỗng tuếch, những đồ vật từng được Mộ Ca cất chứa vào cũng theo cái chết của nàng mà biến mất không thấy.

Thứ duy nhất tồn tại, chính là cái rương khóa đang phiêu đảng trong không gian.

Rương khóa có chút đặc biệt, so với loại bình thường thì kiên cố hơn nhiều. Hơn nữa, các ô vuông trên đó tựa hồ là đặc chế. Ngay cả chất liệu cũng từ một kim loại đặc thù.

Ý thức Mộ Ca vừa tiến vào không gian, ánh mắt liền dừng lại trên rương khóa đang trôi nổi kia.

Trong mắt khó có thể che giấu vẻ kích động.

"Nó vẫn còn, thực sự trời không quên ta!" Mộ Ca kích động thốt ra.

Cơ hồ là trong nháy mắt, nàng bước ngay tới trước rương khóa kia.

Không cần nàng có động tác gì, chiếc rương khóa kia đã tự động đáp xuống, dừng tại vị trí thuận tiện cho nàng mở ra.

Mộ Ca không chú ý tới, lúc này thân thể hư ảo của nàng thông qua ý thức, có chút nhẹ nhàng run rẩy. Rõ ràng nhất chính là các đầu ngón tay mấy lần siết chặt, mấy lần buông ra.

Hít một hơi thật sâu, Mộ Ca nỗ lực khiến tâm tình bình tĩnh.

Nghiêm túc nhìn chăm chăm vào rương khóa, thấp giọng lầm bầm: "Người chính là hy vọng duy nhất của ta." Dứt lời, nàng thuận thực mở ra rương khóa, hơi khí lạnh trắng xóa phẳng phất từ trong rương khóa bay ra.

Thì ra cái rương đặc chế này là một rương lưu trữ nhiệt độ ổn định.

Bên ngoài Trì Vân uyển, lại có một cuộc đối thoại.

Trong viện cửa phòng đóng chặt, Âu Hà cùng Hoa Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, đều có chút bận tâm hướng mắt nhìn cửa phòng phía sau lưng, bên trong không có một tia động tĩnh.

Tuy rằng thanh danh bên ngoài của Mộ Khinh Ca cực kém, nhưng đối với tỷ nữ của mình lại vô cùng tốt. Vì vậy, Âu Hà và Hoa Nguyệt đối với Mộ Khinh Ca tình chủ tớ ngược lại không có một chút hư giả.

"Tiểu tước gia vừa về liền phân phó không được quấy rầy. Có phải hay không bị tổn thương gì không muốn chúng ta biết?" Hoa Nguyệt lo lắng hỏi Âu Hà so với nàng lớn hơn mấy tháng.

Tính cách Âu Hà dịu dàng trầm ổn. Sau khi nghe Hoa Nguyệt hỏi, cũng lo lắng liếc nhìn gian phòng sau lưng, mím môi lắc đầu: "Nếu tiểu tước gia thực sự bị thương, lão công gia chỉ sợ sớm đã đem ngừ y mời về phủ. Chắc hẳn lần kiếp nạn này, khiến nội tâm tiểu tước gia khó chịu, mới muốn một mình một thời gian, chúng ta không nên quấy rầy hẳn."

Hoa Nguyệt há miệng, nốt ruồi giọt lệ nơi khóe mắt theo động tác nàng cũng trở nên kiều mị vài phần.

Trong phòng, Mộ Ca hai con ngươi một mực nhắm chặt, rốt cuộc chậm rãi mở ra.

Ánh mắt nàng đầu tiên liếc ngay xuống nhìn tay phải của mình.

Trước đó, trong tay nàng vẫn trống rỗng. Hiện giờ, tay phải lại cảm nhiều hơn một ống nghiệm hình trụ trong suốt. Trong ống nghiệm, chất lỏng xanh tím óng ánh chậm rãi lưu động, dường như có sinh mạng.

Mộ Ca chậm rãi giơ lên tay phải, hai con mắt nhìn chăm chăm ống nghiệm trong tay, tự nhủ: "Thuốc cải tạo gen, thế giới kia sau cùng vẫn là thời đại tiên tiến. Nghe đồn mười miligram có thể từ một thân thể ốm yếu biến thành một siêu nhân lên trời xuống đất. Hôm nay ta liền thử xem ngươi có phải lợi hại như vậy hay không. Có đáng giá hay không khiến người nọ lấy ngươi làm mồi nhử, gạt ta vào bẫy cạm, muốn tính mạng của ta."

Nói xong, ngón cái tay phải Mộ Ca bắn ra, mở nắp ống nghiệm.

Mộ Ca không biết tình huống thân thể mình là như thế nào, nhưng người người đều nói nàng thể chất phế vật. Về sau nàng hỏi Mộ Hùng, mới biết rằng nàng trời sinh không cách nào ngưng tụ linh lực, cũng không cách nào tiến vào xích cảnh. Xích cảnh còn vào không được, tự nhiên là phế vật, chứ đừng nói tới cái gì tiến giai.

Thuốc cải tạo gen, nói thẳng ra chính là cải tạo gen, kích phát tiềm năng của gen.

Tại thế giới của Mộ Ca, có rất nhiều học giả cho rằng, gen là do di truyền, không bao giờ có thể thay đổi được cấu trúc. Tuy nhiên, gen của nhân loại, tự nhiên kích phát bất quá không đến một phần trăm tổng tiềm năng. Loại tiềm lực khai phá này tựa hồ là được định trước, không thể thay đổi. Dựa trên thiết lập này, mới có nghiên cứu về thuốc cải tạo gen, đồng thời tu bổ chỗ gen bị thiếu hụt.

Khách quan mà nói, nghiên cứu này rất tốt. Một khi thành công, rất nhiều người bệnh nặng có thể được chữa khỏi.

Tuy nhiên, hết lần này đến lần khác lại có một số người có dã tâm nhắm đến nghiên cứu này, chiến tranh tranh giành nhau. Cũng bởi vậy, mới khiến cho Mộ Ca có cơ hội đem nó trộm tới.

Thuốc cải tạo gen, vốn là muốn hiến cho quốc gia. Đáng tiếc, cuối cùng Mộ Ca không có cơ hội này.

Nghiêm túc mà nói, thuốc gen trong không gian của Mộ Ca vẫn còn là vật thí nghiệm, không phải là thành phẩm trăm phần trăm. Chỉ là, tình huống hiện giờ khiến cho nàng muốn mau chóng dung nhập vào thế giới này, trở nên mạnh mẽ. Loại "hiểm" này, không thể không "mạo".

Thành công, có lẽ nàng có thể tu luyện ở thế giới này.

Thất bại... Ai cũng không biết sẽ có hậu quả gì xảy ra.

Lo trước lo sau, do dự, cho tới bây giờ cũng không phải tác phong của Mộ Ca. Vì vậy, nàng không chút lựa chọn uống hết ống nghiệm. Lượng gấp mười lần người thường... Hoặc sống, hoặc chết.

Lượn tàn nhẫn, Mộ Ca chưa bao giờ thua ai!

"Nhàn nhạt, không có vị gì đặc biệt. Chỉ là có một loại cảm giác dính dính." Thuốc cải tạo gen vừa chảy vào trong cơ thể Mộ Ca, nàng còn kịp đưa ra một đánh giá đơn giản.

"A... "

Rắc rắc!

Một tiếng giòn vang, tay Mộ Ca run rẩy rồi cuộc không giữ được ống nghiệm trống rỗng, khiến nó rơi vỡ đầy đất. Trong cơ thể, cảm giác giống như có ngọn lửa bùng lên thiêu cháy, khiến nàng không nhận được khó chịu từ một tiếng.

Xào xào!

"Nóng! Nóng quá! Cảm giác cứ như sắp tan chảy!" Hai tay Mộ Ca nắm chặt vạt áo của mình, thống khổ ngã xuống trên giường.

Thân thể nàng nháy mắt biến thành màu xanh tím. Trong cơ thể phát ra thanh âm như nước. Làn da phồng lên từng chỗ một, không ngừng di chuyển, đem toàn bộ người nàng liên tục biến hình như nặn đất dẻo.

"Ân..." Mộ Ca vô lực ngã xuống giường, cắn chặt hàm răng không muốn phát ra thanh âm thống khổ.

Nếu nàng muốn trở nên mạnh mẽ, nhất định phải có khả năng chịu đựng khảo nghiệm trở thành cường giả.

Đại lượng mồ hôi từ toàn thân da thịt nàng chảy ra, trong cơ thể bị mất nước, làm ướt tấm đệm dưới người nàng.

Mộ Ca bám chặt vào góc chăn, dùng ý chí của mình cố sức nâng thân thể dậy.

Nàng cảm giác toàn thân xương cốt và da thịt của nàng, đều bị ném vào bên trong lò luyện lớn, tan chảy bởi nhiệt độ cao, biến thành một vũng nước. Mà vũng nước lại bị nhiệt độ làm cho bốc hơi không chút dư thừa.

"Thuốc cải tạo gen... Con đau này, TM có mấy người có thể thừa nhận?!" Mộ Ca oán hận từ trong kẽ răng rít ra những lời này. Nhưng nàng quên mất rằng lượng nàng dùng là gấp mười lần người thường. Như vậy, thống khổ phải trải qua tự nhiên cũng liền được gia tăng gấp bội.

Đây cũng không phải là một cộng một bằng hai đơn giản như vậy.

"Quá tự đắc! Đem bản thân mình chơi chết rồi..." Khi ý thức của Mộ Ca rơi vào bóng tối, nàng cho mình một cái đánh giá đúng trọng tâm của lần hành động này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cô cô đến thăm, lần đầu gặp bạch liên hoa

Editor: Diệp Lưu Nhiên

Ánh trăng đã treo lên ngọn cây, bên trong Trì Vân uyển, cửa phòng đóng chặt vẫn như trước không mở ra. Trong phòng, càng là không có nửa tia ánh nến, đen tối như không có người ở đây.

Hai tiểu nha hoàn vẫn luôn một mực đứng chờ ngoài cửa, mặc dù bốn phía không có người, các nàng cũng không dám càn rỡ nói chuyện.

Hai người thỉnh thoảng lo lắng liếc nhìn cửa phòng sau lưng, thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt thuyết phục lẫn nhau. Lúc này, gió đêm hơi lạnh khiến cho hai người chưa có ăn uống gì đều cảm thấy trên người có chút lạnh, không tự giác ôm lấy hai cánh tay mình.

Đột nhiên, ngoài viện truyền đến từng hồi tiếng bước chân.

Điều này làm cho hai nha đầu lập tức cảnh giác lên, sau khi trao đổi ánh mắt, cả hai người đều lập tức bước xuống nghênh đón người tới.

Còn chưa đi đến cửa viện, ánh sáng từ đèn lồng trên tay cầm xuyên thấu qua, chiếu tới Âu Hà cùng Hoa Nguyệt, mang đi bóng tối từ trên người các nàng, xua tan nhè nhẹ hàn ý.

Bên trong ánh nến bao phủ, một vị nữ tử cao gầy tư thế hiên ngang vận một thân chiến giáp đi tới. Ngũ quan xinh đẹp của nàng không chút phấn son, buộc tóc lên cao, đỉnh đầu gắn một sợi dây cổ định. Tóc dài bóng bệ, làm tăng thêm vài phần tiêu sái.

Trên thắt lưng nàng có đeo một thanh đoản kiếm. Vô kiếm tinh xảo, phía trên khảm nạm bảo thạch tỏa sáng dưới ánh nến.

Nhìn thần thái giữa hai đầu lông mày của nàng, cùng Mộ Khinh Ca có vài phần tương tự.

Chỉ là, tuổi tác so với người sau lớn hơn rất nhiều.

"Trường tiểu thư!"

Thấy rõ người tới, Âu Hà và Hoa Nguyệt đồng thời quỳ xuống thi lễ.

"Đứng lên đi!" Mộ Liên Dung đẩy ra nha hoàn cầm đèn lồng bên người, trong mắt nhìn hai người đang quỳ dưới đất, giọng điệu bình tĩnh nói.

"Vâng."

Âu Hà và Hoa Nguyệt nghe lệnh đứng dậy.

Lúc này các nàng mới chú ý tới, theo sau lưng Trường tiểu thư còn có hai người. Một người trong đó vận bạch y, vạt áo phiêu phiêu, tạo cảm giác thương tiếc, lúc này lại nhu thuận đi theo Mộ Liên Dung. Còn lại một người, chính là nha hoàn thiếp thân bên người.

Hoa Nguyệt vụng trộm nhìn Âu Hà chớp chớp mắt, tựa hồ muốn nói: "Vị kia cư nhiên cũng tới."

Âu Hà coi như không nhìn thấy, chỉ rũ mắt mà đứng.

Mộ Liên Dung không nhận ra ánh mắt các nàng âm thầm trao đổi, chỉ đánh giá liếc nhìn xung quanh, thấy phía sau Trì Vân uyển tới đen như mực, không khỏi nhíu mày: "Trời đã tối rồi, các người như thế nào không cầm đèn? Còn có, tiểu tước gia của các người đâu?"

Âu Hà tiến lên một bước hơi khom người, giọng điệu nhu hòa nói: "Tiểu tước gia sau khi trở về liền nghỉ ngơi. Tội nô tỳ sợ sau khi tiểu tước gia tỉnh dậy có phân phó gì, liền vẫn luôn không dám đi xa, lúc này mới chậm trễ cầm đèn. Trước khi Trường tiểu thư tới, nô tỳ còn đang định mang đèn đến."

Mộ Liên Dung nhẹ gật đầu, vừa nhìn về phía gian phòng tối om sau lưng hai người, hỏi: "Tiểu tử thú kia sau khi trở về, vẫn ngủ đến giờ?"

Âu Hà cùng Hoa Nguyệt liên tục gật đầu. Các nàng cũng rất lo lắng, chỉ là không dám đi quấy rầy tiểu tước gia mà thôi.

Lúc này, bạch y phiêu phiêu kia, dáng người như tơ liễu đi tới trước mặt Mộ Liên Dung, tựa như quan tâm nói: "Dung cô cô, Mộ ca ca từ chiến trường trở về, đến giờ vẫn luôn ngủ, có phải có điều gì không ổn không?"

Trong đêm tối dưới ánh nến, cặp mắt đơn thuần như nai con của nàng càng lộ ra sáng ngời.

Nàng vừa nói, lông mày Mộ Liên Dung lập tức nhíu chặt. Ánh mắt sắc bén cũng nhiễm một tầng lo lắng.

Âu Hà ngược mắt nhìn, lén liếc người vận bạch y kia. Lại rũ mắt xuống, cái gì cũng không nói. Ngược lại là Hoa Nguyệt, khẽ bĩu khóe miệng, cũng bảo trì trầm mặc.

Thái độ của hai người đối với nữ tử bạch y kia, tựa hồ không có hảo cảm lắm.

"Ta vào nhìn xem." Mộ Liên Dung hạ quyết tâm, liền đi nhanh đến gian phòng.

Âu Hà và Hoa Nguyệt liếc nhau, vội vàng đuổi theo.

Lẽ ra các nàng là nha hoàn của Mộ Khinh Ca, phải ngăn Mộ Liên Dung xâm nhập, cho dù đối phương có là thân cô cô của chủ tử mình. Nhưng các nàng cũng rất lo lắng cho tình hình của chủ tử, liền ngầm chấp nhận cho hành vi của Trường tiểu thư Mộ phủ.

Sau lưng Âu Hà và Hoa Nguyệt, biểu tình quan tâm trong mắt của nữ tử bạch y kia hóa thành thờ ơ. Ngay sau đó liền biến thành lo lắng, mang theo nha hoàn bước nhanh đuổi kịp mọi người.

"Tiểu tử thú, mở cửa cho cô nãi nãi! Có nghe thấy không?" Mộ Liên Dung tới trước cửa phòng đóng chặt, giơ tay tàn nhẫn đập cửa.

Thế nhưng bên trong cánh cửa một chút đáp lại cũng không có.

Mộ Liên Dung nội tâm lại càng lo lắng, liền tăng thêm giọng điệu: "Tiểu tử thú, nếu không mở cửa, có tin ta đánh cho móng người nở hoa hay không?"

Như trước không có tiếng đáp lại.

Âu Hà và Hoa Nguyệt hai nha đầu cũng càng thêm bất an.

Đáng lẽ coi như tiểu tước gia ngủ say như chết, bị Trường tiểu thư quấy nhiễu một hồi này cũng sẽ tỉnh. Hơn nữa, tiểu tước gia luôn sợ hãi trường tiểu thư, nghe được thanh âm của trường tiểu thư, chỉ sợ sẽ vừa lăn vừa bò đến mở cửa. Nhưng tiếng đập cửa đã kéo dài một hồi, mà trong phòng vẫn không thấy động tĩnh.

Vụt!

Thanh âm bảo kiếm rời vỏ vang lên.

Mộ Liên Dung càng thêm nôn nóng, tựa hồ tính toán phá cửa vào.

Nhưng ngay lúc bảo kiếm trong tay Mộ Liên Dung muốn đem cửa bỏ ra, cửa phòng đóng chặt lại đột nhiên truyền đến một tiếng rất nhỏ "kêu kẹt".

Khe cửa dần dần mở ra, lộ ra một bóng dáng mỏng gầy.

"Dung cô cô, là Mộ ca ca ra!" Nữ tử bạch y gót sen nhẹ nhàng, lập tức bắt lấy tay đang cầm kiếm của Mộ Liên Dung, ngũ quan thanh thuần mềm mại tràn đầy kích động.

Kỳ thật, không cần nàng làm như thế, kiếm của Mộ Liên Dung cũng sẽ không vung xuống. Nàng đứng ở cửa ra vào, Mộ Khinh Ca xuất hiện, đầu tiên nhìn rõ ràng nhất chính là nàng.

Chỉ là, đối với hành động của nữ tử bạch y kia, nàng cũng không nói gì thêm. Chỉ là nhìn nàng một cái, liền thu hồi kiếm.

"Tiểu tước gia!"

"Tiểu tước gia, y phục trên người của người như thế nào đều ướt."

Hoa Nguyệt và Áu Hà kích động chạy đến bên người Mộ Ca, ăn ý đứng ở hai bên trái phải. Người sau cùng là tinh tế nhận ra trên người Mộ Ca khác thường.

Lúc này trạng thái của Mộ Ca thật không tốt, toàn thân vô lực, màu da trắng bệch. Y phục trên người đã sớm bị mồ hôi làm ướt nhẹp, trở nên nhăn nhúm.

Mà sắc mặt nàng càng là không tốt đẹp.

Nàng vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết dưới tác động của thuốc cải tạo gen, chợt nghe đến tiếng đập cửa đình tai nhức óc không ngừng vang lên. Điều này khiến tâm tình nàng mệt mỏi càng tỏa ra bức bối.

Vì vậy dẫn đến nàng giờ phút này nhìn về phía "đầu sỏ gây nên" ánh mắt rất không tốt.

Mộ Liên Dung bị mất lạnh của Mộ Ca mang theo hàn ý nhìn vào khiến trong lòng nhảy dựng, nhất thời quên mở miệng.

Hai vị chủ tử của Mộ gia gắng co, khiến bầu không khí trở nên có chút quỷ dị.

Cũng may Áu Hà phản ứng cực nhanh, vội vàng nói với Mộ Ca: "Tiểu tước gia, Trưởng tiểu thư là tới thăm người."

Trưởng tiểu thư?

Nghe xưng hô này, trong đầu Mộ Ca dạo một vòng, mới xuất hiện tin tức của người này trong đầu. Thì ra nàng chính là nữ nhi của Mộ Hùng, cô cô của Mộ Khinh Ca, cũng là nữ tướng duy nhất của Tần quốc.

Đương nhiên chức nữ tướng này, là hoàng đế Tần quốc phần nhiều nhìn vào mặt mũi của Mộ Hùng mà phong cho. Mộ Liên Dung chưa từng ra chiến trường, chỉ là tham gia mấy lần tiêu diệt trong cảnh nội Tần quốc. Nhưng dù vậy cũng làm cho nàng so với quý nữ bình thường mà nói, nhiều thêm vài phần khí khái hào hùng. Huống chi nàng vốn là người Mộ gia.

Người Mộ gia, bất kể nam nữ, trời sinh thuộc về chiến trường!

Đã biết thân phận của người đến, thần sắc dưới đáy mắt Mộ Ca lóe lên, đảo mắt nói: "Khiến cô cô lo lắng. Ca nhi chỉ là mấy ngày liên tiếp không được nghỉ ngơi tốt, có chút mệt mỏi mà thôi."

"Không có việc gì là tốt rồi. Người xem người rời nhà mấy ngày, không chỉ gia gia của người và ta lo lắng cho người, Tịch Nguyệt càng là mỗi ngày vì người tụng kinh, thay người cầu phúc." Mộ Liên Dung đem ánh mắt quý dị của Mộ Ca cất để trong lòng, đem nữ tử bạch y kéo tới bên cạnh nàng.

"Đây là người nào?"

Mộ Ca nhận nhặt từ trên người nàng lướt qua.

Đôi mắt lạnh lẽo như hàn phong khiến cho nữ tử bạch y hai vai khẽ run lên, trong lòng không giải thích được dâng lên sợ hãi. Nàng có chút kinh ngạc nhìn phía thiếu niên lang tuyệt sắc rõ ràng trước mắt, trong mắt có chút nghi hoặc.

Mộ Khinh Ca tựa hồ có chút không giống. Trước kia, ánh mắt hắn nhìn mình tràn đầy không thích. Nhưng mới rồi nàng lại cảm giác, hắn không có đem nàng để vào mắt, mình và cây cối hòn đá chung quanh, hầu như không có khác biệt.

"Nàng gọi là Bạch Tịch Nguyệt, phụ thân trong quân là phó tướng của gia gia. Năm năm trước bởi vì cứu gia gia mà chết, mẫu thân cũng tự vẫn qua đời, để lại nàng một cô nhi. Gia gia lo lắng nàng không cha không mẹ bị người bắt nạt, liền đem nàng về phủ. Người trong phủ đều gọi nàng là Bạch cô nương, coi như là nửa chủ tử của Mộ phủ." Thân ảnh trong suốt của Mộ Khinh Ca bay tới bên người Mộ Ca, nhận nhặt mở miệng.

Nàng cũng không liếc nhìn nhiều vào Bạch Tịch Nguyệt, ánh mắt rơi vào Mộ Liên Dung càng nhiều hơn. Chỉ là đáng tiếc, người sau không cảm giác

được.

Trong lòng Mộ Ca đột nhiên có chút kinh ngạc. Nghĩ lại, mỗi lần Mộ Khinh Ca giới thiệu những người bên cạnh cho nàng nghe, đều lấy góc độ người ngoài đứng xem để giới thiệu, cũng không dẫn vào cảm xúc cá nhân. Tựa hồ hết thấy đều do nàng người mới tiếp nhận đến kết luận.

Nhiều mây, Mộ Ca trong lòng khen: "Nên nói người thông minh? Hay vẫn còn thông minh?" Nếu như Mộ Khinh Ca thêm vào cảm xúc cá nhân của mình, chỉ sợ đã khiến nội tâm nàng sinh ghét, phát tay áo rồi đi.

"Xú tiêu tử? Tại sao không nói chuyện? Tịch Nguyệt quan tâm người như vậy, cũng không biết điều chút ít." Thấy Mộ Ca im lặng, Mộ Liên Dung có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Mộ Ca ngước mắt, có chút nghi hoặc. Nàng nên biết điều cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Duệ Vương đến phủ, thì ra là trà xanh (*)

Editor: Diệp Lưu Nhiên

(*) Trà xanh: ám chỉ những cô gái giả vờ là "cô gái tốt" để thu hút đàn ông.

"Dung cô cô, Tịch Nguyệt vì Mộ ca ca làm, đều là cam tâm tình nguyện."

Trong lúc Mộ Ca vẫn còn nghi hoặc lời nói của Bạch Liên Dung, chợt nghe Bạch Tịch Nguyệt khéo hiểu lòng người giải vây. Không khỏi khiến nàng liếc nhìn người trước mặt.

Chạm phải ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Mộ Ca, Bạch Tịch Nguyệt vậy mà lộ ra một nụ cười thẹn thùng. Thấy vậy Mộ Ca lập tức nổi cả da gà.

Ách..

Bạch Tịch Nguyệt dường như thẹn thùng không dám lại nhìn Mộ Ca, mà là quay người đối mặt với Mộ Liên Dung nói: "Dung cô cô, nếu như Mộ ca ca không có việc gì, Tịch Nguyệt vẫn là nên về trước. Ngày mai sẽ tới thăm Mộ ca ca."

"Ừm, cũng phải. Người một nữ nhi khuê các, ban đêm cùng nam tử gặp mặt có chút không ổn. Về nghỉ ngơi trước đi, ta còn muốn ở lại một lát." Mộ Liên Dung tỏ vẻ lý giải.

Nhận được sự đồng ý của Mộ Liên Dung, Bạch Tịch Nguyệt liền nhẹ nhàng cúi người, sau đó mới mang theo nha hoàn nhanh nhẹn rời đi.

Một bộ dáng tri thức hiểu lễ nghĩa, khiến Mộ Liên Dung hài lòng gật đầu.

Sau khi Bạch Tịch Nguyệt rời khỏi, Mộ Liên Dung mới nói với hai người Âu Hà và Hoa Nguyệt: "Ta và chủ tử các người có mấy lời muốn nói, các người lui xuống trước chuẩn bị nước tắm và đồ ăn đi."

Âu Hà cùng Hoa Nguyệt cũng không lập tức rời đi, mà là nhìn sang Mộ Ca. Nhìn người sau gật đầu, hai người mới cúi người lui ra.

"Cô cô mời vào." Mộ Ca nghiêng người mời Mộ Liên Dung vào phòng.

Mộ Liên Dung bước vào trong, liền phân phó Mộ Ca đóng cửa.

Trong phòng, chỉ còn lại cô cháu hai người.

Mộ Liên Dung ngồi trên chiếc ghế trong phòng, lúc này trong phòng đã được thắp nến. Cách ánh nến chập chờn, ánh mắt Mộ Liên Dung phức tạp nhìn về phía Mộ Ca, khiến trạch: "Khinh Ca, người sao lại lỗ mãng như thế? Người là hương khói duy nhất của Mộ gia, nếu người xảy ra chuyện, Mộ gia liền xong rồi. Ngày thường người như thế nào làm vậy, ta đều nhắm mắt cho qua. Đơn giản là tại Lạc Đô này, có Mộ gia bảo vệ người. Thế nhưng người cũng không nên tự mình rời khỏi Lạc Đô, đem bản thân lâm vào nguy hiểm. Chẳng lẽ người không biết, trên đất Tần quốc này, có bao nhiêu kẻ ước gì người chết ở bên ngoài sao?"

Những lời này, ngôn từ sắc bén. Nhưng Mộ Ca lại cảm nhận được trong đó nồng đậm quan tâm.

Mộ Ca không đáp lại, dường như đang tiếp thu Mộ Liên Dung răn dạy. Người sau thở dài, ánh mắt phức tạp nhìn về phương xa. Có thống khổ, cũng có cừu hận: "Thế nhân đều cho rằng mười năm trước Mộ gia là bởi vì không may, mới liên tiếp xảy ra vấn đề ngoài ý muốn. Nhưng sự thật đâu? Bất quá là có người không chấp nhận được Mộ gia tiếp tục lớn mạnh mà thôi. Năm đó nhị thúc và nãi nãi người ngoài ý muốn rơi xuống vách đá mà chết, ta lại may

nấn giữ được tính mạng. Gia gia của người không thể không từ chiến trường bứt trở về, để lại phụ thân người một mình kháng địch. Thế nhưng không nghĩ tới, gia gia của người chân trước vừa bước vào Lạc Đô, chân sau liền truyền đến tin phụ thân người chết trận. Chết trận? Hừ...?"

Mộ Liên Dung đột nhiên cười lạnh. Trong ánh mắt lạnh lẽo ác liệt cơ hồ bị hận ý bao phủ: "Những cái đó bất quá là một đám ô hợp, trong núi phi binh mà thôi. Phụ thân người mười ba tuổi liền chinh chiến sa trường, không một trận thất bại, như thế nào lại bị một đám thổ phỉ phá vỡ, còn mất cả tính mạng? Thậm chí ngay cả thi thể đều tìm không thấy?"

Thì ra, Mộ gia còn có Nhị gia. Thì ra, cái chết của phụ thân Mộ Khinh Ca là như vậy.

Ánh mắt Mộ Ca đen tối không rõ, trong lòng đối với tào ngộ của Mộ gia có chút đồng tình. Được chim bẻ ná, được cá quên nom (*), sau khi công thành danh toại, chính là tàn sát công thần, thiên tử ghen tỵ... Những từ này sử dụng ở bất kỳ thế giới nào đều rất phù hợp.

(*) Được chim bẻ ná, được cá quên nom: tương đương với từ "qua cầu rút ván", đạt được mục đích thì vội vã quên người đã giúp đỡ mình.

Đột nhiên Mộ Ca cảm thấy trên mu bàn tay mình trầm xuống, một xúc cảm mềm mại mà ấm áp khiến cho nàng nâng lên đôi mắt, đối mặt với ánh mắt lo lắng của Mộ Liên Dung.

"Khinh Ca, gia gia của người già rồi. Ta cuối cùng vẫn chỉ là đứa con gái, về sau Mộ gia chỉ nhờ vào người. Cô cô không trông mong người có thể trở thành nam tử đội trời đạp đất, chỉ cầu người bình an." Dứt lời, tay nàng rời khỏi bàn tay Mộ Ca, thay nàng vén tóc sau tai, cất giọng thì thào nhẹ đến không thể nghe thấy: "Có lẽ, tính nết hiện giờ này của người, mới có thể làm cho những người kia yên tâm."

Câu nói của Mộ Liên Dung, khiến cho Mộ Ca tựa hồ có chút minh bạch.

Những người như Mộ Hùng, như gia thế của Mộ gia, có thể chịu đựng được Mộ Khinh Ca bên ngoài làm xằng làm bậy, chỉ sợ là bất đắc dĩ. Bởi vì, bọn hần tình nguyện chứng kiến một cái hoàn hảo mất hết thể diện của Mộ gia, cũng không muốn có một ngày chứng kiến thi thể của Mộ Khinh Ca.

Trong mắt thế nhân là vinh quang khuyh quốc, Mộ phủ quyền thế ngập trời, cư nhiên sống nghẹn khuất như thế?

Trong lòng Mộ Ca nổi lên phần nộ.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng không phân biệt được đây là cảm xúc từ chính bản thân nàng, hay là tới từ cổ thân thể Mộ Khinh Ca này.

"Còn có, đứa nhỏ Tịch Nguyệt này không tệ. Cô cô thấy nàng đối với người ngược lại là một tấm chân tình. Mặc dù người không thể lấy nàng làm chính thể, nhưng cho nàng một danh phận quý thiếp cũng rất tốt. Người suy nghĩ cho kỹ." Mộ Liên Dung đột nhiên ném ra một câu.

"..." Mộ Ca sùng sốt. Cái gì chính thể? Cái gì quý thiếp? Chẳng lẽ lại còn muốn nàng vì Mộ gia cưới thể nạp thiếp, kéo dài hương khói?

Dường như trời giáng thiên lôi, vừa lúc bổ trúng Mộ Ca. Trong lòng nàng gào thét: "Bảo Bảo không làm được a"

Mộ Liên Dung cũng không ở lại Trì Vân uyển bao lâu, lúc Ấu Hà bụng đồ ăn tới liền rời đi. Mộ Ca ăn vài món, lại thống khoái tắm rửa một trận, thay một kiện y phục khô mát, còn chưa kịp cảm nhận xem thân thể có biến hóa gì đã liền nặng nề ngủ.

Sáng sớm, Mộ Ca bị thanh âm kiều mị bẩm sinh của Hoa Nguyệt làm cho tỉnh dậy.

Mơ mơ hồ hồ ngồi trên ghế, tùy ý để cho Ấu Hà và Hoa Nguyệt mặc y phục vấn tóc cho nàng. Mộ Ca mệt mỏi đến nỗi ngay cả mắt cũng không muốn mở.

"Tiểu tước gia, hôm nay liền mang ngọc quan phi thủy điêu khắc hoa mai tốt chứ?" Trong tay Ấu Hà cầm một vật điêu khắc tinh mỹ, còn khảm một viên hồng bảo thạch trên phát quan (*). Thấp giọng dò hỏi Mộ Ca.

(*) phát quan: dây cột tóc.

Mắt Mộ Ca miễn cưỡng mở ra một ít, liếc nhìn phát quan trong tay Ấu Hà, nhàn nhạt nói: "Quá điểm tục." Dứt lời, nàng tùy ý lấy một phát quan trên bàn bày biện ném cho Ấu Hà: "Nha, cái này không tồi."

Bộ dạng Ấu Hà phục tùng nhìn qua, Mộ Ca chọn trúng chính là một cái bình thường không có gì lạ, không có bất cứ Cổ Ngọc gì trên phát quan. Phát quan này, nàng thân là thiếp thân nha hoàn, thế mà không nhớ rõ nó lọt vào Trì Vân uyển lúc nào đấy.

Ấu Hà bụng lấy phát quan, đối với lựa chọn của Mộ Ca có chút kinh ngạc.

Hoa Nguyệt cũng đồng dạng nhìn lên phát quan đơn giản chất phác kia, lạnh mồm lạnh miệng nói: "Tiểu tước gia mỗi lần đi gặp Duệ Vương, không phải là muốn tỉ mỉ ăn mặc một phen sao? Phát quan này..."

Cảm giác được trong mắt Mộ Ca bắn ra lãnh ý. Ấu Hà vội vàng trừng Hoa Nguyệt. Người sau lè lưỡi một cái, không dám nhiều lời nữa, chuyên tâm vuốt lên nếp gấp trên y phục của Mộ Ca.

Lát sau, Mộ Ca một thân cảm bào hòa diễm như lửa đỏ, bước ra Trì Vân Uyển. Trên đỉnh đầu phát quan đơn giản, cùng dưới thân y phục mảnh liệt không giống nhau.

Tiền viện, trong chính sảnh Mộ phủ, Mộ Hùng phụng bồi Duệ Vương Tần Cẩm Hạo đến thăm, người ngồi ở chủ vị đang thưởng thức trà nói chuyện phiếm.

Tần Cẩm Hạo xuất hiện, cũng không khiến người ngoài ý muốn. Dù sao hôm qua lúc hán rời đi, đã nói qua sẽ đến Mộ phủ, chỉ bất quá không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

Nếu như không phải Tần Cẩm Hạo sáng sớm tới chơi, sợ là lúc này Mộ Ca vẫn còn trên giường đang ngủ.

Cùng với Âu Hà và Hoa Nguyệt theo sau, Mộ Ca đi tới sảnh chính. Thời điểm định tiến vào, lại kinh ngạc phát hiện, vốn không nên xuất hiện ở đây Bạch Tịch Nguyệt, thế mà lại ở bên pha trà dâng hương cho Mộ Hùng và Tần Cẩm Hạo.

Mộ Ca nhũn mày, chợt nghe đến thanh âm nói thầm của Hoa Nguyệt sau lưng: "Bạch cô nương này thật đúng là lợi hại, mỗi lần Duệ Vương đến phủ, đều trùng hợp xuất hiện."

Nghe được câu này, ánh mắt Mộ Ca không để lại dấu vết tại trên người Bạch Tịch Nguyệt và Tần Cẩm Hạo dạo qua một vòng.

"Ca nhi, nếu đã đến, sao còn đứng ngoài cửa làm gì?" Mộ Hùng phát hiện thấy Mộ Ca bên ngoài, vội lên tiếng.

Mộ Ca cất bước vào. Thế nhưng còn chưa đi được mấy bước, chợt nghe thấy một thanh âm sợ hãi mà nhu thuận khiến người khác muốn bảo vệ cất lên: "Mộ ca ca đã đến. Muội... Muội không phải là cố ý xuất hiện ở trước mặt Duệ Vương điện hạ. Là gia gia gọi muội đến pha trà, chờ trà nấu xong, muội liền rời đi."

Nàng vừa nói xong, lập tức làm cho tầm mắt mọi người đều rơi vào trên người nàng. Đôi vai khẽ run rẩy, một bộ dáng đáng thương, đủ để khiến cho tất cả sinh vật giống đực có ý muốn bảo hộ.

"Đáng giận! Lần trước tiểu tước gia chỉ bất quá cảnh cáo nàng không cho phép xuất hiện ở trước mặt Duệ Vương, lúc ấy còn khóc nói nàng và Duệ Vương không có gì. Giờ này thấy lão công gia và Duệ Vương ở đây, liền làm bộ đáng thương."

Hoa Nguyệt nói làm cho Mộ Ca bưng tỉnh đại ngộ. Thì ra giữa Mộ Kinh Ca và Bạch Tịch Nguyệt, còn có câu chuyện như vậy.

"Đây là có chuyện gì? Duệ Vương nhắc đến trà nghệ của Tịch Nguyệt, ta liền kêu nàng tới." Mộ Hùng giải thích.

Ngược lại là nhân vật trung tâm của câu chuyện, Duệ Vương Tần Cẩm Hạo không có chút tỏ vẻ, chỉ là ánh mắt thương tiếc mịt mờ của hán nhìn Bạch Tịch Nguyệt không thoát khỏi con mắt sắc bén của Mộ Ca.

Những lời của Mộ Hùng, làm cho Bạch Tịch Nguyệt càng lộ ra là người vô tội.

Mộ Ca mĩa mai nhìn nàng một cái, đối với Mộ Hùng cong môi cười nói: "Gia gia, Kinh Ca từ đầu đến cuối hình như đều chưa nói cái gì." Nói xong, nàng đi lướt qua Bạch Tịch Nguyệt, trực tiếp ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Mộ Hùng.

Sắc mặt Bạch Tịch Nguyệt trắng nhợt, đầu cúi thấp càng sâu. Không ai thấy được sự oán hận rõ ràng trong cặp mắt thanh thuần kia.

Vừa ngồi xuống, Mộ Ca liền đối với Tần Cẩm Hạo cười nói: "Duệ Vương đến xem ta, cố tình rồi. Chỉ là lần này đến có phải quá sớm hay không?" Tiếp theo sóng mắt lưu chuyển, mang theo vài phần cười giỡn nói: "Hay là chẳng lẽ đối với hương trà của Mộ phủ ta nhớ mãi không quên, cho nên mới đến sớm đây chứ?"

Lời này mang theo vài phần ám chỉ cùng phù phiếm, khiến cho gương mặt Bạch Tịch Nguyệt hóa đỏ, trong mắt mang theo vài phần chờ mong thẹn thùng liếc trộm Tần Cẩm Hạo.

Mộ Hùng trách cứ nói: "Ca nhi không thể nói vậy."

Mộ Ca nhếch miệng, chỉ là trong ánh mắt nhiều thêm vài phần nghiền ngẫm.

Trong mắt Tần Cẩm Hạo lóe lên tia tức giận, trên mặt lại kéo ra một đường cong: "Bất quá lần trước đến Mộ phủ, ngẫu nhiên thưởng thức trà nghệ của Bạch cô nương, hôm nay nói chuyện phiếm cùng lão công gia nên nhắc tới mà thôi."

Dừng một chút, hán lại mang theo giọng nói cung chiêu cùng dung túng nói: "Bốn vương đáp ứng Kinh Ca tặng người chút món quà. Thế nhưng hôm qua sau khi hồi phủ, cố gắng suy nghĩ cũng không thể nghĩ ra lễ vật phù hợp. Vì vậy hôm nay hạ triều, liền cùng nhau lão công gia tới đây, chuẩn bị mời Kinh Ca xuất phủ du ngoạn, nếu gặp phải món đồ gì ưa thích, chỉ cần mở miệng là được." Từ đầu tới cuối, hán đều không liếc nhìn qua Bạch Tịch Nguyệt, dường như người này căn bản không tồn tại.

Một mực âm thầm vụng trộm chú ý Tần Cẩm Hạo, Bạch Tịch Nguyệt nghe thế, trong ánh mắt khó nén thất vọng cùng ghen ghét.

"Thì ra là thế." Mộ Ca cười cười, ánh mắt đột nhiên rơi xuống trên người Bạch Tịch Nguyệt, nói: "Tịch Nguyệt muội muội có muốn cùng đi với chúng ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Lạc Đô đệ nhất mỹ

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Xuống xe đi bộ, Mộ Ca cũng không giống như Mộ Khinh Ca trước kia mang theo đủ đội ngũ ương ngạnh trên đường. Lần này, nàng thậm chí ngay cả một gã sai vặt tùy tùng cũng không mang.

Thấy hần như thế, Tần Cẩm Hạo cũng chỉ dẫn theo một hộ vệ theo cùng.

Người được mời đồng hành Bạch Tịch Nguyệt, cũng lấy lụa mỏng che mặt, bạch y bông bênh khiến người thương tiếc đi đằng sau họ. Tỳ nữ thiếp thân của nàng, Lục Chi tức thì nhắm mắt theo đuôi thủ hộ hai bên trái phải cho nàng, giúp nàng ngăn trở những ánh mắt ngoài sáng trong tối rình coi.

Ánh mắt Mộ Ca đảo qua Bạch Tịch Nguyệt bộ dạng giống như nai con chân kinh, có chút khinh thường.

Mang nàng (Bạch Tịch Nguyệt) đi, không chỉ có Mộ Hùng có chút không đồng ý, mà hai tiểu nha đầu của nàng (Mộ Ca) trong mắt cũng tràn ngập không tán đồng.

Nhưng nàng vẫn không sửa miệng.

Nàng ngược lại muốn nhìn xem, dưới sự trợ giúp của nàng thì Bạch Tịch Nguyệt và Tần Cẩm Hạo sẽ phát sinh điều gì. Còn có, đêm qua Bạch Tịch Nguyệt trước mặt nàng lộ ra bộ dáng ân cần lo lắng. Thế nào hôm nay vừa gặp Tần Cẩm Hạo, đôi mắt đã liền như dính trên người hần đây.

Nữ cô nhi sống nhờ Mộ gia này, trong lòng cuối cùng là đang tính toán cái gì, đây cũng là điều làm Mộ Ca tò mò.

Không chỉ có Bạch Tịch Nguyệt, biểu hiện của Tần Cẩm Hạo cũng có chút kỳ quái.

Bộ dáng lạnh lùng như băng sơn, tựa như không gần nữ sắc. Nhưng hần rõ ràng đối với Bạch Tịch Nguyệt lộ ra ý nghĩ thương xót, rồi lại giả bộ thờ ơ.

"Chắc chắn, thật sự là người dối trá!" Vô luận là Bạch Tịch Nguyệt, hay là Tần Cẩm Hạo, cũng làm cho Mộ Ca trời sinh không ưa thích nổi.

Có lẽ tính tình của nàng thích hợp với người chân thành thẳng thắn hơn.

Lạc Đô có chín con phố chính náo nhiệt, coi như là tuyến đường chính. Bởi vậy kéo dài vô số đường đi, giống như là mạng nhện vây chung quanh Hoàng Cung trung tâm nhất.

Trên đường chính, là khu vực phồn hoa nhất của Lạc Đô. Rất nhiều Thương gia có danh tiếng, đều ở chỗ này. Vì vậy, đường chính cũng như trên Địa Cầu là vòng tròn buôn bán, hơn nữa giá cả chủng loại rất cao.

Một nhà bình thường thu nhập một năm, chỉ sợ còn không trả đủ một bữa ăn của tửu lầu trên đường phố này.

Cùng theo Tần Cẩm Hạo đi ra, cũng không phải Mộ Ca tham lễ vật gì của hần. Nàng chỉ muốn làm rõ ràng, cái người nam nhân cao cao tại thượng này, vì cái gì đối với nàng ăn nói nhỏ nhẹ như thế.

Thái độ không giống người thường này của hần đối với nàng, sẽ không phải là để trong lòng Mộ Khinh Ca trước kia lung lay rung động đi?

Mộ Ca hơi hơi ghé mắt, nhìn về phía bóng người trong suốt đang theo cùng nàng. Quả nhiên, cặp mắt kia của nàng, sau khi ra khỏi Mộ phủ, vẫn nhìn chăm chú vào Tần Cẩm Hạo.

Yên lặng lác đác, Mộ Ca đối với bốn sự nhìn người của Mộ Khinh Ca, thật không dám khen.

Đích xác Tần Cẩm Hạo ngày thường quý khí mười phần, lại có dung mạo tuấn lãng, ngũ quan cương nghị, là mỹ nam tử khó có. Hơn nữa còn có thân phận hoàng tử, cho dù không thành Hoàng, cũng là một Vương.

Nam tử như vậy, rất phù hợp với hình tượng vị hôn phu hoàn hảo trong lòng thiếu nữ.

Thế nhưng, người như vậy thế nào lại là người nhi nữ tình trường (*)? Ít nhất, qua mấy lần tiếp xúc của Mộ Ca và Tần Cẩm Hạo, mặc dù trên mặt đối phương lộ vẻ quan tâm, nhưng nàng không có từ trong mắt hần thấy được chân thành ấm áp.

(*) Nhi nữ tình trường: tình yêu nam nữ quyền luyến không rời.

Hết thấy, bắt quá là diễn trò để đạt được mục đích mà thôi.

Yêu một người như vậy, đã định trước là bất hạnh. Mộ Khinh Ca như thế, ngay cả thái độ mập mờ với Bạch Tịch Nguyệt cũng là như thế.

Tâm Tàn Cẩn Hạo vĩnh viễn sẽ không dừng lại trên người một nữ nhân.

Đạo lý nông cạn như vậy, nữ nhân ngu ngốc này làm sao lại nhìn không ra? Trong lòng Mộ Ca oán thâm. Nhưng nàng đã quên, không phải ai cũng như nàng ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.

"Khinh Ca nghĩ xem thích cái gì, chúng ta đi dạo mò mẫm trên đường này có vẻ không tốt lắm." Đột nhiên Tàn Cẩn Hạo dừng bước lại, giọng điệu nhu hòa hỏi Mộ Ca.

Mộ Ca đi theo bước chân, không rõ ràng lắm nhìn xem hắn.

Cái loại ánh mắt ngây thơ này, con người trong suốt thấy đầy lại lộ ra khí lạnh, không thể giải thích khiến trong lòng Tàn Cẩn Hạo nhảy dựng, tim đập ngay ngắn trật tự đột nhiên rối loạn một nhịp. Tựa hồ trước mắt đối với hắn lộ vẻ si mê, cũng không chán ghét như vậy.

"Có cái gì không tốt?" Mộ Ca không hiểu hỏi. Đi dạo phố mà thôi, nàng là đang ảnh hưởng bộ mặt thành phố, hay là pháp luật Tàn quốc quy định tiêu tước gia Mộ phủ không thể giữa ban ngày đi dạo đường cái?

Mộ Ca hỏi lại, làm cho Tàn Cẩn Hạo hoàn hồn. Hắn không đáp lại ngay lời nàng, mà hơi nhíu nhíu mày, tựa hồ đối với bản thân vừa rồi không không chế được khó hiểu, còn có không vui.

Thấy Duệ Vương trầm mặc, đôi mắt Bạch Tịch Nguyệt khẽ chuyển, tiến lên vài bước tới gần hai người, đối với Mộ Ca nói: "Mộ ca ca là không nhớ rõ thanh danh của mình ở Lạc Đô sao?"

Thanh danh?!

Ánh mắt Mộ Ca chuyển đến trên người Bạch Tịch Nguyệt, đuôi lông mày mang theo giễu cợt nói: "Thanh danh của ta? Là ngang ngược can rở, hay là lừa thiện sợ ác? Hay là tính tình quái đản, dễ giận bạo ngược? Hay là... Ta thích nam nhân?" Nói đến phần sau, ánh mắt Mộ Ca như có như không nhìn Tàn Cẩn Hạo.

"Mộ ca ca sao lại nói mình như vậy?" Bạch Tịch Nguyệt gạt mình lấy tay che miệng, trong mắt tích tụ một tầng sương. Dường như người được Mộ Ca miêu tả là nàng.

Tàn Cẩn Hạo càng là dưới cái liếc mắt cuối cùng của Mộ Ca, toàn thân cứng đờ một chút, trên khuôn mặt lạnh nhạt hiện lên một tia giận dữ. Chỉ là hắn che giấu quá tốt, không phải người tiếp nhận qua huấn luyện nghiêm khắc căn bản khó phát hiện.

"Khinh Ca lại nói mê rồi. Giữa ta và ngươi là tình nghĩa huynh đệ, há là người ngoài có thể rõ ràng hay sao? Đừng để cho một ít đồn đãi vớ vẩn làm hỏng tâm tình." Tàn Cẩn Hạo cố nén cảm giác ghê tởm, cười nói.

Lời này của hắn nhìn như bình thường. Nhưng nếu tinh tế cảm nhận, có thể làm cho ruột gan người ta như đứt từng khúc một. Cũng may, nàng không phải "hàng nguyên gốc", sẽ không bởi vì lời nói nhìn như giải vây này mà âm thầm thương tâm.

Chỉ là đáng thương cho linh hồn si tình bên người này.

"Đúng vậy! Mộ ca ca, Tịch Nguyệt vừa rồi nói cũng không phải là mấy chuyện đồn đãi vớ vẩn này. Chẳng lẽ Mộ ca ca đã quên, ca chính là Lạc Đô đệ nhất mỹ nam a. Ca xem, ca vừa đi ra, tất cả mọi người đều hướng nhìn chúng ta. Duệ Vương cũng là lo lắng tâm tình ca không tốt, nên mới..."

"Ngươi xác định bọn hắn nhìn không phải là ngươi? Ta một thiếu gia ăn chơi, cái gì mà Lạc Đô đệ nhất mỹ nam! A, chê cười." Mộ Ca không kiên nhẫn cắt ngang Bạch Tịch Nguyệt nói. Lập tức lại chọc đến "tiểu Trà Xanh" trong mắt mang theo nước mắt, ủy khuất cắn môi.

Chân Bạch Tịch Nguyệt giấu dưới làn váy, nhẹ nhàng chà chà, cắn môi ngại ngùng nói: "Mộ ca chê cười muối, Tịch Nguyệt yếu đuối sao có thể cùng ca so sánh? Huống chi, huống chi Tịch Nguyệt dùng khăn che mặt, có ai nhìn rõ được tướng mạo muối đâu." Tư thái ngây ngô mà tự nhiên, tựa như dính một trận mưa hoa, khiến Tàn Cẩn Hạo đứng một bên xem tâm thần rung động.

"Ngươi không hiểu, có đôi khi ôm đàn Tỳ Bà che nửa khuôn mặt cảm giác thần bí, có thể khiến người khác khơi gợi lên hứng thú." Mộ Ca cười mập mờ, đuôi lông mày nhẹ hướng về phía nàng.

Bạch Tịch Nguyệt bị nàng nói khiến khuôn mặt trở nên đỏ, lại nhìn ánh mắt bốn phía, tựa hồ thật sự cảm thấy bọn hắn nhìn không phải là Mộ Khinh Ca, mà là mình.

"Phía trước có quán trà không tệ lắm, không bằng chúng ta đi chỗ đó nghỉ ngơi một chút. Chờ sau khi Khinh Ca nghĩ kỹ muốn cái gì, chúng ta lại đi." Tàn Cẩn Hạo đột nhiên quyết định. Dứt lời, không cho bất luận kẻ nào cự tuyệt, liền dẫn đầu đi tới quán trà.

Bạch Tịch Nguyệt nhìn nhìn Mộ Ca, lại nhìn một chút Tàn Cẩn Hạo, cuối cùng cắn môi đi theo.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Mộ Ca dùng thanh âm không thể nghe thấy hỏi: "Lạc Đô đệ nhất mỹ nam là chuyện gì xảy ra?"

Lời này rõ ràng là hỏi Mộ Khinh Ca.

Bóng người trong suốt hiểu rõ, cụt hứng cười: "Đó là chuyện xảy ra bốn năm năm trước. Khi đó ta tỉnh tỉnh mê mê, còn chưa có ngang ngược can rờ, tính khí cũng không trở nên quái đản. Bởi vì có một lần thái hậu thọ yến, ta đi dạo trong cung, ngẫu nhiên đi qua một vườn qua. Không nghĩ tới nguyên bản nọ hoa chớm nở, lại trong nháy mắt nở rộ, đưa tới vô số đàn bướm rục rờ. Dị tượng này tự nhiên tới tai các vị đại nhân vật trong nội cung. Lúc ấy thái hậu xa xa thấy cảnh dị tượng này, liền cảm khái nói: "Trong Hoàng cung đều là kỳ hoa dị thảo, thế gian Trần Phàm. Nguyên bản vẫn chưa tới thời điểm nở rộ, lại bởi vì tiểu gia hỏa Mộ gia mà tranh nhau khoe sắc. Có thể thấy được, tiểu tước gia Mộ gia của chúng ta quả thật là nhân gian tuyệt sắc, có thể xưng là Lạc Đô đệ nhất mỹ. Đến bông hoa cũng không nhận được cùng hân tranh giành tươi đẹp rồi!" Sau đó, lời này liền truyền ra ngoài, mỗi lần ta xuất phủ, đều đưa tới không ít tò mò dòm ngó."

Mộ Ca nghe được tròn mắt há mồm, Lạc Đô đệ nhất mỹ này tồn tại cũng quá huyền huyền. Khiến cho nàng bỗng nhớ tới Võ Hậu bệ hạ mùa đông giá rét dạo chơi công viên, xuống chỉ ra lệnh trăm hoa đua nở. (*)

Người ta là Võ Hậu, ít nhất còn ra một đạo thánh chỉ uy hiếp. Nàng một tiểu tước gia đây? Cái gì cũng không cần làm, chỉ đứng ở đấy là được rồi.

(*) Võ Tắc Thiên trong một lần ngắm cảnh tuyết rơi, được các phi tần dâng rượu. Con say rượu chưa dứt liền lệnh cho các cung nữ mang giấy bút nghiên mực, viết lên tờ giấy trắng bài thơ, rồi sai cung nữ mang ra ngoài ra lệnh trăm hoa.

Mình triều du thượng uyển

Hỏa tóc báo xuân tri

Hoa tu liên dạ phóng

Mạc đãi hiệu phong xuy

Tạm dịch:

Sáng mai dạo vườn hoa

Báo nhanh mùa xuân biết

Hoa phải nở ban đêm

Chớ chờ gió mai thổi.

"Khục khục, sau đó, dị tượng còn phát sinh cái gì?" Mộ Ca tò mò hỏi.

Mộ Khinh Ca liếc nhìn nàng: "Ta không có thời gian rảnh." Nói xong, nàng tự giễu cười cười: "Về sau, danh tiếng hoàn khổ của ta dần dần bay lên, thật ra khiến người quên mất dung mạo của ta, chỉ nhớ rõ ta đây là Lạc Đô đệ nhất bá chủ."

Mộ Ca im lặng.

Mộ Khinh Ca cong môi cười nói: "Hôm nay nếu không phải ngươi đi ra cùng Duệ Vương, ngươi nhất định sẽ thấy được kỳ cảnh khác."

"Cái gì?" Mộ Ca theo bản năng hỏi lại.

Mộ Khinh Ca hát cảm nói: "Vạn người tránh ngươi như rắn rết, cảnh tượng phố lớn Lạc Đô biến thành ngõ hẻm không người."

Mộ Ca: "..."

...

Quán trà, Tần Cẩm Hạo ngồi trong tại gian phòng trang nhã, đã sớm chuẩn bị xong trà bánh tinh xảo cho Mộ Ca sắp tới. Cần thận như vậy, có bao nhiêu thiếu nữ hoài xuân ngăn cản được?

Đặc biệt, chuyện như vậy, lại được chuẩn bị bởi hoàng tử băng sơn.

Mộ Ca cũng không nằm trong số này. Vừa vào liền nhận được ánh mắt u oán ghen ghét mờ mịt của Bạch Tịch Nguyệt.

Bạch Tịch Nguyệt cũng không ngồi xuống, nhận xuống trà của quán, tiếp nhận công việc pha trà.

Đối với uống trà, Mộ Ca không có nhiều hứng thú.

Đỉnh đặc ngồi đối diện với Tần Cẩm Hạo, vuốt chén trà trong tay, đợi câu kế tiếp của Tần Cẩm Hạo. Cùng hân chơi lâu như vậy, nàng cũng không tin người nam nhân này còn có kiên nhẫn tiếp tục chịu đựng không nói.

Quả nhiên, khi Bạch Tịch Nguyệt nấu xong một ấm, rồi châm trà cho hai người, Tần Cẩm Hạo mới chậm rãi mở miệng: "Khinh Ca, lần này ngươi gặp

chấn kinh không nhỏ, nói đến đều là sai lầm của Hà Thành. Nhưng, hắn cũng chỉ lời nói vô tâm. Hắn bị lão công gia nhốt tại Mộ phủ, phụ thân hắn mấy lần cầu bốn vương nói giúp, bốn vương cũng lười để ý tới. Bất quá hôm nay người an toàn trở về, không bằng liền thả hắn. Cũng miễn cho lão công gia ở trên triều khó xử."

Rốt cuộc nói ra mục đích thực sự rồi?

Mộ Ca trong lòng cười lạnh. Cái gì mà tới thăm nàng? Mua lễ vật an ủi nàng? Bất quá là để khiến cho nàng thả Hà Thành.

"Mặc dù gia gia nói không cho giết Hà Thành, cũng không thể dễ dàng buông tha hắn như thế." Đột nhiên, thanh âm tràn ngập hận ý từ bên người Mộ Ca truyền đến.

Mộ Ca có chút kinh ngạc. Nàng nguyên tưởng rằng Tần Cẩm Hạo tự mình mở miệng, Mộ Khinh Ca sẽ mềm lòng.

"Hà Thành sao... "

"Mộ lão đại, lão đại!!! Người có phải ở bên trong hay không? Ta nghe nói người ở bên trong, ta vào a!"

Tần Cẩm Hạo còn chưa chờ Mộ Ca trả lời, đã có một giọng nam cất ngang chen vào. Theo tiếng nói tiêu tán, cửa phòng bị người đẩy ra. Hộ vệ của Duệ Vương đang canh giữ ở cửa, trong nháy mắt liền rút kiếm chỉ hướng người tới.

Mà bị gián đoạn cùng Mộ Ca nói chuyện, Tần Cẩm Hạo lúc này cũng không vui nhăn lại lông mày, nhiệt độ trong nhả phòng lập tức giảm xuống.

Chỉ có Mộ Ca đối với thanh âm lạ lẫm của chủ nhân, nhìn về phía Mộ Khinh Ca, lại chỉ thấy nàng biểu lộ ra thần sắc cổ quái...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bạn xấu tốt nhất, nghe góc tường

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Lão... Lão đại... Cứu ta..." Mập mập đẩy cửa vào nhả gian, nhìn chăm chăm vào mũi đao đang chỉ vào yết hầu của mình. Đôi mắt cơ hồ đều biến thành mắt gà chói. Dưới cằm y hoa phục, cái bụng tròn trịa càng run lên.

Người là ai! Cứu người?

Ánh mắt Mộ Ca không tiếng động chuyển tới trên người Mộ Khinh Ca.

"Thiệu Việt Trạch, Thiệu mập mập, phụ thân nhậm chức Đô Úy. Cũng là một trong những hoàn khố Lạc Đô, xem như là... Bạn tốt của ta đi." Mộ Khinh Ca một câu giải thích xong.

Mộ Ca lông mày nhảy lên, bất động thanh sắc nói: "Thiệu mập mập, sao người lại tới đây?" Dứt lời, ánh mắt bay tới Tần Cẩm Hạo.

Người chĩa đao kia là hộ vệ của Tần Cẩm Hạo, tự nhiên chỉ nghe mệnh lệnh của hắn. Hiện giờ người này là đang muốn cầu cạnh nàng, làm cho hắn đưa một cái nhân tình, cũng không phải việc gì khó.

Quả nhiên, thu được ánh mắt của Mộ Ca, Tần Cẩm Hạo hướng hộ vệ gật đầu.

Xất!

Thanh kiếm sắc bén nháy mắt liền thu hồi vào vỏ. Hộ vệ kia lui lại chỗ cũ, như thể hắn chưa từng di động qua.

Mộ Ca nhân nhật nhìn về phía hộ vệ trong lúc lơ đãng hiện lên lục mang, khiến cho nàng biết cấp bậc của người này. Có một hộ vệ là lục cảnh cao thủ, vậy bản thân Tần Cẩm Hạo là cấp bậc gì?

"Ôi! Nếu biết rõ Duệ Vương đang bàn luận cùng Mộ Ca, ta thế nào cũng sẽ không mạo muội quấy rầy." Thiệu mập mập cười nịnh nọt hướng về phía Tần Cẩm Hạo, sau đó chân chó chạy đến bên người Mộ Ca hỏi: "Lão đại, ta nghe nói người chạy đến hoang nguyên Lạc Nhật đi? Bên kia không phải đang chiến trận sao? Người không sao chứ."

"Có chuyện còn có thể ở đây cùng Duệ Vương uống trà?" Mộ Ca vỗ rớt chân chó của mập mập, liếc trắng mắt.

"Hắc hắc, cũng phải." Thiệu mập mập gãi gãi đầu, lại trộm nhìn lên Tần Cẩm Hạo. Thấy hắn không nhìn mình, mới sát lại gần Mộ Ca, áp vào tai nói: "Khinh Ca, người đến vừa lúc. Ta nghe nói hôm nay Trích Hoa lâu có trò hay, không bằng người theo ta cùng đi nhìn xem, ở đây uống trà có cái gì vui."

Nói xong, hắn nâng lên hai hàng lông mày, tươi cười trong mắt tràn đầy xúi giục.

Trích Hoa lâu?

Vừa nghe tên này, không cần Mộ Khinh Ca giải thích, Mộ Ca cũng biết đây là địa phương nào.

Vốn định cự tuyệt, nhưng khi nàng chống lại cặp mắt lạnh lùng của Tần Cẩm Hạo. Đôi mắt khẽ chuyển, bỗng thay đổi chủ ý. Vỗ vạt áo, Mộ Ca đứng dậy vỗ lên đầu vai Thiệu mập mạp nói: "Đ dẫn đường."

Thiệu mập mạp trong lòng vui vẻ, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực đứng lên.

"Khinh Ca, người..." Tần Cẩm Hạo cau mày nói, hắn nghe được cuộc nói chuyện của Mộ Ca và Thiệu mập mạp. Biết rõ Mộ Ca muốn đi nơi bướm hoa, trong lòng hắn không thích đồng thời nhiều thêm vài phần khinh thường.

Quả nhiên, hoàn khổ chính là hoàn khổ.

Bạch Tịch Nguyệt cũng lộ vẻ không vui. Nàng là theo chân Mộ Ca đi ra đây, nếu người sau giữa chừng rời đi, nàng làm sao bây giờ?

Mộ Ca kéo khéo miệng cười cười, đối với Tần Cẩm Hạo tiêu sái chấp tay: "Chuyện của Duệ Vương, ta sẽ nói với gia gia." Sau đó nàng nhìn Bạch Tịch Nguyệt, nghiêng ngả cười nói: "Ta còn có chút chuyện, phiền toái Duệ Vương điện hạ tiễn Tịch Nguyệt muội muội về Mộ phủ rồi."

Nghe Mộ Khinh Ca an bài. Bạch Tịch Nguyệt kinh ngạc, tức khắc liền kinh hãi.

Nàng thế nào cũng không thể tưởng được. Mộ Khinh Ca luôn không thích nàng cùng Duệ Vương gặp mặt, hôm nay không chỉ chủ động mang nàng theo, thậm chí còn cho hai người cơ hội một chỗ.

Này...

Kinh hãi tới quá đột ngột, làm khéo mắt Bạch Tịch Nguyệt nhem lên ý ngượng ngùng, đáng vẻ tư thái kiêu mị.

Tần Cẩm Hạo đứng lúc nhìn nàng, thấy một màn động lòng người này, không tự giác nhẹ gật đầu. Chờ khi hắn phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện nhai gian, nơi nào còn có bóng dáng hai người Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca tiêu sái dứt khoát rời đi, đánh tan kiêu diễm vừa mới bay lên trong lòng Tần Cẩm Hạo. Hắn hơi trầm xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bạch y nhẹ phiêu, Bạch Tịch Nguyệt đi tới trước người Tần Cẩm Hạo, yếu điệu hành lễ, nhu nhu nói: "Tịch Nguyệt làm phiền Duệ Vương điện hạ rồi."

Giai nhân ở trước mắt, đáng người như liễu làm cho Tần Cẩm Hạo tạm thời quên mất Mộ Khinh Ca dị thường, đưa tay đỡ Bạch Tịch Nguyệt dậy.

Tay vừa chạm tới, như thú con bị kinh sợ mà run rẩy, khiến trong lòng Tần Cẩm Hạo khẽ động. Ánh mắt lạnh nhạt cũng nhiễm một tầng cảm xúc khác thường.

Lúc này, trong lòng Bạch Tịch Nguyệt cũng không bình tĩnh.

Nàng đích xác có chút ái mộ Duệ Vương tựa như tiên nhân, nhưng lại rất ít có cơ hội cùng hắn gặp mặt, càng đừng nói tới loại da thịt đụng nhau này. Lập tức khiến cho khuôn mặt trắng nõn của nàng nhiễm đỏ một mảnh, giống như hoa đào lần đầu hé nở, càng thêm vài phần say lòng người.

Trích Hoa lâu, một trong những địa phương ong bướm nổi danh nhất Lạc Đô.

Đó cũng là một trong những nơi mà Mộ Khinh Ca từng sắm vai hoàn khổ hay đến nhất, mà cộng sự của nàng, chính là người có vẻ mặt đáng khinh Thiệu mập mạp đi theo bên người này.

Quá trình tương giao với Thiệu mập mạp, Mộ Khinh Ca cũng không nhiều lời. Chỉ đơn giản nói hai người vì một lần tranh giành tình nhân ở Trích Hoa lâu, liền vùng tay đánh nhau. Không đánh không quen, từ đó biến thành bạn xấu cùng chung chí hướng.

Thiệu Việt Trạch tuy rằng là nhi tử của Đô Úy, thiên phú cũng thường thường, vẫn dừng lại ở xích cảnh sơ giai. Thiệu gia không chỉ có một đứa con là hắn, cho nên đối với hắn không ôm quá nhiều hy vọng, tùy ý hắn bên ngoài làm bậy.

Tóm lại, chỉ cần không dẫn ra đại sự lớn gì, đều mặc kệ hắn.

Nhưng thiên phú mập mạp dù gì cũng tốt hơn nhiều so với Mộ Khinh Ca phế vật. Ít nhất người ta còn có thể tu luyện không phải sao.

Hai người dưới sự dẫn dắt của tú bà tiến vào một gian phòng ngập tràn sơn phấn, bày trí diễm tục.

Chờ đến khi tú bà về mặt nịnh nọt ôm bạc rời khỏi, Thiệu mập mạp mới gấp không thể chờ được cởi giày leo lên giường, tháo xuống bức họa trên tường, sớm chuẩn bị tốt công cụ cắm vào lỗ nhỏ trên tường.

Yên lặng nhìn hần vô cùng thuần thực làm hết thấy, khoe mắt Mộ Ca hung hăng kéo ra, dùng thanh âm không thể nghe thấy đối với hồn phách Mộ Khinh Ca nói: "Không nghĩ tới, ngươi còn có ham mê như vậy."

"Tân quốc có luật pháp, phạm là trước khi trở thành nam tử trưởng thành, không thể dụng kỹ nữ, vô luận giá cả thế nào. Người vi phạm, đều phải chịu hình phạt quất roi. Đây cũng là để cho dân chúng dốc lòng tu luyện. Huống chi bản thân ta là nữ tử, những việc phong hoa tuyết nguyệt, chúng ta không cách nào tự thể nghiệm rồi. Vì thế không làm nhục cái danh hoàn khổ, mập mạp liền ra cái chủ ý này." Mộ Khinh Ca không chút nào lúng túng trả lời.

A, có ý tứ. Hoa tửu có thể uống, lại không thể phát sinh ra chuyện gì. Luật pháp này đúng là tra tấn người cũng là để ước thúc người? Mộ Ca thầm nghĩ trong lòng.

"Hắc hắc..." Từ miệng Thiệu mập mạp đột nhiên truyền đến tiếng cười bi ối mập mờ.

Mộ Ca nhìn qua chỉ thấy trên mặt con heo kia quỷ dị hiện ra đồ ửng, đôi mắt nhỏ mê ly. Bộ dạng nhìn như phát xuân. Lỗ tai càng dính sát ống trúc trên tường nghe trộm, hoàn toàn đắm chìm vào trong mây mưa thất thường bên sát vách.

Lát sau, Thiệu mập mạp từ trong đắm chìm tỉnh lại, phát hiện Mộ Ca vẫn còn ngồi ở một bên, vội vàng hô: "Lão đại, ngươi thất thần làm gì vậy? Sát vách có liên tục trò hay à!"

Chỉ sợ giờ phút này hai kẻ đang mây mưa tại sát vách kia sẽ không thể tưởng được bên ngoài bức tường ngăn cách, thậm chí có hai thiếu niên đang nghe ở góc tường.

Đối mặt với lời mời của Thiệu mập mạp, khoe miệng Mộ Ca co lại. Thực sự không có hứng thú.

Không phải là nàng thẹn thùng, kiếp trước, cái loại gió trăng gì mà nàng chưa từng gặp qua? Nàng là quân nhân ngoài biên chế, nhiệm vụ nàng chấp hành đều là bí mật. Đừng nói là nghe góc tường, nàng còn tận mắt thưởng thức bức tranh xuân cung đồ sống đấy.

"A! Không được, quá kích thích! Ta không chịu nổi, sẽ quay lại ngay." Thiệu mập mạp đem ống trúc trong tay ném đến ngực Mộ Ca, vọt nhanh ra khỏi phòng.

Về phần ra ngoài làm cái gì...

Mộ Ca tỏ vẻ hiểu rất rõ phản ứng sinh lý tự nhiên, hormone lên não của thời kỳ thiếu niên.

Sau một nén nhang, Thiệu mập mạp tinh thần phấn chấn trở về phòng. Thấy Mộ Ca vẫn ngồi như trước, cũng không đi nghe góc tường nữa, mà là ngồi đối diện nàng, rót chén cho hai người.

"Lão đại, ngày đó đến cùng xảy ra chuyện gì? Lúc ta đến nghe bọn hần nói ngươi nổi giận đùng đùng rồi đi, mà tiểu tử Hà Thành kia còn về mặt đắc ý. Sau đó chợt nghe tin ngươi mang thân về rồi khỏi Lạc Đô đi hoang nguyên Lạc Nhật." Thiệu mập mạp nghiêm túc hỏi.

Ngày đó ở trong lời Thiệu mập mạp, Mộ Ca biết rõ. Sau vụ việc, Mộ Khinh Ca đã kể cho nàng nghe. Lúc này nàng cũng thuật lại y hệt chuyện ngày đó phát sinh nói ra.

Phanh!

"Tiểu tử Hà Thành kia lại dám nói ngươi như vậy! Đi, chúng ta tìm hần tính sổ. Ngày ấy mập mạp ta không có ở đây, hôm nay nhất định phải giúp ngươi xuất ra ngục ác khí!" Mộ Ca vừa nói xong, Thiệu mập mạp liền vỗ bàn đứng lên, đây cảm phần nói.

Nói xong, phải bắt lấy tay áo Mộ Ca, rồi khỏi Trích Hoa lâu.

Mộ Ca tránh đi một trào này, thần sắc thản nhiên nói: "Hà Thành đã bị gia gia ta trói lại, đem vào Mộ phủ. Bất quá vừa rồi Duệ Vương muốn ta thả hần."

Thiệu mập mạp nghe xong, lập tức cúi người hỏi: "Lão đại, ngươi không phải là nghe xong Duệ Vương nói, liền cứ vậy đem tiểu tử kia đưa về đi?"

"Đương nhiên là không." Mộ Ca cong môi cười. Ngũ quan tuyệt mỹ lập tức trở nên tà mị vô cùng.

Thần tình tà mị kia, khiến Thiệu mập mạp thấy được toàn thân thịt mỡ run lên. Nhưng không nghĩ quá nhiều, mà vỗ ngực cam đoan: "Lão đại, ngươi chỉ cần nói một câu chinh đồn tiểu tử kia thế nào. Coi như là đem trời chọc ra một cái sọt, mập mạp cũng sẽ cùng ngươi làm một trận!"

Ánh mắt Mộ Ca rơi vào trên người Thiệu mập mạp. Hồi lâu, cơ hồ đem toàn thân hần sợ hãi, nàng đột nhiên nở nụ cười: "Thiệu mập mạp, ngươi cũng được coi là một nhân vật."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hoa tàn phế, đầy người thương tích

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hà Gia, là phụ thuộc vào Duệ Vương.

Mà mẫu phi của Duệ Vương, lại là Khương quý phi được sủng ái nhất của đương kim thánh thượng. Mặc dù Duệ Vương không chiếm được vị trí Thái Tử, nhưng vị trí ở trong lòng Hoàng đế so với Thái Tử càng thêm được sủng ái.

Chỉ cần Hoàng đế còn sống một ngày, vị trí Thái Tử, ai có thể chắc chắn đây?

Phụ thân của Thiệu mập mập tuy là Đô Ủy, nhưng rất khó chống lại Hà gia. Sự tình chính Hà Thành này, Hà gia không dám tìm Mộ gia phiền toái, nhưng không có nghĩa là không dám lấy người Thiệu gia chịu tội thay.

Đạo lý này, Mộ Ca không tin Thiệu mập mập nhìn không ra.

"Mập mập, phân phó gã sai vặt của ngươi, đi Mộ phủ một chuyến." Mộ Ca hơi nheo mắt, đối với Thiệu mập mập nói. Lúc đi ra ngoài, nàng không mang theo người nào bên mình, giờ phút này mới phát giác thấy không tiện.

Thiệu mập mập trông mắt vừa chuyển, không có hỏi nhiều, đối với Mộ Ca nhẹ gật đầu, liền xoay người đi ra ngoài.

Hà Thành hiện giờ bị Mộ Hùng nhốt tại Mộ phủ, nhưng cũng không làm khó hấn cái gì. Dù sao Hà Thành là một tiểu bối, lấy thân phận của Mộ Hùng đi bắt giữ người đã có chút khiến người lên án rồi.

"Không thể giết, nhưng có thể tùy tiện chơi như thế nào. Duệ Vương muốn người, ta cho người là được. Ta rất rộng lượng đấy!" Mộ Ca dựa vào thành ghế, đôi mắt lạnh khế híp lại, lộ ra tươi cười sáng lạn.

Sau khi mập mập phân phó gã sai vặt rồi đi, liền trở về phòng. Chứng kiến nụ cười lạnh của Mộ Ca, toàn thân thịt mỡ không khỏi run rẩy.

Nuốt nuốt nước miếng, Thiệu mập mập khom lưng cúi người lại gần Mộ Ca, nhỏ giọng hỏi: "Lão đại, kế tiếp chúng ta làm thế nào?"

"Giúp ta gọi tú bà tới. Những thứ khác ngươi không cần quản." Mộ Ca gật đầu phân phó.

Ai ngờ, Thiệu mập mập trừng mắt nhỏ, phút chốc thẳng tắp cái eo phản đối: "Này sao được, ta đã nói là muốn cùng ngươi đi chinh tên khốn khiếp Hà Thành kia mà!"

Mộ Ca nghiêng mắt nhìn hấn, đưa tay vỗ vỗ bả vai thật: "Tâm ý của ngươi ta nhận. Nhưng chuyện của ta, ta muốn tự chính mình giải quyết. Ngươi chỉ cần đứng bên xem trò vui là được." Thiệu mập mập có thể không bận tâm Thiệu gia, đứng ở bên nàng. Nhưng nàng cũng không thể thật sự đưa anh em kết nghĩa của mình vào hố đi.

"Lão đại, ngươi có phải xem thường ta hay không!" Thiệu mập mập nắm lại hai tay, ngực nghẹn thở ra một hơi.

Mộ Ca nở nụ cười có vài phần nghiền ngẫm: "Ngươi cảm thấy một nhân vật nhỏ như vậy, xứng cho huynh đệ chúng ta đồng loạt ra tay?"

Thiệu mập mập nghẹn lời.

Sau nửa ngày, hấn mới cứng nhắc quay đầu ra cửa tìm tú bà.

Mặc kệ Mộ Ca nói lời có phải thật hay không, hấn đã thỏa hiệp.

Chỉ là sau khi hấn ra ngoài, bí mật hít hít cái mũi hơi cay. Hấn không phải đồ đàn, tự nhiên nghe ra trong lời nói của Mộ Ca ẩn giấu quan tâm.

Thiệu gia, không thể bị hấn liên lụy.

Cúi người nhìn ngón tay thô ngắn của mình, lòng bàn tay mơ hồ hiện ra hồng quang. Cho tới bây giờ, Thiệu mập mập hấn vẫn cảm thấy tu luyện không có cái gì hơn người. Cuộc đời nhân sinh lớn nhất, hấn là vui chơi ăn uống mới đúng.

Thế nhưng hôm nay, hấn lần đầu tiên cảm thấy mình quá yếu, quá thực chính là một con gà yếu ớt. Huynh đệ có chuyện, hấn chẳng những không giúp được gì, lại chỉ có thể đứng sau lưng huynh đệ chịu sự bảo vệ.

Quá TNN nghẹn uất rồi!!

Hung hăng phất tay áo, Thiệu mập mập cắn răng đi tới chỗ tú bà.

...

Mộ phủ, sau khi Hà Thành từ bên trong đi ra, lập tức xoay người hướng tới đại môn của Mộ phủ nhỏ ra một bãi nước miếng.

Trong mắt rõ ràng khinh thường cùng oán độc: "Mộ phủ chó má, dám giam ta. Bây giờ còn không phải ngoan ngoãn thả ta ra sao? Phế vật đoạn tỵ Mộ Khinh Ca, chờ đây cho gia. Những ngày ta bị giam này, đối với ngươi thập phần "nhung nhớt" đấy!"

Sau khi phát tiết xong hận ý trong lòng, Hà Thành tiêu sát hết vạt áo, ngẩng đầu ưỡn ngực, như một con gà trống thắng lợi dần dần rời khỏi phạm vi Mộ phủ.

Giống như Mộ phủ, Hà phủ cũng ở trong nội thành. Bất quá hai nơi cách nhau khá xa, hoàn cảnh và vị trí căn bản không thể so sánh.

Qua một ngõ hẻm, là có thể nhìn thấy cạnh cửa Hà phủ.

Dọc theo đường đi, Hà Thành còn đang mãi suy nghĩ làm thế nào trả thù Mộ Khinh Ca, còn có nha đầu ám giương của mình đang chờ ở nhà.

Đột nhiên, một cái bóng đen từ trên trời giáng xuống, nháy mắt liền đem hán bao phủ trong đó.

Còn chưa chờ hán giấy giũa, liền cảm thấy sau gáy tê rần. Cả người liền mất đi tri giác.

Chờ đến khi Hà Thành tỉnh lại, mới phát hiện mình bị nhét vào trong một cái bao bố.

"Ô ô ô ô!"

Ai dám trói tiểu gia!

Lời kêu gào ra khỏi miệng, lại biến thành phát âm mơ hồ không rõ.

Lúc này Hà Thành mới phát hiện trong miệng mình bị người nhét vào một chiếc vớ tanh tươi. Hai tay và hai chân đều bị trói bằng gân trâu, không thể nhúc nhích nửa phần.

"Ngô ~! Ngô Ngô ~!" Hà Thành bắt đầu hoảng loạn, đôi mắt nhỏ như hạt đậu mở trừng trừng.

Lúc này, bên ngoài bao bố truyền tới một thanh âm khiến hán vô cùng quen thuộc.

"Nghe cho kỹ, hôm nay gia liền dạy các ngươi một trò chơi mới. Người nào chơi tốt nhất, bổng tước gia sẽ có thưởng!"

Sau đó là một tràng tiếng cười oanh oanh yến yến.

Mộ, Khinh, Ca!

Cặp mắt Hà Thành phản chiếu ra nồng đậm hận ý.

Phế vật kia cư nhiên trói hán! Chờ hán rời khỏi đây, nhất định sẽ khiến cho Duệ Vương hảo hảo thu thập phế vật này!

Đáng tiếc, oán hận trong lòng Hà Thành, người bên ngoài không cảm giác thấy.

Đối thoại, vẫn đang tiếp tục.

"Ai da! Tiểu tước gia, cái túi lớn như thế, nhìn qua có vẻ rất nặng. Bọn tỷ muội đều là da mịn thịt mềm, như thế nào có thể đá nổi đây?" Một thanh âm nũng nịu truyền đến. Tựa như làm nũng, lại như dụ hoặc.

Lời nàng vừa nói ra, lập tức rước lấy không ít thanh âm oanh yến phụ họa.

Mộ Ca khoát tay, khiến chúng Hoa nương ngừng lại thanh âm. Thuận tay khẽ nắm cầm một Hoa nương bên người, phóng khoáng nói: "Cho nên, bổng tước gia đặc biệt ân chuẩn các ngươi có thể dùng tay đây, dùng chân đấy! Lại không được, dùng côn gậy cũng có thể." Dứt lời, khóe miệng nàng cong lên một độ cung tà ác, khiến cho khuôn mặt tuyệt sắc tinh xảo của nàng, trở nên yêu mị vô cùng.

"Có thể dùng côn!" Một Hoa nương kinh hi nói.

Mộ Ca gật đầu, môi mỏng chủ động nghênh đón rượu ngon được Hoa nương bên người rót. Uống xong, ly rượu cần trong miệng tùy ý hát lên, trực tiếp rơi vỡ xuống đất.

Bộ dạng phong lưu đa tình này, lập tức đưa tới không ít Hoa nương đỏ mặt thẹn thùng.

"Đến, bổng tước gia tự mình làm trọng tài, xem ai được điểm cao nhất!" Hai tay Mộ Ca giang ra, mỗi bên ôm một Hoa nương, đối với tất cả phân phó.

Nàng ra lệnh một tiếng, trong hậu viện Trích Hoa lâu lập tức vang lên từng đợt tiếng hót oanh oanh yến yến.

Cả đám Hoa nương không tiếp khách trong Trích Hoa lâu, đều bị nàng triệu tập một chỗ chơi môn thể thao vận động quốc gia khỏe cả người lẫn tinh thần - bóng đá!

Khí lực của đám Hoa nương căn bản không cách nào di chuyển được Hà Thành bên trong bao bố. Vậy nên trên cơ bản, mọi người đều cầm trên tay một cây gậy lên sân.

Cả buổi, Hà Thành không có di động nửa phần. Những côn gỗ kia lại không biết đã hung hăng đập hấn bao nhiêu.

Mộ Ca híp mắt, cười dịu dàng nhìn một màn này. Nhìn đám Hoa nương dùng hết khí lực từ khi bú sữa mẹ hung hăng giơ lên côn gỗ đập xuống bao bố. Vừa nện, vừa oán trách người trong bao bố quá nặng.

Đám hoa nương khéo hiểu lòng người, làm cho tâm tình Mộ Ca rất tốt. Tiếp nhận ly rượu từ tay tiểu nương tử trong ngực đưa tới, tiêu sái uống vào.

Hà Thành trong bao bố nghẹn khuất bị một đám Hoa nương đánh một trận. Trong lòng hận ý đối với Mộ Kinh Ca tăng lên một độ cao khó nói nên lời.

Toàn thân đau đớn, khiến cho hấn sợ hãi lại oán hận. Cẩn rằng chịu đựng qua lần này, ngày khác chắc chắn hấn sẽ tìm cơ hội báo thù rửa hận.

Thế nhưng hấn không biết, Mộ Kinh Ca an bài cho hấn trò bay, cũng không chỉ có một chút như vậy.

Cuối cùng, Hà Thành bị đánh lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Chờ khi hấn tỉnh lại lần nữa, người đã ra khỏi bao bố. Nằm trần truồng trên giường ngủ trong một gian phòng lạ lẫm.

Con đau khiến cho Hà Thành nhích khóe miệng. Bị đánh chỉ còn lại một đường qua khe hở ánh mắt, quét nhìn bốn phía, thấy bên cạnh tay mình đặt một tấm gương.

Không có nghĩ bản thân tại sao lại xuất hiện ở đây, tại sao lại có một cái gương thả bên cạnh mình. Hà Thành liền theo bản năng cầm tấm gương lên nhìn.

"A!!!" Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên quanh quẩn trong phòng.

Hà Thành nhìn đầu heo trong gương kia, còn có cơ thể tím xanh thiếu chút nữa tan vỡ. Đây là hấn sao? Còn là ngọc thụ lâm phong, tiêu sái hấn sao?

"Gia, ngài tỉnh chưa? Nếu đã tỉnh, chúng ta liền đến hầu hạ ngài." Lúc này, truyền tới một thanh âm bất âm bất dương.

Không chờ Hà Thành có phản ứng gì, chỉ thấy một người nam tử tướng mạo âm nhu, mang theo hai trág hấn xấu xí đi tới.

Nam tử âm nhu dẫn đầu kia, trên người chỉ choàng một kiện áo choàng không thắt nút. Hai người đi theo hấn, trên thân ngoại trừ quần lót bên ngoài, còn lại đều không có thêm vật gì che chắn.

Thứ đó tại dưới quần mơ hồ lộ ra hình thái dữ tợn.

Hai con người Hà Thành co rụt lại, một loại cảm giác sợ hãi chưa từng có xông lên não. Hấn cuống quýt ôm lấy hai tay mình, tựa như thiếu nữ bị cưỡng hiếp quát lên: "Các người muốn làm gì? Đừng tới đây! Ta là người Hà gia, còn là người Duệ Vương!!!"

Đáng tiếc ba người đó giống như chẳng hề để ý, tiếp tục tới gần hấn.

Người cầm đầu, khóe miệng nâng lên tươi cười, nhưng trong đôi mắt lại chứa khinh thường. Thầm nghĩ: Tiểu tước gia quả nhiên nói không sai, người này tính dạy liền ăn nói bậy bạ. Bộ dáng như thế, còn dám nói là người Duệ Vương.

"Gia, bọn ta chỉ là đến hầu hạ người!" Nam tử lắc chiếc khăn tay sặc mùi son phấn, chỉ vào trág hấn phân phó: "Đều nghe kỹ cho ta. Vị gia này là khách quý, hãy sử ra bản lĩnh của các người hào hào chiêu đãi. Nếu gia không hài lòng, cẩn thận da của các người."

Dứt lời, hấn lui xuống, chỉ để lại hai trág hấn mạnh mẽ hữu lực, sắc mặt đỏ lên.

"Người... Các người muốn làm gì? Lăn, cút hết cho ta!" Hà Thành hoảng sợ kêu.

Nhưng không có nổi một chút tác dụng.

"A!!!"

"Các người... Ác..."

"A... A... "

Thanh âm Hà Thành bị chìm xuống. Màn che vây quanh bốn phía gian phòng nhẹ nhàng đung đưa. Đột nhiên, không có bất kì đoán trước, màn che bỗng rơi xuống.

Nguyên bản gian phòng phong bế, đột nhiên biến thành một gian hàng không vật che chắn.

Bốn phía quanh đình, ngồi đầy vô số quan lại quyền quý ở Lạc Đô.

Chứng kiến một màn đơ bản trước mắt, thanh âm lập tức yên tĩnh. Từng người một, mờ to hai mắt nhìn trong đình đang diễn một màn điên loạn đảo phượng.

Kích thích nhất chính là, ba người ôm một đoàn này, thế mà đều là nam!

Thị giác bị trùng kích quá lớn, Bảo Bảo cần yên lặng một chút.

Bạn hử không phải là tới tham gia buổi đấu giá đầu tiên của Trích Hoa lâu sao?

Thế nào lại được chứng kiến một màn hương diễm như thế? Chẳng lẽ đây là màn dạo đầu Trích Hoa lâu an bài, mảnh lối?

"Ồ, một người trong đó có chút giống công tử Hà Thành của Hà phủ!"

Trong đám đông, người Mộ Ca an bài tức khắc hô lên một câu. Lập tức, bốn phía ánh mắt nhao nhao rơi vào ba người phía trên kia.

"Ra ngoài!" Trong tuyệt vọng Hà Thành rốt cuộc bộc phát.

Ánh sáng màu đỏ thẫm từ trên người hắn phát ra, đem hai kẻ đang đặt trên người hắn đánh bay.

Lúc này, hắn mới chú ý tới mình đang ở đâu, còn có bốn phía xung quanh đầy đám người.

"Thật là Hà công tử!"

Oanh!

Trong mắt Hà Thành bắn ra hận ý mãnh liệt cùng khuất nhục, hắn bắt chập bản thân bị bại lộ không có vật gì che chắn trước người, cặp mắt tràn ngập cừu hận trực tiếp từ trong đám người đối mặt với đôi mắt lạnh vô tình.

Mộ Ca ngồi trong đám người xem cuộc vui, không chút sợ hãi chống lại ánh mắt của Hà Thành. Bưng lên ly rượu trong tay, từ xa nâng lên phía trước, giống như cười mà không phải cười uống vào.

"Hà Thành, ta tặng ngươi phần lễ vật này, thích chứ? Đừng nóng vội, chuyện giữa hai chúng ta, chậm rãi tính."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hôn ước Mộ phủ, Trường Nhạc công chúa

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hà Thành phát hỏa!

Dù hắn có trốn trong nhà, bên tai vẫn không ngừng quanh quẩn những tiếng cười nhạo và ánh mắt dâm uế kia.

Hắn không chết, nhưng hắn lại sống còn tệ hơn so với chết.

Nếu nói trước kia, hắn nhằm vào Mộ Khinh Ca nguyên nhân là vì Duệ Vương. Thì hôm nay, hắn và Mộ Khinh Ca chính thức là ân oán cá nhân!

Hắn tâm tâm niệm niệm nghĩ đến báo thù. Thế nhưng Mộ Ca sẽ quan tâm sao?

Rất rõ ràng - Không!

Mộ phủ, Trì Vân uyển.

"Ngươi thật ác độc!" Thân thể trong suốt Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng đứng bên Mộ Ca, trong mắt tràn đầy bội phục.

Nàng thừa nhận, nếu đổi lại là nàng đến xử trí Hà Thành, tối đa chỉ là đánh một trận, phát tiết oán khí trong lòng. Ngay cả chặt tay đứt chân cũng không làm được. Bởi vì nàng suy nghĩ đến Mộ phủ, không muốn mang đến phiền toái cho gia gia.

Nhưng còn Mộ Ca thì sao? Đầu tiên là quang minh chính đại thả Hà Thành, sau đó phái người bắt hắn về.

Tiếp đến, mượn bàn tay của những người đứng dưới tầng chót xã hội, hung hăng thu thập Hà Thành. Không chỉ đánh đập, làm nhục, mà còn khiến hấn thân bại danh liệt. Sau này, coi như Duệ Vương muốn dùng hấn, e rằng cũng phải bận tâm đến lời đồn đãi bên ngoài.

Mất đi chỗ dựa Duệ Vương, Hà gia thất sủng. Thất bại là chuyện sớm hay muộn.

Lời nói của Mộ Khinh Ca, không khiến Mộ Ca cảm thấy thế nào. Nàng nhàn nhạt cười, nhưng cặp mắt lại lạnh lẽo như hàn băng.

Nàng có một câu nói lời lẽ chí lý, chưa bao giờ nói với bất luận kẻ nào. Bởi vì, nàng vẫn luôn dựa theo điều này làm chuẩn tắc hành động.

Người không phạm ta, ta không phạm người. Người nếu phạm ta, trăm thảo trừ căn!

Cho nên mục tiêu của nàng cũng không phải duy nhất một kẻ Hà Thành, mà là cả Hà gia. Thậm chí, Duệ Vương cũng bị nàng liệt vào phạm vi báo thù.

Tuy trước mắt không có chứng cứ chứng minh sự kiện kia có liên quan đến Duệ Vương. Nhưng trực giác nói cho nàng biết, Duệ Vương không đơn giản như vậy.

Ánh mắt Mộ Ca khẽ chớp, thu lại tâm tình.

Thân thể cử động trên xích đu, nhìn về phía Mộ Khinh Ca nói: "Người mặc dù không thể tu luyện, nhưng hấn phải biết ít pháp môn tu luyện đi."

Mộ Khinh Ca gật đầu: "Đây là tự nhiên. Đã từng, gia gia không muốn tin tưởng thân thể phế vật của ta, liền để ta học tập pháp môn tu luyện. Đáng tiếc, thân thể ta vẫn không cách nào tích tụ Linh lực."

"Nói nghe một chút." Mộ Ca bất động thanh sắc nói.

Những ngày này, nàng đã hiểu. Trên phiên đại lục này, phương pháp tu luyện linh lực nhập cảnh trên cơ bản giống nhau. Cùng giai tỷ thí, dựa vào khác biệt lớn nhất, chính là chiến kỹ. Mà chiến kỹ chỉ có tới hoàng cảnh, mới có thể tu tập. Cho nên phương diện chiến kỹ này, Mộ Ca không vội.

Trước mắt nàng chỉ muốn biết, sau khi thân thể mình đã trải qua thuốc cải tạo gen, đến cùng có thể hay không tu luyện được trên thế giới này!

Mộ Khinh Ca nhìn nàng, nghĩ rằng nàng chưa từ bỏ ý định, muốn thử tu luyện lần nữa. Nên cũng không nói thêm cái gì, mà là đem pháp môn tu luyện nhớ kỹ trong lòng nói ra: "Tập trung tâm thần, dẫn khí nhập vào cơ thể..."

Pháp môn không dài, lại có phần thâm ảo khó hiểu.

Đem pháp môn trong lòng mặc niệm mấy lần, thừa dịp thời tiết tốt, gió mát dễ chịu thoải mái. Mộ Ca tính toán bắt đầu thử tu luyện.

Chỉ là còn chưa kịp hành động gì, Hoa Nguyệt liền chạy vào, nói với nàng: "Tiểu tước gia, lão công gia phái người tới thỉnh ngài đi thư phòng một chuyện."

Tu luyện bị gián đoạn, khiến sắc mặt Mộ Ca trầm xuống.

Nhưng nghĩ là Mộ Hùng tìm nàng, đành phải từ xích đu bước xuống. Mang theo Hoa Nguyệt đến thư phòng Mộ Hùng.

Tới trước cửa thư phòng, Mộ Ca phân phó Hoa Nguyệt đợi bên ngoài, một mình gõ cửa đi vào.

Vào trong phòng, Mộ Ca mới phát hiện bên trong không chỉ có gia gia Mộ Hùng, còn có cô cô Mộ Liên Dung cũng ở bên trong.

"Xú tiểu tử, lần này ngươi làm đẹp lắm!" Vừa thấy Mộ Ca đến, Mộ Liên Dung liền đi tới hung hăng hướng đầu vai nàng một kích. Bất quá, một quyền kia đơn thuần chỉ là khí lực bản thân, không xen lẫn nội kinh.

"Cô cô, đau." Dù vậy, Mộ Ca vẫn cố ý nhún mảy làm nũng nói.

Ra vẻ như vậy, chủ yếu là nàng không muốn chính mình biến hóa quá lớn, rước lấy người nhà nghi ngờ. Mộ Khinh Ca đã chết, nàng mượn xác hoàn hồn, chỉ sợ cũng không phải chuyện khiến người dễ dàng tiếp nhận.

"Giả bộ cái gì, cô cô xuống tay có chừng mực, sẽ thật sự đánh đau người?" Mộ Liên Dung ngoài miệng nói, tay lại đưa tới thay Mộ Ca xoa xoa bả vai.

"Được rồi, hai cô cháu các người nào cũng đủ rồi. Nói chính sự đi." Mộ Hùng lên tiếng cắt ngang, trong đôi mắt có chút nghiêm túc.

Mộ Ca trong lòng khẽ động, tùy ý tìm cái ghế trong thư phòng ngồi xuống.

Mộ Liên Dung cũng trở lại ngồi vị trí lúc đầu, về mặt ân cần nhìn về phía Mộ Ca.

Trong thư phòng, đột nhiên an tĩnh lại. lát sau, Mộ Hùng mới nói: "Người tiểu tử thói này, vừa trở về một ngày liền náo ra chuyện lớn như vậy. Bất quá coi như là cho đồ hỗn trướng Hà gia kia một bài học."

Thì ra là nói về sự tình Hà Thành. Mộ Ca trong lòng hiểu rõ, cũng không mở miệng.

"Nhưng ta không rõ, người đầu tiên thả hấn, lại đem hấn bắt đi. Vì sao còn cho hấn biết là người gây nên?" Mộ Hùng nói xong, không hiểu nhìn về phía Mộ Ca.

Mộ Liên Dung cũng đồng thời dùng ánh mắt thắc mắc.

Mộ Ca cười lạnh một cái: "Ta thả Hà Thành nguyên vẹn không tổn hao gì, thế nhân đều biết. Ta đem hấn về, có chứng cứ sao?" Từ đầu đến cuối, những Hoa nương kia cũng không biết người trong bao bố là Hà Thành. Còn có ba người kia, làm sao nhận ra được cái kẻ đầu heo kia là công tử Hà phủ? Chỉ bằng chính miệng hấn nói, phải không?"

"Không có chứng cứ chứng minh ta làm, nhưng ta lại hết lần này đến lần khác muốn cho hấn biết. Sở dĩ hấn làm vào hoàn cảnh như hôm nay, là bởi vì dám trêu chọc ta. Ta muốn làm cho hấn có khổ không thể nói, khẩu khí này nuốt không nổi cũng phải nuốt cho ta." Mộ Ca nói xong, trong ánh mắt thanh tịnh nổi lên một vòng sát khí.

Nàng chính là muốn tức chết Hà Thành, vậy thì thế nào? So với năm trăm anh linh kia mà nói, cái trừng phạt này quá nhẹ rồi.

Trên thân Mộ Ca đột nhiên nổi lên sát khí, khiến cho Mộ Hùng cùng Mộ Liên Dung đều瑟瑟. Nhưng, bọn họ cũng không cảm thấy quá kì quái. Tựa hồ, người Mộ gia bọn họ, nguyên bản nên là như vậy mới đúng.

Mộ Hùng vui mừng nhẹ gật đầu. Mộ Khinh Ca chuyển biến khiến cho ông cảm thấy được an ủi. Có lẽ kiếp nạn lần này, đã khiến hấn trưởng thành.

"Ca nhi, sự tình Hà Thành hôm nay coi như hiểu rõ. Nhưng mà, phía chỗ Duệ Vương, Mộ phủ chúng ta không thể quá thân cận, nhưng cũng không muốn đắc tội. Dù sao, trên người người còn có hôn ước." Mộ Hùng đột nhiên nói.

"Hôn ước?! Hôn ước gì?!" Mộ Ca cả kinh. Trên mặt ghê phảng phát như có kim châm, thiếu chút nữa khiến nàng nhảy dựng lên.

Mộ Hùng trừng mắt liếc nàng. Mộ Liên Dung nghi hoặc giải thích: "Như thế nào? Rồi nhà một chuyện, sau khi trở về liền quên người có một vị hôn thê rồi hả? Tuy nói ta và gia gia người cũng không muốn tiếp nhận hôn sự này, nhưng dù sao cũng là Hoàng thượng chỉ hôn gả cho công chúa. Công chúa tài mạo song toàn của Tần quốc phối với người một cái hoàn khổ, coi như là phúc khí của người rồi."

Vị hôn thê! Công chúa!

Hai con mắt Mộ Ca mở lớn, dường như đang phải tiếp nhận một chuyện kinh hãi.

Lúc này, Mộ Hùng nói thêm: "Trường Nhạc công chúa dù sao cũng là huynh muội ruột với Duệ Vương. Tính ra, Duệ Vương sau này sẽ là đại cửu ca của người. Vì vậy, gia gia không hy vọng nghe đến lời đồn đãi vớ vẩn giữa người và Duệ Vương. Đương nhiên, cho dù sau này chúng ta và Duệ Vương thành thông gia, nhưng gia gia cũng không đồng ý người đặt chân vào tranh đấu đoạt vị. Gia gia già rồi, cái nhà này chỉ còn lại ba người chúng ta. Cô cô người thê cả đời không lấy chồng, gia gia không quản được nàng. Mà người, phải ngoan ngoãn tuân thủ, sớm thu liễm tính tình, bình an sống sót, kéo dài huyết mạch Mộ gia."

"..." Mộ Ca tròn mắt há mồm.

Ánh mắt nàng rơi thẳng vào trên thân thể trong suốt của Mộ Khinh Ca. Trong lúc đó, nàng bỗng nhiên có một cảm giác mình đang bị một con quỷ lừa!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Khương quý phi, mẫu tử dã tâm

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Đêm, Hoàng cung Tần quốc.

Tường cung trùng trùng điệp điệp, cất giấu một mỹ nhân như hoa của hoàng đế Tần quốc.

Phượng Nghi cung, chính là nơi ở của Khương thị, sủng phi của Hoàng đế đương triều. Chỉ cần nghe đến tên của cung điện, là có thể đoán được địa vị của vị quý phi nương nương này trong cung.

Huống chi, nàng còn là thân mẫu của Duệ Vương Tần Cảnh Hạo.

Các cung nữ cầm đèn bước đi nhẹ nhàng trong cung, xua tan bóng tối bao trùm.

Hôm nay, là ngày mừng một.

Quy củ hậu cung trong Tần quốc, ngày mừng một và ngày mười lăm, Hoàng Thượng đều phải nghỉ ngơi ở tẩm cung Hoàng Hậu. Vì vậy, đêm nay Phụng Nghi Cung có vẻ phá lệ quanh quẩn.

Bên trong cung điện hoa lệ, lụa mỏng phát phơ, màn che tầng tầng lớp lớp.

Một nữ tử cao quý, trên thân vận y phục hoa mỹ nhất, trên đầu lại không có bất kỳ vật trang sức gì. Tựa hồ, nàng đang chuẩn bị tháo bỏ trang điểm đi ngủ, nhưng lại bị đột nhiên gọi đến.

"Đều đi xuống đi." Từ sau màn che, vang lên giọng điệu cao ngạo lười biếng của nữ tử, đối với cung nữ trái phải hầu hạ phân phó.

Đám cung nữ đều theo lời khom người thối lui, bên trong cung điện rộng lớn chỉ còn lại dáng người yếu mị ung dung sau màn che kia, còn có bóng dáng cao lớn đứng trước màn.

"Đêm khuya tới đây, có chuyện gấp gì?" Thanh âm nữ tử lần nữa vang lên, tự nhiên hướng bóng dáng cao lớn hỏi.

Thân ảnh cao lớn một thân y phục màu đen, ôm trọn dáng người cao ngạo của hắn. Mặc dù không người bên ngoài nhìn rõ, cũng khó che giấu được vẻ tao nhã của hắn. Nghe được câu hỏi của nữ tử, hắn tôn kính hơi khom người nói: "Mẫu phi, Hà Thành đã trở về. Nhưng là..." Hắn liền giản lược đem chuyện phát sinh ở Trích Hoa lâu nói ra.

Chờ sau khi hắn nói xong, sau màn che vươn ra một đoạn cánh tay tinh tế trắng nõn, vén nhẹ màn che bước ra.

Ánh nến chiếu tới người nàng làm lộ ra dung mạo diễm tuyệt, thần thái toàn bộ đều toát lên vẻ kiêu mị. Kiêu diễm như hoa, lại mềm mại đáng yêu tựa dòng nước. Trong lúc giờ tay nhắc chân đều hiện ra một cô phong tình, rung động lòng người.

Chỉ là giữa hai đầu lông mày che giấu thần tình cao ngạo, tựa hồ mang theo vài phần khí thế cao không thể với.

Nàng, chính là sủng phi của đương kim Thánh thượng, Khương quý phi. Cũng là thân mẫu của Duệ Vương Tần Cẩm Hạo, và Trường Nhạc công chúa.

Ánh mắt sắc bén của Khương quý phi dừng trên người nhi tử, ẩn ẩn có chút nghiêm khắc. Con trai của nàng, là kiêu ngạo của nàng. So với nhi tử của tiện nhân kia mà nói, nàng cảm thấy con mình càng thích hợp làm Thái Tử.

Đáng tiếc, lớn nhỏ có thứ tự, đích thứ có khác biệt. Mặc dù nàng được sủng ái, nhưng cũng không thể thay đổi sự thật nhi tử là thứ xuất.

"Hạo nhi, lần này ngươi quá sơ suất." Khương quý phi trách cứ một câu.

Trước mặt người khác Tần Cẩm Hạo cao ngạo lạnh lùng, giờ phút này cũng không dám thanh minh cho bản thân một câu. Bởi vì, mẫu phi của hắn, ở trong lòng hắn là một nữ nhân có thể so với nam nhi, các loại thủ đoạn làm cho người bội phục.

Khương quý phi nâng tay khẽ vuốt một chút búi tóc, nói: "Tối nay ngươi tới, sợ là muốn nói với ta buông tha con cò Hà gia này đi."

Tần Cẩm Hạo không có phủ nhận: "Vâng, mẫu phi. Hiện giờ, Hà Thành trở thành trò cười lớn nhất của Lạc Đô. Nếu ta còn tiếp tục dùng hắn, chỉ sợ thanh danh bị ảnh hưởng, huống chi Hà Thành này cũng không phải tài cán gì, một chút chuyện nhỏ đều làm không xong."

Trong lời nói, Tần Cẩm Hạo để lộ tức giận và bất mãn, không tránh được ánh mắt của Khương quý phi.

Ánh mắt Khương quý phi hơi đảo: "Ngươi nói, là giáo huấn của Mộ gia Mộ Khinh Ca đi?"

Tần Cẩm Hạo cam chịu.

Thấy nhi tử ưu tú của mình thiếu kiên nhẫn như thế, Khương quý phi có chút sinh khí. Nàng theo bậc thang xuống, đi tới bên người Tần Cẩm Hạo, nghiêm khắc nói: "Bổn cung đã nói với ngươi bao nhiêu lần, phải nhẫn, hết thấy phải lấy đại cục làm trọng. Nhưng ngươi cố tình âm thầm sai khiến Hà Thành nhục nhã Mộ Khinh Ca, dẫn đến hắn gặp nạn. Lần này nếu không phải thân vệ hắn liều mình cứu giúp, chỉ sợ hắn đã chết rồi. Một khi hắn chết, toàn bộ bố cục của chúng ta đều chịu ảnh hưởng. Còn có Mộ Hùng, ai cũng không biết hắn dưới con đau khổ sẽ chọc ra chuyện gì."

Tần Cẩm Hạo bị giáo huấn khiến sắc mặt trầm xuống, không nhịn được biện giải cho mình: "Nhi tử thật sự chịu không được Mộ Khinh Ca dùng ánh mắt đó nhìn ta. Mẫu phi, chẳng lẽ người không biết, hiện giờ dân gian đều truyền ta với hắn có quan hệ ái muội, đoạn tụ chi phích sao? Nhi tử làm sao có thể chịu được thanh danh ô uế này? Huống hồ, nếu phụ hoàng đem lời đồn đãi đó thành sự thật, đối với tương lai đại sự của ta cũng cực kỳ không tốt. Ta làm cho Hà Thành ra mặt, vốn là muốn dạy dỗ nhục nhã hắn một phen, khiến hắn biết thu liễm. Ai ngờ hắn cư nhiên chạy tới hoang nguyên Lạc Nhật chịu chết, vậy sao có thể đổ lên đầu ta. Lại nói, sau khi biết rõ hành tung của hắn, để biểu hiện ra vẻ ngoài quan tâm, nhi tử cũng theo Mộ Hùng ra khỏi Lạc Đô tìm hắn."

"Ồ đồ! Ngươi thật là hồ đồ! Một chút ánh mắt ái mộ ngươi đều chịu đựng không được, như thế nào có thể thành đại sự? Nếu Mộ Khinh Ca không phân biệt nam nữ ái mộ ngươi, đối với ngươi không phải là thiên đại hi sự sao?" Khương quý phi chỉ hận không thể đâm tình cái đầu của người trước mặt.

"Mẫu phi!" Tần Cẩm Hạo trong lòng căm hận.

Thấy hần hoàn toàn không hiểu, Khương quý phi không thể không lắc đầu than nhỏ: "Người đừng quên, Mộ Khinh Ca trên danh nghĩa là muội phu của người. Lúc trước, bản cung để người tiếp cận hần, nắm lấy cơ hội thu nạp, cũng chính là bởi vì quan hệ đến Trường Nhạc. Trường Nhạc là thân muội muội của người, lại bị Thái Hậu chỉ cho Mộ Khinh Ca. Hần một cái phế vật, mặc dù lớn lên tuấn mỹ vô song, nhưng sao có thể xứng với nhi nữ ta? Chỉ là ý chỉ của Thái Hậu, Hoàng thượng không thể dễ dàng vi phạm, chúng ta cũng chỉ có thể nhìn. Nhưng dù sao, cũng muốn đào móc hết giá trị của Mộ Khinh Ca, cho ta sử dụng. Mộ Khinh Ca là đích tôn duy nhất của Mộ Hùng, nếu người có thể đem hần thu dưới trướng, đối với tương lai đại sự của người là cực kỳ có lợi. Huống chi, có thêm tầng quan hệ Trường Nhạc, ai cũng không dám nói người kết bè kết cánh, âm thầm lôi kéo đệ tử thế gia, nuôi dưỡng thế lực. Nhưng người lại..."

Tần Cẩm Hạo bị nói khiến sắc mặt thay đổi mấy lần, uất ức hô lên: "Mẫu phi..."

Những đạo lý này, hần không phải không hiểu. Chính là, mẫu phi lại không biết, hần bị Mộ Khinh Ca thân cận khiến cho cả người khó chịu, lại còn phải cố tình miễn cưỡng lộ ra vẻ mặt tươi cười, một bộ dạng cung chiêu.

Một phế vật mà thôi, còn là một hoàn khổ vô dụng, đồng tính ghê tởm, sao có thể đáng giá hần tốn tâm tư tiếp cận? Ngẫm lại, hần liền cảm thấy buồn nôn không muốn ăn.

Mộ gia, nếu đôi là người khác ái mộ hần... Tỳ như, Bạch Tịch Nguyệt sống nhờ Mộ phủ kia...

Trong đầu đột nhiên hiện lên bóng dáng bạch y nhu nhược, lập tức khiến cho tâm thần Tần Cẩm Hạo rung động.

"Hạo nhi, Hạo nhi?"

Thanh âm không vui của Khương quý phi truyền đến kéo lại suy nghĩ của Tần Cẩm Hạo.

Khi hần chống lại cặp mắt của mẫu phi, lại liền nghe được lời nghiêm khắc răn dạy: "Người suy nghĩ cái gì? Mẫu phi nói chuyện với người, người thế mà lại thất thần? Người không tập trung như thế, xem ra là không tiến bộ thêm bước nào. Sự tình Mộ gia lần này, tất cả hành động của người, thật làm Bản cung thất vọng. Vì để cho người nhớ lâu một chút, sau này biết thế nào kiềm chế xúc động, Bản cung liền phạt người cầm túc mười ngày. Mười ngày này, người tốt nhất nên ở trong Duệ Vương phủ nghiên cứu binh pháp, mưu lược. Chuyện của Hà gia tạm thời để đó, đợi tin đồn qua đi, người hãy đi hạo hạo trấn an Hà gia. Nếu làm chuyện cắt bỏ cánh tay của mình, chỉ sợ sẽ khiến những người khác tâm lạnh. Tốt rồi, Bản cung mệt mỏi, người lui ra đi."

Tần Cẩm Hạo mặt đen ra khỏi Phượng Nghi Cung.

Bao nhiêu năm rồi, hần không có bị mẫu phi nghiêm khắc khiển trách như thế?

Đều là do... Mộ Khinh Ca chết tiết kia!

Đem tất cả nguyên nhân quy kết lại trên người khiến bản thân ghê tởm, ngũ quan lạnh lùng của Tần Cẩm Hạo hơi chút vận vẹo. Bàn tay giấu trong tay áo, cũng siết lại thành nắm đấm.

"Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ giết người, để rửa sạch sự sỉ nhục người mang đến cho bản vương!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thể chất thay đổi, triệu nàng vào cung

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ phủ, Trì Vân uyển.

Sắc trời không rõ, nơi giao nhau giữa hai màu trắng đen, xuất hiện một tầng lóa mắt màu trần bì bắt đầu lan tràn.

Khoanh chân ngồi ở trên giường, Mộ Ca vừa thử tu luyện chậm rãi mở hai mắt ra, đôi môi đỏ thắm khẽ mở, phun ra một ngụm trọc khí.

Con mắt lạnh thấu triệt rõ ràng mở ra, liền đối mặt với bóng dáng trong suốt trời lơ lửng cách nàng ba thước.

"Người cư nhiên có thể tu luyện!" Ngữ khí khiếp sợ, kèm theo là vẻ mặt kích động.

Mộ Ca lần đầu tiên phát hiện trên người Mộ Khinh Ca thế mà lại có nhiều biểu tình như vậy.

"Có thể sao? Thì ra cái dạng này giống như là có thứ gì đó nhảy vào cơ thể, cảm giác tiến nhập vào tứ chi khắp người, chính là phản ứng dẫn linh nhập thể?" So với Mộ Khinh Ca kích động khó tin, Mộ Ca lại lộ ra bình tĩnh.

Không đi giải thích nghi ngờ trong lòng Mộ Khanh Ca, nàng chỉ rũ mắt trầm tư. Nhớ lại một chút cảm giác tối hôm qua sau khi bắt đầu tu luyện.

Đêm qua sau khi từ chỗ Mộ Hùng trở về, đuổi Áu Hà và Hoa Nguyệt rời đi, nàng mới có thời gian dựa theo công pháp tu luyện mà Mộ Khanh Ca nói mà bắt đầu thử.

Ngay từ đầu, nàng không có bất luận cảm giác gì.

Tựa hồ, bởi vì nàng là một linh hồn hiện đại, không cách nào lĩnh ngộ hoàn toàn những pháp quyết cổ xưa kia.

Thế nhưng, trong lúc nàng không ngừng mặc niệm pháp quyết trong lòng, đem tinh thần của mình hoàn toàn nhập định. Nàng liền tiến vào một trạng thái thập phần huyền diệu, dường như có thể cảm nhận được lực lượng tràn ngập óng ánh bay tới quanh người. Những thứ kia không thể chạm đến, lại giống như thu được triệu hoán, thuận theo làn da của nàng tiến nhập vào thân thể, theo kinh mạch lưu động.

Cảm giác ấm áp từ đáy lòng trời ra.

Loại cảm giác này tựa hồ chỉ là một cái chớp mắt, sau khi thoát khỏi cảm giác này. Mộ Ca mở mắt ra, liền phát hiện nàng chỉ là chớp mắt một cái, thực tế đã qua suốt một đêm.

"Xem ra, thuốc cải tạo gen này không khiến ta thất vọng." Mộ Ca thấp giọng tự nói. Bất kể như thế nào, nàng có thể tu luyện không phải sao?

Có thể tu luyện, nàng sẽ chậm rãi khiến cho một vài người biết, cái gì gọi là phế vật!

Nghĩ đến nguy cơ khắp nơi của Mộ phủ, mà nàng cũng bị dính trong đó. Khóe miệng Mộ Ca cong lên một mặt tươi cười lãnh diễm.

"Người làm cái gì? Vì sao có thể tu luyện." Mộ Khanh Ca nhìn từ trên xuống dưới cơ thể đã từng là của bản thân, sâu trong đáy mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Nếu điều kỳ tích này xảy ra khi nàng vẫn còn sống, có lẽ mọi thứ sẽ khác.

Mộ Ca liếc mắt nhìn nàng, đứng dậy phui phui y phục đỏ như lửa của mình, thản nhiên nói: "Không có gì. Có lẽ sau khi phục sinh từ cái chết, có đưa tặng thêm quả trứng màu."

Mộ Khanh Ca không phải thời thời khắc khắc đều đi theo nàng. Có lẽ phải nói, thời điểm Mộ Ca cần, nàng mới có thể xuất hiện. Cho nên về chuyện của thuốc cải tạo gen, Mộ Khanh Ca cũng không biết. Mà Mộ Ca hiển nhiên cũng không có ý định giải thích.

"Người có thể tu luyện! Tin tức tốt như vậy, phải lập tức nói cho gia gia!" Cũng may, trong lòng Mộ Khanh Ca sớm đã hiểu rõ bản thân mình chỉ là một u hồn. Cho dù thân thể có thể tu luyện, cũng không liên quan gì tới nàng. Chỉ là muốn Mộ Ca đem kỳ tích này nói cho Mộ Hùng.

Có lẽ, bởi vì thể chất của mình không thể tu luyện, cũng làm cho nội tâm thiếu nữ này thẹn với Mộ Hùng, trong lòng áy náy.

Thế nhưng Mộ Ca lại lắc đầu, cự tuyệt nói: "Tình huống Mộ gia hiện giờ, có một số việc không nói sẽ tốt hơn." Đưa tay cắt ngang Mộ Khanh Ca đang muốn mở miệng khuyên bảo, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía nàng: "Khi nào nói, ta đều có kế hoạch."

Không phải là nàng không tin Mộ Hùng. Mà là chuyện này thêm một người biết, là nhiều thêm một phần nguy hiểm.

Trước khi không có thực lực tuyệt đối bảo vệ mình, nàng không muốn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Hiện giờ Mộ gia, có một người thừa kế phế vật hoàn khố phong lưu không thể tu luyện, chính là điều tất cả mọi người nhận định, cảm thấy thích hợp.

Mộ Khanh Ca im lặng, ánh mắt ảm ảm có chút không tán đồng nhìn Mộ Ca.

Mộ Ca lười để ý tới, ngược lại nhủ mảy nói với nàng: "Người ngẫm lại đi, đến cùng có bao nhiêu chuyện gạt ta. Từng chuyện từng chuyện nghĩ cho rõ ràng, sửa sang lại tốt, cẩn thận, một chuyện không thiếu nói ta nghe."

Tối hôm qua, nàng ở trong thư phòng Mộ Hùng, thế nhưng bị tin tức mình có vị hôn thê làm cho chấn động không nhẹ.

Ngữ khí Mộ Ca mang theo uy hiếp, làm cho thanh âm mờ nhạt của Mộ Khanh Ca có chút run lên, khăn trương nhấp môi, rũ xuống hai con ngươi.

"Tiểu tước gia, ngài tỉnh sao? Công công trong cung tới tuyên chỉ, lão công gia sai nô tỳ mời ngài qua." Ngoài cửa, đột nhiên truyền đến thanh âm của Áu Hà.

Người trong cung tới?

Mộ Ca có chút kinh ngạc nhướng mày. Dư quang khóe mắt nhàn nhạt quét nhìn Mộ Khanh Ca, đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Tu luyện suốt đêm, nàng nhưng không có cảm giác mỏi mệt, ngược lại tinh lực tràn đầy.

...

Theo Ấu Hà đi vào chính sảnh Tiền viện Mộ phủ, Mộ Ca liếc mắt liền thấy được thái giám đến tuyên chỉ trong cung.

Hắn ngồi ngay ngắn ở ghế trên chính sảnh, một tay bưng lấy một cuốn vải lụa sáng màu vàng, một tay nhấc lên Lan Hoa chỉ (*) nhẹ nhàng uống trà, trên mặt bôi son phấn so với nữ tử còn dày hơn.

(*) Lan Hoa chỉ: ngón tay xếp thành hình hoa phong lan.

Trên eo cột lấy đai lưng cơ hồ muốn vụn gãy, thêu lên hoa văn điểm tục.

Người như vậy xuất hiện ở Mộ phủ, tức khắc làm cho Mộ Ca cảm thấy gió lạnh từng trận.

Ở chủ vị, Mộ Hùng đang phụng bồi. Đương nhiên, đây không phải là mặt mũi của công công lớn, mà là bởi vì mặt mũi cuốn màu vàng trên tay hắn.

"Nha~! Tiểu tước gia tới rồi! Người làm cho tạp gia đợi thật lâu nha."

Thanh âm ra vẻ đáng yêu, lập tức làm cho làn da Mộ Ca nổi lên một tầng da gà, trong lòng muốn nôn.

"Yêu quái! Cách xa ta một chút!"

Mộ Ca lạnh mặt, vòng qua mặt son phấn trước mặt ập tới, hướng tới chỗ Mộ Hùng.

Thái độ của tôn nhi bị Mộ Hùng xem ở trong mắt. Ông nhếch miệng cười, giải vây nói: "Hoàng công công, Ca nhi đã tới, mau tuyên chỉ đi. Đừng làm chậm trễ sự tình của bộ hạ."

Hoàng công công thấy Mộ Ca rõ ràng tránh hắn đi, trừng mắt hờn dỗi liếc nhìn nàng một cái, mới háng giọng mở ra vàng cuốn trong tay, cất cao giọng: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết... Đặc biệt tuyên Mộ Khinh Ca tiến cung, khâm thưởng!"

Trong quá trình tuyên chỉ, tổ tôn hai người đều không quý không bái. Thái giám tuyên chỉ kia cũng không dám nói cái gì.

Xét cho cùng, hắn là một mình đến đây, truyền bắt quả chỉ là tin miệng mà thôi, không phải là đại sự trọng yếu gì. Lấy thân phận Vĩnh Ninh công tại Tàn quốc, tự nhiên không cần dập đầu. Tiểu tước gia lại là hoàn khổ kiêu ngạo, có lão công gia cung chiều chống lưng, Tự nhiên cũng miễn.

Hoàng công công trong nội tâm hiểu rõ, thái độ của tổ tôn hai người này, coi như là chọc đến chỗ Hoàng thượng, cũng sẽ không có kết quả gì.

Vì vậy, còn không bằng mở một con mắt nhắm một con mắt.

"Tiểu tước gia, người đã thu thập xong? Nếu tốt rồi, liền cùng tạp gia đi một chuyến. Chớ để bộ hạ đợi lâu." Hoàng công công đem thánh chỉ giao vào tay Mộ ca, về mặt nịnh nọt nói.

Trong tay Mộ Ca nắm cuộn thánh chỉ, trong lòng thì thầm: Tiến cung diện thánh sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thái Hậu triệu kiến, Vị hôn thê

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hoàng cung Tàn quốc, bên trong Từ Tường cung.

Đây là cung nơi Thái Hậu ngụ ở, cách xa triều đình, cũng cách xa tam cung lục viện của Hoàng thượng.

Đương kim Thái Hậu, mẹ đẻ của Hoàng đế bộ hạ.

Sau khi Hoàng Đế chấp chính, nàng liền lui về ở ẩn trong Từ Tường cung ít ra ngoài.

Ngày thường, nếu Thái Hậu không triệu kiến, bất luận kẻ nào đều khó vào Từ Tường cung. Hôm nay đại môn của Từ Tường cung đã hoàn toàn mở ra, xem ra là có người tới.

Một trận tiếng cười, từ chỗ sâu trong Từ Tường cung vang lên.

Tiếng cười hiền lành mang theo một loại uy nghi của năm tháng lắng đọng, nhưng đã thu liễm đi rất nhiều.

Nhưng dù vậy, người tới thỉnh an tại Từ Tường cung, ai cũng không dám dễ dàng khiêu khích chủ nhân của thanh âm này. Ngay cả Khương quý phi được ân sủng của Hoàng đế, lúc này cũng chỉ có thể che miệng cười lạnh, cẩn thận chú ý biểu tình biến hóa của vị ngồi trên thượng vị kia.

Trong chánh điện, trừ bỏ cung nữ bên ngoài, bất quá chỉ có bốn người.

Trong đó một lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở chủ vị, ngũ quan tuy rằng đã có nếp nhăn, nhưng vẫn khó nén phong hoa tao nhã trước kia. Nàng mặc lên hoa y cầm bào, kim tuyến thêu hoàng điều đồ dạng tượng trưng cho nữ quyền hoàng thất, trên búi tóc điểm xuyết một ít ngọc trân cổ xưa giá trị phi phàm. Phía trên hồ khâu (*) tại tay trái, còn treo một chuỗi hạt bồ đề tí mĩ điều khắc mà thành phật châu.

(*) Hồ khâu: Khe ngón tay cái với ngón tay trỏ.

Sau lưng nàng, đứng một vị lão mama. Trên mặt mama cũng treo nhàn nhạt ý cười, an tĩnh bồi cùng.

Vừa đứng, liền nhìn ra nữ nhân tôn quý nhất Tần quốc trước mặt lão mama, là địa vị cỡ nào.

Dưới bên tay trái Thái Hậu, có hai nữ tử ngồi nghiêm chỉnh. Xét từ tướng mạo của các nàng có vài phần tương tự và phán đoán theo tuổi tác, các nàng là quan hệ mẫu tử.

Chỉ là, so với giữa hai đầu lông mày của vị mẫu thân là loại kiều mị trời sinh, thì trên người thiếu nữ tôn quý kia càng nhiều là sự rụt rè cao quý, cô độc.

"Thái Hậu, lão nhân gia ngài không cần giấu cột Dao nhi. Nàng tuổi còn nhỏ, thần thiếp còn muốn nàng bồi mình mấy năm đây." Khương quý phi cảm trên tay khăn lụa, che miệng cười khế, bên trong thần thái tràn đầy làm nũng.

Chỉ sợ ra vẻ hải tử trước mặt hươu Thái Hậu làm nũng, cũng chỉ có vị Khương quý phi quyền rũ này làm được.

Đối với biểu hiện của mẫu thân, Trường Nhạc công chúa Tần Diệc Dao ngồi bên người nàng không lộ ra quá nhiều biểu tình, hai đầu lông mày bình tĩnh. Đường như người trong miệng Thái Hậu vừa rồi không phải là nàng.

Trong tay Thái Hậu vẫn vờ phật châu nhẫn mìn chuyển động, đối với lời của Khương quý phi cười mắng: "Cái gì còn nhỏ? Nữ tử Tần quốc ta mười ba tuổi cập kê, tuổi của Dao nhi đã là mười lăm, là đại cô nương rồi. Nếu không phải vì chờ tiểu tử Mộ gia kia nhọc quán (*), sợ là người đã có ngoại tôn để ôm."

(*) Nhọc quán: Hai mươi tuổi.

Khương quý phi khoe miệng cứng đờ, trộm liếc mắt nhìn nữ nhi, lại thấy nàng bình tĩnh giống hệt pho tượng duy mỹ, không hề có biểu hiện gì là của nữ nhi gia nên có như thẹn thùng khi nghe về chung thân đại sự của mình, con mắt không khỏi tối xuống.

Cũng may, Thái Hậu tựa hồ cũng không chú ý đến họ, mà là tự lo nói: "Tính toán thời gian, tiểu tử Mộ gia kia sợ là cũng sắp thành quan lễ đi."

Lời này của nàng, tựa như làm bầm, lại giống như đang hỏi người khác.

Mama đối với thói quen của Thái Hậu rõ như lòng bàn tay, vội vàng hơi cúi người thấp giọng nói: "Là, Mộ tiểu tước gia thêm một năm nữa, liền nhọc quán rồi." Nhọc quán, chính là trưởng thành, chuyện hôn sự của Mộ phủ cùng Hoàng gia liền sắp đệ trình rồi.

Thái Hậu gật đầu vài lần, trong lòng đã có ý định.

Theo nàng thấy, huyết mạch Mộ gia chỉ còn lại người cuối cùng là Mộ Khinh Ca, mà Mộ Khinh Ca lại là thiếu gia ăn chơi, hán thừa kế Mộ gia, đã định trước Mộ gia thất bại. Hiện giờ, hoàng gia đem công chúa tôn quý gả vào Mộ gia, trước không nói huyết mạch Mộ gia sẽ bị huyết mạch hoàng thất ngấm chiếm, chỉ riêng thanh danh đã có tiếng tốt. Sao phải sử dụng thủ đoạn tính kế, rước lấy một thân tanh đây?

Trong lòng nghĩ xong, Thái Hậu nhìn về phía Tần Diệc Dao không nói một tiếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn, được hưởng toàn bộ ưu điểm của phụ mẫu, kiều diễm như hoa, tuyệt mỹ như nước, có thể nói là nhân gian tuyệt sắc. Càng khó chính là, nàng sinh ra đã có một cỗ khí chất cao quý cao ngạo bẩm sinh, khiến cho nàng so với nữ tử bình thường càng thêm dẫn ánh mắt chú ý người ngoài.

Đem người như vậy gả vào hoàn khổ Mộ gia kia, cũng không tính là thua thiệt bọn chúng.

Thái Hậu trong lòng thờ dài, đối với Tần Diệc Dao lộ ra yêu thương vui vẻ nói: "Dao nhi của chúng ta đúng là càng lớn càng xinh đẹp, tiểu tử Mộ gia thực sự là hảo phúc khí."

"Hoàng tổ mẫu quá khen." Bị Thái Hậu điểm danh, thần sắc Tần Diệc Dao vẫn như cũ nhàn nhạt, lời nói đáp lại mang theo cung lễ.

Giọng điệu đậm mạc có lẽ, làm cho Khương quý phi trong lòng có chút nôn nóng. Sợ thái độ của nữ nhi chọc Thái Hậu không vui, khiến Thái Hậu ở trong cung làm cho nàng "đi giày nhỏ".

Vì vậy, nàng giận dữ nói: "Dao nhi, sao lại trả lời Thái Hậu như vậy? Dạy quy củ cho người đều quên hết rồi sao?"

"Dao nhi không dám quên." Tần Diệc Dao rũ mắt trả lời, giọng điệu như cũ không kiều ngạo không siểm nịnh.

"Được rồi được rồi, không phải là chuyện lớn gì. Tính tình Dao nhi đậm mực, ai gia không phải hôm nay mới biết. Kêu các người tới đây, là vì hôm nay Hoàng đế truyền tiểu tử Mộ gia tiến cung." Thái Hậu khoát tay nói.

Khương quý phi nghe vậy sững sờ, trong lòng thầm nghĩ: Hoàng thượng truyền Mộ Khinh Ca tiến cung, vì sao ta không nhận được tin tức gì?

Mà người một mực đậm mực giống như người ngoài cuộc Tần Diệc Dao, cuối cùng lúc này cũng có chút phản ứng. Lông mi cong dài như cánh bướm, khẽ run rẩy.

Còn chưa chờ Khương quý phi mở miệng, liền nghe Thái Hậu nói: "Ai gia đã phái người đem tiểu tử Mộ gia kêu tới đây, nghe nói tiểu tử này đoạn thời gian trước chịu chút đau khổ. Hai người các người, một là nhạc mẫu tương lai, một là thê tử tương lai, hôm nay phải hảo hảo quan tâm một phen. Đặc biệt là Dao nhi, người với Khinh Ca coi như là cùng nhau lớn lên, chỉ là nam nữ khác biệt, liền dần dần xa cách. Người sớm muộn gì cũng phải gả vào Mộ gia, phu thê hai người cảm tình càng tốt, về sau càng hạnh phúc. Hôm nay, người liền bồi Khinh Ca đi dạo trong cung, chờ hán xuất cung, người liền bồi cùng hán. Sau đó người lại quay về Trường Nhạc công chúa phủ của người đi."

Không có bất luận chỗ trống phản kháng nào, Thái Hậu đã nói ra quyết định cho nàng.

Luật pháp Tần quốc quy định, hoàng tử cùng công chúa sau khi thành niên, đều phải dọn ra Hoàng cung xây phủ. Hiện giờ có thể ở trong cung, chỉ sợ cũng chỉ có Thất hoàng tử chín tuổi.

"Thái Hậu, cái này... Dao nhi dù sao còn chưa đi qua cửa..." Khương quý phi đối với hôn sự của nữ nhi vốn không thích. Theo suy nghĩ của nàng, nàng có thể thông qua cộc hôn sự này lợi dụng Mộ Khinh Ca, nhưng không thể mất nữ nhi của mình. Nữ nhi của nàng nên đến một nơi tốt hơn.

Thí dụ như, liên hôn với quốc khác, đòi lấy sự ủng hộ của lân bang đối với nàng. Hay là, lợi dụng bản thân mỹ mạo tài hoa, giúp nàng thu nạp hiền sĩ.

Tóm lại, nữ nhi của nàng sao có thể để một kẻ hoàn khổ không dậy nổi chiếm tiện nghi?

Thế nhưng, Thái Hậu lại không để ý tới, phát tay áo nói: "Được rồi, thiên hạ này người nào không biết vị hôn phu tương lai của Dao nhi là ai? Cảm tình của hai nhỏ vô tư, bao nhiêu người hâm mộ không hết, còn sẽ hồ ngôn loạn ngữ cái gì?"

Dứt lời, ánh mắt nàng tràn đầy cơ trí nhìn thẳng Tần Diệc Dao, hỏi: "Dao nhi, lời tổ mẫu nói, người đã biết?"

Tần Diệc Dao mím môi, lông mi run rẩy vài cái, mới gật đầu nói: "Dao nhi đã biết."

"Này mới ngoan, mới là cháu gái tốt của tổ mẫu, Tần quốc công chúa." Thái Hậu hài lòng nhẹ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lần đầu gặp Trường Nhạc, mở ra chế độ liêu muội (*)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

(*) Liêu muội: ý chỉ các chàng trai hấp dẫn, thu hút người khác.

Bước ra khỏi Ngự Thư Phòng, Mộ Ca nhìn thoáng qua phía sau cánh cửa đại môn đang từ từ đóng lại. Phũ phàng vạt áo không hề dính bụi bặm, đi theo tiểu thái giám dẫn đường hướng tới tẩm cung của Thái Hậu.

Nàng vừa mới vào cung, đứng chờ ở Ngự Thư Phòng.

Lại không nghĩ, còn chưa chờ được Hoàng thượng, liền chờ đến thái giám của Thái Hậu tới truyền chỉ.

Nói là sau khi Hoàng Thượng cùng nàng nói chuyện xong, thì đến gặp Thái Hậu lão nhân gia nàng, thỉnh cái an.

Kết quả, Hoàng thượng chưa lộ diện không biết như thế nào nhận được tin tức này, liền giống như tổng cổ kê ăn mỳ đến xin cơm đem nàng đuổi ra rồi. Còn đường hoàng nói cái gì, nếu Thái Hậu muốn gặp nàng, không dám khiến cho lão nhân gia nàng đợi lâu, bảo mình hãy đi trước. Ngày khác lại tuyên mình vào cung.

Hoàng Đế người sao có thể tùy hứng như vậy được chứ?

Ánh mắt Mộ Ca lạnh lùng. Trên đường, một bên vừa quan sát tình huống Hoàng cung, một bên suy đoán dụng ý sau cử động kia của Hoàng thượng.

Là muốn làm cho người khác xem, hán đối với Mộ gia vẫn vĩnh sùng như cũ? Rồi lại chẳng muốn cùng nàng một cái hoàn khổ tổn nước miếng, cho nên

mới gọn gàng lưu loát đuổi nàng đi?

Hay là, hôm nay gọi nàng tiến cung, chính là muốn nhục nhã nàng?

Chắc chắc!

Tâm Đế vương, như mò kim đáy biển.

Trong lòng Mộ Ca cười lạnh lắc đầu, đối với Hoàng đế Tần quốc hoàn toàn không có ấn tượng tốt.

Đương nhiên, hiện giờ Mộ gia tràn ngập nguy cơ, cũng không có khả năng khiến nàng đối với đầu sỏ gây nên có cái ấn tượng gì tốt được.

Mộ Ca nhớ rõ, cái đêm khi mình mới vừa trở về Mộ phủ kia, cô cô Mộ Liên Dung nói với nàng. Những người từng người tiếp một người "ngoài ý muốn", cuốn đi tính mạng một đời tuổi trẻ Mộ gia.

Cô cô không tin đây là ngoài ý muốn, kể cả lấy kinh nghiệm của Mộ Ca kiếp trước kiếp này đến xem, cũng không tin.

Vậy, độc thủ phía sau màn, rốt cuộc là ai?

Có lẽ chỉ cần tìm được người không hi vọng nhất thấy Mộ gia lớn mạnh, là có thể tập trung hiềm nghi rồi.

Kẻ đó là ai?

Lúc này Mộ Ca đã rời xa Ngự Thư Phòng, dời mắt nhìn lại chỉ có thể nhìn đến mái cong đỉnh nhon mơ hồ. Xuyên qua đay mắt thanh triệt rõ ràng, hiện lên một tia tăm tối. Nàng thu liễm tâm tình, đi theo thái giám Từ Tường cung càng đi càng xa.

Mộ Khinh Ca trước kia có hay không đã tới Từ Tường cung nơi ở của Thái Hậu, Mộ Ca không biết. Dù sao đối với nàng, đây là lần đầu tiên nàng tiến vào tẩm cung của nữ nhân tôn quý nhất Tần quốc.

Ánh mắt bất động thanh sắc đánh giá một vòng, cuối cùng dừng lại trên người lão nhân hiền lành cao cao tại thượng ngồi ở ghế chủ vị.

Rũ mắt, Mộ Ca bình tĩnh chào theo nghi thức quân đội: "Mộ Khinh Ca bái kiến Thái Hậu, Thái Hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Thái Hậu mỉm cười gật đầu.

Chỉ là nàng còn chưa mở miệng, thanh âm bén nhọn của Khương quý phi liền vang lên: "Lớn mật! Vì sao nhìn đến Thái Hậu lại hành quân lễ, mà không quỳ xuống chi lễ?"

Mộ Ca nhàn nhạt liếc nhìn nàng, khẽ nhướn mày. Trong lòng oán thầm: Trong cung quả nhiên là nơi ẩn tàng những mỹ nhân tuyệt sắc nhân gian, vị mỹ nhân tỷ tỷ này là người nào? Còn có...

Dư quang khoe mắt Mộ Ca dừng ở bên cạnh, nhìn người thiếu nữ có vài phần tương tự cùng mỹ phụ kia.

Tiểu cô lạnh lùng, gương mặt lạnh lùng, giống như người người đều thiếu nợ tiền nàng.

Bầu môi, Mộ Ca bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu ưỡn ngực đối với Thái Hậu nói: "Mộ phủ từ thời tổ phụ, đời đời đều là đốc sứ trong quân. Khinh Ca tuy rằng bất tài, nhưng cũng muốn hướng tới tư thế hào hùng kia, đánh đánh trống trận. Vì vậy, theo Khinh Ca nghĩ, hướng Thái Hậu hành quân lễ, mới là tôn kính lớn nhất." Nàng mới sẽ không nói, nàng là không nghĩ quỳ xuống trước lão thái thái lạ lẫm mà có ý như vậy đây.

"Ngươi! Quả thực cường từ đoạt lý." Khương quý phi tức giận đến trâm cài tóc trên đầu cũng lắc lư vài phần.

Tên tiểu tử thú này, vẫn kiêu ngạo trước sau như một. Nữ nhi của nàng, sao có thể gả cho loại người này? Đều do Thái Hậu, loạn điểm uyên ương phổ (*), khiến cho Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn.

(*) Loạn điểm uyên ương phổ: gán ghép lung tung các cặp đôi uyên ương.

Nghĩ đến đây, Khương quý phi nhìn về phía Thái Hậu, trong ánh mắt ẩn ẩn cất giấu oán trách.

"Không ngại. Các người người người nhìn thấy ai gia đều muốn quỳ, lễ tiết trong quân này, ai gia còn chưa được nhận qua. Mộ tiểu tử hôm nay ngược lại hiểu được làm thế nào cho ai gia vui vẻ." Thái Hậu mở miệng, đem một trận tranh luận về lễ nghi dẹp loạn.

Rất rõ ràng, nàng thiên vị Mộ Khinh Ca.

Điểm này, không chỉ Khương quý phi nhìn ra được, Mộ Ca cũng cảm nhận được.

Ánh mắt khẽ lóe, nàng thầm nghĩ: Kỳ quái. Nhi tử đối với nàng hồ hững, lão nương lại cưng chiều thiên vị. Đùa, thế là thế nào?

"Mộ tiểu tử, còn không bái kiến nhạc mẫu tương lai của ngươi, còn có thể từ tương lai của ngươi nữa?" Thái Hậu đột nhiên toát ra lời nói trêu chọc, lập

tức cắt đứt suy nghĩ của Mộ Ca, cũng đánh gãy luôn thần kinh của nàng.

Hôm qua, nàng mới biết mình có một vị hôn thê thân phận phi phàm, hôm nay liền đã cùng một chỗ gặp nhau sao?

Khỏe miệng Mộ Ca co rút, vừa mới còn làm nàng có chút kinh diễm thân phận mẫu tử. Dưới "lời khuyên" của Thái Hậu, đã biết.

Nàng là đập trúng cái vận xui gì, cư nhiên đụng phải loại chuyện ô long (*) này?

(*) Nguồn gốc của từ Ô Long như sau: Đào Tiềm (tức Đào Uyên Minh, tác giả của Đào Hoa Nguyên Ký) thời Tấn có ghi lại câu chuyện thế này. Thời Tấn ở Cối Kê có người tên là Trương Nhiên có nuôi một con chó đặt tên là Ô Long. Tên đầy tớ của Trương Nhiên tăng tỵ với vợ Trương Nhiên và lập kế sát hại Trương Nhiên, khi tên đầy tớ ra tay thì chú chó Ô Long đã xông vào cắn bị thương gã đầy tớ cứu chủ. Thế là từ đó người đời dùng từ "Ô Long" để gọi thay cho từ "chó".

Vị hôn thê... Vị hôn thê... Này này này, nàng kiếp trước đã tạo cái nghiệp gì!

Sắc mặt mịt mờ thay đổi mấy lần, Mộ Ca quay người đối mặt với Khương quý phi và Trường Nhạc công chúa, gật đầu hành lễ: "Khinh Ca bái kiến quý phi nương nương, còn có Công Chúa điện hạ." Sau khi biết mình có một vị hôn thê, Mộ Ca đã từ chỗ Mộ Khinh Ca bù lại một ít tin tức.

Nàng biết, cùng nàng có hôn ước là Trường Nhạc công chúa, mẹ đẻ là quý phi được sủng ái nhất của đương kim Hoàng thượng, Khương thị. Không chỉ như thế, Khương thị còn là mẹ đẻ của Duệ Vương Tần Cẩn Hạo.

Nói cách khác, nếu nàng thật sự cưới Trường Nhạc công chúa, như vậy đời trước ái mộ Duệ Vương Tần Cẩn Hạo, liền sẽ biến thành đại cữu ca của nàng.

"Cái này TND quan hệ thật lộn xộn!" Mộ Ca một mặt rừ mắt thì lễ, một mặt ở trong lòng rống giận gào thét.

"Hừ." Thấy Mộ Ca vẫn như trước không quỳ. Ngai Thái Hậu ở đây, Khương quý phi chỉ hừ một tiếng, không cho ra một chút sắc mặt tốt, thậm chí đã quên Thái Hậu lúc trước dặn dò.

Tuy nhiên, Tần Diệc Dao bên cạnh cũng không bởi vậy mà biểu hiện ra bất mãn. Sau khi hoàn lễ, vẫn bảo trì trạng thái lặng im bất động.

Phản ứng của hai mẹ con, không chỉ có Mộ Ca nhìn ở trong mắt, Thái Hậu cũng đồng dạng.

Cách làm của Khương quý phi, khiến trong mắt Thái Hậu hiện lên một tia cười lạnh, rồi lại bất động thanh sắc.

"Hôm nay ai gia mệt mỏi, Dao nhi liền thay ai gia cùng Mộ tiểu tử đi dạo đi." Thái Hậu ngả lưng dựa ra ghế, thần sắc có hơi mệt mỏi.

Lệnh đuổi khách này, tất cả mọi người đều biết điều đứng lên, chuẩn bị ly khai.

Lúc này, Thái Hậu lại hướng Mộ Ca nói: "Mộ tiểu tử, ai gia nghe nói người đoạn thời gian trước chạy tới hoang nguyên Lạc Nhật chơi. Đó không phải là địa phương gì tốt, về sau chớ đi nữa, miễn cho khiến tất cả mọi người vì người lo lắng. Người nha, cũng sắp thành quan lễ rồi, phải thu tâm lại. Ngày thường, chăm tìm Dao nhi vui đùa một chút. Các người bằng tuổi nhau, tương lai là phu thê, bồi dưỡng cảm tình nhiều một chút mới là đúng đắn."

Dứt lời, nàng lại hướng Tần Diệc Dao nói: "Dao nhi cũng như vậy. Ngày sau nếu là muốn đi tham gia cái gì tụ hội săn bắn, du ngoạn vùng ngoại ô, liền kêu Khinh Ca. Người là nha đầu có hôn ước, thời điểm xuất đầu lộ diện có vị hôn phu ở bên, dù sao vẫn tốt hơn."

Lời này của Thái Hậu, chính là muốn đem sinh hoạt của hai người về sau trói lại cùng một chỗ.

Mộ Ca con mắt lạnh lùng, trong lời nói vừa rồi, sau cùng điều nàng khó chịu nhất là từ "Chơi" hơi hợt phát ra từ miệng Thái Hậu.

Mộ phủ năm trăm thân vệ chết, nàng thiếu chút nữa... Không, Mộ Khinh Ca chính thức đã chết. Chiến trường tàn khốc kia, nàng thế mà lại dùng từ "chơi" để hình dung.

Mà sắc mặt Tần Diệc Dao cũng thay đổi một chút, mới rồi cuộc ứng thanh đáp phải.

Trong đó, sắc mặt khó coi nhất chỉ sợ là Khương quý phi rồi.

Nàng thực sự không rõ, Thái Hậu vì cái gì đột nhiên vội vàng muốn đem hai người tuổi nhỏ kéo cùng một chỗ như thế.

Sau khi ra khỏi Từ Tường cung, Khương quý phi âm thầm dặn dò vài câu với Tần Diệc Dao. Đại khái chính là vài điều như "cẩn thận bản thân, đừng dễ chịu thiệt". Mới cùng Mộ Khinh Ca phát tay áo rời đi.

Đi xa một lúc, tức giận trong lòng nàng mới dần dần bình ổn. Có chút hối hận thầm nghĩ: Bản thân còn nói con mình không nhịn được. Thế nào mà nàng lại bị Mộ Khinh Ca không hiểu kia khiến cho tức giận? Coi như là bản thân nàng đang chống đối trước mặt Thái Hậu, cũng không nên a!

Suy nghĩ hồi lâu, Khương quý phi cũng nghĩ không ra. Đành phải trong lòng cảm thán một câu: Mộ Khinh Ca này, quả nhiên có tố chất làm cho người ta sụp đổ định lực. Quá đáng ghét!

Sau khi mọi người đều lui khỏi Từ Tường cung, Thái Hậu mới chậm rãi thu hồi nụ cười từ ái, lộ ra nửa mai cười lạnh.

Lão mama đứng đằng sau nàng, lúc này mới nói: "Ngày thường Khương quý phi không giống như người thiếu kiên nhẫn như vậy, hôm nay không biết là thế nào?"

Nàng nghi hoặc, nhưng Thái Hậu thì không. Chỉ cười lạnh trả lời: "Theo ai gia thấy, nàng là được Hoàng đế sủng quá nhiều, chịu không được người khác chống đối trước mặt nàng. Chỉ bằng điểm mị hoặc quyến rũ, còn muốn đồ vật không nên muốn. Hừ, ai gia chờ xem, nàng như thế nào tìm đường chết!"

...

Bên kia, Mộ Ca không thể chờ đợi được muốn rời khỏi hoàng cung, lại bị Trường Nhạc công chúa một đường trăm mặc đi dạo ngự hoa viên.

Người sau giống như "cái xác không hồn", làm cho Mộ Ca không mở miệng không được: "Khụ khụ, nếu như công chúa không có tâm trạng ngắm hoa, kỳ thật có thể không cần miễn cưỡng bản thân. Không bằng chúng ta..."

"Tổ mẫu muốn ta mang người dạo chơi trong cung." Ngữ khí Tần Diệc Dao bình tĩnh ngắt lời Mộ Ca. Tựa hồ, việc nàng làm giờ phút này bất quá chỉ là hoàn thành lời dặn của Thái Hậu.

Mộ Ca ghen lời.

Chỉ có thể theo sau Trường Nhạc công chúa, đi dạo trong vườn hoa.

Nhưng hiển nhiên, không ai trong hai người có tâm tình ngắm hoa gì. Bốn phía biển hoa dào dạt, hương thơm quanh quẩn nổi lên, nhưng không khiến cho hai người chú ý.

Nhấn nại phụng bồi vị công chúa này một thời gian, Mộ Ca tuyên bố kiên nhẫn đã sử dụng hết.

Nàng đột nhiên dừng bước lại, khẽ cau mày gọi lại Trường Nhạc công chúa đi ở phía trước.

Tần Diệc Dao quay người, hai đầu lông mày lạnh lùng bình tĩnh.

"Trường Nhạc công chúa, ta còn có việc. Hôm nay không thể tiếp tục cùng công chúa đi dạo hoa viên rồi. Cáo từ!" Nói xong, Mộ Ca quay người muốn rời đi. Tựa hồ chỉ đứng thêm một khắc, sẽ trúng độc bỏ mình.

"Công chúa, sao hân dảm khinh thường người như thế?" Nha hoàn bên người Trường Nhạc, nhìn bóng lưng Mộ Ca tiêu sái rồi đi, bất bình thay chủ tử mình.

Nhưng trong lúc nàng đang căm giận, không có chú ý tới trong mắt chủ tử nhà mình nhanh chóng hiện lên một tia kinh ngạc.

Đột nhiên, cuồng phong gào thét, tới không chút báo hiệu.

Cuồng phong, cuốn đi những đóa hoa đang đung đưa trong ngự hoa viên, tùy thời đều có thể đứt rời. Một ít bụi đất tức thì bị cuốn vào không trung, bay tán loạn. Khiến cho người không thể không bắt buộc đưa tay lên làm vật che chắn, tránh gió cát vào mắt.

Lập tức, ánh mắt trở nên mờ hồ, bão cát che cản đường đi. Điều này làm cho Mộ Ca đang rời đi, không thể không dừng lại cách Tần Diệc Dao không xa.

Một lát sau, cuồng phong dần dần giảm xuống, tầm nhìn cũng trở lại rõ ràng.

Mộ Ca đang định rời đi, lại đột nhiên nghe được thanh âm lo lắng truyền đến sau lưng.

"Công chúa, người làm sao vậy?"

"Công chúa, mắt của ngài sao cứ rơi lệ như vậy?"

Sau đó, thanh âm bồi rồi hô lớn: "Mau gọi thái y!"

Mộ Ca nhú nhú mày, quay người nhìn lại.

Chỉ thấy Tần Diệc Dao đứng nguyên tại chỗ, cúi thấp đầu, tựa hồ đang dùng khăn lụa trong tay lau sạch gió cát vào mắt.

"Không phải là cát rơi vào mắt sao? Đáng giá ngạc nhiên như vậy?" Mộ Ca trong lòng oán thầm. Dưới chân lại bước về phía Tần Diệc Dao.

Vừa đi tới, chợt nghe thấy thanh âm bình tĩnh của Tần Diệc Dao: "Không có gì đáng ngại, chỉ là gió cát vào mắt thôi."

Thanh âm nàng bình tĩnh, cũng không trấn an tâm tình nha hoàn bên người, ngược lại khiến cho các nàng khấn trương lên.

Đột nhiên, trong tầm mắt mờ lung, nàng chỉ thấy một đoàn lửa đỏ từ xa bay tới gần. Ngay sau đó, cảm của mình được một ngón tay hơi lạnh nâng lên,

khiến nàng phải ngược lên nhìn.

Bốn phía, thanh âm cung nữ đột nhiên biến mất. Tần Diệc Dao trong lòng kinh ngạc, động tác đột ngột này, khiến cho tâm nàng không hề gọn sóng lại đột nhiên nhảy lên.

Mùi thơm thanh nhã truyền vào trong mũi, không giống như mùi son phấn, ngược lại giống như bả sinh đã có.

Ngay tại lúc trong lòng Tần Diệc Dao hoảng hốt, đột nhiên cảm thấy chỗ ánh mắt bị cát vào, mí mắt bị người dùng đầu ngón tay nhu hòa căng ra.

"Phù!"

Gió ẩm đột nhiên xâm nhập trong hốc mắt. Âm áp đột nhiên tới này khiến Tần Diệc Dao trong lòng cả kinh, chỉ cảm thấy vật cứng trong ánh mắt mình không thấy gì nữa. Cảm giác khó chịu cũng dần dần biến mất.

"Công chúa, người không sao chứ?"

Thanh âm của nha hoàn thiếp thân, còn có âm áp đột nhiên biến mất. Làm cho Tần Diệc Dao chậm rãi mở ra nhiệt khí của mình sau khi được vuốt ve, không tự chủ được nhắm lại hai mắt.

Mở mắt ra, nàng không nhìn thấy đám cung nữ lo lắng. Ánh mắt cao lãnh rơi vào trên bóng lưng đỏ như lửa, tiêu sái thoải mái, nhanh nhẹn đi xa...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tiến giai! Tiến giai!!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Màn đêm lại đúng hạn lên.

Bên trong Trì Vân uyển, Ấu Hà và Hoa Nguyệt đã sớm nghe theo chủ tử phân phó quay về nghỉ ngơi.

Trong căn phòng u tối, chỉ còn lại Mộ Ca khoanh chân ngồi trên giường, chuẩn bị tiến vào tu luyện.

Đột nhiên một trận gió âm u thổi qua, linh hồn trong suốt Mộ Khinh Ca xuất hiện trước mắt Mộ Ca. Trong đôi mắt đẹp ẩn chứa ý suy tư.

Mộ Ca nhú mày, hỏi: "Nhìn cái gì?"

"Người không hề giống một người thích xen vào việc của người khác." Mộ Khinh Ca nói thẳng.

Khóe miệng Mộ Ca cong lên

.

Mộ Ca biết rõ Mộ Khinh Ca đang nói về chuyện hôm nay nàng tại hoa viên, chủ động thổi giúp đôi mắt bị cát bay vào của Trường Nhạc công chúa.

"Nàng không phải là vị hôn thê của người sao? Thân là vị hôn phu, thấy vị hôn thê chịu khổ, tự nhiên phải ra tay cứu giúp." Mộ Ca trêu đùa. Nếu nàng không ra tay, công chúa chán kinh trong hoàng cung, nàng làm sao có thể bình yên rồi đi?

Sắc mặt Mộ Khinh Ca biến hóa. Biết rõ gia hỏa chiếm cứ thân thể của mình vẫn còn vì chuyện mình giấu giếm việc này mà tức giận.

Mấp máy môi, nàng rừ mắt xuống, nói: "Mặc dù có hôn ước, nhưng giữa ta và Trường Nhạc công chúa cũng không có liên hệ gì. Thậm chí, đây là lần gặp mặt đầu tiên trong ba năm qua, hôn sự này đối với nàng và ta đều là bị ép. Về sau người không cần phải đi trêu chọc nàng."

Mộ Ca con mắt trong suốt nhú lại, một cỗ khí tức nguy hiểm từ trong mắt nàng tràn ra, che kín cả gian phòng: "Người đang dạy ta?"

Sát khí thật mạnh!

Khuôn mặt trong suốt của Mộ Khinh Ca tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Lần đầu tiên nàng cảm nhận được sát ý từ trên người Mộ Ca. Cảm giác đó, như thể căn phòng được phủ đầy những lưỡi dao sắc nhọn. Chỉ cần mình

nhức nhích, sẽ bị nó cắt thành nhiều mảnh.

"Nàng, đến cùng là người nào?" Mộ Khinh Ca trong lòng tự hỏi.

Mím chặt môi, sau khi cảm thấy sát ý trên người Mộ Ca hơi hơi giảm bớt, mới trầm thấp nói: "Ta không phải là dạy ngươi làm việc, chỉ là không hy vọng ngươi gây thêm phiền toái... nữa."

Trên thân sát khí của Mộ Ca bỗng thu hồi, câu môi tà mị nở nụ cười: "Ngươi không muốn ta đi trêu ghẹo Trường Nhạc công chúa, là vì nàng? Hay là vì Tần Cẩm Hạo?"

Nhắc tới cái tên Tần Cẩm Hạo, linh hồn Mộ Khinh Ca bỗng nhiên run rẩy, tùy thời đều có thể tiêu tan.

Biến hóa này không tránh được ánh mắt Mộ Ca, nàng lắc đầu: "Ngươi cư nhiên còn chưa chết tâm? Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, bạch liên hoa trong nhà kia cũng có ý với Tần Cẩm Hạo? Mà rõ ràng hắn có hứng thú với nàng ta hơn nhiều so với ngươi."

Con mắt Mộ Khinh Ca âm trầm, không hề nói gì.

Mộ Ca cười lạnh, chậm rãi khép lại hai mắt, thần nhiên nói: "Ta muốn tu luyện, thay ta hộ pháp. Ta tạm thời không muốn để cho người khác biết chuyện ta có thể tu luyện."

Mộ Khinh Ca thần tình hoảng hốt trả lời: "Ngươi yên tâm đi, không đột phá lục cảnh tiến vào thanh cảnh, thì không thể dẫn ra thiên địa linh khí dị động. Cho dù ngươi một đêm tiến giai đến hoàng cảnh đỉnh phong, cũng sẽ không khiến người phát hiện nửa phần."

"Nga?" Mộ Ca mở mắt ra, nhướng mày. Đột nhiên nàng hỏi: "Ngươi còn chưa nói, mấy người quan hệ mật thiết với ngươi là cảnh giới gì."

Mộ Khinh Ca nhìn về phía nàng. Mặc dù nàng không biết tại sao có câu hỏi này, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Theo ta được biết, hiện giờ Duệ Vương là hoàng cảnh cao giai, Trường Nhạc công chúa là hoàng cảnh sơ giai. Thiên phú của hai người bọn họ đều là trăm năm khó gặp, cho nên mới có thể còn trẻ liền tiến vào hoàng cảnh."

Mộ Ca nhướng mày, hỏi: "Ta thấy trên người hộ vệ bên cạnh Tần Cẩm Hạo nổi lên lục quang." Tuổi người họ cũng không tính lớn. Nếu Tần Cẩm Hạo đến hoàng cảnh đã xem như thiên tài, vậy lục cảnh hộ vệ kia thì tính là thế nào?

Mộ Khinh Ca rất nhanh giải đáp nghi hoặc cho Mộ Ca: "Những người kia bất quá là thông qua bí dược bồi dưỡng, tiềm lực cả đời chỉ có thể dừng lại ở lục cảnh đỉnh phong."

Thì ra là thế.

Mộ Ca trong lòng hiểu rõ, lại hỏi: "Bạch Tịch Nguyệt thì sao?" Bộ dáng nàng ta mềm mại không xương như thế, giống như chẳng hề tu luyện gì.

"Nàng, hình như là xích cảnh đỉnh phong." Mộ Khinh Ca không xác định nói: "Nàng ta hiếm khi triển lộ, nếu ngươi không đề cập đến, có lẽ ta đã quên nàng cũng là người tu luyện."

Xích cảnh đỉnh phong?

Mộ Ca ánh mắt hơi lóe. Thế giới này lấy võ vi tôn, vì sao nàng ta không thi triển bản lĩnh trước mặt người khác? Thậm chí khiến cho Mộ Khinh Ca thiếu chút nữa quên mất.

Bất quá...

Mộ Ca nghĩ đến Mộ Hùng lam cảnh đỉnh phong, Mộ Liên Dung lục cảnh đỉnh phong. Nhìn lại bản thân, lập tức ai thán một tiếng: "Quả nhiên vẫn là ta yếu nhất a!"

Thu liễm tâm thần, Mộ Ca đắm chìm vào huyền diệu bên trong tu luyện.

...

Cách Trì Vân uyển khá xa có một viện nhỏ tinh xảo. Trên cửa viện viết ba chữ "Phát Nguyệt viện". Lúc này, trong viện cũng là một mảnh yên tĩnh.

Chỉ còn lưu lại ánh nền yếu ớt giữa gian phòng.

Nhìn bày trí khắp nơi trong phòng, cho thấy đây là khuê phòng của một nữ tử.

Trên mặt giường lớn khắc hoa được màn lụa hạ xuống che phủ, có một bạch y thiếu nữ khoanh chân ngồi. Đôi mắt nhắm chặt. Quanh thân mơ hồ hiện ra ánh sáng màu vàng chói mắt.

Hồi lâu sau, hoàng quang trên người nàng mới dần dần thu hồi vào trong cơ thể, chậm rãi mở hai mắt ra.

"Cộc cộc.."

Tiếng đập cửa vang lên, khiến nàng không vui cau mày lại, nhưng vẫn gọi một tiếng: "Vào đi."

Cửa phòng đóng chặt bị người đẩy ra, Lục Chi bưng một cái khay tiến vào. Trên khay đặt một bát ngọc, bên trong là cháo tổ yến nóng hổi.

"Tiểu thư, ngài luyện công vất vả, trước uống cháo tổ yến bồi bổ." Lục Chi đem bát ngọc nâng đến trước mặt Bạch Tịch Nguyệt.

Bạch Tịch Nguyệt nhìn nàng một cái, đứng dậy xuống giường. Nhận lấy bát ngọc, miệng nhỏ nhảm nháp.

Xem Bạch Tịch Nguyệt, Lục Chi đột nhiên nghĩ hoặc nói: "Tiểu thư, nếu ngài có ý với Duệ Vương, vì sao không nói cho hắn biết ngài hôm nay đã là hoàng cảnh trung giai? Nếu hắn biết thiên phú của ngài, tất nhiên sẽ hướng lão công gia muốn người."

Bạch Tịch Nguyệt cảm thía trong tay, ánh mắt lộ ra suy tư, lúc sau mới nói: "Dung cô cô hy vọng ta gả cho phế vật hoàn khố Mộ Khinh Ca kia. Nếu là chính thất thì cũng thôi, Vinh Ninh Công phủ tại Tần quốc dù sao cũng coi như có địa vị. Nhưng là, cổ tình còn có một công chúa chiếm danh chính thất, khiến cho ta bị áp chế. Duệ Vương, ngược lại là một lựa chọn vô cùng tốt. Nhưng mà lấy thân phận của hắn, nếu ta tiến vào phủ, chỉ sợ đến danh Trắc Phi đều không chiếm được. Lúc này ta còn không xác định nên lựa chọn Vinh Ninh Công phủ, hay là Duệ Vương phủ. Cho nên, có một số việc đơn giản không nên để cho người khác biết thì tốt hơn." Dứt lời, còn có chút tiếc hận nói: "Nếu lần này Mộ Khinh Ca chết ở bên ngoài, ngược lại đỡ khiến ta phải hao tâm tổn trí suy nghĩ rồi."

Lục Chi cái hiểu cái không nhẹ gật đầu.

Bạch Tịch Nguyệt ngược mắt nhìn về phía nàng. Ánh mắt nhu nhược thay vào đó là sắc bén lạnh lẽ, nàng đối với Lục Chi cảnh cáo nói: "Chuyện của ta, người tốt nhất một chữ không được nói ra ngoài. Nếu không, người biết thủ đoạn của ta rồi."

Lục Chi sắc mặt trắng nhợt, nhanh chóng nói: "Tiểu thư yên tâm, Lục Chi cái gì cũng không biết."

Bạch Tịch Nguyệt hài lòng gật đầu, không hề nhìn nàng.

Ở góc độ Lục Chi nhìn không thấy, con mắt nàng hiện lên lãnh mang. Nàng là cô nhi không sai. Nhưng nếu không phải vì Mộ gia, phụ thân nàng sẽ không chiến đấu mà chết, mẫu thân cũng sẽ không vứt bỏ nàng sống một mình. Nếu phụ mẫu vẫn còn, nàng cũng vẫn là thiên chi kiều nữ, ở trong đám quý nữ thế gia Tần quốc. Làm sao có thể ăn nhờ ở đậu, thân như bèo nổi? Nếu Mộ gia đã hại nàng như thế, nàng muốn giẫm lên Mộ gia bò lên, có chỗ nào sai?

...

Sắc trời sáng rõ.

Trong Trì Vân uyển, Mộ Ca tu luyện suốt đêm.

Linh hồn Mộ Khinh Ca cũng ngủ một đêm. Ngay tại lúc nàng cảm thấy Mộ Khinh Ca sắp từ trong tu luyện tỉnh lại, đột nhiên dị biến phát sinh.

Ngồi trên giường, Mộ Ca nhắm chặt hai mắt. Trên thân đột nhiên nổi lên nhàn nhạt ánh sáng màu đỏ, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng được phụ trợ trở nên diễm lệ vô song.

"Tiến vào xích cảnh!" Mộ Khinh Ca giật mình nói. Nàng không nghĩ tới, Mộ Ca bất quá chỉ tu luyện hai đêm, liền tiến vào xích cảnh. Phải biết rằng, coi như là người có thiên phú cực tốt, từ lúc bắt đầu tu luyện đến tiến vào xích cảnh, cũng phải mất nửa tháng đến một tháng thời gian.

Thế nhưng, làm nàng khiếp sợ còn ở phía sau!

Ánh sáng màu đỏ trên thân Mộ Ca, từ từ đậm dần, cuối cùng trở nên rực rỡ. Ngay sau đó, từ màu đỏ chuyển thành đỏ cam, lại từ nhạt đến đậm... Hầu như không có một giây ngừng lại, ánh sáng màu cam lại lần nữa thay đổi, biến thành màu vàng. Ánh sáng màu vàng một mực thay đổi từ nhạt đến đậm, mới mơ hồ bình tĩnh lại.

Nhưng Mộ Khinh Ca rõ ràng cảm giác được, nếu tiếp tục nữa, ánh sáng màu vàng chói mắt kia rất có khả năng chuyển sang lục quang. Nhưng hết lần này đến lần khác, khả năng này hình như bị người làm cho đè nén xuống rồi.

"Cái này... Điều này sao có thể?! Vì sao lại có người có thể trong vòng một đêm từ xích cảnh tiến giai đến hoàng cảnh đỉnh phong?! Nàng rốt cuộc là quái vật gì." Mộ Khinh Ca khiếp sợ đến nỗi chỉ có thể phát ra thanh âm thì thào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bệnh mỹ nhân

Một ngày này, tâm tình Mộ Ca rất là thư sướng.

Nguyên nhân, chính là bởi vì hiệu quả kinh người của thuốc cải tạo gen.

Thành thật mà nói, sau khi tiếp thụ qua cải tạo của thuốc cải tạo gen, ngoại trừ đau đến chết đi sống lại, Mộ Ca cũng không cảm nhận được có chỗ gì bất đồng.

Thăng đến ngày hôm trước...

Nàng rút cuộc cảm nhận được sự thay đổi đầu tiên. Chính là nàng có thể tu luyện, không còn là phế vật.

Mà đêm qua, nàng cảm nhận được thay đổi lần thứ hai, chính là nàng tiến giai tựa như ngồi hỏa tiễn!

Tỉnh lại sau một đêm tu luyện, từ một phế vật không cách nào tu luyện nhảy thẳng lên thành cao thủ hoàng cảnh đỉnh phong. Đây là dạng thể nghiệm gì?

Đừng quên, làm Mộ Ca xem đến nhức mắt Duệ Vương, Tần Cảnh Hạo, cũng chỉ là một hoàng cảnh cao giai.

Ha ha ha ha!

Nhắm mắt đảo con người, có thể từ một con gà nhỏ yếu biến thành cao thủ, hơn nữa còn vượt qua kẻ khiến bản thân thấy chướng mắt. Loại cảm giác này quả thực sáng khoái không nói nên lời!

"Tiểu tước gia hôm nay tựa hồ tâm tình không tệ."

"Uh, có lẽ là hôm qua trong hoàng cung xảy ra chuyện gì làm cho tiểu tước gia vui vẻ."

Hoa Nguyệt cùng Áu Hà đứng phía sau Mộ Ca, nhỏ giọng nghị luận.

Sáng sớm, hai nha đầu liền cảm nhận được tâm trạng Mộ Ca vô cùng khoan khoái dễ chịu. Chủ tử tâm tình tốt, nha hoàn tự nhiên tâm tình cũng tốt theo.

Áu Hà sắc mặt tươi cười, so với trước nhu hòa hơn vài phần. Ngay cả nốt ruồi giọt lệ dưới khóe mắt của Hoa Nguyệt cũng trở nên chói mắt rực rỡ, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phá lệ quyến rũ.

"Hoa Nguyệt, tối đây xoa bóp vai cho bổn tước gia." Mộ Ca chớp mắt nằm trên xích đu, đối với nha hoàn sau lưng phân phó.

Hoa Nguyệt nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mị lộ ra tươi cười mê hoặc, đi qua. Bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương dừng ở trên hai vai Mộ Ca, theo tiết tấu ấn lên.

"Tiểu tước gia, lực đạo này tốt không?" Thanh âm giòn tan của Hoa Nguyệt vang lên dò hỏi.

Mộ Ca vẻ mặt hưởng thụ thích ý, nhàn nhạt nhẹ gật đầu, dùng giọng mũi đáp tiếng: "Ừm."

Áu Hà nhìn một màn này, buồn cười lắc lắc đầu, lặng yên lui ra, đi chuẩn bị món điểm tâm Mộ Ca thích.

Gió mát phớt qua mặt, lá cây xào xạc.

Tri Vân uyển, hiện lên một bức tranh đẹp hài hòa.

Nha hoàn thanh tú, chủ tử tuyệt sắc vô song, thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Đem điểm tâm trong tay dứt tới miệng Mộ Ca, Áu Hà lại cúi đầu tiếp tục lột vỏ hoa quả trong đĩa. Trong lúc vô tình, tùy ý nói: "Đúng rồi, tiểu tước gia. Hôm nay chính là ngày hưu mộc (*), trong triều đám các vị đại nhân không cần tới triều, học sinh trong học viện cũng có thể về nhà ba ngày. Mặc Dương sai người tới hỏi, hơn tháng rồi không thấy tiểu tước gia, trong lòng hẳn có chút nhớ mong, có thể thừa dịp ngày hưu mộc này, hồi phủ nghỉ ngơi ba ngày."

(*) Hưu mộc: Theo định chế từ đời Tần, việc tắm tấp không chỉ là vệ sinh thuộc cá nhân, mà còn là nghi thức bắt buộc đối với bá quan, cả trung ương xuống phủ huyện. Cách ba ngày phải gội đầu (gọi là “mộc”), cách năm ngày phải tắm toàn thân (gọi là “dục”). Vì thế, đời Hán có lệ cứ cách năm ngày lại cho các quan được nghỉ một ngày tắm tấp, ngày nghỉ đó gọi “hưu mộc” 休沐: nghỉ phép để tắm gội.

Hai con mắt Mộ Ca lim dim, hưởng thụ tay nghề của Hoa Nguyệt. Nghe thấy Áu Hà nói, ánh mắt nàng khẽ nhúc nhích, chậm rãi mở ra.

Con mắt thanh thấu như tuyết, dừng ở trên người Áu Hà nhìn thoáng qua, lại nhàn nhạt thu hồi: "Hắn nếu muốn về, trở về là được." Nàng cũng muốn nhìn một chút gã sai vặt bị Mộ Khinh Ca ném đến học đường kia.

"Áu Hà thay Mặc Dương đa tạ chủ tử." Áu Hà thả xuống một quả nho đã được lột tốt, đứng dậy đối với Mộ Ca khom người.

Mộ Ca khoát tay, chẳng hề để ý.

Đột nhiên, nàng ngồi thẳng dậy, thần quang trong mắt khẽ nhúc nhích.

"Chủ tử, còn chưa ăn đủ đâu." Hoa Nguyệt không thuận theo, muốn kéo Mộ Ca trở về nằm lại trên xích đu.

Thế nhưng, Mộ Ca lại bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Hoa Nguyệt buông ra. Đứng dậy vuốt vạt áo, đối với hai nha hoàn nói: "Hôm nay may mắn không có việc gì, không bằng chúng ta liền đi học viện đón Mặc Dương."

"Ách!"

"Tiểu tước gia..."

Hai nha đầu kinh ngạc liếc nhau.

Tựa hồ, có chút không hiểu quyết định đột nhiên của chủ tử. Thân là chủ tử, đi đón người hầu, là cỡ nào vinh hạnh?

Bị ánh mắt nghiên cứu của hai người nhìn vào làm cho dựng gáy, Mộ Ca vội làm ra bộ dáng không kiên nhẫn nói: "Còn không mau đi chuẩn bị xe ngựa, thông tri quản gia, bốn tước gia muốn ra ngoài."

Nàng mới không thừa nhận, ban ngày ở Mộ phủ thật sự là không có việc gì để làm, quá nhàm chán, nàng mới muốn ra ngoài nhìn xem.

Đúng! Đây chỉ là một lần tâm huyết dâng trào của nàng thôi.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt động tác rất nhanh, chỉ chốc lát liền chuẩn bị xong hết thảy để ra cửa.

Lúc này ra ngoài, cùng hai ngày trước bất đồng. Mộ Ca mang theo đủ nhân mã. Không chỉ có Ấu Hà và Hoa Nguyệt cùng đi, Mộ phủ còn vì nàng chuẩn bị thêm hai mươi hộ vệ, một đoàn người cuộn cuộn hướng tới thư viện duy nhất ở Lạc Đô - Từ Dương thư viện.

Từ Dương thư viện, có thể nói là học viện cao nhất của Tần quốc.

Ban đầu nó vốn là do một vị đại nho sáng lập, về sau lại có không ít học sĩ cùng văn sĩ gia nhập. Từ Dương thư viện vì Tần quốc sản sinh ra vô số tài tử, trụ cột của quốc gia.

Vì vậy, dần dần, làm cho học viện dân gian này, trở thành học viện cao nhất Tần quốc. Cũng là học viện duy nhất tại Lạc Đô.

Trong thư viện, không phân biệt địa vị sang hèn, tuổi tác.

Chỉ cần người có tâm cầu học, liền có thể tiến vào trong đó học tập. Tuy nhiên, sau khi tiến vào có thể học được bao nhiêu, có thể thuận lợi xuất sư hay không, liền phải xem bản lĩnh cá nhân.

Vì vậy, trong học viện này không chỉ có đệ tử bình dân, còn có cả hoàng thân quốc thích. Bất quá, mục đích giữa hai bên lại có chút bất đồng.

Ngoại trừ học thật giỏi bên ngoài, đệ tử bình dân hy vọng có thể kết bạn với quý nhân, một bước lên trời. Mà hoàng thân quốc thích Hoàng tộc, thì hy vọng có thể thu nạp nhân tài, vì chính mình hoặc gia tộc dốc sức.

Lấy thân phận của Mộ Khinh Ca, đã từng là thành viên của Từ Dương học viện.

Chẳng qua, nàng mang danh tiếng phế vật, còn có những cái kia "đỉnh đỉnh danh danh" khiến cho thời gian nàng ở trong thư viện không mấy dễ chịu. Tiên sinh chóng mặt, đệ tử bình dân e ngại, con cháu thế gia lại nói móc chế giễu. Cho nên, cuối cùng nàng dứt khoát tự động nghỉ học, chỉ là đem gãi sai vật thích đọc sách bên cạnh mình Mặc Dương ném vào.

Kết quả là, thanh danh Mộ Khinh Ca tại Từ Dương học viện chính là - luận võ, là một phế vật. Luận văn, đồng dạng cũng là một phế vật.

Tới gần Từ Dương thư viện, chưa tiến vào, Mộ Ca liền cảm nhận được non xanh nước biếc, nồng đậm khí chất văn nhã.

Đề Hoa Nguyệt vén lên rèm xe ngựa, nhìn phong cảnh hữu tình trước mắt, Mộ Ca gật đầu khen ngợi: "Từ Dương học viện này rất biết chọn địa phương. Hữu sơn hữu thủy, phong quang tốt."

Đang khi nói chuyện, nàng ngồi lại trên xe ngựa treo lệnh bài Mộ phủ, đã đến trước cổng viện ngọc thạch cao lớn.

Trên bậc thang, khu vực bên trong cổng đều thuộc về Từ Dương thư viện.

Xe ngựa tự động dừng lại.

Mộ Ca nhíu mày hỏi: "Không thể đi vào?"

Nhìn chủ tử một bộ dạng lưu manh lười biếng, Áu Hà giải thích nói: "Tiểu tước gia, ngài quên quy củ của Tử Dương thư viện rồi sao? Không có mời trước, thì cho dù là Hoàng thượng tới, cũng chỉ có thể ở bên ngoài cổng chờ."

"Thật trâu bò!" Lông mày Mộ Ca nhấc cao.

"Tiểu tước gia, cái gì là kiêu như trâu bò?" Hoa Nguyệt vẻ mặt thành thật hỏi. Bên kia, Áu Hà cũng đồng dạng tò mò nhìn qua.

Ách...

"Khụ khụ, trâu bò chính là ý tứ rất lợi hại." Mộ Ca tùy ý giải thích.

Nói xong, nàng ngồi thẳng dậy.

Tuy không gian trong xe ngựa rất lớn, nhưng vẫn khiến nàng cảm thấy bí bách. Không để ý hai nha đầu ngăn trở, Mộ Ca nhảy xuống xe ngựa, đứng trên đất thoải mái duỗi lưng một cái.

Bất đắc dĩ, Áu Hà và Hoa Nguyệt đành phải cùng theo xuống xe ngựa, bảo hộ xung quanh nàng.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua tòa cổng điêu khắc ngọc thạch, Mộ Ca đối với mọi người phân phó: "Dù sao còn chưa tan học, ta đi dạo xung quanh một chút. Các người chờ ở đây, lát nữa ta sẽ về."

"Tiểu tước gia, ngài đi đâu? Mang theo tui nô tỳ đi." Áu Hà vội vàng nói.

Hoa Nguyệt cũng ở một bên gật đầu, mị nhãn tràn ngập ủy khuất bị Mộ Ca bỏ rơi.

Thủ lĩnh của đội hộ vệ cũng đứng ra, đối với Mộ Ca ôm quyền nói: "Tiểu tước gia, thuộc hạ phụng mệnh bảo vệ an toàn của ngài. Nếu tiểu tước gia có ý ly khai, mời mang theo thuộc hạ."

Khóe miệng Mộ Ca mơ hồ co lại.

Lần này, sờ dĩ mang theo nhiều người như vậy ra ngoài, chính là không muốn khi muốn làm chuyện gì, hay muốn truyền lời nói phân phó gì, đều không có nhân thủ bên người.

Lại không nghĩ, lần này người thì mang rồi, lại mang đến một đám theo đuôi.

"Ta là chủ tử, mệnh lệnh của ta ai dám cãi, về sau cũng không cần xuất hiện trước mặt ta." Mộ Ca sắc mặt trầm xuống cự tuyệt.

Chặn tất cả mọi người, bóng dáng Mộ Ca nhanh chóng lóe lên, linh hoạt chui vào rừng.

"Tiểu tước gia, chờ nô tỳ với!" Hoa Nguyệt quýnh lên, liền muốn theo sau.

Thế nhưng lại bị Áu Hà một phát bắt được, đối với nàng lắc đầu nói: "Hoa Nguyệt, tiểu tước gia đã nói không cho phép đi theo, chúng ta không nên làm trái. Tính khí chủ tử, ta và người rõ ràng nhất, nếu thật sự chọc giận hần, chỉ sợ ta cũng sẽ bị đuổi khỏi Trì Vân uyển."

"Nhưng, tiểu tước gia một mình ở chỗ này..." Trong mắt Hoa Nguyệt có chút xoắn xuýt, giọng nói lộ ra lo lắng.

Áu Hà vỗ vỗ tay nàng, an ủi: "Yên tâm đi, nơi này là Tử Dương thư viện, trong rừng sẽ không xuất hiện dã thú gì. Người không thấy mấy vị đại ca hộ vệ cũng không có theo sau sao, bên trong tất nhiên an toàn."

Nói xong, hai nha hoàn đều dùng ánh mắt to tròn mờ mịt nhìn về phía thống lĩnh hộ vệ Mộ phủ.

Hắn tử tráng kiện bị hai nha hoàn nhìn qua, lập tức mặt già đỏ lên, lúng túng nói: "Áu Hà cô nương nói rất đúng. Chung quanh rừng không có dã thú gì. Bởi vì ở gần thư viện, cũng không có chỗ hung hiểm gì, tiểu tước gia sẽ không xảy ra chuyện." Vừa rồi hần yêu cầu đồng hành, cũng là vì chức trách. Nhưng sau khi bị cự tuyệt, hần cũng chỉ có thể lưu lại chờ. Đương nhiên nếu là nơi đây thật sự có nguy hiểm gì, cho dù làm trái, hần cũng sẽ không để Mộ Ca rời đi.

...

Bên này, Mộ Ca thoát khỏi một đám theo đuôi, chấp tay sau lưng, nhàn nhã đi dạo trong rừng cây. Một thân hồng y kiêu diễm như lửa, đã trở thành ánh sáng duy nhất trong khu rừng xanh này, chói mắt như dương quang.

Đột nhiên, một hồi tiếng đàn truyền đến.

Tựa hồ như một loại ma lực làm cho lòng người yên lặng, rời xa huyên náo...

Mộ Ca nhấc bước, tâm tư khẽ chuyển, thuận theo tiếng đàn mà đi.

Dần dần nàng đi vào sâu trong rừng, tới trước một gian nhà tranh.

Nhà tranh không lớn, chỉ có hai gian, được dựng lên trong rừng trúc. Bên trong nhà tranh, khói bếp lượn lờ, tỏa ra từng đợt mùi thuốc. Mà tại trước gian nhà tranh, có một vị mỹ nhân vận trường bào màu vàng nhạt rộng tay áo, mái tóc đen khẽ phất, bàn tay khớp xương rõ ràng, nhẹ vỗ về cằm cổ trước mặt.

Một màn như tranh vẽ, làm cho hai mắt Mộ Ca tỏa sáng, cẩn thận đánh giá nam tử sắc mặt nhợt nhạt không có một chút huyết sắc.

Trong rừng gió nhẹ âm u thoáng qua.

Lá trúc xào xạc, tay áo vũ động. Tựa hồ hết thảy đều bởi vì giai điệu của cầm dưới ngón tay hắn.

Ngũ quan hắn vô cùng tuấn mỹ, rồi lại mang theo một loại yếu ớt. Đường như bất luận thứ gì trên đời cũng có thể nghiền nát hắn. Tự nhiên khiến cho người khác sinh ra ý muốn bảo hộ.

Mộ Ca cũng vậy. Nàng có chút kinh ngạc nhìn người trước mắt, sợi tóc đen như mực xẹt qua gương mặt hắn, khiến nàng lo lắng sợi tóc kia sẽ cắt qua làn da mỏng trong suốt, rất muốn vươn tay vì hắn phui nhẹ.

"Người là ai!" Đột nhiên, một thanh âm trầm phòng chất vấn truyền đến từ nhà tranh.

Mộ Ca từ trong kinh ngạc tỉnh lại, ngẩng đầu lên, lại đối mặt với một đôi mắt sâu như đầm nước âm u. Trắng đen rõ ràng, không có một tia tạp chất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tin tức hôm qua, sự phụ?

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ban đêm, Mộ Ca ngồi trên xích đu trong viện, đầu vẫn còn đang suy nghĩ về ban ngày tại trong khu rừng ở Từ Dương thư viện.

Lúc này, bên người nàng ngoại trừ Áu Hà và Hoa Nguyệt ở bên ngoài, còn có thêm một người.

Người này, một thân thanh sam đơn giản, thẳng tắp như tùng. Diện mạo tuấn tú, giữa mày mang theo nhân nhạ anh khí. Hắn quy củ đứng trước người Mộ Ca, trầm mặc đến mức cơ hồ làm người ta xem nhẹ sự tồn tại của hắn.

"Mặc Dương, người biết người sống bên trong rừng của Từ Dương thư viện là người nào không?"

Thình lình bị chủ tử hỏi đến, Mặc Dương sững sốt một chút, mới nhú mày trả lời: "Bẩm báo tiểu tước gia, trong rừng sau Từ Dương thư viện tựa hồ đích xác có một người. Nhưng chỉ nghe nói người này ở trong rừng dưỡng bệnh, lại không biết là người phương nào."

Dưỡng bệnh?

Ánh mắt Mộ Ca hơi đổi.

Được hương từ nhà tranh, còn có da thịt người nọ không một chút huyết sắc, bộ dạng yếu ớt tựa hồ tùy thời đều sẽ tắt thở, rất phù hợp với lý do dưỡng bệnh này.

Ban ngày, bị tùy tùng của người nọ làm bưng tỉnh, Mộ Ca cũng có chút kinh ngạc bản thân vậy mà thất thần. Mà cặp mắt hắc bạch phân minh kia, cơ hồ đem linh hồn nàng hút vào trong đó.

"Nơi đây không thích hợp ở lâu."

Trải qua vô số sinh tử mài luyện ra được ý thức nguy cơ, truyền đạt cho Mộ Ca tin này. Nàng liền không chút lưu luyến xoay người rời đi.

Từ đầu đến cuối, nàng không có cùng hắn nói qua một câu.

Mà hắn, tựa hồ cũng không ngăn cản nàng rời đi.

Hai người giống như là hai đường thẳng song song không hề giao thoa, đi ngang qua nhau.

Trước khi nàng trở lại công viện, học sinh trong thư viện đã lục tục rời đi. Mặc Dương mà bọn họ phải đợi đã sớm chờ trong xe ngựa.

Nhìn thoáng qua thiếu niên bị chính mình ném vào thư viện, Mộ Ca lên xe ngựa, phân phó hồi phủ.

Đi đón Mặc Dương, chẳng qua là nàng nhàm chán, đột phát ý tưởng mà thôi. Lại không nghĩ, cứ nhiên làm nàng gặp phải một người thú vị như vậy.

Người có thể làm nàng nhớ kỹ rất ít, hoặc là địch nhân, hoặc là bằng hữu.

Không biết, hắn sẽ thuộc loại nào?

Mộ Ca rũ mắt, thầm nghĩ trong lòng: Về sau có gặp lại hay không còn không nhất định, làm sao phải tốn sức suy nghĩ rồi rầu cho việc này?

Nghĩ xong, Mộ Ca chậm rãi ngược mắt. Lông mi thật dài khiến tâm tình trong mắt nàng như ẩn như hiện. Nàng nhìn Mặc Dương, hỏi: "Người ở trong thư viện, học những gì?"

Mặc Dương rũ mắt trả lời: "Tiên sinh dạy đều là chút ít thi từ ca phú, lễ giáo nho học. Nửa tháng trước, mới mở lớp cưỡi ngựa bắn cung, khá thú vị." Thân là gã sai vặt của Mộ Kinh Ca, Mặc Dương tự nhiên biết chủ tử của mình đối với văn không am hiểu, cho nên không quá giới thiệu văn chương, mà chỉ nói chút ít chuyện làm Mộ Kinh Ca cảm thấy hứng thú.

"Cưỡi ngựa bắn cung? Đích xác thú vị." Mộ Ca trong giọng nói có chút nghiền ngẫm.

Nhưng nàng cũng không nói thêm cái gì, chỉ là đối với Mặc Dương nói: "Người khó được nghỉ ngơi mấy ngày. Nếu đã trở về phủ, muốn làm gì thì làm cái này, không cần thủ ở bên cạnh ta. Chỗ này, có Âu Hà và Hoa Nguyệt là đủ rồi."

Mặc Dương ngược mắt nhìn Mộ Ca, tựa hồ có chút kinh ngạc. Nhưng cũng không hỏi gì nhiều, mà là khom người lui ra.

Bộ dáng hiểu chuyện này, ngược lại đưa tới Mộ Ca vài phản hứng thú.

Tuyệt đối tín nhiệm và phục tùng là chuẩn tắc đầu tiên để Mộ Ca đánh giá một người. Xem ra Mặc Dương này cho nàng ấn tượng đầu tiên không tệ lắm.

Mặc Dương ra khỏi Trì Vân uyển, về chỗ ở của mình.

Từ khi hắn đi Từ Dương thư viện đọc sách, hắn liền dọn ra Trì Vân uyển, cùng ở với những gã sai vặt khác trong phủ. Đương nhiên, đây là do Mộ Kinh Ca an bài. Tuy rằng hắn không hiểu rõ vì sao chủ tử muốn làm như vậy, nhưng vẫn phục tùng.

Chỉ sợ, hắn như thế nào cũng không thể tưởng được, trước kia sở dĩ Mộ Kinh Ca làm vậy, là vì không muốn cùng chỗ ở với nam nhân.

"Ồ? Đây không phải là Mặc Dương sao?"

Thời điểm đi qua hoa viên, Mặc Dương nghe thấy tên của mình.

Thanh âm kia nhu hòa như nước, phàm là nam nhân nghe được, chỉ sợ đều bị sa vào trong đó. Nhưng Mặc Dương chỉ là nhân mày, quay người đối mặt với chủ tử hai người đang hướng hắn đi tới.

"Mặc Dương bái kiến Bạch cô nương." Mặc Dương rũ xuống đôi mắt, đập vào mắt chính là đôi hài màu trắng.

Hắn không ngẩng đầu, càng không nhìn Bạch Tịch Nguyệt.

"Mặc Dương, người về rồi? Mới đi nhìn Mộ ca ca sao?" Bạch Tịch Nguyệt nhẹ giọng hỏi. Trong giọng nói hết sức bình dị gần gũi.

"Vâng, Mặc Dương vừa mới bái kiến tiểu tước gia." Mặc Dương ngắn gọn trả lời: "Nếu Bạch cô nương không có gì phân phó, Mặc Dương xin cáo lui trước. Cô nam quả nữ, sợ là đối với thanh danh của Bạch cô nương có tổn hại." Dứt lời, hắn không đợi Bạch Tịch Nguyệt có phản ứng gì, liền quay người bước nhanh rời đi.

Đợi hắn đi xa, Lục Chi đi theo bên người Bạch Tịch Nguyệt, mới nhẹ xì một tiếng, giọng điệu khinh miệt nói: "Đồ đệ tiện. Có gì đặc biệt hơn người, chẳng qua chỉ là một con chó bên người tiểu tước gia mà thôi. Thực cho rằng tiến vào Từ Dương học viện liền tài trí hơn người hay sao? Một tiểu thư còn xem trọng hắn như thế."

Khẩu khí kia, tựa hồ bênh vực thay Bạch Tịch Nguyệt. Nhưng trên thực tế, lại không thể che hết được nội tâm ghen ghét của nàng đối với vận may của Mặc Dương.

Từ Dương thư viện, đó là địa phương nào? Nếu vận khí tốt chút, lại nắm chắc chút cơ hội, nói không chừng từ đó có thể thoát khỏi nô tịch, một bước lên mây.

Nhu hòa trong mắt Bạch Tịch Nguyệt dần dần nhạt đi, chậm rãi bị lãnh lệ bao trùm.

Lục Chi nói cũng không đối với nàng có ảnh hưởng gì, nàng chỉ thần nhiên nói: "Mặc Dương có thể tiến vào Từ Dương thư viện đọc sách, nếu có thể mượn sức hắn, nói không chừng chúng ta nhận được càng nhiều."

Hôm nay, nàng sớm biết ngày hưu mộc Mặc Dương sẽ trở về, vì vậy đã sớm ở đây chờ cơ hội.

Lại không nghĩ, đừng phải về mặt xám tro.

Như thế cũng không khiến Bạch Tịch Nguyệt nhụt chí. Càng khó thu phục người, nàng mới càng có hứng thú. Mới xúng khiến nàng ra tay!

...

Trong Trì Vân uyển, Mộ Ca để Ấu Hà và Hoa Nguyệt lui ra nghỉ ngơi.

Tiến vào phòng, nàng đang định bắt đầu tu luyện, ánh mắt lại bị một mảnh giấy đặt trên bàn tròn thu hút.

Đi qua, rử mắt nhìn xuống.

Trên giấy viết một dòng chữ: "Giờ Dần tới gặp ta."

Mộ Ca nhú mày, cầm tờ giấy trên bàn, trầm giọng nói: "Mộ Khinh Ca, đi ra cho ta."

Tiếng nói vừa dứt, linh hồn trong suốt Mộ Khinh Ca đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng.

"Người tốt nhất giải thích một chút." Mộ Ca cầm tờ giấy trong tay, trước mặt Mộ Khinh Ca quơ quơ.

Ai ngờ, sắc mặt Mộ Khinh Ca trở nên cực kỳ khó coi, trong mắt dường như tụ tập vô số sợ hãi, thân thể trong suốt đều run rẩy lên.

Hai hàng lông mày Mộ Ca trói chặt, truy vấn: "Người làm sao vậy? Người kia là ai?"

"Sur... Sur phụ..." Mộ Khinh Ca cơ hồ là từ trong hàm răng cố vắt ra mấy chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bắc Minh lão nhân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ngoại thành Lạc Đô, một bóng dáng nhỏ gầy được bao trùm bởi áo choàng đen, theo ánh nền như vì sao trong đêm tối lên đi. Áo choàng tung bay, mờ hồ có thể thấy được hồng y hóa điểm.

Chỉ sợ, ngay cả Mộ Hùng cũng không thể đoán được, trong phủ của mình cư nhiên cất giấu một mật đạo thông hướng ngoài thành. Mà lối vào mật đạo lại nằm ngay tại trong phòng Mộ Khinh Ca.

Theo lời của Mộ Khinh Ca, mật đạo này là do vị sư phụ thần thông quảng đại của nàng âm thầm xây lên. Để thuận tiện cho một phế vật như nàng, có thể lập tức tới ngay chỗ hân.

Vùng ngoại thành Lạc Đô, là một dãy núi lớn kéo dài, ở trong bóng đêm lộ vẻ phá lệ dữ tợn.

Trong tay Mộ Ca cầm đèn lồng chiếu sáng, bên tai truyền đến thanh âm chỉ đường của Mộ Khinh Ca.

Ánh lửa màu cam, hắt tới khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo của Mộ Ca, khiến dưới bóng đêm lộ ra một phần đen tối, ánh mắt âm lạnh.

"Ta không phải cố ý muốn giấu giếm ngươi. Chỉ là không nghĩ, hân cư nhiên nhanh như vậy đã tìm tới." Mộ Khinh Ca mím môi nói. Nhưng trong giọng nói, không khó nghe ra nàng đang sợ hãi.

Thế nhưng, Mộ Ca cũng không để ý nàng.

Mỗi lần, đều nghĩ nàng ta đã giải thích rõ ràng. Nhưng không nghĩ, cuối cùng lại vẫn cho nàng một "kinh hi".

Mộ Ca đối với Mộ Khinh Ca hờ hững, làm cho người sau càng thêm áy náy. Nhìn Mộ Ca từng bước một đi xa, hướng phía sơn cốc làm nàng sợ hãi kia. Mộ Khinh Ca cắn răng một cái, trong nháy mắt bay tới trước mặt Mộ Ca, ngăn chặn đường đi của nàng.

"Người đừng đi!" Mộ Khinh Ca ngăn cản nói.

Mộ Ca nâng mắt nhìn nàng, con ngươi thấu triệt không có một tia gọn sóng.

Vòng qua Mộ Khinh Ca, nàng chuẩn bị tiếp tục đi.

"Ngươi đừng đi!" Mộ Khinh Ca lại lần nữa ngăn cản trước người nàng, thậm chí giang ra hai tay. Nàng hành động theo bản năng, nhưng đã quên, nàng chỉ là một linh hồn, căn bản không thể ngăn trở Mộ Ca. Nếu Mộ Ca nguyện ý, thậm chí có thể trực tiếp xuyên qua thân thể của nàng đi tiếp.

Mộ Ca lần nữa dừng lại, chậm rãi nâng mắt. Cặp mắt lạnh khiến người ta không tự chủ rùng mình, thẳng thắp nhìn nàng.

Trong mắt Mộ Khinh Ca mang theo tia quyết tuyệt, nhanh chóng nói: "Hiện giờ ngươi đã có thể tu luyện, không cần phải đi cầu người kia. Chúng ta hồi phủ."

Trong thanh âm của nàng, lộ ra một tia vội vàng.

Tựa hồ nếu Mộ Ca không quay lại, sẽ phát sinh chuyện gì kinh khủng.

Chính là nàng vội vàng, lại không bị nhiễm đến Mộ Ca. Nàng nghe Mộ Khinh Ca nói xong, không khỏi cười lạnh một chút, trong mắt tràn đầy châm chọc: "Mộ Khinh Ca, hiện giờ ta mới là Mộ Khinh Ca. Vì ngươi thu thập cục diện rồi rảnh này, không phải do ta muốn, nhưng lại không thể không chịu. Cho nên, từ giờ trở đi, ngươi tốt nhất câm miệng."

Sắc mặt trong suốt của Mộ Khinh Ca tựa hồ càng thêm tái nhợt vài phần, màu môi vốn mang theo hồng nhuận, cũng biến thành xám trắng.

"Dẫn đường." Mộ Ca lạnh lùng nói.

Trong mắt Mộ Khinh Ca giãy giụa, nhìn Mộ Ca vài lần. Cuối cùng lại lần nữa cầu xin: "Nếu ngươi xảy ra chuyện, gia gia và cô cô sẽ như thế nào?"

Mộ Ca trong mắt châm chọc càng sâu, cười như không cười nói: "Mang những người này tới gần ta? Vậy khi ngươi làm những việc này, sao không nghĩ tới bọn họ? Ta cùng bọn họ chỉ nhận thức có mấy ngày, ngươi cho rằng ta sẽ quan tâm bọn họ ra sao?"

"Ngươi nghĩ ta nguyện ý như thế sao!" Mộ Khinh Ca đột nhiên bộc phát.

Thần sắc nàng thống khổ, đôi tay ôm chặt lấy đầu. Mười ngón tay xuyên giữa những sợi tóc: "Ta cũng không muốn, nhưng ta có biện pháp nào đây? Ta là phế vật a, phế vật! Đích tôn Mộ phủ, tôn nhi duy nhất của Mộ Hùng, lại không thể tu luyện. Ta không chỉ không thể làm rạng rỡ Mộ gia, còn phải dựa vào Mộ gia bảo hộ. Ta chính là một phế vật! Ngươi làm sao có thể hiểu được tâm trạng của ta? Lúc ta đi tới ranh giới của tuyệt vọng phần nọ, có người nói có thể thay đổi thể chất của ta, ta sao có thể không động tâm? Lại có gì không dám mạo hiểm? Cho dù, ta biết người nọ bụng dạ khó lường. Cho dù ta biết sự thật chỉ sợ không phải như lời hắn nói... Nhưng, chỉ cần có một tia cơ hội, ta cũng không muốn buông tha."

Mộ Ca nhìn cảm xúc Mộ Khinh Ca mắt không chế, trầm mặc không nói.

Đây là lần đầu tiên, Mộ Khinh Ca ở trước mặt nàng lộ ra thần sắc bất lực mà thống khổ như vậy. Cho tới nay, nàng tựa hồ luôn thờ ơ. Chỉ có khi nhìn đến người có quan hệ mật thiết với nàng, mới có thể toát ra một tia cảm xúc.

Mà lúc này...

Có lẽ giống như Mộ Khinh Ca nói, nàng không hiểu được loại tâm tình này.

Trên đại lục này, người người có thể tu luyện, nhưng lại cố tình trừ bỏ nàng. Nếu nàng chỉ là một người bình thường cũng liền thôi, lại cố tình có một thân thể hiển hách như vậy.

Nàng bị đè nén quá lâu, lưng đeo quá nhiều bí mật. Trong lòng không lúc nào không muốn trở nên mạnh mẽ, muốn nắm giữ, thay đổi vận mệnh chính mình. Chỉ đáng tiếc, cuối cùng vẫn là biến thành một linh hồn cô đơn.

Trừ mình ra, không có ai biết Mộ Khinh Ca chính thức đã bị chết. Thậm chí, ngay cả một bài vị đều không có.

Con mắt Mộ Ca khẽ nhúc nhích, thanh âm lạnh lùng cũng hòa hoãn vài phần: "Mộ Khinh Ca, ngươi phải hiểu, chuyện này không thể cứ trốn tránh là có thể giải quyết được." Tối nay coi như nàng không đi, vậy còn ngày mai? Nếu chọc giận quái nhân trong miệng Mộ Khinh Ca kia, lấy bản lĩnh xuất quỷ nhập thần của người nọ, có thể im hơi lặng tiếng ở Mộ phủ xây cất mật đạo, thì muốn hái đầu trên cổ người Mộ phủ, lại có việc gì khó?

Mộ Khinh Ca môi dưới run rẩy, trong mắt tràn đầy hoảng loạn.

Có lẽ, tại thời khắc nàng muốn đập nổi đim thuyền kia, cũng không đoán được, vận mệnh của mình sẽ như ngày hôm nay.

"Chúng ta có thể đi tìm gia gia..."

"Bản thân gây họa, lại đi tìm trưởng bối tới thu thập. Mộ Khinh Ca, ngươi thật là một phế vật chân chính." Thanh âm Mộ Ca lạnh nhạt, trực tiếp cắt đứt lời nói hoảng hốt của Mộ Khinh Ca.

Linh hồn Mộ Khinh Ca run rẩy lên, dường như bị rút cạn sạch toàn bộ lực lượng.

"Lão phu nói, ngươi vì gì còn chưa tới. Thì ra là bị quỷ quái trong rừng làm vướng chân. Hảo đồ nhi, sư phụ liền giúp ngươi thu thập ma quỷ này."

Đột nhiên, một thanh âm tàn bạo mà bén nhọn, từ trên trời giáng xuống.

Mộ Ca còn chưa kịp làm ra bất luận phản ứng nào, chỉ thấy hồn phách Mộ Khinh Ca hướng không trung bay đi, hóa thành một làn khói xanh, bị người lấy đi.

Hai con ngươi Mộ Ca mãnh liệt co rút, dưới chân vừa động, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân phảng phất lọt vào hầm băng. Toàn thân cứng nhắc không thể nhúc nhích.

"Chuyện gì xảy ra!" Mộ Ca đứng nguyên tại chỗ không cách nào cử động, chỉ có con mắt lạnh thấu triệt nhân tâm có thể hơi hơi chuyển động.

Nàng nỗ lực muốn vận chuyển Linh lực trong cơ thể, lại phát hiện nguyên bản không chế linh lực hoàng cảnh đỉnh phong, vậy mà nặng như sắt, không thể điều động nửa phần.

Thậm chí, nàng nghĩ tới dùng dị năng bản thân, thực sự phát hiện, lôi hệ dị năng và không gian dị năng vốn tốt lại dường như biến mất.

Bản thân thật giống như một con rối không có tư tưởng.

"Khinh thường rồi!" Mộ Ca trong lòng rùng mình.

Song hệ dị năng của bản thân, cùng với tốc độ tu luyện kinh khủng, trong vòng một đêm trở thành hoàng cảnh đỉnh phong cao thủ, khiến cho nàng có chút bành trướng. Cho rằng dựa vào lá bài tẩy của mình, có thể giải quyết hết cái phiền toái này. Lại không nghĩ, người còn chưa thấy đến, nàng liền lâm vào bị động.

Điều quan trọng nhất, ngay cả linh hồn Mộ Khinh Ca cũng bị lấy mất.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến một sự thật kinh hãi.

Người nọ thế mà lại có thể nhìn thấy Mộ Khinh Ca, hơn nữa dễ dàng đem nàng đi!

Rắc Rắc! Rắc Rắc!

Tiếng bước chân giống như giẫm trên miếng băng mỏng, đánh thức Mộ Ca toàn thân đề phòng.

Nàng chăm chú nhìn hướng phát ra thanh âm, chỉ thấy một bóng dáng lưng gù, toàn thân áo bào đen chậm rãi đi ra. Tóc dài màu trắng bạc, từ vành nón rủ xuống, kéo dài đến tận mặt đất.

Sự xuất hiện của hắn, khiến cho nhiệt độ trong rừng thấp đi vài phần.

Mộ Ca bỗng cảm thấy một loại cảm giác áp bách chưa từng có ập tới.

Mạnh! Thật mạnh!

Đây là người thứ năm khiến Mộ Ca cảm thấy cường đại từ khi nàng trùng sinh cho tới nay. Mà người này có thể xếp thứ hai trong số năm người. Ngoại trừ Thánh Vương điện hạ khiến nàng cảm thấy thần bí khó lường, người trước mắt này toàn thân lộ ra khí tức âm lãnh, khiến cho nàng cảm nhận được nguy cơ vô cùng.

"Bác Minh lão nhân." Lúc này, trong lòng Mộ Ca đã nhận ra thân phận của người đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lấy nàng thử được?

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Đồ nhi ngoan, thấy sư phụ sao không lễ bái?"

Trong bóng tối giữa rừng cây, phảng phất người trước mắt này mới chân chính là ma quỷ. Giờ phút này muốn lấy mạng đoạt hồn.

Mộ Ca không thể động đây, chỉ có thể mặc cho hấn chậm rãi tới gần.

Càng ngày càng gần!

Mượn ánh lửa của đèn lồng trong tay, Mộ Ca thấy rõ diện mạo của hấn dưới lớp mũ.

Thế nhưng, một khắc nhìn thấy rõ kia, trong lòng nàng không nhìn được hít ngậm khí lạnh. Thật sự là, quá khác loài. Mộ Ca dám chi lên trời thề, hai đời nàng gặp lại nhìn xem thì đây là bộ dạng xấu xí nhất đây.

Ngũ quan trên gương mặt, quả thực có thể sánh với tai nạn xe cộ, thậm chí không nỡ nhìn.

Coi như tính tình nàng lạnh nhạt, đột nhiên nhìn thấy gương mặt này, tiểu tâm can vẫn nhìn không được run rẩy.

Bộ dạng xấu xí này không phải là trời sinh, mà là sau khi bị cái gì đó tàn phá mới biến thành cái dạng này. Khuôn mặt đầy dờm, còn không ngừng chảy ra nước mắt. Ngũ quan sớm đã vận vẹo đến thoát ly phạm trù của con người.

"Khắc khắc, vì sư đã quên, người không động đây được." Bắc Minh lão nhân đột nhiên âm u nở nụ cười. Ánh mắt nhìn về phía Mộ Ca tràn ngập lạnh lẽo.

Bỗng nhiên, từ trên người hấn tỏa ra vàng hào quang màu tím nhạt, xen lẫn giữa quang mang còn mang theo sương mù màu đen.

"Từ cảnh!" Trong mắt Mộ Ca mãnh liệt co rút, tràn ngập khó tin.

Không phải nói từ cảnh như lần giác phượng mao sao? Không phải nói Tàn quốc chỉ có hoàng thất có một vị sao? Vậy cái gì xảy ra trước mắt nàng đây?

Mộ Khinh Ca người chính là một vũng hồ! Có biết đang chọc phải ai không?

Trong lòng Mộ Ca gào thét.

Trong mắt lại càng ngày càng bình tĩnh.

"Đồ nhĩ, người đi bằng hai chân quá chậm, làm trễ nải việc của sư phụ. Không bằng để sư phụ mang người đi đoạn đường?" Nói xong, ánh sáng tím mang theo sương đen, giống như có sinh mệnh kéo tới, bao lấy thân thể Mộ Ca thành một cái kén hình người.

Hết thấy tới quá đột ngột, khiến cho nàng căn bản không kịp phòng ngừa.

Mộ Ca bị quán lại bên trong "cự kén", đột nhiên cảm thấy thân thể bay lên không trung. Sau đó, bắt đầu bay nhanh mà đi.

Nàng không cảm thấy cái gì khó chịu, duy nhất khiến nàng lo lắng là cơ thể không nhúc nhích được.

Trong lòng yên lặng đếm, đang lúc Mộ Ca đếm tới một trăm hai mươi chín, nàng đột nhiên cảm thấy thân thể mình phút chốc đáp xuống. Cả người hung hăng rơi xuống mặt đất.

Ánh sáng tím chợt biến mất, lúc hông tiếp xúc với vật cứng, truyền đến đau đớn kịch liệt.

Tê!

Tuy mộng là nơi có nhiều thịt nhất, nhưng cảm giác từ trên độ cao không trung rơi xuống, vẫn làm Mộ Ca cảm thấy nửa người đều tê dại.

"Đây là đâu?"

Lúc tiếp xúc tới mặt đất lạnh lẽo gồ ghề, Mộ Ca liền phát giác được bản thân đã khôi phục năng lực hành động.

Nàng trước tiên, bắt đầu định hướng vị trí hoàn cảnh của mình.

Nơi này, dường như là một cái sơn động.

Âm lãnh, không khí ẩm ướt, còn có bốn phía mặt tường gập ghềnh, làm trong lòng Mộ Ca có bước đầu suy đoán.

Nói không chừng, đây là nơi ở của Bắc Minh lão nhân trong miệng Mộ Khinh Ca.

Ánh mắt Mộ Ca khẽ lóe, bắt động thanh sắc dò xét bốn phía.

Đây thật sự là một sơn động, trên đỉnh còn có không ít thạch nhũ, đá nhọn đảo ngược thỉnh thoảng nhỏ xuống giọt nước. Sơn động không lớn, khoảng chừng gần năm mươi bình phương.

Mộ Ca nhìn một chút quanh động, ánh mắt lập tức tập trung vào trên một đan lò. Bên cạnh lò đan, có không ít giá đựng, phía trên chồng chất các loại hoa cỏ, tản mát ra mùi thuốc nhàn nhạt.

Mộ Ca con mắt híp lại.

Mộ Khinh Ca từng nói qua, nàng sở dĩ bái một quái nhân làm sư phụ, chính bởi vì người này là một Luyện Đan Sư. Nghe nói, có thể luyện ra dược làm thay đổi thể chất phế vật của nàng.

Mà nàng làm những chuyện như vậy, chính là muốn thành công nghiên cứu chế tạo ra loại thần dược này, không ngừng vì Bắc Minh lão nhân thử dược.

Con mắt Mộ Ca trầm xuống.

Tối nay, Bắc Minh lão nhân gọi nàng tới, chẳng lẽ là...

Loảng xoảng!

Một bình sứ màu đen bị người ném tới, lăn xuống trên cầm bào của Mộ Ca.

Tiếp theo, thanh âm Bắc Minh lão nhân lạnh lùng truyền đến: "Đây là đan dược vi sư mới luyện chế, đem nó ăn vào, rồi nói cho vi sư phản ứng của thân thể."

Đen tối trong mắt Mộ Ca hiện lên một tia sát ý, ngược mắt nhìn về phía Bắc Minh lão nhân. Lại thấy hắn ngồi trên một chiếc giường, cũng không nhìn nàng, mà là cầm trong tay một cái chai trong suốt. Bên trong có một đoàn ánh sáng lục sắc tựa hồ đang cố gắng giãy giụa.

Không thể giải thích, Mộ Ca cảm giác được đoàn lục quang kia chính là linh hồn Mộ Khinh Ca.

Cái ý nghĩ này vừa tiến vào đầu, trong lòng Mộ Ca liền lộp bộp một tiếng. Nàng cẩn thận nhìn về phía Bắc Minh lão nhân, tựa hồ muốn từ sắc mặt hắn nhìn ra một ít manh mối.

Thế nhưng, khuôn mặt Bắc Minh lão nhân bị bóng tối bao phủ, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra khoe miệng của hắn xuất hiện một tia tươi cười cổ quái.

"Chẳng lẽ hắn nhìn ra điều gì!" Trong lòng Mộ Ca rung mình.

Bắc Minh lão nhân hiển nhiên có thể nhìn thấy hồn phách, đây là vì cái gì, Mộ Ca không biết. Nàng hiện tại chỉ quan tâm Mộ Khinh Ca sẽ bị Bắc Minh lão nhân làm gì, hắn có biết đó là linh hồn Mộ Khinh Ca hay không, mà mình...

Bản thân mượn xác hoàn hồn, là bí mật Mộ Ca chuẩn bị cất kín đến chết dưới đáy lòng. Nếu bị người trước mắt biết được, mà đối phương lại bất động thanh sắc, vậy hắn tốt cùng là đang tính toán cái gì?

Dưới ánh mắt lập lờ của Mộ Ca, thanh âm của Bắc Minh lão nhân lại lần nữa truyền ra, so với lúc trước ác liệt hơn vài phần.

"Còn thất thần làm gì? Cho là mình đột nhiên có thể tu luyện, trở thành hoàng cảnh đỉnh phong, là có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta? Hừ."

Hai mắt Mộ Ca mở to.

Thực lực của nàng hiện giờ, cư nhiên bị Bắc Minh lão nhân liếc mắt liền nhìn thấu?

Đột nhiên, một trận gió âm thổi qua.

Bóng người màu đen đến trước mặt Mộ Ca. Con mắt nàng co rút lại, sâu trong mắt phản chiếu một gương mặt xấu xí kinh khủng.

Cầm bị người gắt gao kiềm giữ, loại cảm giác không khống chế được lần nữa kéo tới, như cũ khiến Mộ Ca không thể kháng cự.

Miệng bị ép mở ra. Chai đan dược cũng được mở ra, đan dược trong chai hóa thành một tia ý thức rót vào miệng nàng.

Dược vào miệng liền tan, mang theo mùi hôi thối tanh tưởi khó diễn tả, làm cho người buồn nôn.

Sau khi đan dược bị Mộ Ca ăn vào, nàng mới cảm thấy cảm của mình buông lỏng, người cũng ngã xuống.

Bên tai, truyền đến thanh âm khinh miệt và cao ngạo: "Hừ, không biết điều."

Mộ Ca nằm rạp trên mặt đất, trong mắt lạnh lẽo như băng.

Chưa đủ! Còn chưa đủ! Còn chưa đủ mạnh mẽ!

"A..."

Đột nhiên, cảm giác quặn đau trong bụng truyền đến, nhanh chóng truyền khắp tất cả tứ chi xương cốt, tựa như bị vạn côn trùng cắn toàn thân.

"Được lực phát tác!"

Trên trán Mộ Ca nhỏ xuống mồ hôi lạnh, gắt gao cắn chặt môi, không để cho mình hừ ra một tiếng.

Đau, Mộ Ca không sợ. Cũng có thể nhịn. Thế nhưng, loại đau này làm cho người cảm nhận được sinh mệnh trôi qua. Mộ Ca tận mắt nhìn da thịt trên tay mình chậm rãi hủ thối, phát ra mùi tanh tưởi. Hơn nữa có thể khẳng định, thân thể mình đã từng trải qua chuyện này.

"Cái này không phải là dược vật cải thiện thể chất, mà là độc dược tra tấn người!" Cho dù Mộ Ca không hiểu dược lý, nhưng vẫn có thể phân biệt ra được tính chất dược Bắc Minh lão nhân cho nàng ăn vào.

"Đáng giận! Chẳng lẽ muốn ta nhìn tận mắt thân thể mình hủ thối mà chết?" Mộ Ca phẫn nộ không cam lòng.

Đáng tiếc, trước mặt Bắc Minh lão nhân, nàng chỉ giống như một con nít, không hề có năng lực tự vệ.

Chỉ có thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Đột nhiên, cơn đau đớn trong cơ thể dường như chạm phải thứ gì, một cổ dòng suối thanh lưu từ đan điền Mộ Ca tuôn ra, nhanh chóng chảy đến xương cốt tứ chi nàng, đem chất độc tùy ý trong cơ thể nàng bức ra.

Con đau, chậm rãi dịu dần.

Mộ Ca khiếp sợ nhìn thịt hủ thối trên cánh tay mình, giống như thời gian đảo ngược, khôi phục như lúc ban đầu.

Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ là do thuốc cải tạo gen?

Mộ Ca táo bạo phỏng đoán.

Nháy mắt sau đó, trong miệng Mộ Ca phun ra một bãi máu màu đen tràn đầy mùi hôi thối, đau đớn toàn thân biến mất không thấy gì nữa. Ngược lại, có một loại Linh lực khác tiến vào trong cơ thể nàng, khiến cho tu vi của nàng lại tăng tiến thêm một tia.

Mặc dù, một tia đó không đáng kể, nhưng đúng là có tăng rồi.

Tuy nhiên Mộ Ca không chú ý tới một tia biến hóa này, mà là chăm chú nhìn vào bãi máu đen dưới đất. Mùi này nàng rất quen thuộc, khi thân thể nàng tiếp nhận thuốc cải tạo gen, trong cơ thể liền bài xuất ra máu đen như vậy. Hơn nữa số lượng giờ phút này lại hơn gấp chục lần.

Nguyên bản, nàng cho rằng thể chất phế vật của Mộ Khinh Ca sau khi qua cải tạo, bài xuất ra tạp chất cơ thể.

Nhưng bây giờ nàng đã hiểu rõ, những thứ máu đen này là độc tố nấp trong cơ thể Mộ Khinh Ca! Nơi phát ra, chỉ sợ cùng Bắc Minh lão nhân này thoát không được quan hệ.

Mộ Ca chậm rãi ngẩng lên, nhìn về phía Bắc Minh lão nhân đang không chú ý tới nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thí sư, lấy mạng đổi mạng

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Hử?" Trong sơn động yên tĩnh, rốt cuộc làm Bắc Minh lão nhân phát giác được khác thường.

Hắn đem bình nhỏ trong suốt nhét vào bên trong áo choàng, ngẩng đầu nhìn Mộ Ca đang rầm rập trên đất.

"Như thế nào một chút động tĩnh đều không có? Chẳng lẽ lần này độc quá lợi hại, đem tiểu tử này giết chết?" Mang theo một tia kinh ngạc, Bắc Minh lão nhân nháy mắt liền đi tới trước mặt Mộ Ca.

Hắn ngồi xổm người xuống, bàn tay gầy như que củi lại vô cùng cứng rắn nhanh chóng bắt lấy cổ tay Mộ Ca, dò xét mạch.

Mạch đập vững vàng, tựa hồ cũng không có khác thường.

Bác Minh lão nhân cười lạnh một tiếng, khí lực trong tay đột nhiên tăng lên. Móng tay sắc nhọn, cơ hồ đâm vào thịt Mộ Ca.

"Hừ, xú tiểu tử, già chết sao?" Bác Minh lão nhân cơ hồ bóp nát xương cổ tay Mộ Ca.

Cổ nên đau nhức, Mộ Ca không có phản ứng chút nào.

Dường như đã thực sự hôn mê.

Bác Minh lão nhân cười tàn nhẫn, bàn tay dùng sức. Chỉ nghe "rắc" một tiếng, cổ tay Mộ Ca bị hấn bẻ gãy. Phía dưới da, chỗ xương cốt bị đứt gãy, đột ngột phình lên, tựa hồ tùy thời sẽ đâm rách da thịt lao ra.

Đau đớn gãy xương khiến trên trán Mộ Ca phủ đầy mồ hôi lạnh, nhưng nàng vẫn không rên một tiếng, thậm chí không có một chút phản ứng.

Yên lặng chờ đợi, chờ đợi một thời cơ tốt nhất.

Đây là tổ chất cơ bản nhất cần có của một thợ săn ưu tú.

Mộ Ca tin mình là một thợ săn giỏi.

"Khắc khắc, cơ nhiên có thể chịu được?" Bác Minh lão nhân tươi cười khiến người sờn tóc gáy. Hắn nắm lấy tay bị gãy của Mộ Ca, như xách gà đem nàng nhấc lên, hai chân bị treo cách mặt đất.

Trọng lượng của cơ thể, chỉ dựa vào tay đứt chống đỡ.

Con đau này cơ hồ làm Mộ Ca sục đổ. Nhưng nàng vẫn cố nhin, đầu gục xuống, phảng phất hoàn toàn mất đi tri giác. Chỉ là, khi mặt nàng buông xuống dưới, hai tròng mắt đóng chặt xuất hiện sát khí.

Tra tấn Mộ Ca một hồi, vẫn không hề có phản ứng.

Bác Minh lão nhân hình như đã mất đi kiên nhẫn, hung hăng quăng nàng ra. Lưng Mộ Ca bị nện trên vách đá son động, cơ hồ đứt gãy đến đau đớn, gần như khiến nàng bất tỉnh thật.

"Hừ, đồ vô dụng." Bác Minh lão nhân quay lưng về phía nàng, bắt đầu làm bữa.

Tựa hồ sau khi xác định Mộ Ca không phải là già bộ bất tỉnh, hắn bắt đầu cho rằng độc dược của mình quá mạnh, đưa đến dị trạng của nàng.

Mộ Ca chịu đủ tàn phá, gương mặt dán với mặt đất lạnh ẩm ướt, hai tròng mắt nhắm chặt hơi hơi mở ra một đường nhỏ. Xuyên qua khe hở kia, nàng nhìn thấy Bác Minh lão nhân hình như đang cúi đầu làm cái gì đó.

"Thật đúng là phế vật, nhưng nếu ngươi cứ chết như vậy, còn phải hại lão phu lần nữa tìm được đồng khác thử được." Bác Minh lão nhân lầu bầu, không phát hiện ánh mắt rét lạnh của Mộ Ca phía sau.

Lại một lát sau, Bác Minh lão nhân xoay người lại, trong tay hắn nhiều thêm một viên dược hoàn đen tuyền.

Bước chân tiến dần, Mộ Ca nhỏ gầy cuộn rút thân thể, bị bao phủ bởi bóng tối.

Thanh âm âm lãnh bén nhọn của Bác Minh lão nhân lại lần nữa vang lên: "Nếu ăn vào linh dược của ta, ngươi còn không sống được. Vậy liền đem ngươi luyện thành Dược Nhân, miễn cho lãng phí dược liệu của lão phu."

Đứt lòi, hắn một phát bắt lấy cổ áo Mộ Ca, đem nàng nhấc lên. Dùng tay siết chặt cổ nàng, bóp má khiến nàng hé miệng.

Tay kia, cầm dược hoàn nhét vào miệng Mộ Ca.

Chính là lúc này!

Trong lòng Mộ Ca chắc chắn, không có nửa khắc do dự đột nhiên mở mắt.

Cặp mắt kia, thanh lãnh như tuyết, hàn khí như băng, lợi như bảo kiếm, lại vốn bình tĩnh không hề gợn sóng. Đáy mắt thấu triệt, phản chiếu bộ dạng sùng sốt của Bác Minh lão nhân, nàng mỉm cười.

Khóe miệng đỏ thẫm, chậm rãi câu lên một nụ cười như có như không.

Nàng muốn, chính là một cái nhìn kinh ngạc sững sờ của hắn.

Tay trái vô lực rũ xuống đã sớm được ánh sáng tím bao lấy, trong không khí phảng phất có âm thanh 'xì xì' của dòng điện. Mộ Ca bắt lấy Bác Minh lão

nhân không hề phòng bị, tay trái mang theo điện quang không chút do dự nhắm về phía ngực của Bắc Minh lão nhân.

Phanh!

Tiếng va đập trong sơn động vang lên.

Mộ Ca cảm thấy một quyền của mình như đánh vào sắt thép, đầu ngón tay đau như rút xương.

Nhưng, có thể xác định, nàng đánh trúng!

"A!" Đau đớn khiến cho Bắc Minh lão nhân buông lỏng vật áo Mộ Ca, thối lui ra sau. Trước người hắn, áo đen đã phá ra một cái động lớn, mép xung quanh đã cháy đen một mảnh.

Trong động, y phục hắn cũng đồng dạng bị phá vỡ, lộ ra da thịt gầy còm. Làn da đen sì, mơ hồ có mùi khét.

Quan trọng nhất, trong cơ thể hắn có một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa đang tùy ý phá hư lục phủ ngũ tạng.

"Ngươi!" Bắc Minh lão nhân che ngực của mình, khó có thể tin nhìn về phía tay trái còn lưu lại ánh sáng tím của Mộ Ca.

Mộ Ca có chút lão đảo đứng trên mặt đất, tay phải vô lực buông xuống. Tay trái chậm rãi nâng lên, ngón tay quần quanh hào quang màu tím chiếu lên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, yêu dã vô cùng, tà mị cuồng vọng.

"Tử cảnh! Không có khả năng! Ngươi không có khả năng là tử cảnh!" Bắc Minh lão nhân khiếp sợ, khiến cho khóe miệng Mộ Ca gợi lên một tia cười mỉa hoặc chứng sinh.

Nàng đích xác không phải là tử cảnh, nhưng lại là lời hệ dị năng giả không hơn không kém.

Tuy rằng, tên kia từng cảnh cáo nàng không nên sử dụng dị năng. Nhưng tính mạng đều sắp hết, nàng còn có kỳ cái gì?

Nàng là hoàng cảnh đỉnh phong, coi như là một kích toàn lực cũng không thể khiến cho Bắc Minh lão nhân tử cảnh sơ giai tạo thành tổn thương gì. Chỉ có thừa dịp bất ngờ, dùng dị năng đánh lén, mới có thể có phần thắng.

"Sư phụ, một quyền này của đồ nhi có tốt không?" Con rắn nhỏ màu tím linh động quần trên tay Mộ Ca. Thanh âm nàng lạnh lạnh khẽ cười.

"Đây không phải là tử cảnh, đây là cái gì?! Nói, ngươi đến cùng dụng phải kỳ ngộ gì?" Bắc Minh lão nhân muốn bắt Mộ Ca nghiêm hình tra tấn, bức nàng giao ra kỳ ngộ. Thế nhưng, hắn đã đánh giá thấp trình độ tàn sát bữa bãi của cỗ lực lượng xa lạ trong cơ thể này.

Chỉ mới khẽ động, hắn liền phun ra một ngụm máu tanh hôi.

Bắc Minh lão nhân oán độc nhìn Mộ Ca, trong lòng tràn đầy hối hận.

Ngay từ đầu, sau khi hắn nhìn thấy linh hồn kia, liền nhận ra Mộ Khinh Ca đã khác trước. Sau đó dò xét, thế mà lại phát hiện phệ vật này có thể tu luyện, hơn nữa còn nhảy lên trở thành hoàng cảnh đỉnh phong.

Hắn liền đoán được kẻ này tất nhiên dụng phải thiên đại kỳ ngộ gì đó. Kế hoạch lúc đầu của hắn trước tiên là như ngày thường cho hắn (Mộ Ca) thử được, sau khi chèn ép một phen, lại tra hỏi sự tình kỳ ngộ. Lại không nghĩ tiểu tử này đột nhiên phản bội, hung hăng cắn hắn một cái.

Tối nay, vốn nên là việc vui của hắn. Cơ thể linh hồn kia nếu bị hắn thôn phệ, lực lượng linh hồn của hắn tất nhiên sẽ gia tăng, liền có thể luyện chế đan dược càng thêm lợi hại. Thế nhưng hết thảy mọi thứ đều bị tiểu tạp chủng này phá hoại.

Hai con người âm lãnh của Bắc Minh lão nhân trở nên đỏ bừng, hận ý khiến hắn liều lĩnh lao về phía Mộ Ca đánh tới: "Tiểu tạp chủng, ngươi cho rằng cái này có thể giết chết ta sao!"

Phút chốc, trên người hắn phát ra ánh sáng tím mãnh liệt, như một tử nhân. Một cỗ uy áp như núi đem Mộ Ca chấn nguyên tại chỗ.

"Đây là sức mạnh của tử cảnh cường giả sao?" Mộ Ca thừa nhận áp lực cực lớn, sắc mặt căng thẳng nhìn chằm chằm Bắc Minh lão nhân. Nàng rất rõ ràng một kích toàn lực của bản thân vừa rồi mạnh bao nhiêu.

Theo cảnh giới tu luyện của nàng tăng lên, nàng phát hiện dị năng tiếp theo cùng mình cũng đang khôi phục.

Một kích kia, nếu đổi thành một người khác, dù hắn là lục cảnh, lam cảnh, cũng đủ khiến họ chết ngay cả cận kề đều không thừa. Thế nhưng gặp tử cảnh, lại chỉ có thể làm cho hắn trọng thương.

Lúc này, Mộ Ca cũng không biết, Bắc Minh lão nhân tử cảnh là dựa vào được vật đi lên. Tử cảnh này chỉ có thể xưng là nguy tử cảnh, không thể so sánh với tử cảnh chân chính do tu luyện được. Khác nhau rõ ràng nhất chính là, một kích lời hệ dị năng vừa rồi của Mộ Ca, căn bản không thể phá được phòng ngự của tử cảnh cường giả chân chính, chớ nói chi là gây thương tổn.

"Chịu chết đi!" Bắc Minh lão nhân mang theo phần nộ, một kích tràn ngập lực lượng như sóng lớn phóng tới Mộ Ca, hung hăng đánh trúng nàng, đem

toàn bộ người nàng từ mặt đất văng lên, đâm vào thành động.

"Phốc!"

Nhìn không được cuộn cuộn trong lồng ngực, Mộ Ca há miệng, máu tươi từ trong miệng phun ra.

Sau khi cải tạo gien, khả năng chữa trị thân thể của nàng, thực sự bù không lại Bắc Minh lão nhân từng bước bức bách.

Sau một kích đó, Bắc Minh lão nhân lấy ra từ trên người mình vô số bình bình lọ lọ, đem chúng nó toàn bộ ném ra không trung.

Đùng đùng!

Vỏ chai vỡ vụn, các loại đan dược trong bình đều lộ ra.

Bắc Minh lão nhân mạnh mẽ hút, đan dược đều bay vào trong miệng hắn, hóa thành dòng nước ấm tu bổ thân thể bị tổn hại của mình.

Một màn này, khiến Mộ Ca âm thầm lo lắng.

Cảm nhận được lực lượng trong động đột nhiên tuôn ra. Mộ Ca cắn răng, dụng hết toàn lực từ trên mặt đất bò lên, phóng tới Bắc Minh lão nhân.

"Liều mạng!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Mộ Khinh Ca!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Áp lực như mưa rền gió dữ rơi xuống, Mộ Ca cảm thấy xương cốt toàn thân đều sắp bị nghiền nát. Cắn răng, liều mạng điều động tất cả nguyên tố lõi hệ, tụ hội vào đầu ngón tay.

Tay trái đột nhiên xuất hiện một chùm thủ ánh sáng hư ảo màu tím.

Dòng điện quán quanh nhẹ chùm thủ, như linh xà quán quanh trên tay Mộ Ca, thuận theo cổ tay lan đến cánh tay.

Dưới uy áp của tử cảnh cường giả, làn da Mộ Ca tạo thành từng tầng gợn sóng.

Nàng không chút do dự lao tới Bắc Minh lão nhân, trong tay dùng chùm thủ do lõi hệ dị năng hóa thành, đâm tới vị trí yếu hại trí mạng trên người hắn.

Phốc xuy!

Chùm thủ, đâm xuyên qua y phục của Bắc Minh lão nhân. Cái chai trong suốt chứa lực quang óng ánh từ nơi tổn hại lan xuống, rơi trên mặt đất.

Ngực Bắc Minh lão nhân bị vẽ ra miệng vết thương dữ tợn, trong không khí còn có mùi đốt cháy.

Mà Mộ Ca giống như bị cự lực va chạm, vọt về phía sau. Giữa không trung, một chuỗi máu như huyết châu bắn ra, vẽ thành một đạo vòng cung.

"A a a! Cậu tạp chủng, ta muốn giết ngươi! Lấy ngươi luyện dược!" Vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới. Bắc Minh lão nhân muốn phát cuồng.

Hắn không biết Mộ Ca sử dụng lực lượng cô quái gì. Cho dù hắn dùng được phẩm chữa thương tốt nhất, cũng chỉ có thể hơi chút giảm bớt.

Lại có tình, con kiến này thừa dịp hắn chữa thương, lần nữa đánh lên hắn.

Cái loại thủ đoạn tàn nhẫn, gọn gàng mà linh hoạt này khiến hắn kinh tâm. Phải biết rằng, người bình thường ở trước mặt tử cảnh cường giả, căn bản không dám ra tay, chỉ có thể nằm rạp xuống hèn mọn.

Mà nàng, chỉ là một con kiến hôi, không biết giẫm phải vận cứt chó gì, mới đạt được kỳ ngộ. Từ một phế vật trở thành một gia hỏa hoàng cảnh đỉnh phong, cư nhiên dám đối với hắn ra tay, hơn nữa còn làm hắn trọng thương.

Quang mang màu tím trong tay Bắc Minh lão nhân tụ lại thành một đoàn lực lượng thô bạo điên cuồng. Lực phá hoại này, khiến Mộ Ca nhớ tới kiếp trước mình mất đi tính mạng bởi quả bom.

Sợ hãi, trong nháy mắt quét tới.

Nhưng, nàng nghĩ đến không phải là lùi bước, mà là tiếp tục hướng về phía trước!

Chết, cũng muốn đem lão quái vật này kéo xuống địa ngục!

Xuyên qua con mắt rõ ràng của Mộ Ca tràn đầy quyết tuyệt, môi mím chặt tràn ra máu tươi. Chủy thủ trong tay nàng, đâm về từng chỗ yếu hại của Bắc Minh lão nhân.

Động tác nàng xảo trá, chiêu chiêu tàn nhẫn quyết đoán, công kích đều là chỗ yếu hại của con người.

Bắc Minh lão nhân tựa hồ có chút e sợ lực lượng quý dị trong tay nàng. Thời điểm né tránh, muốn đem lực lượng tích tụ trong tay chém ra.

"Ha ha ha! Kiến hôi, chịu chết đi!" Bắc Minh lão nhân rút cuộc đem một kích tụ lực đã lâu chém ra.

Quang đoàn màu tím phóng tới Mộ Ca, cả sơn động đều trở nên lung lay sắp đổ, đất rung núi chuyển.

Đáy mắt Mộ Ca bị ánh sáng tím bao trùm, tựa hồ chỉ cần nháy mắt, nàng sẽ bị ánh sáng tím thôn phệ tiêu diệt, liền cận bã cũng không còn.

Đột nhiên, một đoàn lực sắc u quang từ mặt đất dựng lên, hướng ánh sáng tím đánh tới.

Trong mơ hồ, Mộ Ca phảng phất thấy đoàn lực quang lớn cỡ bàn tay kia, huyền hóa ra một nhân hình, hồng y mê hoặc, trên khuôn mặt tuyệt sắc mà ngây ngô, mang theo nụ cười vô cùng và quả quyết.

"Đi a...!"

Bên tai, dường như vang lên giọng nói lo lắng thúc giục.

Mộ Ca chỉ thấy bóng người hư ảo kia bị ánh sáng tím cắn nuốt...

Phanh phanh phanh!

Âm thanh bạo phá nổi lên bốn phía, ánh sáng tím nổ tung cách trước mắt Mộ Ca chưa đến ba thước.

Lực lớn đánh vào làm vỡ nát sơn động, Mộ Ca cũng bị lực lượng này văng ra khỏi hang. Ngoài động, đất rung núi chuyển, phảng phất như tận thế đến. Vô số đá thú trong rừng đều phát ra tiếng gào thét sợ hãi.

Đá vụn, vô tình nện lên người Mộ Ca. "Khụ khụ..." Ho khan kịch liệt làm động đến mạch thần kinh trong cơ thể. Sau khi đại địa khôi phục lại yên tĩnh, Mộ Ca huyết nhục mơ hồ mới từ trong đồng đá vụn chậm rãi đứng lên.

Trước mắt, không còn là sơn động, mà là một hố lớn sâu hoắm.

Trong hố tràn ngập tro bụi, nhìn không rõ.

Cây cối bốn phía sớm đã bị bạo phá liên lụy, bị lực lượng cường đại xé rách thành mảnh nhỏ. Rậm rạp ban đầu, liền biến thành trụi lủi một mảnh.

Cảnh tượng này, làm trong lòng Mộ Ca trầm xuống.

Lão đảo chạy đến bên cạnh cự hổ, hướng tới đáy hố hô to: "Mộ - Khinh - Ca!"

Bốn phía chỉ có đất đá vụn bị lực lượng từ cảnh cường giả đập vỡ.

"A a! Ra ngoài!"

Tiếng hét của Mộ Ca vẫn còn quanh quẩn, không nghe được Mộ Khinh Ca đáp lại, lại nghe được thanh âm điên cuồng của Bắc Minh lão nhân.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng tím từ đáy hố lao ra, roi xuống trên mặt đất.

Mộ Ca lùi lại ra sau mấy bước, ngưng mắt nhìn. Lại thấy y phục trên người Bắc Minh lão nhân đã rách nát, cả người thống khổ ôm đầu, lăn lộn trên mặt đất.

Chuyện gì xảy ra!

Con mắt Mộ Ca hơi co lại, không có tới gần, chỉ là ở một bên chú ý.

Tay trái, điện quang quán quanh. Lại không thể lần nữa ngưng tụ thành chủy thủ, chỉ còn lại dòng nhỏ tử quang nhàn nhạt.

Vùng đất cách rừng cây mấy cây số, sự chấn động do công kích của tử cảnh cường giả bị chặn lại bởi một màn hào quang trong suốt. Không để nó lan đến Lạc Đô, làm kinh động đến cao thủ bên trong.

Bên ngoài màn hào quang, một người đang đứng trên không trung. Toàn thân trắng như tuyết, cao lớn vĩ ngạn. Tóc dài màu đen rủ xuống đầu gối, không gió mà bay. Một tay hất chắp ra sau lưng, tay áo to rộng che đầy ngón tay các khớp xương rõ ràng như ngọc bích.

Một tay khác, năm ngón căng ra khiến tay áo buông xuống, lực lượng vô hình bàng bạc, không ngừng rót vào bên trong màn hào quang.

Đột nhiên, hần nắm chặt năm ngón, không trung phát ra tiếng động thanh thúy. Màn hào quang trong suốt kia, cứ nhiên vô cớ vỡ tan. Cuốn theo lực lượng chấn động trong đó tiêu tán vô hình.

Làm xong tất cả, ngón tay hần nhẹ phẩy, tùy ý thu hồi bàn tay đẹp đến không tưởng.

Phút chốc, một đạo hắc ảnh trống rỗng xuất hiện, hạ xuống phía sau hần, quỳ một chân trên đất, ngấn gọn mở miệng: "Thánh chủ, là từ khu rừng phía nam truyền đến."

Bạch y thoát tục, thần thức vô hình hướng phía nam quét tới.

Giây tiếp theo, cặp mắt câu hồn đoạt phách rồi lại tùy ý đột nhiên ngưng lại, cả người hần liền biến mất tại chỗ.

"A a a! Lăn ra đây! Lăn ra đây, lão phu tha chết cho ngươi!" Bắc Minh lão nhân ngũ quan vốn xấu xí lại bởi vì thống khổ mà càng thêm khủng bố.

Hai con ngươi Mộ Ca híp lại, trong đầu nhanh chóng tính toán.

Đây là thời cơ tốt, mặc kệ chuyện gì xảy ra với Bắc Minh lão nhân, đều là cơ hội để nàng xuất thủ.

Trong lòng quyết định, Mộ Ca lần nữa vận khởi toàn bộ lôi nguyên tố, như báo săn lao ra, đánh về phía Bắc Minh lão nhân. Năm ngón tay nàng khép lại, nắm đấm mang theo điện mang hung hăng đánh xuống đỉnh đầu hần.

Phanh!

Lực phản chấn làm Mộ Ca bay ngược lại, nặng nề rơi xuống đất, lại một ngụm máu tươi phun ra.

Mà toàn thân Bắc Minh lão nhân lại giống như cứng nhắc. Con mắt oán độc gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng. Nếu ánh mắt này có thể giết người, chỉ sợ không biết Mộ Ca đã bị lăng trì bao nhiêu lần.

Đồng!

Bắc Minh lão nhân im lặng rơi xuống đất, không còn giấy giụa.

Một màn này, rơi vào trong mắt Mộ Ca, khiến cho nàng rút cuộc nhẹ nhàng thở ra. Các cơ toàn thân vừa mới buông lỏng, đau đớn do thương tích lần nữa quét tới, khiến cho nàng nhịn không được hít ngụm khí lạnh.

Đột nhiên, một đoàn lực quang từ trong đầu Bắc Minh lão nhân bay ra, tiến về phía Mộ Ca. Đồng thời, hóa thành một bóng người.

"Mộ Khinh Ca." Ngực khí Mộ Ca một hơi, cặp mắt lạnh thấu triệt rồi lại nhìn xem bóng dáng trong suốt, nháy cũng không nháy mắt một cái. Nàng, tựa hồ càng thêm trong suốt, càng thêm suy yếu.

"Mới vừa rồi là ngươi?" Mộ Ca hỏi.

Mộ Khinh Ca cười nhạt một tiếng, không quan tâm lắng trả lời: "Nếu không phải ngươi khiến hần trọng thương, ta cũng không thể thừa dịp mà vào. Như lời ngươi nói, phiền toái là do ta gây ra, nhất định phải để ta giải quyết." Ánh mắt Mộ Khinh Ca rơi vào thân thể vô cùng thâm trầm của Mộ Ca, không khỏi có chút âm trầm: "Nhưng đúng là vẫn liên lụy tới ngươi."

"Ngươi không sao chứ." Không biết tại sao, Mộ Ca cảm giác Mộ Khinh Ca lúc này có chút quái dị.

Mộ Khinh Ca chậm rãi lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi. Ngươi nghỉ ngơi một chút, rồi nghĩ biện pháp rời khỏi đi." Dứt lời, nàng liền biến mất trước mặt Mộ Ca.

Mộ Ca nhũn mảy, nàng bị thương rất nặng, nhưng điều khiến nàng cảm thấy an tâm chính là nàng cảm giác được thân thể đang dần được chữa trị.

Loại năng lực tự lành nghịch thiên, hiển nhiên là sau khi đã phục dụng qua thuốc cải tạo gen mới có.

Nghĩ đến nguyên nhân này, trong lòng Mộ Ca mơ hồ kích động. Thuốc cải tạo gen càng ngày càng mang đến cho nàng nhiều kinh hi.

Vì vậy, nàng quan tâm đến sự khác thường của Mộ Khinh Ca hơn là tình huống của mình. Nàng (Mộ Khinh Ca) rời đi quá mức vội vàng, sau khi Bắc

Mình lão nhân chết, cũng biểu hiện quá mức bình tĩnh.

Đột nhiên, một cỗ khí tức cường đại đột ngột xuất hiện, làm cho thần kinh Mộ Ca căng thẳng, thầm nghĩ trong lòng: "Không xong!" Hiện giờ thân thể nàng đang hồng bét, làm sao có thể chiến tiếp nữa?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tiểu Ca nhi không ngoan

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Khí tức cường đại, nghiền áp hết thảy mọi thứ trong rừng.

Trong lòng Mộ Ca mắng một tiếng: "Xúi quẩy!" Lại nghe được một thanh âm làm cho người ta khó quên.

"Tiểu Ca nhi lại không ngoan."

Ngữ khí rõ ràng cao ngạo, tôn quý lạnh lùng, lại có tình lộ ra sùng nịch ngọt chết người.

Mộ Ca sùng sốt, giây tiếp theo, liền cảm thấy chính mình rơi vào một cái ôm ấm áp mà cường đại. Mặc dù chỉ cách lớp y phục, nhưng nàng đều có thể cảm nhận được cơ bắp rắn chắc.

Mùi thơm lạ lùng quen thuộc bay tới, chui vào chóp mũi nàng.

Tiếp theo, một khuôn mặt tuấn tú khuynh thế vô song ánh vào đôi mắt nàng. Giống như một vị thần, tuấn mỹ vô đạo, ngũ quan tìm không ra một tia khuyết điểm nhỏ nhất, tựa hồ phiếm một tầng ánh quang nhân nhạ.

"Cuồng rình lên!" Mộ Ca nghiêng răng xuất ra ba chữ.

Người đến sùng sốt, ba chữ "cuồng rình lên" giống như con kiến thuận theo lỗ tai hắn, chui vào đáy lòng. Ba chữ nghiêng răng nghiêng lợi này, làm hắn nhớ tới bọn họ lúc mới gặp.

Dưới ánh trăng, đom đóm làm bạn, thiếu nữ lạnh nhạ một mình dưới dòng suối tẩy trừ một thân dơ bẩn.

Nàng là người đầu tiên có gan đối mặt với hắn, dám chất vấn hắn.

Mà cố tình, một người như vậy, thậm chí ngay cả xích cánh cũng không phải.

Khi hắn ở trước mặt nàng bày ra thực lực kinh người, hắn nhìn đến lại không phải sợ hãi hèn mọn, mà là một loại ý chí hiếu thắng mãnh liệt.

Hơn nữa, nàng nhìn thấy dung mạo kinh thế của hắn, cũng không giống như những nữ tử khác lộ ra thần tình háo sắc. Trừ bỏ ánh mắt lộ ra kinh diễm chói lạt lúc đầu, hắn không thể nhìn thấy bất luận một tia cảm xúc nào khác.

Cặp mắt kia bình tĩnh không gợn sóng, khiến tâm hắn yên lặng bao năm đột nhiên nhảy lên. Tựa hồ, hắn muốn đem bộ dáng chính mình thật sâu rót vào trong con mắt kia, rất muốn nhìn đến đôi mắt kia phá vỡ bình tĩnh.

Nàng, thật đặc biệt.

Dung nhan khuynh thế, ngũ quan góc cạnh tuấn mỹ chậm rãi trở nên nhu hòa, khóe miệng quyền rũ ra một tia tiểu ý. Hắn nhìn hồng y xinh đẹp bị thương không nhẹ trong ngực mình. Máu đỏ tặc khí, vốn là màu sắc hắn chán ghét nhất. Cố tình, mặc trên người nàng khiến hắn chán ghét không nổi, ngược lại cảm thấy vô cùng đẹp mắt.

Phảng phất, trên thế giới này, chỉ có màu đỏ mãnh liệt, mới có thể họa ra sự khác biệt của nàng.

Hồng y bị rách hư, lây dính không ít máu và bùn. Rõ ràng mình đầy thương tích, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc kia lại tràn đầy kiết ngạo và bất khuất.

"Buông ta ra, lão yêu quái!" Bị bạch y nam tử khuynh thế ôm vào trong ngực, Mộ Ca lại không có chút nào xấu hổ. Biết rõ đánh không lại người trước mắt, nàng chỉ có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt bất mãn của mình.

Lão yêu quái?

Tư Mạch khẽ nhướn mày kiểm, bản thân lúc nào biến thành lão yêu quái?

"Người bị thương." Trong lòng tuy rằng nghi hoặc, Tư Mạch vẫn đè lại khó hiểu trong lòng, nhắc nhở Mộ Ca.

Mộ Ca trong lòng liếc trắng mắt một cái. Không cần hấn nhắc nhở, nàng cũng biết chính mình bị thương.

"Vô nghĩa." Ánh mắt Mộ Ca bỏ qua một bên, hừ lạnh một tiếng.

Thái độ lạnh nhạt, không có chọc Tư Mạch tức giận, ngược lại khiến hấn hứng thú càng sâu.

"Là hấn đã thương người?" Ánh mắt Tư Mạch một khi rời khỏi Mộ Ca, liền biến trở về như bình thường cô lãnh mà cao quý. Khi nhìn thấy thi thể Bắc Minh lão nhân, sâu trong con người hỏ phách mê hoặc hiện lên một cổ sát ý.

Người hấn đề ý, cư nhiên có người dám thương tổn?

"Uh, hấn đã thương ta, ta giết hấn. Cũng coi như là thanh toán xong." Mộ Ca bình tĩnh trả lời. Nàng cũng không biết, mình tại sao lại ma xui quỷ khiến đi giải thích một câu.

Tư Mạch sùng sốt, trong lòng buồn cười.

Còn tính toán như vậy? Người khác tổn hại nàng, nàng giết người khác, xem như thanh toán xong? Mặc dù có cái gì đó không đúng, nhưng Tư Mạch không thể phủ nhận, hấn thực thích loại phương thức tính toán này.

Đặc biệt là, loại phương thức tính toán này dùng trên người Mộ Ca. Hấn thậm chí cảm thấy rằng đây là chuyện đương nhiên.

Dĩ nhiên, nếu là nàng đã thương người khác?

Ân, đã thương liền đã thương. Tiểu Ca nhi không giết người, người nợ hấn là nên mang ơn đội nghĩa, đa tạ Tiểu Ca nhi nhân từ không phải sao?

Nếu lúc này, suy nghĩ trong lòng Tư Mạch, bị hai người Cô Nhài và Cô Dạ âm thầm đi theo biết được. Chỉ sợ bọn họ sẽ ôm đầu khóc rống, thương tiếc tam quan chủ tử của bọn họ đã dần bị vận vẹo.

"Ngoan, ăn dược này vào." Trong lúc nói chuyện, bàn tay dài rộng của Tư Mạch nhiều thêm một hạt đan dược phẩm thanh quang, mùi hương nồng đậm.

Mộ Ca liếc nhìn đan dược kia, chớp mắt cự tuyệt: "Không cần."

Mộ Ca cự tuyệt, trong mắt Tư Mạch giống hệt tiểu hài tử giận dỗi. Hấn nhú nhú mày, nhẹ giọng dỗ dành: "Ăn dược, liền sẽ tốt."

"Không cần, không dùng, không ăn."

"Tiểu Ca nhi nghe lời, ăn một cái."

"Không ăn! Ta cảnh cáo ngươi không được dùng từ xưng hô buồn nôn như vậy với ta."

"Ngươi ngoan ngoãn uống thuốc, ta liền cân nhắc lời đề nghị của ngươi."

"Ngươi dứt xéo."

Cuộc đối thoại ngây thơ, theo gió càng truyền càng xa, chui vào trong tai hai người hộ pháp đang âm thầm đi theo kia.

Hai người cũng nhin không được run lên, dùng ánh mắt trao đổi.

"Chủ tử thật sự bị bệnh."

"Hơn nữa bệnh cũng không nhẹ."

"Làm sao bây giờ?"

"Khó giải..."

Hai người bi ai rơi lệ đầy mặt quay đầu đi. Vì sao bọn họ lại có cảm giác hình tượng vị chủ tử anh minh thần võ, người lạ chó gần trong tâm trí bọn họ đang càng ngày càng đi xa?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nam nhân đáng sợ!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Khốn kiếp! Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Mộ Ca thật sự nhẫn không được nam nhân này cứ niệm bên cạnh nàng, rốt cuộc dưới trảm mặc bạo phát.

"Ăn được." Tư Mạch vẫn như cũ treo lên nụ cười sùng nịch nhìn nàng. Trong tay còn cầm viên được hoàn phẩm thanh quang kia.

"..." Mộ Ca tuyệt vọng.

Nàng thật sự không hiểu được, nàng cùng người nam nhân này có một xu quan hệ sao? Vì sao phải quần quít ép nàng ăn được. Coi như là nàng không ăn được, chết ở chỗ này, cũng là chuyện của nàng đi.

"Nếu tâm đồng tình ngươi lan tràn, có thể đi tìm người khác, ta không cần." Mộ Ca nghiêng răng, hung dữ đối với Tư Mạch.

Nhưng, Tư Mạch lại nói một câu, khiến cho thân thể mềm mại của nàng chấn động.

"Ta chỉ nguyện tốt với ngươi."

Cả người sồn tóc gáy thoát khỏi cái ôm ấp của nam nhân, con mắt lạnh của Mộ Ca tràn ngập vẻ đề phòng.

"Ngươi từ biến thái, lão yêu quái nghìn năm không chết, cút xa gia một chút."

Mình là ôn dịch sao?

Tư Mạch có chút cười khổ nhìn Mộ Ca tránh hấn như rắn rết. Hấn bắt quá là cảm thấy nàng thú vị, mới nguyện ý thân cận nàng. Đã bao nhiêu năm, người có thể làm hấn sinh ra hứng thú ít càng thêm ít. Khó được gặp phải một người, hấn tự nhiên không muốn buông tha.

Từ biến thái... Lão yêu quái... Ân, chưa từng có người nào nói hấn như vậy.

Con ngươi Tư Mạch như hồ phách, lại tựa như lưu ly. Ánh mắt chớp động, làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ thực sự của hấn giờ phút này.

"Nếu nàng không chịu tự mình ăn, ta chỉ có thể tự mình uy nàng." Tư Mạch lại cười nói, nhưng trên nét mặt lại nồng đậm cảnh cáo, làm cho Mộ Ca trong lòng nháy dưng.

Lão tử đánh không lại hấn!

Bị Tư Mạch nói kích thích đến cả kinh, Mộ Ca bị ai ở trong lòng thừa nhận sự thật này, vội vàng vén lên tay áo của mình, lộ ra cánh tay bóng loáng như ngọc, đối với hấn nói: "Ngươi xem, ta không có việc gì. Không cần uống thuốc, thật sự."

Tư Mạch hơi hơi nhú mày.

Đích xác, từ mức độ tổn hại của áo ngoài mà nói, cánh tay của nàng tất nhiên bị thương, đặc biệt là tay phải càng thêm nghiêm trọng. Nhưng hiện giờ hai tay của nàng, tính cả cánh tay bên trong, nơi nào hiện lên bộ dạng nửa điểm bị thương?

Đề xuống nghi hoặc dưới đáy lòng, bàn tay to lớn của Tư Mạch đưa tới, trong ánh mắt mờ mịt của Mộ Ca, kéo xuống ống tay áo của nàng, che đi da thịt nõn nà, trầm giọng trách cứ: "Ngoan, cẩn thận lạnh."

Nói xong, ánh mắt cảnh cáo hàm chứa sát ý, không dấu vết quét tới hai con người đang ẩn nấp trong bóng tối.

Hai người đang âm thầm ẩn nấp, tức khắc cảm thấy sát ý băng hàn đến thấu xương thổi qua da mình. Trái tim nhỏ không khỏi run lên, nội tâm ủy khuất khó có thể vụng dấy.

"Chủ tử, không phải là thuộc hạ khiến cho vị tiểu thư kia kéo lên tay áo à!"

"Chủ tử, hết thấy tới quá đột nhiên, bọn thuộc hạ không kịp nhắm mắt à!"

"Chủ tử, chúng ta cái gì cũng chưa thấy!"

Hai người kiên định mà bị trắng dưng sức gắt đầu. Đồng thời, trong lòng ôm đầu khóc rống, Thánh chủ cao lãnh không gần nữ sắc của bọn họ không còn nữa, hơn nữa lại còn có dục vọng chiếm hữu đáng sợ.

Cách xa như vậy, trời lại chập tối, bọn họ thật sự cái gì cũng không thấy rõ ràng, được chứ? Hơn nữa, không phải chỉ là hờ hai cánh tay thôi sao? Đến mức phải khăn trương như vậy?

Dùng sức kéo ra ngón tay khớp xương rõ ràng khỏi tay áo của mình, Mộ Ca lui về sau hai bước, cảnh giác hỏi: "Người cũng thấy ta không sao rồi, có thể đi được chưa?"

Tuy gia gia đã từng nói qua, cùng nam nhân này có quan hệ tốt, đối với tương lai an toàn của nàng có bảo đảm. Nhưng mà đáy lòng Mộ Ca bài xích loại tư tưởng dựa vào cường quyền.

Cho nên, khi lần nữa gặp lại nam nhân này, nàng căn bản một chút kích động cũng không có. Thậm chí ước gì hắn nhanh lên biến mất trước mắt mình.

Tư Mạch đánh giá liếc nhìn nàng một cái, trong mắt đột nhiên sáng ngời, nheo lại hai mắt, thanh âm trì hoãn nói: "Đột nhiên có được năng lực hồi phục mạnh như vậy, thậm chí, còn có thể tu luyện."

Lời nói không chút để ý, làm trong lòng Mộ Ca rung mình, đáy mắt thanh thấu tức khắc nổi lên nồng đậm sát ý.

Nam nhân này... Thật sự quá đáng sợ...

Dường như ở trước mặt hắn, nàng không có bất luận bí mật gì đáng nói. Mọi thứ của nàng, hắn đều có thể dễ dàng nhìn trộm, xem đến rõ ràng.

Sát ý này, Tư Mạch tựa hồ không để ý.

Hắn tự mình nói: "Xem ra, ta không ở đây mấy ngày, người gặp phải kỳ ngộ gì cải biến thể chất. Đây là một chuyện vui, nhưng..."

Nhưng? Nhưng cái gì?

Trong lòng Mộ Ca lại nhảy dựng, gắt gao nhìn chăm chăm vào dung nhan khuynh thế vô song trước mắt.

Tư Mạch đột nhiên cười cười, bàn tay to lớn bỗng nheo nheo chớp mũi Mộ Ca. Trước khi người sau kịp có phản ứng, lại điềm nhiên không việc gì thu hồi: "Người không nghe lời, lại dùng Lời Linh Căn của người rồi."

"..." Trong đầu Mộ Ca chỉ còn lại có khiếp sợ.

Cái đồ biến thái này, là sau khi nàng kết thúc chiến đấu mới xuất hiện đấy. Mà nơi này bị phá hủy thành cái dạng này, tuyệt đại bộ phận là do một kích khủng bố của Bắc Minh lão nhân.

Mà hắn, cư nhiên có thể phát giác được bản thân sử dụng dị năng?

Hắn thật đáng sợ! Cặp mắt kia, có phải hay không có thể nhìn thấu hết thấy mọi thứ trên thế gian? Còn có cái gì hắn không thể nhìn thấu?

Mộ Ca cảm thấy sống lưng mình, bị mồ hôi lạnh bao trùm. Gió thổi qua, lạnh lẽo.

Tư Mạch không nhận thấy được, lời nói của mình, đối với Mộ Ca mang đến bao nhiêu rung động. Chỉ là lần nữa dặn dò: "Về sau nghe lời, tận lực hạn chế sử dụng Lời Linh Căn, cũng đừng nên quá mức ý lại. Đạo lý thất phu vô tội hoài璧其罪, người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.

(*) Thất phu vô tội hoài璧其罪: người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.

Có ý tứ gì?

Trong lòng Mộ Ca cân nhắc lặp lại lời Tư Mạch.

Chẳng lẽ, dị năng của nàng sẽ khiến kẻ khác gấp nghe? Nhưng mà, vậy thì như thế nào? Chẳng lẽ còn có thể cướp đi dị năng của nàng hay sao?

"Có một số việc, người hiện tại không cần biết rõ. Người chỉ cần nhớ kỹ lời ta nói, nhớ kỹ ta sẽ không hại người là được." Tư Mạch lại nói.

Trong đôi mắt thanh triệt của Mộ Ca phản chiếu lấy bộ dạng Tư Mạch. Nàng chăm chú nhìn hắn, tựa hồ muốn phân biệt lời hắn nói thiệt hay giả. Một lát sau, nàng mới rũ xuống đôi mắt, khiến lông mi cong dài che giấu cảm xúc, cực không tình nguyện "Àn" một tiếng.

Không gian, tựa như đột nhiên im lặng xuống.

Yên tĩnh, thời gian dần trôi qua khiến giữa hai người nhiều thêm vài phần xấu hổ, còn có ái muội không rõ.

Gần nửa canh giờ sau, Mộ Ca mới nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn về phía nam nhân đang trầm mặc. Vừa liếc liền đụng phải ý cười thâm sâu trong đôi mắt nam nhân, phảng phất đặt bản thân mình vào trong bầu trời đêm.

"Khụ khụ." Thoáng lúng túng nhìn qua một bên, Mộ Ca chống đỡ dậy.

Ngay tại vừa rồi, sau khi nàng cảm thấy toàn thân không còn cảm thấy khó chịu, nàng mới xác định thuốc cải tạo gien trừ bỏ bài xuất ra chất độc còn có trứng màu thứ hai, chính là năng lực phục hồi siêu cường.

Điểm này, cơ hồ khiến nàng ở thế bất bại. Trừ phi, có thể trực tiếp đem nàng đánh chết, đoạn tuyệt sinh cơ.

Mộ Ca đứng lên, tay áo vỗ vỗ xuống bùn đất trên người.

Trong lòng có chút ghen khuất, vì sao ba lần gặp mặt gia hỏa này đều là thời điểm mình chật vật không chịu nổi? Thật là làm cho người chê cười.

Tầm mắt Tư Mạch theo Mộ Ca mà động, thấy bộ dáng nàng không được tự nhiên, đột nhiên cảm thấy vô cùng đáng yêu. Hồng y kia, mặc trên người nàng, mặc dù vừa dơ vừa rách, cũng không làm tổn hại nàng nửa phần tao nhã.

Cảm giác có một đôi mắt dừng trên người mình, trong lòng Mộ Ca nghiêng rằng, làm như không thấy hướng thi thể Bắc Minh lão nhân đi tới...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tu Di giới, vô tự lệnh bài

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trời, đã dần dần sáng.

Nghĩ đến Âu Hà và Hoa Nguyệt không sai biệt lắm sẽ tới hầu hạ mình rời giường, Mộ Ca biết mình không có quá nhiều thời gian tiêu hao ở bên ngoài.

Son động đã bị phá hủy hoàn toàn.

Mộ Ca đi tới thi thể của Bắc Minh lão nhân, ngồi xổm xuống, hai tay cẩn thận lục lọi trong người hắn.

Nói chung, đồ vật đáng giá nhất, thường đều luôn ở bên người.

Tuy rằng, Tiểu tước gia Mộ phủ là nàng không thiếu tiền, nhưng mà lão hỗn đản này tra tấn mình cả một đêm, còn xem chút nữa lấy mạng của nàng, thế nào cũng phải chiếm được chút chiến lợi phẩm đền bù tổn thất cho trái tim nhỏ bị thương của mình đi.

Thế nhưng, Mộ Ca đem cả người Bắc Minh lão nhân lật trong lật ngoài, lại bị ai phát hiện, trên người lão hỗn đản này chẳng có thứ gì.

Tư Mạch nhìn xem động tác của Mộ Ca, tự nhiên đoán được nàng muốn làm cái gì.

Khóe miệng hắn chứa ý cười, trong mắt tràn đầy sùng nịch, không hề có ý tứ ngăn cản. Chẳng qua, khi hắn nhìn đến đôi tay nhỏ mềm mại tinh tế kia ở trên thi thể vuốt vuốt một hồi. Ý cười trong mắt hắn chậm rãi thu lại, thay vào đó là sát ý, gắt gao nhìn chằm chằm vào thi thể Bắc Minh lão nhân, tựa hồ chỉ muốn quất xác xả hận.

Đang khi Mộ Ca vẫn chưa từ bỏ ý định, tính toán lại kiểm tra thêm lần nữa...Bỗng, sau lưng một trận gió thổi qua, tay bị một bàn tay to lớn ầm ập bao phủ, bên tai vang lên thanh âm như hương rượu say lòng người: "Tiểu Ca nhi, người hắn quá bẩn, đừng để dơ tay ngươi."

Xung hô buồn nôn làm cho huyết thái dương của Mộ Ca nhảy lên, nghiêng rằng kháng nghị: "Cấm gọi ta cái gì Tiểu Ca nhi."

"Được. Ta đáp ứng ngươi, trên đời này chỉ có ta được gọi như vậy. Người nào dám gọi, ta liền giết hắn." Tư Mạch nghiêm trang trả lời.

Quá, vô, sỉ!

Mộ Ca đột nhiên có một loại xúc động nghiêng nát răng, dùng sức rút tay ra, hung tợn trừng mắt nhìn người nào đó: "Vậy ngươi trước hết giết chính ngươi đi."

Đáng tiếc, Tư Mạch đối với những lời này làm như không thấy. Đôi mắt đã xua đi sát ý dừng trên người Bắc Minh lão nhân, cười dịu dàng đối với Mộ Ca nói: "Tiểu Ca nhi không thu hoạch được gì?"

"Nói nhảm." Mộ Ca trừng mắt nhìn một cái.

Vô lý chống đối này, Tư Mạch không chút nào để vào mắt. Nhếch miệng mỉm cười, đầu ngón tay hướng lên chỉ vào bàn tay khô gầy của Bắc Minh lão

nhân.

Lập tức, kỳ tích phát sinh!

Trong mắt Mộ Ca, trên ngón tay nguyên bản không có vật gì, đột nhiên nhiều hơn một chiếc nhẫn đen tuyền, tạo hình cổ xưa.

Không chút do dự, Mộ Ca tháo xuống chiếc nhẫn kia từ trên tay Bắc Minh lão nhân, ánh mắt mang theo khiếp sợ nhìn về phía người nam nhân cao lớn tuần mỷ.

"Chỉ là Chương Nhãn pháp mà thôi." Tư Mạch thần nhiên nói.

Thế nhưng, trong lòng Mộ Ca rõ ràng, hắn nói "chỉ là" nhẹ nhàng bằng giọng này, sợ là không phải tất cả cao thủ nào đều có thể nhìn thấu.

Mộ Ca lần nữa cảm thấy Tư Mạch cường đại, trong nội tâm xuất hiện áp lực vô cùng, lại cũng là động lực.

"Ta muốn trở nên cường đại! Cuối cùng sẽ có một ngày đứng ở trên đỉnh thế giới này!"

Không nhận thấy tâm tư của Mộ Ca giờ phút này, tầm mắt Tư Mạch dừng trên chiếc nhẫn kia, khẽ cười nói: "Ồ Lâm Xuyên, có thể có được một Tu Di giới, xem ra cũng là một kẻ có đại cơ duyên."

Mộ Ca không cho là đúng bữu môi. Có đại cơ duyên thì thế nào? Còn không phải bị nàng và Mộ Khinh Ca cùng liên hợp giết chết?

Bất quá... Một chiếc nhẫn mà thôi, có cái gì kỳ lạ?

Mộ Ca tò mò đánh giá chiếc nhẫn đen tuyền trong tay.

Thấy nàng như thế, Tư Mạch liền giải thích nói: "Cái gọi là Tu Di giới, trên thực tế là một tài liệu đặc thù, lợi dụng không gian linh khí đánh tạo nên, có thể dùng để trữ vật."

Kia chẳng phải là không gian giới chỉ!

Mộ Ca hiểu được. Bản thân nàng trừ bỏ lõi hệ dị năng ở ngoài, còn có được không gian dị năng. Đối với khái niệm không gian tồn trữ nàng hiểu. Chỉ là nàng không nghĩ tới xuyên qua đến dị giới này, thế mà lại có thể có loại thông qua vật chất đặc thù đánh tạo nên không gian.

Cẩn thận ghi nhớ lời nói trong miệng Tư Mạch, nàng đột nhiên cảm giác được, Tu Di giới trong tay này, chỉ sợ giống với bông tai màu tím trên tai trái mình, ở Lâm Xuyên đại lục đều là cực kỳ thừa thớt.

Tu Di giới, nàng không cần. Bản thân nàng đã có không gian của mình, cái kia an toàn hơn. Nàng lúc này tò mò là, thứ được Bắc Minh lão nhân cẩn thận cất giấu trong Tu Di giới, đến cùng là bảo bối gì.

"Làm sao có thể mở ra?" Mộ Ca cầm lấy giới chỉ, trực tiếp hướng Tư Mạch hỏi.

Nàng phát hiện, tựa hồ trên thế giới này không có chuyện gì là nam nhân này không biết. Đã như vậy, nàng vì cái gì không hảo hảo dùng bản bách khoa toàn thư dị giới di động này một chút?

Mộ Ca chủ động mở miệng, làm tâm tình Tư Mạch rất tốt. Hắn trả lời nói: "Nói như vậy, Tu Di giới sẽ lưu giữ khí tức của chủ nhân, trừ bỏ chủ nhân bên ngoài, bất luận kẻ nào đều không thể mở được. Bất quá chủ nhân của nó hôm nay đã chết, Tu Di giới này cũng đã thành vật vô chủ. Chỉ cần ngươi đem tinh thần lực phóng xuất ra, là có thể mở ra giới chỉ, lấy được đồ vật bên trong."

Tinh Thần lực, đối với Mộ Ca mà nói rất quen thuộc.

Đừng quên, kiếp trước nàng muốn đề cao cấp bậc dị năng, chính là dựa vào tu luyện tinh thần lực. Thậm chí nàng hoài nghi, sở dĩ nàng xuyên đến trùng sinh tại dị giới, chính là nguyên nhân bởi vì tinh thần lực của nàng so với người bình thường mà nói, càng cường đại.

Được Tư Mạch đề điểm, Mộ Ca thu liễm tâm thần, chậm rãi phóng xuất ra tinh thần lực của mình.

Tinh thần lực vô hình vô sắc, từ mi tâm Mộ Ca chui ra. Giống như sợi mỏng, hướng về Tu Di giới trong tay nàng mà đi.

Lúc tinh thần lực đi tới bên ngoài Tu Di giới, Mộ Ca không có xông vào, mà là cẩn thận thăm dò một chút. Xác định không có lực cản, nàng mới yên tâm tiến vào thế giới bên trong Tu Di giới.

Thông qua tinh thần lực, Mộ Ca phát hiện chính mình thấy được một không gian ước chừng hơn mười mét vuông. Không gian này, cùng không gian dị năng của nàng có chút tương tự, đồng dạng không có cửa và cửa sổ.

Nhưng bất đồng chính là, không gian của nàng có ánh sáng long lanh như thủy tinh, mà không gian bên trong Tu Di giới này, lại có chút tối tăm.

Kết thúc so sánh trong lòng, Mộ Ca bắt đầu tìm kiếm bảo bối của Bắc Minh lão nhân.

Bắc Minh lão nhân cất chứa đồ vật, đại bộ phận đều là thảo dược trân quý. Nhưng là, đối với Mộ Ca mà nói, những thứ thảo dược này so với cỏ dại không khác gì.

Trừ cái đó ra, chính là một ít vàng bạc.

Mộ Ca có chút thất vọng, rất không cam lòng. Chẳng lẽ, vất vả sống qua một đêm, lấy được chính là những thứ ngổn ngang này?

Nàng chưa từ bỏ ý định, lại lần nữa đứng lên tìm kiếm.

Đột nhiên, nàng phát hiện trong góc của không gian, một hộp gỗ lớn cỡ bàn tay yên tĩnh nằm ở đó.

"Đó là cái gì?" Lòng hiếu kỳ khiến cho Mộ Ca cầm lên hộp gỗ nhìn như bình thường kia. Thế nhưng, ngay khi nàng muốn mở nó ra, mò mẫm đủ kiểu, cuối cùng phát hiện, vô luận nàng làm thế nào cũng không thể mở ra hộp gỗ.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Mộ Ca nhíu mày. Trầm mặc một hồi, mang theo hộp gỗ thối lui ra khỏi không gian Tu Di giới.

Lúc Mộ Ca mở mắt ra, trong tay liền nhiều hơn một hộp gỗ bị nàng mang ra ngoài.

Không có chút cảm giác xấu hổ, Mộ Ca trực tiếp đem hộp gỗ đưa cho Tư Mạch: "Mở không ra."

Tư Mạch mỉm cười tiếp nhận, không có chút cảm giác bị người sai khiến mà không vui. Đánh giá nhìn hộp gỗ, hần liền trả lời nghi hoặc của Mộ Ca: "Hộp này bị người hạ xuống cấm chế, phải cởi bỏ cấm chế mới có thể mở ra."

"Cấm chế?" Mộ Ca không biết rõ cấm chế là cái gì, lại biết rõ chuyện trọng yếu nhất là cái gì: "Người có thể cởi bỏ?" Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu của nàng lại cực kỳ khẳng định.

Tư Mạch hơi hơi mở miệng, xác định lời nói của Mộ Ca.

Mộ Ca nhướn mày, nhẹ nhàng cầm, tựa hồ đối với Tư Mạch nói: "Làm phiền."

Tư Mạch nắm lấy hộp gỗ, đôi mắt hồ phách như lưu ly xuất hiện các loại pháp tắc tính toán. Trong chớp mắt, khôi phục lại bình tĩnh.

"Được rồi." Tư Mạch đem hộp gỗ đưa cho Mộ Ca.

Thế là xong rồi?

Mộ Ca có chút kinh ngạc. Nàng còn tưởng rằng sẽ chứng kiến một màn kinh tâm động phách. Lại không nghĩ, chỉ bắt quá một cái nháy mắt, là được rồi?

Ôm thái độ hoài nghi, Mộ Ca tiếp nhận hộp gỗ.

Đầu ngón tay chạm đến nắp hộp gỗ, "Két" một tiếng, thanh âm rất nhỏ vang lên.

Thật sự mở!

Con mắt Mộ Ca co rút lại, tràn đầy kinh hỉ.

Hộp gỗ được mở ra, bên trong nằm lẳng lẳng một khối vô tự lệnh bài, còn có một hạt đan dược hiện ra ánh quang. Đan dược kia, giống như mắt rồng, toàn thân tản ra ánh sáng chói mắt, mơ hồ có thể thấy được phù văn màu vàng.

Ngược lại, vô tự lệnh bài lại có chút giản dị. Nhưng có thể bị cấm chế hộp gỗ bảo hộ, lệnh bài kia có thể nào là bình thường?

Những thứ trong hộp gỗ, Tư Mạch cũng thấy.

Trong mắt hần hiện lên một tia kinh ngạc, có chút cảm khái đối với Mộ Ca nói: "Tiểu Ca nhi, ta không thể không nói, vận khí của ngươi thực sự là nghịch thiên."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đan Thần truyền thừa

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Vận khí của ta luôn luôn không tệ." Hai mắt Mộ Ca híp lại, trong khóe mắt lộ ra thần thái động lòng người.

Mặc dù không biết giá trị của vật trong hộp gỗ đó, nhưng, có thể làm cho nam nhân cường đại nhất trên Lâm Xuyên đại lục này nói ra như vậy, Mộ Ca không cần nghĩ cũng biết mình nhất định được tiện nghi lớn rồi.

Khóe môi quyền rũ ra một vòng cung nhàn nhạt, nhìn qua lệnh bài và đan dược trong hộp gỗ, Mộ Ca lúc này đã quên mất phần nợ đối với nam nhân dạy mãi không sửa kia.

Đầu ngón tay đem đan dược gẩy sang một bên, Mộ Ca đầu tiên cầm lệnh bài không có lấy một chữ lên.

"Thật nặng."

Đem lệnh bài nắm trong tay, Mộ Ca liền cảm thấy trong tay mình giống như đang cầm một vật không dưới trăm cân.

Nếu không phải tu vi nàng hiện giờ là hoàng cảnh đỉnh phong, chỉ sợ khối lệnh bài này có thể khiến cho nàng triệt để làm trò cười cho thiên hạ, lần nữa lại mất mặt trước mặt nam nhân này.

Nhiều mảy, trong lòng Mộ Ca nghi hoặc sức nặng của lệnh bài. Đồng thời, cũng dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt ngoài của lệnh bài. Phán đoán lệnh bài là từ chất liệu gì đúc thành.

Thế nhưng, sờ soạng cả buổi, Mộ Ca vẫn không thể khẳng định chất liệu của lệnh bài.

Khối lệnh bài này bóng loáng vô cùng, rồi lại mang sắc thái đục ngầu, ám trầm. Cảm giác, có một loại nhàn nhạt lạnh lẽo, nhưng lại không giống ngọc thạch tinh tế thông thấu như vậy.

Kim loại? Trong lòng Mộ Ca phủ nhận.

Nàng không biết thế giới này xử lý kim loại như thế nào, nhưng kinh nghiệm kiếp trước của nàng nói cho nàng biết, lệnh bài trong tay cũng không hề giống kim loại.

Thạch tài? Nhưng độ sáng bóng tựa hồ lại vượt qua thạch tài.

Quan trọng nhất là, loại chất lượng vượt qua thể tích này, không cách nào phù hợp với các vật chất khác đã biết trong đầu Mộ Ca.

"Khối lệnh bài này rốt cuộc có ích lợi gì?" So với chất liệu của lệnh bài, Mộ Ca càng để ý hơn chính là công dụng của nó.

Đột nhiên, trong tay nàng buông lỏng, vô tự lệnh bài nặng tựa trăm cân đã rơi trong tay Tư Mạch. Ngón tay đẹp mắt nắm lệnh bài, vậy mà lại phá lệ phù hợp.

Mộ Ca sững sờ, lập tức kịp phản ứng, quát: "Uy! Sao ngươi đoạt đồ vật của ta."

Tư Mạch buồn cười nhìn bộ dáng Mộ Ca như tiểu thú bị xâm phạm, hỏi lại: "Ngươi có biết đây là cái gì?"

"Nói nhảm, ta làm sao biết được." Mộ Ca tức giận.

"Nếu ngươi không biết, ta liền nói cho ngươi được không?" Tư Mạch không chút nào để ý giọng điệu Mộ Ca.

"Ngươi biết?" Đôi mắt Mộ Ca sáng ngời. Đúng rồi, nàng thế nào đã quên đứng trước mặt mình là lão yêu quái đã sống hơn nghìn năm, còn có cái gì không biết? Quả thực chính là một quyền "từ điển sống" a!

Tư Mạch cười gật đầu, lệnh bài trong tay hần tựa hồ biến thành một đồ vật thường thức.

Vậy ngươi mau nói!

Trong mắt Mộ Ca tràn đầy chờ mong, làm lấy nhiệm đến tâm tình tốt của Tư Mạch.

Hắn chậm rãi nói: "Tuy rằng Lâm Xuyên đại lục đã xuống dốc, nhưng tương truyền, một ít Thượng cổ di tích vẫn giữ trên mảnh đất này. Khối vô tự lệnh bài này, không ngoài ý muốn, hẳn chính là từ chỗ di tích nào đó rơi ra. Đồ vật có thể tiến vào Thượng cổ di tích, đều có thể xưng là bảo bối. Khối vô tự lệnh bài này, chính là lệnh bài mở ra không gian."

"Lệnh bài mở ra không gian? Có ý tứ gì?" Mộ Ca nhíu mày hỏi.

Chẳng lẽ, dựa vào khối lệnh bài này có thể tiến hành bước nhảy không gian hoặc xuyên qua không gian?

Tư Mạch cho Mộ Ca một cái ánh mắt "đừng nóng vội", tiếp tục giải thích: "Trên khối lệnh bài này không lưu lại bất kỳ chữ viết gì. Khả năng duy nhất

chính là nó có thể mở ra không gian, đã bị vứt đi, hoặc là đã mất đi chủ nhân. Nếu người có thể kích hoạt khối lệnh bài này, nói không chừng vận khí tốt mà nói có thể trở thành chủ nhân không gian. Dù gì, cũng có thể tự do ra vào phiên không gian kia, nhiều thêm một lá bài tẩy."

"Trâu như vậy!" Mộ Ca chấn kinh rồi.

Tuy rằng nàng cũng có không gian, nhưng không gian của nàng chỉ có thể dùng để trữ vật. Bản thân nàng cũng chỉ là ý thức tiến vào trong đó, thân thể lại lưu ở bên ngoài.

Nhưng, dựa theo cách nói của lão yêu quái, nếu nàng có thể kích hoạt lệnh bài, cả người liền có thể tự do ra vào phiên không gian kia. Đây quả thực là một cái mai rùa đen vận năm a!

Nếu gặp phải cường giả thực lực vượt xa mình, đánh không lại, tối thiểu cũng có thể bảo vệ được tính mạng a!

"Lệnh bài này kích hoạt thế nào?" Mộ Ca càng nghĩ càng thấy nhiều chỗ tốt, kích động hỏi.

Nhưng Tư Mạch lại không có giải thích giúp nàng, cho ra đáp án nàng muốn. Mà là nói sâu xa: "Phương pháp kích hoạt lệnh bài không gian, từ xưa đến nay không có thống nhất. Có thể kích hoạt nó hay không, còn phải xem nó và người có hữu duyên hay không."

Mộ Ca buồn bực.

Một loại cảm giác từ trên đám mây rơi thẳng xuống đánh úp vào đại não, đau lòng khiến nàng muốn học máu.

Cái cảm giác cầm chìa khóa bảo tàng trên tay, lại tìm không thấy ổ khóa, các người thấy sao há?

"Đừng nóng vội, là của người, chung quy sẽ là của người." Tư Mạch có chút không muốn nhìn thấy bộ dạng thất vọng của Mộ Ca, đem lệnh bài trả lại cho nàng, ôn nhu an ủi.

Trọng lượng trăm cân trên tay không làm cánh tay Mộ Ca cong vẹo.

Nàng nắm thật chặt lệnh bài, nháy mắt, lệnh bài liền biến mất trong tay nàng. Tựa hồ, lệnh bài bị nàng thu hồi trong Tu Di giới. Nhưng thực tế, nàng đem lệnh bài ném vào không gian của mình.

Nói giỡn, bảo bối trọng yếu như thế, sao có thể đặt ở trong Tu Di giới? Thả vào không gian của mình là an toàn nhất.

Bất quá, Tu Di giới này có thể làm vật che giấu. Như vậy, sẽ không có ai biết chính nàng có một cái không gian. Mộ Ca vốn trộm liếc Tư Mạch một cái, thấy hần không có gì khác thường, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra.

Nàng cố ý ở trước mặt lão yêu quái, đem lệnh bài thu vào không gian. Chính là muốn nhìn xem, cái tên đáng sợ này có thể nhìn thấu không gian của nàng hay không. Nếu không có, vậy không gian của nàng ở Lâm Xuyên đại lục chính là an toàn.

Xem ra, bí mật của nàng còn bảo lưu lại một ít.

Không nghĩ tới, thời điểm nàng thu lệnh bài, thần sắc dưới đáy mắt Tư Mạch khẽ động. Động không gian kia bất đồng với Tu Di giới, đã sớm bị hần phát hiện. Chỉ là hần nhận ra Mộ Ca đề phòng hần, vì vậy dứt khoát giấu nó trong lòng.

Sau khi cầm đi lệnh bài, trong hộp gỗ chỉ còn lại viên đan dược tản ra lực lượng thần bí.

Mộ Ca quơ quơ hộp gỗ, đan dược ở trong đó lăn qua lăn lại.

"Đan dược này tựa hồ có chút bất đồng." Mộ Ca lẩm bẩm. Trùng sinh đã gần một tháng, nàng đã ăn vào không ít đan dược. Nhưng, vô luận là của Mộ Hùng lấy ra, hay là của lão yêu quái lấy ra, tựa hồ so ra kém một hạt trong hộp gỗ này.

"Đan dược này đến cùng có thể trị cái gì?" Làm rõ ràng công dụng mới là mục đích. Mộ Ca đem đan dược từ trong hộp gỗ lấy ra, cẩn thận quan sát.

"Nó đồng dạng cũng có cấm chế phong ấn." Tư Mạch đột nhiên nói.

Lại là cấm chế?

Mộ Ca nhíu mày.

"Cấm chế rốt cuộc là cái gì? Vì sao ta chưa từng nghe nói qua." Trong khoảng thời gian này, sự hiểu biết đối với Lâm Xuyên đại lục cũng không xê xích gì nhiều. Nhưng mà cái từ cấm chế này, nàng lần đầu tiên nghe được từ trong miệng Tư Mạch.

Tư Mạch dời mắt nhìn về phía nàng, trầm mặc một hồi, đột nhiên cười nói: "Tiểu Ca nhi nỗ lực tu luyện, một ngày nào đó người sẽ rõ. Cấm chế, không phải là thứ thuộc về Lâm Xuyên."

Mộ Ca mày nhíu lại càng sâu, nàng không hiểu nhìn về phía Tư Mạch hỏi: "Người từng nói, bông tai của ta là huyền khí không nên xuất hiện ở Lâm Xuyên. Còn nói, Tu Di giới ở Lâm Xuyên rất khó xuất hiện. Hôm nay lại nói cấm chế không nên xuất hiện ở chỗ này. Nếu chúng nó đều không nên xuất

hiện ở Lâm Xuyên đại lục, vậy chúng nó nên xuất hiện ở đâu?"

Mộ Ca hỏi khiến cho nụ cười bên miệng Tư Mạch càng sâu. Nhưng hắn vẫn không trả lời vấn đề của nàng, chỉ là mờ mịt nói: "Chỉ cần ngươi nỗ lực tu luyện, ngươi sẽ phát hiện thế giới này lớn hơn nhiều so với ngươi tưởng tượng. Lâm Xuyên, bất quá chỉ là một góc nhỏ mà thôi. Có một số việc, biết rõ sớm, đối với ngươi mà nói cũng không phải là chuyện tốt."

"Ngươi có phải đã đi thế giới khác không? Lão gia tử đã từng nói qua, Lâm Xuyên không có Tật Phong Long Báo. Là ngươi đem chúng nó mang đến, xuất hiện trong tầm mắt mọi người." Mộ Ca nói ra nghi hoặc trong lòng.

Nếu như, người nam nhân này thật có thể xuyên qua các thế giới khác nhau, vậy hắn đến cùng cường đại đến mức nào?

Nhưng Tư Mạch chỉ chậm rãi lắc đầu, cười không nói.

Keo kiệt!

Trong lòng Mộ Ca nhếch miệng, oán trách lão quái vật thừa nước đục thả câu.

Đột nhiên, đan dược trong tay nàng kịch liệt lay động.

"Đây là có chuyện gì?" Trong lòng Mộ Ca cả kinh, nghĩ phải nắm chặt đan dược.

Bỗng, đan dược tránh thoát giam cầm của nàng, bay về mi tâm Mộ Ca. Cái bóng cấp tốc lao tới, phản chiếu dưới đáy mắt thanh triệt của Mộ Ca, như một viên đạn bắn về phía nàng.

Trong nháy mắt, đã rơi vào giữa hai đầu lông mày nàng.

Giây tiếp theo, Mộ Ca chỉ thấy trước mắt một màu đen, liền mất đi tri giác.

"Tiểu Ca nhi!" Tư Mạch thuận di đến bên người Mộ Ca, đưa tay tiếp được thân thể Mộ Ca ngã xuống. Trong ánh mắt hắn không thấy kinh hoàng hay khẩn trương, chỉ nhàn nhạt lầm bầm: "Tiểu Ca nhi, ta nói rồi, là cơ duyên của ngươi, tổng hội sẽ là của ngươi."

Hai người hộ pháp đang âm thầm ẩn trong đêm nói: "Ngươi nói, trên trời dưới đất, có thể làm cho Thánh chủ tự mình hộ pháp truyền thừa, có phải hay không là vị trước mắt này?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Lão yêu quái hạ lưu

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong hoảng hốt, Mộ Ca cảm giác mình bị hút vào một nơi hỗn loạn.

Loại cảm giác này, thật giống như khi nàng xuyên qua trùng sinh vậy.

"Chẳng lẽ ta lại trùng sinh? Kháo! Ta bị một hạt đan dược đánh lén chết?" Thời điểm khôi phục ý thức, Mộ Ca bị ý nghĩ trong lòng làm hoảng sợ.

Đột nhiên, trong đầu truyền đến cảm giác xé rách đánh gãy suy nghĩ của nàng, khiến ý thức nàng nhanh chóng trở về.

"Sao lại thế này!" Hai tay Mộ Ca gắt gao ôm đầu, mười ngón đều đâm sâu vào bên trong.

A a a!

Con đau kịch liệt làm cho Mộ Ca nhìn không được hết lên. Loại đau này, thực không phải người bình thường có thể chịu đựng được. Ngươi đã từng bị đau nửa đầu chưa? Nếu có, rất tốt, con đau đón mà Mộ Ca đang phải chịu thừa nhận giờ phút này chính là con đau nửa đầu bị nhân lên gấp trăm lần.

Cảm giác đầu đau muốn nứt, làm cho Mộ Ca hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Nàng siết nắm đấm đánh lên đầu mình, tựa hồ hành vi tự ngược như vậy có thể giảm bớt phần nào cơn đau.

Rất nhiều văn tự không thể thấu đều xuất hiện trong đầu nàng, giống như muốn cưỡng bách nàng khắc vào tâm, muốn quên đều không thể quên được.

Những vần tự đó, còn có đủ loại thảo dược, hài cốt động vật giống như một thước phim không ngừng xoay tròn trong đầu Mộ Ca, đủ loại phương thuốc tràn ngập đại não nàng, cơ hồ đem đầu của nàng bạo trưởng.

Mà ở nơi nàng không nhìn thấy, viên đan dược xâm nhập vào mi tâm nàng đang cấp tốc xoay tròn, theo nó xoay tròn, vậy mà đang dần dần hòa tan, thu nhỏ.

"Ta chịu không nổi!" Mộ Ca cuộn tròn thân thể, ở trong mảnh hỗn độn lẫn qua lẫn lại.

Đau đớn về thân thể, nàng có thể chịu đựng.

Cho dù là lột da khoét xương, cũng sẽ không khiến nàng hừ một tiếng.

Nhưng mà, đau đớn đến từ Tinh thần lực, lại làm cho nàng hận không thể lập tức chết đi, để được giải thoát.

Tinh thần lực là cường đại, nhưng cũng mất cảm yếu ớt. Nếu Tinh thần lực bị thương, chỉ sợ cả đời cũng khó chữa khỏi. Mà giờ phút này, Tinh thần lực Mộ Ca phải thừa nhận đau đớn đã đạt đến cực hạn của nàng.

Nếu không thể kiên trì, nói không chừng Tinh thần lực của nàng sẽ tan vỡ. Từ đó, hoặc là biến thành người thực vật, không bao giờ tỉnh. Hoặc là, liền biến thành một người si si ngốc ngốc, hồn phách không đầy đủ.

Đột nhiên, một đạo lực lượng xuất hiện ở bên người Mộ Ca, hóa thành hình người trong suốt.

Mộ Khinh Ca lo lắng nhìn Mộ Ca thống khổ, nàng có thể cảm nhận được tinh thần lực Mộ Ca đang chậm rãi hồng mất. "Chịu đựng a!"

Tuy nhiên, Mộ Ca đang hãm tại trong thống khổ cực lớn hình thành gió lốc, căn bản nghe không được lời nói của nàng, thậm chí không biết nàng xuất hiện.

Mộ Ca sao lại đột nhiên bị vậy?

Mộ Khinh Ca là thân thể hồn phách, so với Mộ Ca thì xem rõ ràng hơn chút ít.

Nàng biết, Mộ Ca đang tiếp thụ truyền thừa lợi hại nào đó. Đây là thuộc về cơ duyên Mộ Ca, cũng là thuộc về nàng. Xét cho cùng, Mộ Ca vẫn chính là Mộ Khinh Ca, và Mộ Khinh Ca chính là Mộ Ca.

Nếu nàng không chịu nổi, như vậy chỉ sợ Mộ Khinh Ca sẽ chính thức chết.

Mộ Khinh Ca mím chặt môi, hai đầu lông mày nhăn lại.

Làm sao bây giờ? Ta nên như thế nào mới có thể giúp nàng?

Trí nhớ Mộ Khinh Ca bay nhanh vận chuyển. Đột nhiên, trong mắt nàng sáng ngời. Tựa hồ, nàng nghĩ tới biện pháp giúp Mộ Ca vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt.

Sau khi nghĩ kỹ, trong mắt Mộ Khinh Ca xuất hiện thần sắc quyết tuyệt.

Nàng khẽ nói với Mộ Ca: "Về sau, Mộ gia, gia gia, cô cô, liền dựa vào người!" Dứt lời, nàng khoanh chân ngồi, hai mắt khẽ nhắm.

Thân thể trong suốt, kịch liệt chấn động một chút, liền nhìn đến ngũ quan nàng bắt đầu vận vẹo thống khổ.

Tiếp đến, một cỗ lực lượng trong suốt mà thuần túy bay lên từ đỉnh đầu nàng, giống như sợi dây thừng lơ lửng xoay quanh, rót vào trong linh hồn Mộ Ca.

Theo cỗ lực lượng này đưa vào, thân thể Mộ Khinh Ca vốn trong suốt, lại nhạt thêm vài phần.

Này hết thấy, Mộ Ca đều không biết.

Nàng giờ phút này đang thừa nhận thống khổ càng ngày càng kịch liệt.

Một cỗ nhiệt lưu đột nhiên xuất hiện bao vây nàng, dần dần cùng tinh thần lực của nàng hòa làm một thể. Cỗ lực lượng này vừa xuất hiện, khiến cho nàng thừa nhận thống khổ giảm bớt vài phần. Tựa hồ, phạm vi năng lực tinh thần lực của nàng, được mở rộng rất nhiều.

Mộ Ca sững sờ, nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, lại biết rõ, khả năng lần này chính mình được cứu rồi.

Trong rừng, Tư Mạch đang ôm cơ thể Mộ Ca, mày nhíu chặt chậm rãi buông ra. Hắn còn lo lắng, tiểu gia hỏa không thể chịu nổi, đang định xuất thủ tương trợ, lại không nghĩ, nàng thế mà lại vượt qua.

Bên trong hỗn độn, bóng dáng Mộ Khinh Ca trở nên càng ngày càng trong suốt, giống như một làn khói mờ, tùy thời đều phiêu tán.

Mà Mộ Ca vì đau đớn mà căng chặt thân thể, cũng dần dần thả lỏng, tựa hồ truyền thừa suýt chút nữa lấy mạng già của nàng này, đã tới giai đoạn kết thúc.

Lại một lát sau, tia lực lượng cuối cùng trên người Mộ Khinh Ca chui vào cơ thể Mộ Ca.

Mộ Ca đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, nằm bên trong hỗn độn, chậm rãi mở mắt.

Đập vào mắt, là một mảnh xám xịt.

Mộ Ca nhanh chóng ngồi dậy, lại đối mặt với Mộ Khinh Ca như ẩn như hiện. "Đây là có chuyện gì?" Mộ Ca cả kinh.

Mộ Khinh Ca cười đậm bạc, trong tuổi cười nhiều hơn chút thoải mái: "Ta phải đi. Xem ra, không thể bồi cùng ngươi đến bốn mươi chín ngày."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Mộ Ca mày nhíu chặt. Nàng cảm nhận được giờ phút này Mộ Khinh Ca vô cùng suy yếu.

Mộ Khinh Ca vẫn duy trì nụ cười, không có trả lời vấn đề của Mộ Ca: "Không bằng ngươi nói trước đi, ngươi tiếp nhận được truyền thừa gì."

Mộ Khinh Ca lảng tránh, khiến cho Mộ Ca mím môi. Nhưng, nàng (Mộ Ca) vẫn trả lời câu hỏi của nàng (Mộ Khinh Ca): "Thuật luyện đan, hình như là sở học cả đời của Đan Thần Thượng cổ nào đó."

"Thật tốt quá!" Ánh mắt đen mịt mờ của Mộ Khinh Ca chớp động ánh sáng rọi.

Nàng thật sự cao hứng, cao hứng cho kỳ ngộ của Mộ Ca.

Sau này Mộ Ca càng cường đại, nàng đi cũng an tâm.

Mộ Ca gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Khinh Ca, đột nhiên nói: "Thời điểm ta duy trì không được, cổ lực lượng dung hợp cùng tinh thần lực của ta chính là ngươi, có phải không?"

Mộ Khinh Ca chậm rãi nói: "Hồn thể vốn chính là một loại tinh thần lực. Chúng ta có thể coi là vận khí tốt, ta hút đi hồn lực của lão hỗn đản kia. Mà vừa vận tinh thần lực của ngươi không đủ để tiếp thụ truyền thừa, ta liền đem hồn lực hóa thành tinh thần lực thuần túy nhất bù lại cho ngươi."

"Ngươi sẽ như thế nào?" Thanh âm Mộ Khinh Ca hơi trầm xuống.

Nghe ra trong giọng nói sự quan tâm, Mộ Khinh Ca cười nói: "Dù sao ta sớm muộn gì cũng biến mất, rời khỏi đây. Hiện tại đơn giản là sớm một chút hoặc muộn một chút. Ngươi không cần cảm thấy thiếu nợ ta cái gì, ta và ngươi vốn là một thể, giúp đỡ ngươi chính là tự giúp chính mình."

Mộ Ca trầm mặc, bỗng nghiêm túc hỏi: "Ngươi có thể sẽ hồn phi phách tán sao?"

Mộ Khinh Ca sùng sốt một chút, mân môi cười nói: "Cho nên mới nói chúng ta có vận khí tốt. Nếu ta dùng hồn lực một người toàn lực giúp ngươi, nói không chừng thật sự hồn phi phách tán."

Lời nói của Mộ Khinh Ca, Mộ Ca rõ ràng.

Xem ra có một số việc, thực sự đã định trước. Bắc Minh lão nhân dùng nàng thử dược, thậm chí muốn giết nàng. Cuối cùng bị giết, bảo bối trân quý bị nàng đạt được, cuối cùng ngay cả lực lượng linh hồn đều dùng ra để giúp nàng tiếp thụ truyền thừa.

"Ta phải đi, về sau, ngươi chính là Mộ Khinh Ca chân chính rồi. Gia gia và cô cô, ta nhờ cậy ngươi." Mộ Khinh Ca nói xong câu đó, bóng dáng càng thêm mờ nhạt.

Môi Mộ Ca mím thành một đường, không nói thêm gì, nàng chỉ là nhẹ gật đầu.

Nhận được Mộ Ca hứa hẹn, Mộ Khinh Ca dường như trút bỏ được tâm sự. Cả người, hóa thành những mảnh vỡ nhỏ vụn, xoay quanh bay lên, dung nhập vào bên trong hỗn độn.

Mộ Ca ngẩng đầu, nhìn lên đoạn đường cuối cùng của Mộ Khinh Ca.

Nàng không biết, hành trình kế tiếp của Mộ Khinh Ca sẽ tới đâu. Nàng chỉ biết là, như theo lời của Mộ Khinh Ca, từ này về sau, nàng liền chân chân chính chính là Mộ Khinh Ca.

Dần dần thanh tỉnh, Mộ Ca... Có lẽ về sau nên gọi là Mộ Khinh Ca... Mộ Khinh Ca cảm thấy trên khuôn mặt mình có khí tức ấm áp tới gần, lông mi run rẩy, nhanh chóng mở ra, lộ ra con mắt thanh triệt.

Mộ Khinh Ca vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú gần sát mặt mình, lập tức biến sắc, nắm đấm không chút do dự vung ra: "Hạ lưu!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Công chúa tới chơi

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Từ núi rừng trở về đã hai ngày.

Hai ngày này, Mộ Khinh Ca không tiến hành tu luyện, mà cẩn thận tìm hiểu phần ký ức mình có được.

Luyện Đan Sư, đây là chức nghiệp khiến người tôn kính muốn hướng tới.

Bởi vì, yêu cầu có thể trở thành Luyện Đan sư quá cao, nói là ngàn dặm mới tìm được một người cũng không quá. Mà trên lĩnh vực này, người có thể trở thành cấp bậc đại sư, tông sư càng hiếm hoi.

Hơn nữa, có thể trở thành Luyện Đan sư, đồng nghĩa với sở hữu và thành lập một quan hệ cường đại.

Đối với vô số cường giả mà nói, kết bạn một Luyện Đan sư, có lẽ có thể từ chỗ hần đổi lấy một đan dược bảo mệnh, hay là đan dược phá giai, kia đều là nghìn vàng khó cầu.

Nếu là muốn Luyện Đan sư thiếu mình một ân tình, càng là chuyện bọn hần cầu còn không được.

Theo Mộ Khinh Ca biết, tại Tàn quốc, tổng số Luyện Đan sư, chỉ sợ là đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa cấp bậc đều không phải đặc biệt cao.

Ngày đó, Mộ Hùng lấy ra đan dược kia bảo vệ tính mạng của nàng, cũng không phải là do Luyện Đan sư Tàn quốc luyện chế ra. Viên đan dược kia, là khi Mộ Hùng còn trẻ, ngẫu nhiên cứu một người, là quà đáp lễ của người nọ. Tuy rằng Mộ Hùng lúc ấy không hỏi, nhưng cũng nhìn ra được người nọ là Luyện Đan sư cấp bậc rất cao.

Chỉ là, Mộ Hùng cũng có kiêu ngạo của mình. Ông khinh thường hiệp ân, nếu như đối phương không muốn nói ra thân phận chân thật, ông cũng lười truy vấn. Như đối phương mong muốn, cầm đan dược rồi đi.

Đan dược kia cũng được ông trân quý cả đời, cuối cùng dùng trên người Mộ Khinh Ca.

Mà bây giờ, Mộ Khinh Ca lại nhận được phần truyền thừa từ Đan Thần. Nàng không biết sự tồn tại của Đan Thần tại Luyện Đan sư là cái dạng gì, nhưng có thể xác định, là tuyệt đối trâu bò.

Nếu không, có mấy lá gan dám xưng thần?

Hơn nữa phần truyền thừa kia, lượng thông tin to lớn, khiến cho nàng sửa sang lại hai ngày hai đêm vẫn chưa chỉnh lý xong, thậm chí chỉ sửa sang lại không đến một phần mười.

Hoàn hảo, những mẫu dược vật cùng công dụng đều in trong đầu Mộ Khinh Ca, nếu không, để thuộc hết mấy trăm vạn dược liệu này, sẽ phải lấy nửa cái mạng của nàng.

Đan thần truyền thừa, khắc vào bên trong tâm trí của nàng. Mà bây giờ, nàng cần phải làm là sửa sang lại, lý giải, đem đạo lý thông hiểu.

"Ai~! Hoa Nguyệt! Hoa Nguyệt!" Mộ Khinh Ca day day huýt thái dương hơi trướng, la lớn.

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy một bóng dáng hồng nhật, như hồ điệp nhẹ nhàng bay đến. Rất nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mị của Hoa Nguyệt, liền xuất hiện trong tầm mắt Mộ Khinh Ca.

"Tiểu tước gia, Hoa Nguyệt đã tới. Ngài có cái gì phân phó?" Hoa Nguyệt cúi đầu nhìn về phía hồng y thiếu niên đang nằm trên ghế trong nội viện, mị nhãn như tơ, lại không mang theo nửa điểm lỗ mãng.

Mộ Khinh Ca lười biếng nâng mí mắt, cả người như sụn xương nói: "Bỏ tiểu tước gia vai đau, đầu đau."

Hoa Nguyệt "phốc xuy" cười cười, vòng eo vừa động, liền đi tới sau lưng Mộ Khinh Ca. Hai tay tự nhiên dùng trên đầu nàng, nhẹ nhàng ấn lên.

Mộ Khinh Ca nhắm hai mắt hưởng thụ: "Ấu Hà đâu?"

"Ấu Hà đi chuẩn bị thức ăn cho tiểu tước gia." Hoa Nguyệt một bên xoa bóp cho Mộ Khinh Ca, một bên ôn nhu trả lời.

Mộ Khinh Ca trong mũi nhẹ "ừm" một tiếng, liền không nói thêm gì nữa, giống như đã ngủ say.

Trong Trì Vân uyển, hương hoa bốn phía.

Hoa dâm bụt trong viện, lay động theo gió, cánh hoa hồng nhạt, theo gió quanh quẩn trên không trung, chậm rãi rơi. Hoa rụng đầy trời, một hồng y thiếu niên lười biếng ngủ yên trên xích đu, sau lưng, nha hoàn dung mạo xinh đẹp, tinh tế xoa vai cho hắn.

Thời điểm Tàn Diệc Dao theo Mộ Liên Dung tiến vào, nhìn thấy chính là một màn này.

Trong nội viện một đoàn liệt diễm lửa đỏ, dường như đem bầu trời nắng gắt so sánh. Trên ngai quan tuyệt mỹ còn có chút ngây ngô thiếu niên, lại mang theo một loại lạnh nhạt khó nói nên lời. Đặc biệt là khoe miệng hân nhẹ câu lên một đường vòng cung, phảng phất cuồng vọng không đem tất cả mọi thứ trong thiên hạ để vào mắt.

Có lẽ bức tranh này quá đẹp, làm cho Tàn Diệc Dao trong khoảng thời gian ngắn bị lạc trong đó, quên mất ý đồ đến.

Cùng nàng tiến vào Mộ Liên Dung đồng dạng cũng bị hình ảnh trước mắt, chấn động một chút. Trong lòng chửi thầm: Tiểu tử thái lớn lên quá yêu nghiệt. Thêm mấy năm nữa, không biết muốn gây tai họa bao nhiêu cô nương.

Chờ nàng phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện Trường Nhạc công chúa bên người, cháu dâu chưa qua cửa của Mộ gia, lúc này cũng sững sờ tại chỗ.

Trong lòng Mộ Liên Dung không khỏi dâng lên tự hào, cảm giác chất nhi nhà mình thật sự là tuyệt vời!

"Khụ khụ, công chúa?" Khoe miệng Mộ Liên Dung không khỏi câu lên nụ cười sung sướng, đánh thức Tàn Diệc Dao đang thất thần.

Suy nghĩ Tàn Diệc Dao bị kéo về, nhìn ánh mắt dò xét của Mộ Liên Dung mang theo mập mờ, gương mặt trắng nõn trong sáng không khỏi đỏ lên. Nhưng nháy mắt liền khôi phục bình thường, bộ dáng bình tĩnh mà cao ngạo trước sau như một.

Thấy Trường Nhạc công chúa khôi phục như thường, Mộ Liên Dung cũng không tiếp tục trêu ghẹo.

Mà là bước về phía Mộ Khinh Ca, không hề có chút tự giác nhiều người trong mộng: "Tiểu tử thái, ban ngày ban mặt ở đây lười biếng ngủ. Mau tỉnh lại, nhìn xem là ai tới thăm ngươi."

Lời này, nói có vài phần ái muội.

Khiến ánh mắt Tàn Diệc Dao biến đổi, nhưng cuối cùng vẫn hóa thành điềm tĩnh.

Nàng không ngừng ở trong lòng đối với chính mình nói, hôm nay bản thân tới Mộ phủ, bất quá là phụng ý chỉ của hoàng tổ mẫu, tới truyền tin mà thôi.

Mộng đẹp bị người quấy nhiễu, Mộ Khinh Ca có chút không vui chậm rãi trợn mắt.

Chờ nàng mở hai mắt, bộ dáng Mộ Liên Dung cười khanh khách chiếu vào đáy mắt thanh lạnh của nàng. Người sau bị nàng liếc mắt một cái, sững sờ. Đôi mắt thanh lãnh thấu triệt, đầu giống như là bộ dạng mới tỉnh ngủ?

"Cô cô." Mộ Khinh Ca đứng dậy, đối với Mộ Liên Dung đậm mặt cười.

Lúc này, nàng mới lướt qua đầu vai Mộ Liên Dung, nhìn đến bóng dáng đứng ở bên cạnh cửa sân.

Quý khí hoàng thất bẩm sinh, tuổi không lớn, lại mang theo dung mạo diễm tuyệt, một bộ lam y phụ trợ cho nàng càng thêm cô lãnh.

Ánh mắt lóe lóe, Mộ Khinh Ca lơ đãng mở miệng: "Công chúa cũng tới."

Thân mình Mộ Liên Dung tránh ra, để cho hai người trẻ tuổi nói chuyện với nhau.

Nếu Mộ Khinh Ca đã phát hiện ra mình, Tàn Diệc Dao cũng không có làm ra vẻ, trực tiếp mở miệng nói: "Hoàng tổ mẫu phái ta đến đây mời người tham gia cung yến đêm nay."

Cung yến? Vì cái gì muốn nàng tham gia? Mộ Khinh Ca không rõ nguyên do nhìn về phía Mộ Liên Dung.

Mộ Liên Dung lập tức hiểu nghi hoặc trong lòng nàng, liền cười nói: "Ta và gia gia ngươi cũng sẽ đi."

Nếu như thế, vì sao còn muốn Trường Nhạc công chúa tự mình đi một chuyến đến đây? Ánh mắt Mộ Khinh Ca dừng trên người Tàn Diệc Dao, đột nhiên hiểu rõ dụng ý của Thái Hậu lão nhân gia.

Xem ra, vị lão thái thái này, không lúc nào là không vì bọn họ tạo cơ hội bồi dưỡng cảm tình a!

Chẳng qua...

Tóm lại, tâm tư của lão thái thái này chỉ sợ là sẽ rơi vào khoảng không.

Chương 35: Tiến cung, đừng chọc nữ nhân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca bị Mộ Liên Dung ném đến xe ngựa của Trường Nhạc công chúa, trong lòng im lặng một hồi.

Cái gì gọi là loạn điểm duyên ương phở, nàng chân thật cảm nhận được rồi.

Cũng may, Trường Nhạc công chúa đối với việc hôn sự này cũng không vừa lòng, cho nên ở trên xe ngựa rộng rãi, hai người đều ngồi cách khá xa, không có bất kỳ trao đổi gì.

Ân, Trường Nhạc công chúa đối với cộc hôn sự này không hài lòng, theo Mộ Khinh Ca thấy, là hết sức bình thường.

Dù sao, thiếu nữ bình thường đều không hy vọng vị hôn phu tương lai của mình là một thiếu gia ăn chơi, hơn nữa còn là một phế vật không văn không võ. Dù hấn có được danh xưng Lạc Đồ đệ nhất mỹ, tuyệt sắc như thế nào, đều che giấu không được sự thật là phế vật.

Huống chi, nghe nói Trường Nhạc công chúa, còn là thiếu nữ thiên phú nổi danh Tần quốc, không chỉ có thiên phú lợi hại, hơn nữa còn tài hoa đào đạt. Lớn lên còn rất xinh đẹp.

Đây là một thế giới tôn sùng vũ lực, không có thực lực, liền cái gì cũng không phải.

Đầu Mộ Khinh Ca dựa vào cây cột trên xe ngựa, nhắm lại chợp mắt.

Ngày đó ở trong rừng, nàng không ngại làm kẻ dưới học hỏi hướng nam nhân mạnh nhất Lâm Xuyên đại lục trong truyền thuyết khiêm tốn lãnh giáo, có biện pháp gì có thể giấu dao động linh khí trên người, thu liễm chiến khí hay không.

Quả nhiên, hấn không để cho Mộ Khinh Ca thất vọng, nói cho nàng một biện pháp đơn giản hữu hiệu, thu lại cảnh giới thật của nàng lúc này.

Hiện giờ, ở trong mắt người khác, nàng như cũ vẫn là phế vật cái gì cũng không biết.

Trừ phi nàng cùng người gây chiến, dẫn phát ra hơi thở cảnh giới, mới có thể bị phát giác được.

"Tới rồi." Một đạo thanh âm nhẹ nhàng mà lạnh lùng vang lên trong xe ngựa.

Mộ Khinh Ca chậm rãi mở hai mắt, vén lên màn xe hướng ra ngoài nhìn, thì ra, đã đi tới trước cửa cung.

Hôm nay, quy mô yến hội trong cung hấn là không nhỏ. Bên ngoài cửa cung, dừng không ít xe ngựa thế gia quý tộc đang đợi kiểm tra. Xe ngựa Trường Nhạc công chúa không cần dừng ở chỗ này, có thể vào sâu một chút.

Xuyên qua kiểm tra cửa cung, xe ngựa chậm rãi chạy vào bên trong thành cung cao chừng ba trượng.

(*) 1 trượng = 3,33m.

Buông màn xe, Mộ Khinh Ca dò mắt hỏi: "Hôm nay là muốn mở tiệc chiêu đãi đại nhân vật nào?"

Trong giọng nói của nàng không phân chia tôn ti, thậm chí không đem vị công chúa này nhìn vào trong mắt. Đây có lẽ là "di chứng" đến từ linh hồn hiện đại, mà rơi vào trong mắt Tần Diệc Dao, thì càng dán sát với hình tượng danh tiếng hoàn khổ thiếu gia kiêu ngạo của nàng.

Không học văn không nghề nghiệp, không hiểu lễ giáo, cuồng vọng vô lễ, ngang ngược càn rỡ, uống có dung mạo tuyệt thế, lại là một bao cò...

Trong lúc nhất thời, đánh giá của ngoại giới đối với Tiểu tước gia Mộ phủ Mộ Khinh Ca, đều tiến vào trong đầu Tần Diệc Dao.

Nhân nhật thu hồi ánh mắt, Tần Diệc Dao lạnh nhạt nói: "Thánh Nguyên đế quốc Thánh vương bệ hạ đã đến Tần quốc."

Thì ra là người kia!

Ánh mắt Mộ Khinh Ca chột lóc, trong lòng đối với cung yến này không hề chờ mong.

Nội tâm nàng bài xích cùng lão yêu quái bắt từ kia gặp mặt. Loại bài xích này, cũng không biết là bởi vì hấn quá mức nhiệt tâm, hay là bởi vì mỗi lần gặp mặt, đều để hấn nhìn thấy một mặt thật nhất của mình. Cũng hoặc là... nàng cảm giác mình ở trước mặt hấn không hề có bí mật gì đáng nói.

"Ta nghe nói, người trên đường từ hoang nguyên Lạc Nhật trở về, đã từng gặp qua Thánh Vương bệ hạ? Hấn từng nói qua sẽ đến Tàn quốc, báỉ phỏng Mộ gia?" Thanh âm Tàn Diệc Dao lại lần nữa truyền đến.

Mộ Khinh Ca nhướng mày về phía nàng, khoe miệng chậm rãi câu lên một tia ý vị không rõ, cười hỏi lại: "Công chúa, ngài đoán xem?"

A, nghe nói? Nghe ai nói?

Ngày đó, người ở đây ngoại trừ binh tướng Mộ Hùng, cũng chỉ có Duệ Vương Tàn Cảnh Hạo ở đây. Đường như... vị Trường Nhạc công chúa này, cùng Duệ Vương Tàn Cảnh Hạo còn là huynh muội ruột...

Chỉ sợ câu hỏi vừa mới này, là vì huynh trưởng đến dò xét đi.

Đáy mắt Mộ Khinh Ca hiện lên một tia sắc bén.

Nàng biết, ngày đó lão yêu quái biến thái hạ xuống những lời này, tất nhiên sẽ đưa tới khắp nơi ngờ vực. Tàn Diệc Dao vừa hỏi như lơ đãng hiểu kỳ, thực chất là muốn thám thính hư thật, nhìn xem nàng, hoặc là nói Mộ phủ có hay không cùng Thánh Nguyên đế quốc Thánh Vương bệ hạ có chỗ liên quan đi.

"Nếu như người không muốn nói tí mĩ, vậy bỏ qua đi." Tàn Diệc Dao mỉm môi quay đầu, lần nữa trầm mặc.

Liên buông tha rồi?

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút kinh ngạc. Đợi một hồi, thấy Tàn Diệc Dao tựa hồ không có ý tứ mở miệng, nàng mới chửi thầm trong lòng: "Thật sự là một thám tử không hợp lệ."

Xe ngựa công chúa chạy một hồi, lại lần nữa dừng lại.

"Xuống xe đi." Tàn Diệc Dao lạnh băng ném một câu, dẫn đầu xuống xe.

Mộ Khinh Ca đi theo xuống, mới phát hiện bọn họ đã đi tới bên ngoài nơi tổ chức cung yến.

Cung yến tổ chức ở nơi đình đài hoa viên, dựa theo lẽ thường, nơi này tất nhiên là nơi ngoại thần có thể tiến vào, tuyệt sẽ không là thâm cung trong nội viện.

Đám cung nữ và thái giám đi xuyên qua hoa viên bố trí sắp xếp cung yến.

Giờ phút này, nơi Mộ Khinh Ca đứng, chỉ cần xuyên qua một cửa nữa, liền có thể vào trong cung yến.

Tàn Diệc Dao một thân lam y, tựa như nữ thần băng tuyết. Dẫn Mộ Khinh Ca đi tới nơi này, nàng mới thản nhiên nói: "Ta muốn đi phụng mệnh hoàng tử mẫu. Tiểu tước gia có thể ở đây chờ một lát, qua một canh giờ, cung yến sẽ bắt đầu."

Dứt lời, liền mang theo cung nữ của mình nhẹ nhàng rời đi.

"..." Mộ Khinh Ca ngửa đầu thở dài một tiếng, thầm nghĩ: "Thà đắc tội quân tử, cũng không nên đắc tội tiểu nhân và nữ nhân."

Thái Hậu để Trường Nhạc công chúa dẫn nàng tiến cung, rõ ràng là muốn cho hai người có nhiều thời gian tiếp xúc tìm hiểu. Mà vừa rồi ở trên xe ngựa, mình chột nàng một quần, hiện tại liền bị trả thù.

Cách yến hội bắt đầu còn một canh giờ, nàng lại đem mình phơi ở chỗ này.

Mộ Khinh Ca đánh giá bốn phía một chút, còn chưa có một khách khứa nào. Nàng một thân hồng y liệt diễm như dương quang, thật sự quá dễ làm người khác chú ý rồi.

Cũng được, lần trước đến Hoàng cung còn chưa đi dạo hết, mượn cơ hội này đi nhìn xem khắp nơi một chút.

Chắc hẳn, thân là thiên chi kiêu nữ Trường Nhạc công chúa, thời điểm vứt mình ở chỗ này, nên dự đoán được, lấy thanh danh Tiểu tước gia Mộ phủ, tuyệt đối sẽ không thành thành thật thật ở tại chỗ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thiếu nữ trong phế viên

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca đi dạo loanh quanh trong cung.

Dùng thân phận của nàng, còn có hồng y lóa mắt, thị vệ trong cung thấy, cũng chỉ xa xa hành lễ, liền để nàng rời đi.

Có thể nói, chỉ cần nàng không đi trong thâm cung nội viện, không đi vào cấm địa, trên cơ bản, trong hoàng cung nàng liền có thể đi ngang.

Bởi vì, gia gia nàng là Mộ Hùng.

Bởi vì, nàng là Tiểu tước gia kế thừa.

Còn bởi vì, nàng là phò mã tương lai của Trường Nhạc công chúa.

Mà quan trọng nhất chính là bởi vì, Thái Hậu đã từng cho hán đặc quyền hành tẩu trong cung.

Vinh sủng như vậy, thử hỏi, trừ bỏ Mộ phủ Tiểu tước gia Mộ Khinh Ca, còn có ai khác?

"Hoàng Cung bắt quả chỉ có vậy". Mộ Khinh Ca giết thời gian, sau cái mới mẻ lúc ban đầu, liền chứng mất hoàng cung nguy nga lộng lẫy Tàn quốc.

"Hày! Thật nhàm chán! Giờ này hẳn là đang được hưởng thụ xoa bóp của Hoa Nguyệt, mỹ thực của Áu Hà mới đúng." Mộ Khinh Ca lại lần nữa hối hận về quyết định tiến cung sớm.

"Người là ai?" Đột nhiên, một thanh âm nhu nhu mang theo điểm khiếp đảm truyền đến từ phía sau nàng.

Mộ Khinh Ca sững sốt, xoay người tìm kiếm, lúc này mới phát hiện mình bất tri bất giác tới trong phế viên ít người lui tới.

Nói là phế viên, không phải không có bằng chứng.

Bởi vì nơi này cỏ dại lan tràn, đá phủ đầy rêu xanh. Trong viên, cửa sổ nghiêng lệch, mạng nhện giăng đầy. Hoàng cung xuất hiện một chỗ như vậy, không phải phế viên thì là cái gì?

Chỉ là, đây nếu là phế viên, ngoại trừ nàng là người bên ngoài trong lúc vô ý đi vào, thì ai sẽ ở chỗ này?

Mộ Khinh Ca tìm kiếm khắp nơi, rất nhanh liền phát hiện một đôi mắt to đơn thuần trong bụi cỏ.

Thật sạch sẽ!

Đôi mắt kia không chứa bất kỳ một tia tạp chất gì, làm cho Mộ Khinh Ca chấn động.

Có lẽ bởi vì nàng đã từng trải qua quá nhiều thứ phức tạp, cho nên đối với thứ sạch sẽ đơn thuần, nàng luôn sẽ có một loại hảo cảm trời sinh.

Bước chân nhẹ nhàng, Mộ Khinh Ca chậm rãi tới gần cặp mắt kia.

"Người là ai? Tại sao lại tới đây?" Chủ nhân của đôi mắt kia, phẳng phất đang chịu kinh hách, rụt rụt về phía sau, lần nữa hỏi lại.

Cỏ dại cao ngang eo theo động tác của nàng di động một chút, cũng đem thân hình của nàng càng bại lộ ra.

"Người là ai?" Mộ Khinh Ca đi tới, cúi người hỏi.

Từ trong thanh âm nhu hương kia, nàng biết rõ người trốn trong bụi cỏ là một thiếu nữ tuổi không lớn. Mà lúc này, nàng thấy rõ ràng thiếu nữ cuộn rút trong cỏ dại, mới phát hiện tuổi nàng phỏng chừng chỉ có mười hai mười ba tuổi, nhỏ hơn chút ít so với mình.

Khuôn mặt bánh bao, khiến người khác chú ý nhất là ánh mắt tinh khiết như nai con. Bộ dáng nước mắt lưng tròng, như thanh tuyến trong khe núi, không bị nửa điểm ô nhiễm.

Nàng chải thành một đôi búi tóc anh khí, cài lên một ít hoa nhỏ bằng ngân quang xung quanh. Giữa mi tâm còn điểm lên một hạt chu sa. Khiến dáng vẻ đáng yêu của nàng nhiều thêm một phần xinh đẹp.

Dưới thân là y phục màu xanh nhạt, từ kiểu dáng cách điệu rườm rà này nhìn xem, thân phận của nàng chắc chắn không thấp.

"Ta là Liên Liên." Thiếu nữ nhu nhu trả lời.

Đợi sau khi nàng nói đáp án ra miệng, mới kịp phản ứng lại, hai tay nhanh chóng che miệng của mình, tựa hồ khiếp sợ tại sao mình lại thành thật trả lời câu hỏi của người xa lạ.

"Liên Liên?" Nhìn phản ứng ngu ngốc của thiếu nữ, làm trong lòng Mộ Khinh Ca càng vui vẻ, không khỏi nở nụ cười.

Nụ cười này, khiến thiếu nữ nhìn đến si mê, ngôn từ ca ngợi không tự giác bật ra: "Ca ca, người lớn lên thật đẹp mắt. Cười rõ lên, lại càng đẹp."

Ách!

Mộ Khinh Ca khoe miệng tươi cười cứng đờ. Trong lòng "Ha ha" hai tiếng.

Ài, ca ca liền ca ca đi.

Mộ Khinh Ca nhận mệnh giờ tay lên, nhẹ vỗ lên đầu thiếu nữ một cái, ôn nhu nói: "Liên Liên cũng rất đẹp."

Trong lúc nói chuyện, thiếu nữ tựa hồ quên mất mình căn bản không biết Mộ Khinh Ca. Nàng theo tiếng Mộ Khinh Ca hạ xuống, bấu môi lắc lắc đầu: "Liên Liên không đẹp, mẫu phi nói, Liên Liên đáng yêu không ai bằng, nhưng xinh đẹp lại bằng được một phần của Dao tỷ tỷ." Trong lời nói thiếu nữ có chút mất mát, lại trộm liếc mắt nhìn Mộ Khinh Ca, thì thào: "Lại càng không bằng nổi ca ca nửa phần."

Mẫu phi?!

Xung hô này, làm trong lòng Mộ Khinh Ca có suy đoán.

Chẳng lẽ, vị trước mắt nàng này, cũng là nữ nhi nào đó của lão nhân Hoàng đế? Vừa nghĩ tới quan hệ hoàng thất, Mộ Khinh Ca đối với nàng vốn có vài phần hảo cảm cũng phai nhạt chút ít.

"Người rất hy vọng mình xinh đẹp?" Mộ Khinh Ca đột nhiên hỏi, giọng điệu cũng lạnh đi vài phần.

Thiếu nữ tựa hồ không nghe ra trong giọng nói không thích hợp, chỉ ngây thơ lắc đầu nói: "Liên Liên rất hài lòng diện mạo của mình, mẫu phi nói, diện mạo này của ta rất có phúc khí." Nói xong, còn rất nghiêm túc nhẹ gật đầu với Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca hí hửng hai mắt, đem lời nói trước sau của thiếu nữ liên hệ lại, trong lòng đã có chút ít hiểu.

Nói vậy, vị tiểu công chúa này lớn lên ở hoàng cung, nhìn thấy người xung quanh đều là tướng mạo xuất chúng, đối với mình bình thường có chút mất mát. Tuy nhiên, nàng có một mẫu thân tốt, khiến cho nàng không đánh mất bản thân, bảo toàn sơ tâm.

"Người ở đây làm gì?" Ánh mắt Mộ Khinh Ca ám ám, hỏi.

Thiếu nữ chớp chớp mắt, lông mi thật dài như phiến. Đột nhiên, nàng ủy khuất nói: "Liên Liên trọ chân rồi. Thanh nhi tìm người đến cứu Liên Liên."

Ánh mắt Mộ Khinh Ca theo lời nói của nàng, rơi xuống mắt cá chân bị làn váy nàng che khuất.

Rũ mắt xuống, Mộ Khinh Ca thần nhiên nói: "Nếu như thế, ta liền không quấy rầy." Nói xong, liền chuẩn bị xoay người rời đi.

"Ca ca muốn đi sao?" Tiểu công chúa nồn nóng gọi Mộ Khinh Ca lại.

Mộ Khinh Ca hơi hơi ghé mắt, câu môi cười nhạt: "Ta chỉ là vào nhằm nơi này, hiện tại tự nhiên phải rời khỏi."

"Ca ca lưu lại đây bồi Liên Liên, chờ Thanh nhi được không?" Thanh âm nhu nhu của tiểu công chúa mang theo cầu xin.

Mộ Khinh Ca xoay người, đối mặt với đôi mắt thuần tịnh của nàng.

Cái loại tốt đẹp này, đem bản khoản trong nội tâm nàng đánh bại.

Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, nàng lần nữa hướng tiểu công chúa đi đến.

Nàng vốn không muốn liên quan quá nhiều đến người trong hoàng thất, lại không nghĩ, vẫn không qua được lòng của mình.

"Ta kéo người ra trước." Mộ Khinh Ca đi tới trước mặt tiểu công chúa nói.

Thế nhưng, tiểu công chúa lại đáng thương lắc đầu: "Chân Liên Liên đau quá, không nhúc nhích được."

Đau chân, thì ra vẫn biết đau.

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút kinh ngạc, hai người nói chuyện với nhau lâu như vậy, tiểu công chúa này lại không lộ ra nửa điểm vì đau đớn mà nồn nóng.

Tiểu công chúa cuộn tròn trong cỏ dại, mắt to ngây thơ ngửa đầu nhìn nàng, làm cho lòng Mộ Khinh Ca mềm nhũn, xoay người hai tay đem nàng trực

tiếp ôm vào trong ngực, bước ra bụi cỏ.

Hành động đột nhiên tới này, làm cho tiểu công chúa che miệng thờ nhẹ một tiếng.

Đỏ ửng lập tức lan tràn hai gò má.

"Ca ca, người nhanh buông ta xuống." Thanh âm tiểu công chúa lí nhí nhỏ như muỗi kêu.

Mộ Khinh Ca đặt tiểu công chúa trên bậc thang của tòa viện, nàng không nghĩ đến giờ phút này mình là thân nam nhân, tiếp xúc với nữ tử chưa chồng, là trái với lễ giáo đầy.

"Ngồi ở đây, so với trong bụi cỏ thoải mái hơn." Mộ Khinh Ca vỗ vỗ y phục trên người mình, thản nhiên nói.

Tiểu công chúa gật gật đầu, đỏ ửng đã lan đến vành tai mềm mại.

"Nơi đây là đâu?" Đánh giá bốn phía hoang vu, Mộ Khinh Ca hỏi.

Tiểu công chúa cuối cùng từ trong e lệ ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn ngưng tụ hơi nước nhìn một bên mặt tuyết mỹ của Mộ Khinh Ca nói: "Nơi này là căn cứ bí mật của Liên Liên nhé. Nơi đây đã lâu không có người đến, chỉ có Liên Liên và Thanh nhi thường xuyên tới chỗ này chơi. Đúng rồi! Còn có Thần ca ca, nhưng thân thể huynh ấy không tốt lắm, rất ít tới đây."

Khỏe miệng Mộ Khinh Ca co quắp. Tiểu công chúa này thật sự quá đơn thuần rồi, không dùng lời nói khách sáo với người khác, liền đem chuyện của mình toàn bộ đều nói ra.

"Chỗ này có cái gì hay để chơi." Mộ Khinh Ca có chút khó hiểu.

"Trốn Miêu Miêu a!" Trong mắt tiểu công chúa lập tức bắn ra kích động. Giống như một tiểu hài tử ham chơi nhìn thấy món đồ chơi yêu thích của bản thân.

"Ha ha."

Ở đây thực sự thích hợp để trốn mèo.

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút im lặng.

Lúc này, có vài tiếng bước chân vội vàng truyền đến từ bên ngoài. Tai Mộ Khinh Ca khẽ động, đối với tiểu công chúa nói: "Đoán chừng Thanh nhi của người đang đến rồi, ta đây liền cáo từ trước."

Nói xong, bóng dáng rất nhanh rời khỏi phế viện.

Nàng không muốn phức tạp, kiểm thêm phiền toái.

"A! Ca ca..." Trên khuôn mặt bánh bao của tiểu công chúa lộ ra tiếc nuối. Đôi môi hồng khê lẩm bẩm: "Ta còn chưa biết tên huynh là gì mà."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Gặp lại Bệnh mỹ nhân, Thánh Vương giá lâm!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Dựa vào trí nhớ siêu tốt, Mộ Khinh Ca dễ dàng quay trở lại nơi tổ chức cung yến.

Khi nàng quay về, đã có không ít người tới.

Có thể xuất hiện trong cung yến lần này, thân phận những người này tự nhiên không đơn giản. Tuy nhiên, Mộ Khinh Ca cơ hồ không quen biết ai.

Nhìn qua những người đó hàn huyên lẫn nhau, nàng cảm thấy mình có chút hơi lạc lõng.

Đương nhiên, những ánh mắt châm chọc cười nhạo dường như vô tình lơ đãng hướng về phía nàng, cũng làm cho nàng biết, mình hình như không được chào đón.

Không sao cả bữu môi, Mộ Khinh Ca đang định đi tìm chỗ ngồi của Mộ phủ, liền nghe thấy thanh âm của cô cô.

"Khinh Ca, nơi này."

Ngước mắt nhìn lại, Mộ Khinh Ca dễ dàng ở trong đám người thấy được Mộ Liên Dung đang hướng nàng vẫy tay, mà đứng bên nàng cũng là Mộ Hùng một thân quan phục.

Khí thế kia, toàn thân ngạo cốt, làm cho ông ở trong đám người đặc biệt dễ thấy.

Rất nhiều người đều muốn đi lên bắt chuyện, rồi lại trở ngại khí thế của ông quá cường mà không dám.

Tại Tần quốc, Mộ Khinh Ca có thể nói là người người chán ghét. Mà Mộ Hùng lại làm cho người kính nể.

Đối lập rõ ràng này, nếu là Mộ Khinh Ca trước kia, có lẽ sẽ cảm thấy mất mát. Nhưng, Mộ Khinh Ca bây giờ, lại không cảm thấy có cái gì không đúng. Hướng về phía phương hướng hai người cười nhẹ một tiếng, nàng đi tới.

Cái loại tùy ý tiêu sái, vân đạm phong khinh này, khiến cho bốn phía không ít người đem tầm mắt dừng trên người nàng.

Tựa hồ, trong lòng bọn hắn đều không tự chủ nghĩ cùng một vấn đề. Đó chính là, Mộ phủ tiểu tước gia, hình như có cái gì không giống.

"Gia gia, cô cô." Đến gần hai người, Mộ Khinh Ca chủ động mở miệng.

Biểu hiện của nàng, Mộ Hùng âm thầm nhìn, trong lòng càng thêm vừa lòng.

Tôn tử của Mộ Hùng ông là phế vật thì thế nào? Đều giống nhau khiến tất cả mọi người không dám khinh thường! Giống nhau đều mang theo uy phong của Mộ gia bọn họ!

"Tiểu tử thúì, người đã chạy đi đâu? Công chúa đâu rồi?" Mộ Liên Dung túm lấy Mộ Khinh Ca, ghé vào tai nàng hỏi nhỏ.

Khóe miệng Mộ Khinh Ca mớ hồ co lại, trong lòng oán thầm: Nàng có biết đâu?

Nhưng ngoài miệng vẫn trả lời: "Công chúa có việc cần xử lý, con liền một mình đi dạo Ngự Hoa Viên." Kỳ thật, có đôi khi Mộ Khinh Ca cũng không hiểu rõ ý nghĩ của Mộ Liên Dung.

Chuyện Mộ gia, từ những lời nói lúc trước của Mộ Liên Dung, thực rõ ràng nàng hoài nghi hoàng gia. Nếu đã thế, vì sao lại để tâm đến hôn ước của nàng với hoàng thất?

Tựa hồ, sợ mình không thể lấy được công chúa. Thậm chí ngay cả "bach liên hoa" trong nhà kia, cũng muốn nhét nàng ta vào phòng mình.

"Người ngốc tử này! Ngày thường đều nói người hoàn khổ, phong lưu. Như thế nào cơ hội tốt như vậy cũng không nắm chắc? Sang năm người đã có thể đi quan lễ rồi, là người trưởng thành rồi. Phải đem hôn sự làm sớm, sớm ngày vì Mộ gia nối dõi tông đường. Nếu chọc cháu dâu tức giận, người không thành thân được, vậy ta và gia gia người còn phải tiếp tục chờ bao lâu?" Mộ Liên Dung một hơi quở trách.

Mộ Khinh Ca tức thì bùng tình đại ngộ!

Thì ra, Mộ Liên Dung là bởi vì chuyện này...

Bất quá, nàng nhất định sẽ thất vọng.

Đừng nói nàng vốn là nữ tử, không cách nào cùng nữ tử khác sinh con cái. Chẳng sợ tác dụng từ huyền khí rất thật, cũng không được. Ngay cả thân phận nàng có một ngày bại lộ dưới ánh sáng, muốn nàng tìm nam nhân sinh hầu tử, tương tượng một chút, nàng đã cảm thấy toàn thân nổi da gà.

"Ha ha, cô cô, người thật đúng là rảnh rồi." Mộ Khinh Ca cười ngại ngùng.

Mộ Liên Dung sừng sốt, lập tức nghe ra trong lời nói cháu trai ghét bỏ, làm bộ duỗi tay muốn đánh. Lại bị Mộ Hùng ngăn lại.

"Được rồi, cũng không nhìn xem đây là nơi nào."

Nói xong, ông liền dẫn đầu đi về chỗ ngồi của Mộ gia.

Lão gia tử lên tiếng, Mộ Liên Dung cũng không tiếp tục đề tài vừa rồi, chỉ là trừng mắt cảnh cáo Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng cười, đuổi kịp Mộ Hùng, tựa hồ không thêm quan tâm ánh mắt uy hiếp của Mộ Liên Dung. Người sau tức giận, thiếu chút nữa không thêm đề ý muốn tiến lên nắm lỗ tai người trước.

Vị trí ngồi của Mộ gia, được sắp đặt ở dưới ngôi vị Hoàng đế.

Nguyên bản là vị trí dưới một người, trên vạn người. Nhưng hôm nay có chút bất đồng, vị trí Cửu ngũ chỉ tôn, giờ phút này cũng bị tận lực đặt thấp một chút, phía trên vị trí này, còn cô tình để ra một vị trí rộng rãi, dùng ngọc tình tạo thành, ghế dựa toàn thân trắng như tuyết, còn thêm cả bàn.

Mặt trên bày biện bộ đồ ăn so với của Hoàng thượng càng thêm tinh xảo hoa mỹ. Khắp nơi, đều lộ ra tài trí hơn người.

Mộ Khinh Ca theo hai người Mộ Hùng ngồi xuống vị trí của Mộ gia, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua chiếc ghế tuyết trắng, cao cao tại thượng kia. Không cần bất kì ai giới thiệu cho nàng, nàng liền có thể khẳng định trả lời, chiếc ghế này là chuẩn bị cho lão yêu quái kia.

"Nhìn không ra, Hoàng đế lão nhân Tần quốc này đối với yêu quái tiên sinh thực tôn kính a!" Mộ Khinh Ca ở trong lòng nói. Yêu quái tiên sinh, là "tôn xưng" nàng dành cho Tư Mạch. Không biết vì sao, một khi nghĩ đến hắn đã sống hơn nghìn năm, khiến cho nàng nghĩ đến yêu ma quỷ quái từng nhắc đến ở thế giới trước kia, đầy trời thần phật. Đương nhiên, lấy dung mạo khuynh thế vô song của Tư Mạch, càng giống thần hơn. Nhưng mà, nếu muốn khiến nàng đem một tên chuyên nhìn lên là "Thần Tiên ca ca", đó là không có khả năng!

"Ca nhi, Thánh Vương bệ hạ cư nhiên thực sự tới Tần quốc ta, có từng đi tìm người?" Đột nhiên, Mộ Hùng thấp giọng dò hỏi, đánh gãy suy nghĩ của Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca thu hồi tầm mắt, dừng ở gia gia bên người, đối diện nói: "Gia gia, con cả ngày đều ở trong phủ, đã gặp ai ngài còn không rõ ràng sao?"

Ánh mắt chờ mong của Mộ Hùng, bởi vì câu trả lời "thành thật" này, mà biến thành thất vọng.

Than nhẹ một chút, ông khẽ nói: "Chẳng lẽ, ngày đó Thánh Vương bệ hạ chỉ là thuận miệng nói? Lão nhân gia sớm đã quên tiểu gia hóa người?"

Lời nói của Mộ Hùng, không rót một chữ rơi vào trong tai Mộ Khinh Ca. Người sau nghe được trong lòng một trận không được tự nhiên.

Nàng biết, vị gia gia anh hùng một đời này của nàng, còn chưa buông ý tưởng muốn nàng dựa vào cường giả, bảo vệ cả đời bình an.

Nhưng, nàng lại khinh thường!

Không có nói tiếp, Mộ Khinh Ca lần nữa âm thầm dò xét khách khứa xung quanh. Đột nhiên, nàng nhìn thấy ở phía bàn tiệc hơi xa một chút, Thiệu mập mập đang dùng sức hướng nàng vẫy tay.

Không nghĩ tới, yến hội lần này, Thiệu gia cũng mang hắn đến.

Mộ Khinh Ca hướng hắn câu môi cười, khoe miệng tươi cười còn chưa thu liễm, liền cảm thấy một đạo ánh mắt tràn ngập cừu hận và oán độc rơi trên người nàng.

Nàng nhẹ nâng con mắt, trong một góc tối, thấy được Hà Thành ngồi một mình trên bàn tiệc.

A, hắn thế mà cũng tới?

Không thể không nói, tâm Hà gia thật đúng là rộng lớn a! Xảy ra chuyện xấu lớn như vậy, còn dám đem kẻ này đi ra ngoài mắt mặt. Hoặc là nói... Bữa tiệc lần này là có mục đích khác, khiến chi tử thế gia đều phải tham gia?

Trong lòng linh quang chợt lóe, Mộ Khinh Ca đối với Hà Thành hận không thể xé toạc nàng cười khiêu khích, trong lòng lại suy tư.

Thiệu mập mập xuất hiện, đã khiến cho nàng cảm thấy kinh ngạc. Mà Hà Thành vốn nên ở nhà tránh né lời đồn đại, thế mà cũng xuất hiện.

Lại nhìn chung quanh một chút...

Ân, quả nhiên tụ tập đều là thanh niên tài俊 ở Lạc Đô Tần quốc.

Mới vừa rồi không có chú ý, lúc này Mộ Khinh Ca mới chú ý tới, yến hội lần này là chiêu đãi yêu quái tiên sinh từ phương xa tới, tựa hồ đến rất nhiều người trẻ tuổi.

Hơn nữa, trên mặt những người tuổi trẻ kia, tựa hồ ẩn ẩn mang theo kích động và phấn khích.

Như thế, đây không phải là yến hội chiêu đãi mời khách, mà là một đại hội chiêu thân. Mà thiếu nữ xinh đẹp khiến bọn hắn đều muốn cướp đến tay, chính là yêu quái tiên sinh.

Ách! Mộ Khinh Ca bị ý nghĩ của mình làm hoảng sợ.

Tuy rằng điều đó không có khả năng, nhưng trực giác của nàng nói cho nàng biết, cái suy đoán này cách chân tướng rất gần.

Thời điểm ánh mắt Mộ Khinh Ca lưu chuyển, đột nhiên thấy được một trang phục hoàng y trong đó. Nàng sửng sốt, nhanh chóng tập trung vào người nọ.

"Là hắn!" Khi nhìn thấy khuôn mặt trắng nhợt tuấn mỹ của người nọ, Mộ Khinh Ca thầm nghĩ trong lòng một tiếng.

Hoàng y tươi đẹp, mặc trên người hần hết lần này tới lần khác toát ra mùi vị thoát tục. Mỹ nhân như vẽ, lại bởi sự xanh xao nhợt nhạt khác với người thường, làm cho người không dám tới gần, sợ không cẩn thận đụng nát hần.

Tựa hồ, sáu thước quanh người hần, đều từ chối hết thảy mọi thứ tiếp cận.

Xuất hiện trong cung yến, mái tóc dài của hần không búi lại, tùy ý theo gió mà động. Hần ngồi ngay ngắn ở trên bàn tiệc, lẳng lặng thưởng rượu, tựa hồ mọi thứ trước mắt đều cùng hần không quan hệ.

Hần làm sao sẽ xuất hiện ở đây? Hần là ai?

Mộ Khinh Ca ở trong lòng tự hỏi.

Cùng lúc đó, đôi mắt với cặp mắt hắc bạch phân minh, bình tĩnh không chút gợn sóng. Lập tức, hết thảy bốn phía đều an tĩnh lại, toàn bộ thế giới, tựa hồ chỉ có chính mình cùng chủ nhân của đôi mắt kia tồn tại.

Thật lạnh!

Mộ Khinh Ca nỗ lực rút về linh hồn của mình, khiến cho thanh âm phức tạp xung quanh lần nữa xuất hiện. Nhiệt độ bị mất cũng dần dần tăng lên. Nàng mỉm môi không nói, vẫn như cũ nhìn người nọ từ xa.

"Đến cùng là trải qua dạng hoàn cảnh gì, sẽ khiến ánh mắt một người trở nên lạnh băng như vậy. Như thể hần tự giam mình trong một tòa thành băng tuyết, cự tuyệt vật nóng tới gần."

"Cô cô, người nọ là ai?" Thân thể Mộ Khinh Ca hơi nghiêng về phía Mộ Liên Dung, thấp giọng hỏi.

Mộ Liên Dung ngược mắt, thuận theo ánh mắt Mộ Khinh Ca nhìn lại, chỉ liếc một cái liền thu về, nhỏ giọng giải thích: "Hần là Hiền Vương. Vừa ra đời liền khác chết mẫu phi, bản thân cũng gầy yếu không chịu nổi. Từ trước đến nay ít ra ngoài, không được Hoàng thượng yêu thích, cũng khó trách người không biết. Chỉ sợ những người trong cung cũng không nhất định biết hần."

Hiền Vương? Khác chết mẫu phi? Thân thể gầy yếu bệnh tật?

Lời giải thích của Mộ Liên Dung có vẻ rất phù hợp với khí tức lạnh băng của hần. Có lẽ, loại băng giá này chính là sự tuyệt vọng với thế gian, buông thả mà tuyệt vọng sống?

Mộ Khinh Ca chớp mấy môi, khóe mắt, không hề chú ý hần.

Nếu như không có quan hệ với nàng, nàng tự nhiên sẽ không tốn nhiều tinh lực. Giờ phút này, nàng quan tâm nhiều hơn chính là từ trong vài lời của Mộ Liên Dung, vô tình đề lộ ra một tin tức.

Chính là, mạng lưới tình báo của Mộ gia.

Một hoàng tử mà đến cả người trong cung đều không thể biết, Mộ Liên Dung chỉ xa xa liếc nhìn liền kết luận thân phận của hần. Trừ khi bọn họ đã sớm quen biết, thì chỉ có một giải thích. Mộ Liên Dung nắm giữ chi tiết tư liệu về Hiền Vương, mới có thể nhạy mắt liền nhận ra.

Mạng lưới tình báo, đây chính là thứ tốt a! Giá trị vô lượng!

Mộ Khinh Ca miệng chặc chặc, có chút thêm muốn. Nhưng nàng cũng biết, bản thân hiện giờ là một hoàn cảnh, căn bản không cách nào tiếp xúc được đến cơ mật thuộc về Mộ gia.

Cũng không phải là không tín nhiệm, mà là sợ nàng biết rõ càng nhiều, càng dễ dàng bị người lợi dụng.

Lúc này, một nhóm người từ bên ngoài tiến vào.

Sự xuất hiện của bọn họ, cũng khiến cho bữa tiệc chưa bắt đầu lại đột nhiên yên tĩnh, mọi người đều đồng loạt đứng dậy.

Mộ Khinh Ca theo sau Mộ Hùng đứng lên, liếc mắt liền thấy trong đám người mấy bóng dáng quen thuộc. Tần Cẩm Hạo, Tần Diệc Dao, còn có Thái Hậu, Khương quý phi...

Mà người đi ở đằng trước, nam tử trung niên một thân long bào minh hoàng, mặc dù không biết, nàng cũng đoán được thân phận kia.

Chỉ sợ, đây chính là Hoàng đế Tần quốc ngày đó đưa bốn nàng một đường rồi.

Bộ dáng ngược lại không tệ, tư thế oai hùng uy vũ. Nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập tính toán, làm cho Mộ Khinh Ca không thích. Mà bên cạnh hần, đứng hai người nữ tử dung mạo tỏa sáng, mỗi người một vẻ. Đầu đội mũ phượng, khí chất đoan trang, tư thái cao quý chính là vợ cả Hoàng đế, Tần quốc hoàng hậu. Mà một vị khác bạch y cầm bào thêu lên hoa tím, ngũ quan thanh lệ tuyệt mỹ, nữ tử ôn nhu như nước, nhìn trang phục của nàng, hần cũng là vị trí phi tử của Hoàng đế.

Sau lưng hoàng hậu còn theo một người, tướng mạo với Tần Cẩm Hạo có vài phần tương tự, nhưng lại càng giống hoàng hậu. Chỉ là trong ánh mắt mơ hồ

lộ ra kiều ngạo đã phá hủy phần di truyền từ hoàng hậu. Hấn vận hoàng y cảm bảo so với Đế bào nhạt hơn một chút, trên đầu long quan tượng trưng cho thân phận của hấn.

Lần này, không cần Mộ Liên Dung giải thích, Mộ Khinh Ca cũng có thể đoán được nam nhân này cũng là nhi tử Hoàng đế, hơn nữa còn là Thái tử, nhi tử của hoàng hậu.

"Chắc chắn, thật sự là khác biệt. Đầu là nhi tử Hoàng đế, Hiền Vương lại giống như bị lãng quên, bị ném trong góc." Mộ Khinh Ca trong lòng cảm thán một câu. Nhưng lại không sinh ra bất kỳ tâm tư gì bèn vực kẻ yếu.

Trong số người đến, nàng cũng không nhìn thấy vị tiểu công chúa mà mình thấy buổi chiều kia. Nghĩ lại, nàng cũng hiểu, chỉ sợ dưới tuổi vị thành niên là không thể tới tham gia yến hội như vậy. Hoặc có thể là, bọn hấn được vị Hoàng đế bệ hạ mưu tính cho ý định nào khác?

Thu hồi tâm tư, Mộ Khinh Ca đứng bên người Mộ Hùng.

Chỉ là, Hoàng đế khoan thai đến chậm, nhưng không có nhập tọa, mà là dẫn chúng thần đứng tại nguyên chỗ, tựa hồ đang đợi cái gì.

Đột nhiên, không trung mờ ảo, một trận gió mạnh nổi lên.

Mọi người ngẩng đầu, đập vào mắt chính là vài đầu Tật Phong Long Báo dữ tợn uy phong, kéo một chiếc xe màu đen mà đến...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Hấn chính là thần!

Edit: Diệp Lư Nhiên

Trên Lâm Xuyên đại lục, chưa bao giờ tồn tại Tật Phong Long Báo, đây là biểu tượng của nam nhân mạnh nhất trên phiên đại lục này.

Truyền thuyết, phàm là nơi hấn đi qua, tất có Long Báo kéo xe.

Tương truyền, Tật Phong Long Báo uy phong lẫm lẫm, tướng mạo dữ tợn có thể so với lam cảnh cao thủ, là do hấn ngạo du từ bên ngoài bắt tới. Thú vật cường hấn như thế, lại chỉ xứng kéo xe cho hấn.

Có thể thấy được, sự cường đại của hấn đã vượt qua cả phiên đại lục này, thậm chí khiến người ngược nhìn không dám có vọng tưởng xa vời.

Hoàng đế Tần quốc, Tần Thương. Tự nhận gặp qua sóng to gió lớn, nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy xe kéo Long Báo, vẫn nhìn không được cả người run rẩy.

Phải biết rằng, trên Lâm Xuyên đại lục, còn có rất nhiều chư quốc.

Giữa các quốc, cũng không thái bình. Mà Thánh Nguyên đế quốc sở dĩ vẫn đứng vững trên mảnh đại lục này, duy nhất là nhất đẳng quốc, hơn phân nửa là dựa vào nam nhân cường đại này.

Nếu... Nếu vận khí tốt như vậy buông xuống Tần quốc... Như vậy hấn...

Tần Thương càng nghĩ càng kích động, thậm chí môi đều run rẩy.

Vô luận như thế nào, nhất định phải nghĩ biện pháp, tận lực giữ Thánh Vương bệ hạ lưu lại Tần quốc! Coi như không thể ở lâu, cũng muốn tạo thành quan hệ.

Trước kia đã có quyết định tốt, sau khi nhìn thấy xe kéo Long Báo, càng thêm kiên định. Tần Thương con mắt thâm sâu, bất động thanh sắc chậm rãi lướt qua những đứa trẻ trong yến hội.

Tựa hồ, có thể đạt tới mấu chốt hay không liền dựa vào người những "rường cột quốc gia" này.

Trong thoáng chốc, Tần Thương dường như thấy được các quốc gia khác đối với hấn xưng thần, hình ảnh nịnh nọt lấy lòng, khiến khóe miệng hấn sung sướng gợn lên.

Xe kéo Long Báo, gần như trong nháy mắt, liền từ phía chân trời xuất hiện ngay trên không trung yến hội.

Cái loại tốc độ khủng khiếp này, khiến những người dưới đất, trong lòng tràn ngập chấn động.

Khác biệt, lại một lần nữa sinh ra.

Từ trong khiếp sợ tinh lại, Tần Thương lập tức dẫn theo mọi người khom người xuống: "Hoàng đế Tần quốc, Tần Thương, cùng quần thần và gia quyến, cung nghênh Thánh Vương bệ hạ."

Tất cả đang muốn quỳ xuống, mà Mộ Khinh Ca không nguyện quỳ gối đang âm thầm ghi nhớ lần này. Đột nhiên, một đạo hắc ảnh lóe lên, xuất hiện trước mặt Long Báo.

Người nọ lạnh giọng nói: "Chủ tử phân phó, không cần quỳ."

Ân?

Mệnh lệnh này đúng lúc ngăn trở mọi người quỳ xuống, cũng trách cho Mộ Khinh Ca biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Đuôi lông mày nàng gầy nhẹ, cảm giác hình như ánh mắt của hắc y lạnh lùng lơ đãng đảo qua trên người mình.

"Đa tạ Thánh Vương bệ hạ, đa tạ vị đại nhân này!" Tần Thương cảm kích nói. Trong lòng càng cảm thấy Thánh Vương bệ hạ đối với Tần quốc vài phần kính trọng.

"Không cần." Cô Nhai lạnh lùng trả lời một câu. Nhìn cũng không nhìn Hoàng đế trên mặt đất. Nếu không phải chủ tử bọn hắn biết vị đại tiểu thư kia không muốn quỳ xuống, không muốn nàng chọc phải phiền toái, sao phải làm điều thừa?

Ài! Từ khi gặp vị kia, chủ tử của bọn hắn đều từ băng sơn hóa thành vùng nước rồi.

"Gia gia, đứng trên không trung, người có thể làm được không?" Đột nhiên, Mộ Khinh Ca thấp giọng hỏi Mộ Hùng.

Mộ Hùng nói: "Chỉ cần đột phá lam cảnh, có thể đứng trên không trung. Nhưng có thể duy trì bao lâu, toàn bộ phải dựa vào linh lực trong cơ thể duy trì. Gia gia của ngươi, cũng chỉ miễn cưỡng 'ngự không' một nén nhang mà thôi."

Dứt lời, dường như có chút hâm mộ nhìn Cô Nhai đứng nhẹ nhàng trên không trung.

Kỳ thật, Cô Nhai đứng trên không, ngự không mà đi, cũng không khiến người khác ngoài ý muốn. Có thể đi theo bên cạnh người kia, lại có thể yếu sao?

Nói không chừng, chính là từ cảnh trong truyền thuyết.

Từ cảnh cường giả làm nô bộc?!

Ý nghĩ này truyền vào trong thế gia đệ tử, ánh mắt bọn hắn nhìn về phía xe kéo Long Báo lại cực nóng vài phần.

Ngay cả người luôn luôn lạnh nhạt Trường Nhạc công chúa Tần Diệc Dao, lúc này cũng kích động nhìn về phía huyền xe. Tựa hồ người trong huyền xe, chính là hy vọng của nàng. Nếu có thể được hắn thu làm đồ đệ, có phải hay không có thể thoát khỏi vận mệnh làm quân cờ của hoàng thất này?

Lúc trước, nàng hướng Mộ Khinh Ca dò hỏi chuyện Thánh Vương bệ hạ, cũng không phải vì mẫu huynh, mà là vì chính nàng.

"Thánh Vương bệ hạ, vụng yển (*) đã chuẩn bị tốt, thỉnh Thánh Vương bệ hạ dời bước." Vua của một nước, giờ phút này lại biến thành người tiếp khách chiêu đãi, nhưng, tướng tượng đến chỗ tốt về sau, Tần Thương lại vui vẻ chịu đựng.

(*) Vụng yển: Nghĩa giống như với "tệ xá", dùng để chỉ nơi của mình với ý khiêm tốn khi nói với người khác.

Dụ Vương Tần Cẩn Hạo, âm thầm cùng Thái tử Tần Cẩn Tu liếc nhau, trong mắt lẫn nhau đều có tia lửa tranh đấu.

Hừ lạnh một tiếng, Tần Cẩn Hạo đối với thiên phú của chính mình thập phần tin tưởng.

Lần trước, hắn không có nắm chắc cơ hội kết bạn với Thánh Vương bệ hạ, lần này, hắn sẽ không lại bỏ qua. Huống chi, Thánh Vương bệ hạ tựa hồ đối với phế vật Mộ Khinh Ca kia có chút hảo cảm, mà phế vật kia không phải đối với mình còn có rắp tâm sao?

Có lẽ, cái này chính là một cơ hội!

Tuy rằng, Tần Cẩn Hạo không rõ ràng lắm vì sao Thánh Vương bệ hạ lại để tâm đến một cái phế vật, nhưng hắn vẫn nguyện ý tin tưởng, Thánh Vương bệ hạ chỉ có chút bị mê hoặc bởi vẻ ngoài của Mộ Khinh Ca, cho rằng hắn là nhân vật thiên tài gì đó. Đợi đến lúc hắn nhìn rõ ràng Mộ Khinh Ca bất quá chỉ là phế vật, nhất định có thể đem ánh mắt thiện tâm giao hảo dùng ở một cái phế vật dời lên người hắn.

Dù sao, thiên phú của hắn, ở Tần quốc mà nói, đã là trăm năm khó gặp.

Hơn nữa, hắn còn có một muội muội đồng dạng thiên phú không tồi. Đây không phải so với những người khác, càng lọt vào mắt của Thánh Vương bệ hạ sao?

Rống rống!

Trên bầu trời, Long Báo đột nhiên gầm lên.

Từng trận uy áp, xuyên thấu qua tầng mây hạ xuống, làm mọi người dưới mặt đất kinh hoàng không thôi.

Tiểu tâm tư trong lòng mọi người, cũng tại lúc này toàn bộ thu liễm, đều thấp thỏm lo âu nhìn lên xe kéo Long Báo trên bầu trời.

Cô Nhai ôm kiếm mà đứng, lơ đã hết thấy dưới mặt đất.

Tần Thương kinh hoàng hỏi: "Đại nhân, trăm... Ta có chộc giận Thánh Vương bệ hạ chỗ nào sao?"

"Người không có, chỉ là chủ tử chúng ta khó chịu người tính kế Mộ gia, cố ý cho người ra oai phù đầu." Cô Nhai ở trong lòng chửi thầm, không để ý tới Tần Thương.

Thái độ làm lơ, làm thói quen được quần thần ủng hộ khiến trong lòng Tần Thương tức giận, lại không dám như thế nào.

Hắn chỉ mong cung yến hôm nay không nên bị rối tung.

Đột nhiên, thời điểm sợ hãi trong lòng mọi người đã chạm đến ranh giới, một giọng nam trầm thấp khiến người say mê, xa gần khó đoán, chậm rãi vang lên: "Ồn."

Một chữ, như là chú ngữ có chứa ma lực cực lớn, khiến cho đám Long Báo không còn lên tiếng, cúi đầu nằm rạp xuống.

Trên mặt đất, càng là không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Mọi thứ, dường như vì sợ nam nhân che ồn ào, mà toàn bộ im lặng.

Cái chữ này, không hề có chút nào uy áp, lại khiến người dưới mặt đất cảm giác bốn phía bị giam cầm, không cách nào nhúc nhích. Chỉ sợ, người ngoại lệ duy nhất, chính là người sớm biết là người nợ Mộ Kinh Ca rồi.

Huyền xe, đột nhiên biến ảo.

Trong mắt mọi người dưới đất, gió lốc màu đen lóe lên. Huyền xe không lồ nặng nề biến mất, thay vào đó chính là từng bậc từng bậc cầu thang, từ trên xuống dưới.

Tám đầu Tật Phong Long Báo, phân biệt nằm rạp xuống hai bên, khiêm tốn cung kính.

Còn dư lại đầu kia, uy vũ cao lớn nhất, giờ phút này lại xuất hiện dưới thân người, trở thành tọa kỵ.

Bạch y không gió mà bay, giống như ánh sáng duy nhất trong đêm. Những đồ án màu tím, thần bí cao quý trên vạt ống tay áo, như thể đó là màu sắc được sinh ra cho hắn.

Tóc dài như mực tùy ý búi lên, cùng với bạch y đan xen, dường như thế gian trắng hay đen đều do một tay hắn nắm giữ.

Chói mắt như dương quang, chỉ sợ tất cả những người lần đầu tiên gặp Tư Mạch, đều cùng chung ấn tượng.

Bởi vì, người căn bản thấy không rõ ngũ quan hắn, chỉ có thể cảm giác trên người hắn như liệt dương khiến người ta không dám nhìn thẳng, rồi lại nhịn không được nằm rạp xuống!

Cho đến khi dung mạo khuynh thế vô song của hắn, được tất cả người dưới đất thấy rõ.

Hầu như tất cả, đều ngược lại hít một hơi khí lạnh. Bị dung mạo vô song như ngọc, như thiên nhân làm rung động khiến quên đi hết thảy.

Trong lúc nhất thời, sự phân biệt giữa người và thần, trở nên rõ ràng.

Bọn họ là người, mà hắn... chính là Thần!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Ai có thể vào mắt hắn?

Tần Cẩm Hạo thất thần nhìn lên, thuận theo bậc thang huyền sắc, từ phía chân trời bạch y từng bước một đi xuống. Hai con người từ trước đến nay vốn ngạo nghễ lãnh khốc, lần đầu tiên bị bao phủ bởi ghen ghét.

Dựa vào cái gì?! Dựa vào cái gì?!

Dựa vào cái gì một phế vật không thể tu luyện, gia hỏa hoàn khổ chỉ biết gây chuyện thị phi, có thể được vị này ưu ái?

Nếu trước đó, có người nói hần đường đường là Duệ Vương, có một ngày sẽ đối với hoàn khổ Mộ gia ghen ghét thành cuồng. Như vậy hần chỉ cười khinh miệt, sai người cắt đứt đầu lưỡi của kẻ bịa đặt.

Thế nhưng bây giờ...

Tần Cẩm Hạo không thể không thừa nhận, hần hận không thể thay thế Mộ Khinh Ca, hận không thể bản thân mới là người được Thánh Vương bệ hạ coi trọng. Và một ngày nào đó, hần cũng có thể trở thành người đứng đầu, được thế gian thần phục, xưng là "Thần"!

Nam nhân, ai không có dã tâm?

Dã tâm của Tần Cẩm Hạo hần chỉ càng lớn hơn, sẽ không nhỏ.

Chỉ cần bắt lấy cơ hội trước mắt, hần liền có khả năng bước lên cửu vũ, thậm chí còn bước cao hơn.

Song quyền giấu trong tay áo, gắt gao siết chặt. Trong mắt Tần Cẩm Hạo, lộ ra quang mang không thể tránh khỏi. Như thế, bất luận cái gì ngăn cản trước mặt hần, đều bị hần không chút lưu tình giết hết.

Đây là tuyệt thế cường giả sao?

Hai mắt Tần Diệc Dao gắt gao chăm chú nhìn vào một thân bạch y kia. Tựa hồ sự xuất hiện của người này giúp nàng mở ra một thiên địa mới.

Có lẽ, nàng không cần tiêu hao cả đời trong hoàng cung.

Có lẽ, một ngày nào đó, nàng cũng có thể giống như người nam nhân trước mắt này, tận hưởng ngạo du phong cảnh bốn phía.

Chỉ cần - nàng trở nên mạnh mẽ!

Trên mặt đất, vô số người đều nhìn chằm chằm bóng trắng kia chậm rãi đi xuống.

Trong lòng có chấn động, cũng có hâm mộ. Nhưng càng nhiều hơn là không cách nào kháng cự thần phục.

Chỉ có một người ngoại lệ, chính là Mộ Khinh Ca.

Đối với phương thức xuất hiện của yêu quái tiên sinh, nàng chỉ đánh giá một câu: Hoàn hảo!

Tầm mắt từ không trung thu hồi. Mộ Khinh Ca trong lúc vô tình nhìn về phía bóng dáng hoàng y cao lớn. Vai của hần rất rộng, nhưng lại tựa hồ thực yếu ớt.

Giờ phút này, hần đồng dạng nhìn lên nam nhân cường đại nhất đại lục.

Nhưng, trong đôi mắt hắc bạch phân minh lại không có chút nào tạp chất, như cũ bình tĩnh không gợn sóng. Đường như, trên thế gian này không có một việc nào, có thể kích thích tâm tình hần nửa phần.

Hần giống như một người ngoài cuộc bình thường, đang nhìn mọi thứ phát sinh.

Có lẽ, Mộ Khinh Ca xem quá chuyên chú.

Dẫn tới người nào đó không vui.

Lập tức, áp lực bốn phía đột nhiên tăng, như ngọn núi đè lên mỗi người trong yến hội. Đặc biệt là bóng dáng hoàng y kia, được đặc biệt "chiếu cố".

"A..." Một tiếng kêu đau đớn phá vỡ trầm tĩnh.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca lóe lên, liền thấy được Bệnh Mỹ Nhân lúc này dùng một tay chống đỡ mép bàn, một tay che miệng của mình. Giữa khe hở ngón tay trắng nõn, ần ần có thể thấy được màu đỏ phấp phấp.

Nhú nhú mảy, nàng ngược mắt nhìn về phía nam nhân như thần trên bầu trời.

Nháy mắt, áp lực biến mất. Trong lòng mọi người cũng nhẹ nhàng thở ra, phảng phất từ kẻ cận cái chết trở về.

Mà Tư Mạch một thân bạch y tuyết trắng, cũng "ngạo kiều" hạ xuống mặt đất. Ngồi trên long y bạch ngọc mà hoàng đế Tần quốc chuẩn bị cho hắn.

Long Báo đảm đương tọa kỵ của hắn, đạp chân đặt lên gắm vóc phủ trên mặt đất, hướng về phía không trung gầm nhẹ một tiếng. Tám đầu Long Báo trên không trung, tức khắc hóa thành tám đoàn thanh quang, bay vào trong miệng nó, bị nó nuốt vào.

Sau đó, nó mới lười biếng nằm bên chân chủ nhân, chợp mắt.

Cô Nhai giống như cái bóng đứng phía sau long y, đem chính mình nhập trong bóng tối.

Một màn này, như ảo như thực. Thẳng đến khi những bậc thang huyền sắc kia, sau khi tắt cả biến mất. Mọi người mới từ trong khiếp sợ chậm rãi tỉnh lại.

Ngay cả Mộ Khinh Ca cũng không ngoại lệ.

Dù sao, một màn Long Báo nuốt đồng loại khác quá mức rung động, vượt xa sự hiểu biết.

"Hắn, đến cùng cường đại đến cảnh giới gì? Trên từ cảnh sao?" Mộ Khinh Ca đột nhiên nghi ngờ tin tức mình biết không phải sự thật.

"Khụ khụ." Một tiếng ho khan ần ần truyền đến.

Cặp mắt kia của Tư Mạch có thể bắt lấy thiên địa nhật nguyệt, cũng chậm rãi nhìn về phía phát ra tiếng.

Hoàng đế Tần quốc, là người cơ mẫn như thế nào? Khi hắn thuận theo ánh mắt Tư Mạch, thấy được bóng dáng làm hắn chán ghét, âm lãnh trong mắt chợt lóe qua, lập tức phản phó người: "Hiền Vương không thoải mái, còn không nhanh đưa xuống."

Ngữ khí kia, giống như sai người vứt bỏ một vật vô dụng. Căn bản không có một chút quan tâm bên trong, càng không có ý từ truyền ngự y.

Thị vệ trong cung lĩnh mệnh, dưới khí thế cường đại của Tư Mạch, thấp thòm đem Hiền Vương Tần Cẩn Thần nhanh chóng nâng xuống. Từ đầu đến cuối, bóng dáng hoàng y kia, đều chưa từng phản kháng nửa phần.

Chán ghét nhìn người rời đi, Tần Thương còn âm thầm trách cứ trừng mắt Hoàng hậu.

Hoàng hậu Hàn thị vội vàng thấp giọng giải thích: "Thần thiếp nghĩ, hắn dù sao cũng là nhi tử bệ hạ."

Một nghiệt chủng mang điềm xấu, cũng xứng làm con hắn? Nếu không phải cố kỵ thanh danh, hắn đã sớm làm cho gia hỏa khắc phụ khắc mẫu này chết rồi.

Tần Thương cảm giận nghĩ, nhưng lại không dám nói ra.

Bởi vì, hắn không dám làm cho vị ngồi trên vị trí cao nhất của yến hội biết được tâm tư giết con của hắn.

"Ngồi." Đồng dạng là thanh âm nhẹ đến mức khiến người vô pháp chống cự, lần thứ hai vang lên.

Mọi người như được đại xá giống như thở ra một hơi, sau khi khom người, từng người đều ngồi xuống. Trong lúc nhất thời, phảng phất bạch y trên đài cao kia, mới là chủ nhân nơi đây.

Sau khi Tần Thương ngồi xuống, âm thầm liếc mắt nhìn Thái Hậu một cái. Người sau không tiếng động nhẹ gạt đầu, ánh mắt hắn mới không dấu vết thu hồi, mở miệng nói: "Thánh Vương bệ hạ, ngài thánh giá quang lâm tới Tần quốc ta, là vinh hạnh vô thượng của Tần quốc ta. Hôm nay, trong cung mở tiệc, thứ nhất là vì Thánh Vương bệ hạ tẩy trần, thứ hai là thỉnh Thánh Vương bệ hạ an điện, xem một chút những tài năng có ích trẻ tuổi của Tần quốc ta. Không biết ý Thánh Vương bệ hạ như thế nào?"

Lời nói này, được tính là thông minh.

Không có nói thẳng, người nếu như tới Tần quốc ta một chuyến, ta hảo hảo chiêu đãi người, người cũng thu mấy cái đệ tử Tần quốc làm đồ đệ, để chúng ta bám vậy quan hệ.

Nhưng, Tư Mạch là người nào?

Lý do uyển chuyển này rơi vào trong tai hắn, khóe môi hắn chỉ câu lên ý vị không rõ.

Đường cung kia, khiến những người ngồi ở đây tức khắc khẩn trương lên. Lớn tuổi, sợ sẽ chọc giận vị gia này phần nộ. Nhỏ tuổi hơn, tức thì thấp thòm nghĩ cách biểu hiện bản thân.

Thái dương Tần Thương đã thấm ướt mồ hôi. Ngay khi hắn không nhận được, chuẩn bị cáo tội thu hồi lời nói lúc trước, đột nhiên nghe được tiếng cười như không cười. "Tốt!" Như tiếng trời từ trên cao đáp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Phế vật hoàn khổ rác rưởi?

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Chữ "Tốt" vừa nói xong liền tiêu tán.

Người phản ứng kịp, trong mắt đều bắn ra vô hạn kinh hãi.

Cơ hội này, không chỉ đối với Tần quốc mà nói khó có được, chính là đối với gia tộc bọn họ cũng đều cực kỳ khó có. Nói không chừng, qua đêm nay, gia tộc bọn họ có thể phát sinh nghiêng trời lệch đất.

Lập tức, các trưởng bối thế gia đều giữ chặt đệ tử trong nhà mình, nhỏ giọng phân phó, phải tất yếu lọt vào được mắt của vị kia.

Ngay cả Thiệu gia đã buông tha Thiệu mập cũng không ngoại lệ, bị ân cần dạy bảo nói một phen.

Hắn có thể xuất hiện ở đây, lại nói tiếp còn phải dựa vào Mộ Khinh Ca.

Thì ra, Thiệu gia cũng không biết ở đâu mà biết được Thánh Vương bệ hạ đối với Mộ gia tiểu tước gia tựa hồ có chút ưu ái. Tuy không biết tiền căn hậu quả, nhưng không cản trở bọn họ đem Thiệu mập đồng dạng hoàn khổ từ trong nhà mang ra.

Nói không chừng, Thánh Vương bệ hạ thần bí khó lường, sẽ có hứng thú với hoàn khổ đấy?

Mộ Hùng cũng đồng dạng kích động, bàn tay thô dày cào cào y phục trên người mình, lại buông ra. Lặp đi lặp lại mấy lần, khiến cho Mộ Khinh Ca ngồi ở một bên ánh mắt nghi ngờ.

Mộ Hùng xoắn xuýt, cũng rơi vào trong mắt Mộ Liên Dung.

Trong lòng nàng thờ dài, đối với phụ thân nói: "Cha, đừng nghĩ. Mộ gia chúng ta có vô dụng như thế nào, cũng sẽ không đi làm hạng người nịnh nọt."

Được nam nhân cường đại nhất Lâm Xuyên đại lục ưu ái, có lẽ là một chuyện vui to lớn. Đối với Mộ gia, cũng như vậy. Nhưng, đó là dưới tình huống người kế thừa của Mộ gia có thiên phú.

Nếu như Mộ Khinh Ca thiên phú hơn người, có thể được Thánh Vương bệ hạ chỉ điểm, trên con đường tu luyện chính là cực kỳ có lợi.

Chính là, thể chất Mộ Khinh Ca cổ tình lại không thể tu luyện.

Đã như vậy, nếu còn muốn tiếp cận vị kia, thì chính là dựa vào.

Theo Mộ Liên Dung thấy, Mộ gia có thể thất bại, nhưng khi khái lại không thể ném. Chỉ cần huyết mạch không đứt, Mộ gia sẽ có một ngày trọng chấn. Cho nên, Mộ Khinh Ca có thể lọt vào mắt xanh Thánh Vương bệ hạ hay không, nàng không giống như Mộ Hùng cố chấp như vậy.

Mộ Hùng không tiếng động cười khổ, lần đầu tiên trước mặt tôn tử mình nói ra tiếng lòng: "Mộ gia thịnh thì như thế nào? Bại lại như thế nào? Ta đã sớm nhìn thấu. Hiện giờ, ta chỉ nghĩ muốn các người bình bình an an, không hề xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Hôm nay, Mộ gia đang ở trong dòng nước xiết, tiến không được, lui không xong. Bộ xương già này của ta, có thể bảo vệ các người nhất thời, nhưng không thể bảo vệ cả đời. Hôm nay là một cơ hội, nhưng ta đoán chừng..." Lời còn chưa dứt, hắn chỉ chậm rãi lắc đầu.

Nhưng ý tứ kia, cũng đã rất rõ ràng rồi.

Ngày ấy, có lẽ Thánh Vương bệ hạ chỉ là trùng hợp đi ngang qua, nhìn thấy Mộ Khinh Ca anh dũng chịu hình phạt, cho nên mới có vài phần kính trọng. Nhưng hôm nay, chỉ sợ hắn đã sớm biết thể chất phế vật của tôn nhi mình. Hơn nữa chung quanh đây đều là tinh anh tài俊 gia tộc, còn có người hoàng thất nhìn chằm chằm.

Chỉ sợ, hắn sớm đã không còn đối với Mộ Khinh Ca liếc mắt nhìn một cái đi.

"Thì ra, lão gia tử lo lắng vì điều này." Đối thoại hai người, làm cho Mộ Khinh Ca trong lòng hiểu rõ. Nếp nhăn nơi khóe mắt Mộ Hùng, khiến cho nàng thiếu chút nữa nói ra bí mật mình có thể tu luyện.

Nhưng, cuối cùng, nàng vẫn cắn răng nhịn xuống.

Tình thế Mộ gia không rõ ràng phía trước, nàng không có khả năng bại lộ bản thân. Nếu không, chỉ khiến Mộ gia càng nhanh bị diệt vong.

Tất cả đã được trù bị, yến hội bắt đầu.

Cung nữ bùng lên thức ăn rượu ngon, ca cơ cũng nhẹ nhàng khởi vũ.

Rượu hơn phân nửa, rốt cuộc đi vào chính đề.

Tần hoàng Tần Thương giơ tay vung lên, đám ca cơ đồng loạt lui ra, đem vũ đài hình tròn chính giữa lưu lại.

Trộm nhìn người nọ phía trên, thấy hai mắt hắn híp lại, khóe miệng giương nhẹ, không nhìn ra bất mãn, mới cất cao giọng nói: "Hôm nay là cơ hội hiếm có. Các huynh đệ gia tộc, cứ xuất ra sở học của các người, vì Thánh Vương bệ hạ trợ hứng."

Nói xong, hắn nhìn về phía mấy vị sủng thần của mình, âm thầm đánh mắt.

Dựa theo an bài trước đó, hoàng tử không lên trước, lên trước là mấy thế gia đệ tử có trình độ bình thường lên đài bày ra một phen. Chờ sau khi hoàng tử lên đài, mới có cái so sánh.

Kế hoạch này vô cùng tốt, nhưng bọn hắn lại đánh giá sai Tư Mạch.

Ngay khi mọi chuyện đều tiến hành giống như thường, khi thế gia đệ tử đầu tiên lên đài, Tư Mạch đột nhiên mở miệng: "Thiên phú võ kỹ quá mức không thú vị. Nếu muốn thể hiện bản thân, ngấm lại xem chính mình có cái gì."

Tối nay, đây là lần đầu tiên hắn mở miệng nói một câu dài như vậy, phá vỡ an bài lúc trước của Tần hoàng.

Sắc mặt hắn thay đổi mấy lần, mím môi trầm mặc.

Mà vị đệ tử thế gia trên đài kia, tức thì sững sờ tại chỗ, có chút không biết làm sao.

"Nếu không có tài, thì lui ra." Cô Nhai tử trong bóng tối bước ra, đối với giữa sân quát lạnh một câu. Phát động lực, trực tiếp đem người nọ từ trên đài oanh xuống.

Một màn này, khiến cho không ít người từ trong áo tường thanh tỉnh lại, thay đổi đối sách.

Những thế gia đệ tử này, thường ngày đều là dốc lòng tu luyện. Như thế nào sẽ phân tâm đi học cái gì thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa?

Thánh Vương bệ hạ muốn xem biểu diễn tài nghệ. Trong lúc nhất thời, vô số người trong lòng đều có cảm giác khóe không ra nước mắt.

Trong số những thế gia này, ngoại trừ Mộ gia đã không đếm xỉa đến, kích động nhất đúng là Thiệu gia. Thiệu gia gia chủ, phụ thân của Thiệu mập mập, lập tức cảm giác mình mang Thiệu mập mập đến quả nhiên sáng suốt.

Nhưng đột nhiên, hắn lại tuyệt vọng.

Nhi tử mình trừ bỏ ăn chơi nhậu nhẹt, ghẹo gái đánh bạc ra, thì còn có tài năng gì có thể trèo lên mặt bàn sao?

Yến hội, đột nhiên tẻ ngắt.

Tần Thương sốt ruột đến trán đều chảy mồ hôi lạnh, cùng Thái Hậu liên tiếp trao đổi ánh mắt. Khương quý phi và Hoàng hậu cũng dốc sức liều mạng ám chỉ con mình xuất hiện. Ngược lại vị phi tử bạch y kia, vẻ mặt lạnh nhạt, thậm chí có chút không tập trung, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra một tia lo lắng.

Không người nào dám lên đài, khẩn cầu lúc trước của Tần Thương tựa hồ biến thành chuyện cười.

Tư Mạch nhàn nhạt nhìn xem hết thấy, phảng phất tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Từ đầu đến cuối, hắn tựa hồ không liếc nhìn Mộ Khinh Ca, nhưng nhất cử nhất động của người sau lại không chút nào tránh được tầm mắt hắn.

Hắn hôm nay xuất hiện ở đây, bất quá là muốn nhìn Tiểu Ca nhi nhiều một chút mà thôi.

Trong lòng Tần Diệc Dao giãy giụa chốc lát, nhìn qua vũ đài không một bóng người, đột nhiên mím môi, phóng bước tới.

"Người làm cái gì?"

Chỉ là, nàng vừa mới nhấc bước, đã bị một thanh âm lạnh lùng cảnh cáo chặn lại. Cổ tay cũng bị người kiềm giữ, lực lớn đến nỗi nàng dường như nghĩ rằng xương mình bị gãy.

Nàng ngược mắt nhìn lên, chống lại con ngươi băng lãnh của hoàng huynh mình. "Hoàng huynh" Nàng thì thầm mở miệng.

Tần Cẩm Hạo lạnh lùng nhìn nàng, xùy nói: "Nói như vậy, người một nữ tử chỉ có thể đứng ngoài quan sát. Như thế nào? Muốn đi lên biểu hiện một phen, tranh đoạt cơ duyên cùng ta?"

"Muội, không có." Tần Diệc Dao rũ mắt trả lời, trong lòng thật vất vả nổi lên dũng khí, đã sớm rút thẳng xuống.

"Hừ, tốt nhất là không có." Tần Cẩm Hạo buông cổ tay Tần Diệc Dao ra, không hề nhìn nàng.

Giữa hai người ảnh hưởng tác động qua lại, ngoại trừ Thái Tử Tần Cẩm Tu một bên thấy được, còn lại không có ai nhìn thấy. Mà hắn, cũng chỉ là mĩa mai cười, liền dời mắt.

"Đây là tình huynh muội hoàng thất." Nhìn bóng lưng hoàng huynh, Tần Diệc Dao trong lòng thê lương.

Đối với Thái Hậu và phụ hoàng, nàng là quân cờ thu nạp Mộ gia.

Đối với mẫu phi và huynh trưởng, nàng đồng dạng cũng là quân cờ, lúc cần có thể trả giá hết thảy.

Không có người lên đài, mất đi đối lập. Tần Cẩm Hạo thấy Tần Cẩm Tu rục rịch, cắn răng một cái, đứng lên đi tới đài cao.

Cái loại hiên ngang lắm liệt, giải trừ tình huống quẩn cảnh, làm cho Tần hoàng vui mừng, cũng đồng dạng khiến cho ánh mắt Thái Tử âm u.

Khuôn mặt kiều mị của Khương quý phi, cũng nhiều thêm vài phần đắc ý và kiêu ngạo.

Tần Cẩm Hạo đứng giữa vũ đài, cung kính hướng Tư Mạch cúi đầu. Mới nói: "Thánh Vương bề hạ, thường ngày Cẩm Hạo tập trung tu luyện, không để ý đến tài nghệ khác. Trước mắt, chỉ có tài đánh đàn hơi có thể vào mắt, vì bề hạ trợ hứng. Mong bề hạ chớ trách tội."

Nói xong, thái giám đã đưa lên đàn cổ.

Tần Cẩm Hạo tiêu sái ngồi xuống, mười ngón tại dây đàn nhẹ nhàng gảy.

Không thể không nói, tài đánh đàn của Tần Cẩm Hạo rất tốt.

Mộ Khinh Ca lắng nghe, âm thầm thương thức. Chỉ là đáng tiếc...

Không dấu vết lắc đầu, Mộ Khinh Ca đối với khúc đàn day dứt, nam nữ si tình xi mũi coi thường. Nếu thanh âm nam nữ quyến luyến được thay bằng ý chí nam nhân, liền có thể thể hiện ra thân phận Tần Cẩm Hạo.

Thật đáng tiếc.

Chỉ trách, người nào đó lên đài không mang theo đầu óc.

Mộ Khinh Ca yên lặng hạ mắt uống rượu, trong lòng làm cái đánh giá.

Tần Cẩm Hạo một khúc chấm dứt, thanh âm "bốp bốp" bốn phía vang lên. Nhưng Tư Mạch lại không có chút nào động dung, một chữ đánh giá cũng keo kiệt nhả ra.

Kết quả như vậy, khiến ánh mắt Tần Cẩm Hạo biến đổi, âm đậm đi xuống.

Đã có Duệ Vương làm gương dẫn đầu, kế tiếp lại có mấy thế gia đệ tử lên đài, biểu diễn chính là chút ít đồ chơi. Thấy vậy càng khiến Mộ Khinh Ca xem không thú vị. Đến cuối cùng Thái Tử xuất hiện trên đài, đưa bốn một tay hảo kiếm, vẫn không làm cho ánh mắt Tư Mạch chấn động nửa phần.

Yến hội, mắt thấy sẽ phải kết thúc.

Mộ Khinh Ca nghĩ thầm rốt cuộc có thể trở về nhà ngủ.

Lại không nghĩ, một thanh âm quái gở đột nhiên truyền đến: "Mộ tiểu tước gia từ trước đến nay tài danh lan xa, vì sao không muốn lên đài vì Thánh Vương bề hạ biểu hiện một chút đây?"

Mộ Khinh Ca tài danh lan xa?

Là tiếng xấu lan truyền mới đúng chứ!

Người nghe thấy câu này, đều không hẹn mà lộ ra giễu cợt.

Mà Mộ Khinh Ca đã có chút say rượu, sau khi nghe câu này, cũng lúc đó chớp mắt, ánh mắt lạnh lạnh đâu có nửa phần mê ly. Nàng không tốn sức chút nào đã tìm được người phát ra tiếng.

Trên bàn tiệc Hà gia, nàng nhìn thấy Hà Thành âm lãnh cười.

"Đúng vậy a! Mộ tiểu tước gia trời sinh không thể tu luyện, chắc hẳn có nhiều thời gian tiêu phí cho phong hoa tuyết nguyệt, không bằng mời Mộ tiểu tước gia lên đài?"

Trong đám người, một ít thế gia đệ tử có giao hảo với Hà Thành, cũng lên tiếng phụ họa.

Mà có ít người, cùng Hà Thành tuy rằng không quen, nhưng đối với Tư Mạch lạnh lùng khiến tâm tình bất mãn, liền trút đến trên người Mộ Khinh Ca.

"Đứng đứng đứng! Mộ tiểu tước gia danh tiếng hoàn khổ, vang khắp thiên hạ. Có thể trở thành hoàn khổ đệ nhất Lạc Đô, cũng là một loại bổn sự. Không bằng, hôm nay liền biểu hiện, cũng cho chúng ta học tập một chút."

"Chính là không biết Mộ tiểu tước gia muốn biểu diễn tranh giành hoa khôi, hay là muốn biểu diễn bá chủ hoành hành?"

Thanh âm cười nhạo nổi lên bốn phía, bọn hán tử hồ quên mất Tư Mạch ở đây, cũng quên mất nơi này là Hoàng cung. Chỉ một mặt muốn đem không cam lòng trong lòng phát tiết vào một cái phế vật hoàn khổ vô dụng.

"Không bằng mời Mộ tiểu tước gia biểu diễn làm thơ đi. Nghe nói Mộ tiểu tước gia còn có thể làm tốt công việc của một nữ nhân."

Vũ nhục như vậy, càng phát ra không có kỵ.

Mà Tần hoàng dường như không có ý ngăn lại, chỉ là thưởng thức sắc mặt Mộ Hùng ngày càng khó coi.

"Các ngươi... A..." Thiệu mập mạp muốn vỗ án, lại bị huynh đệ nhà mình chặn miệng lại, ngăn hán lên tiếng bênh vực.

Đệ tử thế gia đều chế nhạo Mộ Khinh Ca, đem nàng trở thành nơi trút giận. Không ai chú ý tới khóe mắt Tư Mạch hiện lên băng quang, như nhìn người chết nhìn một đám "Trụ cột quốc gia" Tần quốc không biết trời cao đất rộng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chưa thấy qua nhảy đôi

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hoàng Cung Tần quốc náo nhiệt, dưới đáy mắt lạnh băng của Tư Mạch, tựa hồ đã biến thành một vùng xác chết. Nhận thấy được sát ý trên người chủ tử của mình, Cô Nhai cũng nắm chặt chuỗi kiếm trong tay mình.

"Mộ tiểu tước gia, sao ngươi còn không lên đài! Cái giá khá lớn a!"

"Đừng thúc giục, Tiểu tước gia người ta tài học cao siêu, đang suy nghĩ muốn biểu diễn cái gì."

"Tiểu tước gia, không bằng ta thay ngài ra chú ý. Trước tiên biểu diễn ngài làm thế nào như keo dán bám dính vào Duệ Vương của chúng ta, sau đó biểu diễn ngài mang theo năm trăm tinh nhuệ xông pha chiến trường, năm trăm tinh nhuệ chết hết để ngài sống một mình. Thế nào?"

Thanh âm Hà Thành giống như bôi độc, không màng tất cả nói ra những lời này. Căn bản không quan tâm, trong lời nói không chỉ đắc tội một người là Mộ Khinh Ca.

Tựa hồ hán chỉ muốn chọc giận Mộ Khinh Ca, như lần trước đó, khiến nàng lên đài mắt mặt xấu hổ, tốt nhất chọc giận Thánh Vương bệ hạ, bị hán một cái tát thành thịt nát, thỏa mối hận trong lòng hán.

Tiếng nói hán vừa dứt, người đầu tiên biến sắc mặt chính là Tần Cẩm Hạo.

Trong lòng hán luôn đem sự ái mộ của Mộ Khinh Ca đối với hán là sự sỉ nhục, không muốn bày ra trước mặt người khác. Hiện giờ, Hà Thành kia lại dám trước mặt Thánh Vương bệ hạ nói ra, nếu đối với hán có gì hiểu lầm, vậy phải thế nào?

Nhưng giờ phút này trong lòng hán hận nhất không phải là Hà Thành, mà là Mộ Khinh Ca vẫn luôn không có động tĩnh gì. Nàng trầm mặc, càng như xác mình lời Hà Thành nói.

Mà Hà gia, giờ phút này kịp phản ứng muốn mang Hà Thành đi cũng đã chậm. Bọn hán vốn định mang theo Hà Thành kiếm một phần cơ duyên, lại không nghĩ bị nghiệt tử này làm hỏng. Bọn hán không sợ đắc tội Mộ phủ, thế nhưng lại còn đắc tội thêm Duệ Vương và Khương quý phi, vậy Hà gia bọn hán...

Gia chủ Hà gia, vụng trộm nhìn về phía Khương quý phi. Quả nhiên thấy nàng nhú mày không vui.

Nghĩ muốn nói gì đó, lại không biết nên mở miệng thế nào.

Hắn lúc này mà nói cái gì, không phải càng thêm khiến chuyện này trở nên thiệt giả khó phân?

"Đám khốn kiếp này!" Mộ Hùng không thể nhịn được nữa, nắm tay đứng dậy.

"Gia gia." Lại bị Mộ Khinh Ca một phát bắt được cổ tay, ngăn ông xúc động. Khi Mộ Hùng nhìn qua, nàng cười nói: "Hà tất phải hạ thấp thân phận?"

Từ đầu đến cuối, những kẻ chế nhạo nàng đều là thế hệ trẻ tuổi.

Nếu Mộ Hùng lên tiếng bảo vệ, kia chẳng phải là bị người nắm thóp, khiến những lão hồ ly này thừa cơ chèn ép?

Mộ Khinh Ca nàng, cho tới bây giờ không có thói quen đứng phía sau người.

Những người này, dám khiêu khích nàng. Nàng liền để cho bọn họ hảo hảo cảm thụ một chút, cái gì gọi là tự vả vào miệng. Không phải là biểu diễn tài nghệ sao?

Trợn to con mắt chó của các ngươi nhìn cho rõ ràng!

Mộ Khinh Ca chậm rãi đứng dậy, ấn xuống đầu vai Mộ Hùng để ông ngồi xuống.

Một thân hồng y, đón gió mà đứng, khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ không có một tia tức giận, ngược lại mang theo lạnh nhạt bình tĩnh mỉm cười. Phảng phất người bị chế nhạo không phải là nàng.

Nàng tiêu sái tùy ý, vân đạm phong khinh, khiến cho thanh âm chế cười bốn phía mờ dần.

Phảng phất nếu bọn họ còn tiếp tục, liền giống như một hải đồng vô tri ở trước mặt đại nhân kêu gào.

Trong lúc nhất thời, tầm mắt mọi người đều tập trung vào bóng dáng hồng y kinh diễm.

Thái Hậu nhìn Mộ Khinh Ca nhanh nhẹn đứng lên, cười nhiều hơn vài phần thâm ý: "Hài tử Mộ gia không tồi. Lời nói trong miệng những đứa trẻ này cũng là không nhẹ không nặng. Hoàng đế, ngươi cần phải dặn dò một phen, chúng ta cùng Mộ gia chính là thông gia."

Ánh mắt Tần Thương lóe lên, cũng không giải thích. Chỉ là hạ mắt lên tiếng: "Vâng."

"Khinh Ca, ngươi..." Mộ Liên Dung có chút lo lắng giữ chặt góc áo Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca đem góc áo nhẹ nhàng rút ra, đối với nàng mỉm cười an ủi. Sau đó, liền bước nhanh ra, không có như tưởng tượng nhảy lên đài, mà là từng bước một, thuận theo bậc thang mà lên.

Mộ Khinh Ca xuất hiện, khiến sát ý lạnh băng trong mắt Tư Mịch như được phóng thích.

Hắn tựa hồ đoán được suy nghĩ của tiểu nhân nhi trong lòng, đem sát ý toàn bộ thu hồi, an tâm xem biểu diễn.

Đây chính là lần đầu tiên tiểu Ca nhi vì hắn biểu diễn đấy.

Người nam nhân này, hoàn toàn quên mất nguyên nhân lúc đầu Mộ Khinh Ca lên đài. Chỉ mong chờ xem kế tiếp biểu diễn như thế nào làm hắn tâm động.

Cho dù Mộ Khinh Ca chỉ đứng trên đài, hắn đều cảm thấy đều là cảnh đẹp ý vui, so với lúc trước những thứ ngổn ngang kia biểu diễn, không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Mộ Khinh Ca từng bước đi thoải mái. Cái loại tùy tính lạnh nhạt này, tựa hồ làm cho người ta liên tưởng đến lúc trước bộ dáng của Tư Mịch từ trên trời bước xuống.

Nàng trực tiếp đi về hướng nhạc sư cung đình, trước mặt họ nói nhỏ một phen.

Chờ tới khi nhóm nhạc sư mang theo ánh mắt kinh ngạc, hoảng hốt gạt đầu, nàng mới đi lên đài, đối với Hoàng đế nói: "Hoàng thượng, biểu diễn của Khinh Ca có chút đặc thù, còn cần thêm một người phụ trợ."

"Ồ?" Tần Thương nghi hoặc, liền hỏi: "Cần người nào?"

Lời này vừa nói ra, chính là đem quyền chủ động đặt vào tay Mộ Khinh Ca.

Lập tức, khiến cho Tần Cần Hạo khẩn trương lên. Dường như hắn có thể xác định người Mộ Khinh Ca muốn tìm, chính là hắn. Mà hắn không muốn phối hợp với phế vật Mộ Khinh Ca này, biểu diễn tiết mục đoạn tụ.

Trong ánh mắt lạnh lùng, cảm giác chán ghét gần như phá ra.

Tần Cẩm Hạo thấy Mộ Khinh Ca nhìn về hướng mình, trong lòng càng hận! Thầm nghĩ: Mộ Khinh Ca, người quả nhiên không thay đổi. Lúc trước đối với ta cố ý lạnh nhạt, bất quá là lạt mềm buộc chặt. Trước mắt, lại muốn nắm lấy cơ hội chiếm tiện nghi ta đúng không!

Mộ Khinh Ca đứng trước mặt Tần Cẩm Hạo, không bỏ lỡ sự chán ghét và sát ý mà hấn cực lực che giấu. Ngay khi người sau gần như muốn mở miệng cự tuyệt, Mộ Khinh Ca nhẹ giọng lên tay, chỉ ngón tay vào người bên cạnh hắn, câu môi cười: "Ta muốn nàng."

Lập tức, tất cả mọi người đem ánh mắt tập trung vào người bị Mộ Khinh Ca chỉ.

Tần Diệc Dao bị chọn trúng cũng sững sốt, tựa hồ còn chưa kịp phản ứng.

Hỗn đản! Cư nhiên bị chơi xỏ!

Sắc mặt Tần Cẩm Hạo trắng đen đan xen, tức giận đến hàm răng rung động.

Hắn dám khẳng định, Mộ Khinh Ca cố ý. Hắn thấy Mộ Khinh Ca sau khi lựa chọn Tần Diệc Dao, liếc mắt thoáng qua nhìn hắn chằm chọc.

"Cái này..." Tần Thương có chút do dự.

Thái Hậu lại đứng lúc mở miệng: "Hoàng đế, bọn hắn vốn là vị hôn phu thê, thê tử hiệp trợ trượng phu biểu diễn, có gì không thể?"

Lời này vừa nói ra, coi như Hoàng đế muốn phản đối, cũng không tiện mở miệng. Đành phải gật đầu cam chịu.

Vị hôn phu thê?

Bốn chữ này, bay bổng chui vào trong tai Tư Mịch, lập tức tâm tình tốt đẹp lúc trước bị nữ tử mà Mộ Khinh Ca chọn trúng hợp tác làm phá hư hết.

Lại nhìn Tần Diệc Dao, trong mắt đã hiện lên sát ý. Nếu không phải hắn thu liễm thỏa đáng, chỉ sợ sẽ đem tiểu nha đầu dọa sợ tại chỗ.

"Chủ tử, nữ, nữ! Những người kia chỉ là không biết thân phận thực sự của vị kia mới loạn điểm uyên ương!" Cô Nhai trong lòng ai oán.

Thánh chủ sáng suốt thân võ của bọn hắn, đã dần dần biến thành một bình dấm chua rồi.

Cô Nhai ôm lấy tâm tan nát của mình, nhưng hắn lại không biết, chủ tử của mình trước mắt căn bản không có minh bạch bản thân đối với Mộ Khinh Ca là dạng tâm tình gì.

Có lẽ, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường đi!

Tần Diệc Dao bước lên vũ đài, đứng trước mặt Mộ Khinh Ca. Mặt lạnh nói: "Người muốn ta làm gì?"

Mộ Khinh Ca giương môi cười: "Khiêu vũ."

"Khiêu vũ!" Tần Diệc Dao cả kinh tròn to hai mắt. Nàng không biết khiêu vũ. "Ta không biết." Không chút do dự, nàng liền nói ra sự thật.

Thế nhưng, Mộ Khinh Ca lại không quan tâm nói: "Không quan hệ, ta mạng người."

Tần Diệc Dao khiếp sợ càng lớn. Múa gì mà không cần học, có thể lên đài hay sao?

Trong lúc nàng khiếp sợ, còn có rất nhiều người hiếu kỳ chờ đợi. Nhạc sư dựa theo Mộ Khinh Ca phân phó lúc trước, tấu ra khúc nhạc lạ lẫm.

Nhịp trống vang lên, tiết tấu thanh thoát sống động, văn điệu cổ xưa triền miên lại mang theo tia âm vang nhạc khúc kéo dài chậm rãi chảy vào.

Trong lòng Mộ Khinh Ca tán thưởng, những nhạc sư cung đình này quả nhiên không phải là ngồi không, thế mà lại có thể đem bài gốc phục hồi như cũ không rời rạc.

Chưa từng nghe qua nhạc khúc, đã làm cho người rung động. Bọn hắn không quên vừa mới này Mộ Khinh Ca trước mặt nhạc sư thì thăm hỏi lâu. Nếu đoán không sai, nhạc khúc như tiên nhạc làm cho toàn thân người ta đều muốn nhảy múa là do Mộ Khinh Ca sở tác.

Hoàn khổ thiếu gia, biến thành đại sư nhạc khúc! Điều này sao có thể?

Mọi người trong lúc khiếp sợ, Mộ Khinh Ca lại hướng Tần Diệc Dao đưa tay ra.

Gió đêm vũ động, thổi rối loạn tóc của nàng, phát qua hồng y cảm bảo. Bàn tay trắng nõn như ngọc đưa ra trước mắt, trong hoảng hốt, Tần Diệc Dao đem tay mình đặt vào trong đó.

Đột nhiên, bàn tay nắm chặt, một dòng nước ấm từ đầu ngón tay truyền vào, nhanh chóng bao phủ toàn thân.

Không chờ nàng làm ra cái gì, một tay đã treo lên hông nàng, đem nàng lại gần hơn phía trước. Bừng tỉnh, nàng chỉ thấy được dung nhan tuyệt thế của Mộ Khinh Ca.

Trong mắt Tần Diệc Dao kinh hãi, muốn giãy giụa khỏi bàn tay Mộ Khinh Ca đặt bên hông nàng. Thế nhưng, toàn bộ người lại bị nàng (Mộ Khinh Ca) kéo đứng lên, theo khúc nhạc lạ lẫm, nhảy lên bước nhảy chưa bao giờ thấy qua.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Âm toán! Không làm không chết

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Vật áo giương nhẹ, y phục thủy lam nhu hòa như nước. Cẩm bào hồng y, nhiệt liệt như lửa.

Mộ Khinh Ca mỗi một lần đặt chân, đều vững vàng dẫm đúng nhịp. Tần Diệc Dao hầu như không cần làm cái gì, chỉ cần đi theo cử động của nàng là được.

"Thả lỏng, hết thầy có ta." Cảm nhận được Tần Diệc Dao khẩn trương, Mộ Khinh Ca nhẹ nói bên tai nàng.

Khí tức hơi nóng, sát qua vành tai.

Tâm Tần Diệc Dao không lí do nhảy lên, vành tai nhanh chóng biến đỏ. "Thả lỏng, hết thầy có ta." Mấy chữ bình thường không có gì, lại thần kỳ làm cho nàng cảm thấy ỳ lại.

Loại cảm giác này khiến nàng xa lạ.

Bản năng nàng muốn phản kháng, nhưng thân thể lại thành thật thả lỏng.

Hai gò má trắng nõn, nhiễm lên một tầng đỏ ửng. Tần Diệc Dao ở trong điệu nhảy, vụng trộm liếc nhìn gương mặt gần trong gang tấc. Trong đôi mắt thấu triệt, không có nửa phần lỗ mãng, sạch sẽ đến làm người áy náy. Dung nhan tuyệt mỹ, đột nhiên trở nên không còn chán ghét. Khiến nàng không tự chủ muốn dùng ánh mắt tinh tế phác họa.

Điệu Tango, là đại biểu cho nhiệt tình nóng bỏng.

Nhưng trong bước nhảy của Mộ Khinh Ca lại nhảy ra một loại phong tình khác. Hai người nhẹ nhàng nhảy múa, khi thì giống như tình lữ triền miên, khi thì như những đôi nam nữ yêu nhau.

Điệu nhảy gọn gàng lưu loát, vòng eo thẳng theo giai điệu mà động, mềm mại hòa quyện, đã vượt xa khỏi những điệu múa cung đình kia.

Gió, dần nổi lên.

Hoa viên bắt đầu xao động, những cánh hoa hồng bị cuốn vào không trung, hướng về phía vũ đài.

Tựa hồ đều bị bước nhảy uyển chuyển của hai người hấp dẫn, muốn cùng các nàng làm bạn nhảy.

Điệu nhảy xa lạ, cảm giác kì diệu, làm cho Tần Diệc Dao lần đầu tiên mất lý trí. Nàng theo động tác của nàng (Mộ Khinh Ca) mà động, toàn thân nhẹ nhàng như cánh bướm, có một loại cảm giác tự do thoát khỏi giam cầm.

Con gió lướt qua gương mặt, hoa rơi rớt rối trong mắt, khiến cho nàng quên mất giờ khắc này, trong mắt, chỉ còn lại người múa cùng nàng.

"Thật đẹp! Đây là điệu múa gì?"

"Ta chưa bao giờ thấy qua."

"Vũ khúc này chỉ trên trời mới có, nhân gian khó được vài lần nghe thấy."

Nhạc khúc không ngừng lặp lại, điệu nhảy cũng chưa từng dừng qua. Giờ khắc này, tất cả mọi người tựa hồ đều đã quên mất không khí không hài hòa, còn có vô tình trào phúng chế nhạo lúc trước.

Mỗi người đều muốn điệu nhảy này dừng dừng lại.

Ngay cả trong mắt Tần Cẩm Hạo, đều tràn đầy vẻ khiếp sợ. Ánh mắt gắt gao khóa chặt lên hồng y liệt diễm trên vũ đài.

Sâu trong đôi mắt thâm thúy của Tư Mạch, đen tối vô tận. Ánh sáng lưu ly che lấp tất cả tâm tình của hắn, mà giờ khắc này, trong ánh mắt lại có một bóng dáng lửa đỏ, cùng với lạc hoa bay múa.

Cũng lúc đó, một ý niệm chậm rãi dâng lên trong lòng, thiếu chút nữa khiến hắn không chế không được.

"Nếu người múa cùng Tiểu Ca nhi, là ta thì thật tốt."

Trong ảo tưởng, bóng người nhảy múa phản chiếu dưới ánh mắt tựa hồ phát sinh biến hóa, bóng người thủy lam dần dần nhạt đi, thay vào đó chính là hắc bạch y xuất trần. Hắn nắm lấy hồng y hóa diễm, mang theo nàng nhảy múa giữa màn hoa rực rỡ...

"Cha, Khinh Ca khi nào thì biết khiêu vũ?" Mộ Liên Dung ngờ ngẩn hỏi.

Trong mắt nàng, đã bị điệu múa khuynh thế này làm chấn kinh. Thậm chí nàng hoài nghi chính mình đang ở trong mộng.

Mộ Hùng bị hỏi đồng dạng cũng mờ mịt. Ông chưa bao giờ thấy qua điệu múa như vậy, càng chưa bao giờ thấy qua Mộ Khinh Ca khiêu vũ. Không thể cho nữ nhi đáp án, ông chỉ có thể chậm rãi lắc đầu.

Đồng thời, trong lòng cũng trách cứ mình đối với tôn nhi không đủ quan tâm.

Trong yến hội, trừ bỏ nhạc khúc du dương, không hề có bất kì thanh âm nào. Tất cả bọn họ đều mở to ánh mắt, thưởng thức điệu nhảy kinh thế hãi tục của Mộ Khinh Ca.

Thậm chí, có một số cổ giả lúc trước muốn chỉ trích Mộ Khinh Ca không phân biệt nam nữ tôn ti, cũng vào lúc này thay đổi ý tưởng. Ân, có đôi khi, hiến thân vì nghệ thuật rất đáng kính trọng. Huống chi, bọn họ vốn chính là vị hôn phu thế?

Rời khỏi yến hội, một bóng dáng hoàng y cô độc đứng trên hòn giả sơn, xuyên thấu khe hở cành lá, nghiêng nhìn hai người nhảy múa. Đáy mắt không gọn sáng, nhìn không ra bất luận tâm tình gì. Điệu múa kia tựa hồ tiến vào linh hồn hắn, lại giống như không cách nào kích thích hắn nửa phần.

"Lão đại! Quá lợi hại! Ta sùng bái ngài!" Đôi mắt nhỏ của Thiệu mập mạp lấp lánh tràn đầy sùng bái, trong lòng nghĩ nhất định phải theo Mộ Khinh Ca không ngại làm kẻ dưới học hỏi thần kỹ tán gái mới nhất!

Tất cả mọi người giờ khắc này đều đắm chìm trong dáng múa tuyệt mỹ.

Ngoại trừ một người, khuôn mặt Hà Thành bởi vì ghen ghét mà vặn vẹo. Hắn muốn khiến cho Mộ Khinh Ca xấu mặt, vì cái gì lại khiến nàng xuất ra danh tiếng lớn?

Hắn không phục!

Động tác Mộ Khinh Ca chậm lại, Tần Diệc Dao dần từ ảo mộng tỉnh lại biết rõ, điệu nhảy này cuối cùng sẽ kết thúc.

Trong lúc nhất thời, lòng nàng phảng phất từ đám mây rơi xuống Hoàng cung, khiến cho nàng cảm thấy lạnh như băng, hít thở không thông.

Trong mắt dầu đi một mặt ảm đạm, Tần Diệc Dao lại khôi phục bộ dáng lạnh lùng cao ngạo.

Nhạc khúc chấm dứt, Mộ Khinh Ca buông Tần Diệc Dao ra, gương môi khẽ cười: "Đa tạ công chúa tương trợ."

Ta cũng không làm cái gì.

Tần Diệc Dao theo bản năng muốn trả lời, nhưng vừa ngược mắt lên liền thấy một đạo hồng quang xuất hiện, hướng sau lưng Mộ Khinh Ca đâm tới.

"Cẩn thận!" Mắt đẹp bỗng chốc tròn to. Không kịp nghĩ nhiều, Tần Diệc Dao vươn tay đẩy Mộ Khinh Ca ra, phát tay, hồng quang bắn ra, cùng xích mang giữa không trung va chạm. Phát ra tiếng vang, đánh thức mọi người trong yến hội.

"Ca nhi!"

"Khinh Ca!"

Biến cố tới đột nhiên, làm cho Mộ Hùng và Mộ Liên Dung nhanh chóng phản ứng, lác mình đi tới bên người Mộ Khinh Ca, một tả một hữu đem nàng bảo vệ chặt chẽ.

Lập tức, ánh sáng màu lam lóa mắt bên người Mộ Khinh Ca, còn có hồng quang chói mắt, làm mọi người tỉnh ngộ.

Có kẻ cư nhiên ám sát trong yến hội!

"Đa tạ công chúa." Mộ Liên Dung hướng Tần Diệc Dao ôm quyền cảm tạ. Lấy thân phận Mộ Hùng, tự nhiên sẽ không hướng một tiểu bối nói lời cảm tạ,

liền phải để cho Mộ Liên Dung.

Tần Diệc Dao chậm rãi lắc đầu, nàng cũng không biết mình thế nào lại đột nhiên ra tay.

Ngước mắt nhìn thoáng qua vẻ mặt Mộ Khinh Ca hờ hững, mím môi không nói.

Tư Mạch vẫn không nhúc nhích, người khác không biết Mộ Khinh Ca, nhưng hẳn lại hết sức rõ ràng. Một xích cảnh nhỏ nhoi, muốn ám sát một hoàng cảnh đỉnh phong, sao có thể thành công?

Coi như để Mộ Khinh Ca đứng đấy bất động, tùy tiện để hắn đánh, cũng sẽ không bị thương nửa phần. Huống chi, nàng còn có năng lực chữa trị kinh người.

Nhưng dù vậy, hẳn cũng không cho phép bất luận kẻ nào động đến một phần.

Cô Nhai đứng sau lưng Tư Mạch biết rõ, lúc này chủ tử nhìn qua không có gì khác lạ, nhưng trong lòng đã sớm hiện lên sát ý rồi.

Chỉ sợ, cái con heo ngu ngốc dám cả gan ám toán vị Mộ gia kia, cho dù có trời giúp đỡ, cũng sống không quá ngày mai.

Trong lòng Cô Nhai vì người nào đó âm thầm thấp một ngọn nến.

"Ai dám làm tổn thương tôn nhi Mộ Hùng ta!" Tôn nhi thiếu chút nữa bị thương, Mộ Hùng không còn muốn cố kỵ cái gì, thanh âm được linh lực rót vào, chấn nhiếp toàn trường.

Sự tình quá đột ngột, hẳn không thể tưởng được sẽ có người ở trước mặt hắn muốn giết cháu trai hắn, vì vậy căn bản không có chú ý xích mang kia từ đâu đến.

Nhưng Mộ Khinh Ca thì khác, nàng cảm giác được sát ý lúc xích mang đánh tới sau lưng nàng. Cho dù Tần Diệc Dao không ra tay, nàng cũng có thể bình yên né qua.

Chỉ là, Tần Diệc Dao ra tay, giúp nàng che giấu tốt hơn mà thôi.

Thời điểm Mộ Hùng mang theo phần nộ rống lên, xuyên qua đôi mắt rõ ràng lạnh băng của Mộ Khinh Ca, thấy được ánh mắt tái nhợt Hà Thành tràn đầy bối rối.

Nội tâm nàng cười lạnh: "Hà Thành a Hà Thành, người thật là thể hiện rất tốt ý nghĩa của việc không làm không chết."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Người nếu vào địa ngục, ta tiễn người một chân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hà Thành hoàn toàn luống cuống!

Hắn căn bản không biết sao mình lại ra tay. Lúc ấy, hẳn chỉ là rất chán ghét gương mặt đó của Mộ Khinh Ca, không muốn nhìn dáng vẻ nàng đắc ý, hy vọng nàng chết. Cho nên...

Chờ hắn kịp phản ứng, liền đổi mặt phải ánh mắt nhìn thấu hết thảy của Mộ Khinh Ca, còn có Mộ Hùng giận dữ.

"Làm sao bây giờ? Hắn nên làm cái gì bây giờ?"

"Mộ Công gia, Thánh Vương bệ hạ đang ở đây, không thể can rờ." Tần Thương chậm rãi đứng lên, nhú mày mở miệng. Nhìn như hảo tâm nhắc nhở.

Nhưng trong mắt hắn, lại cất dấu đáng tiếc nhàn nhạt.

Thật lòng, hắn rất muốn tận mắt thấy bộ dáng Mộ Hùng sau khi huyết mạch cuối cùng của Mộ gia biến mất. Nếu một kích này thành công, có lẽ hắn có thể hoàn toàn rút ra được cây châm Mộ gia này.

Thật đáng tiếc...

Tầm mắt Tần Thương không dấu vết liếc nhìn Tần Diệc Dao. Tựa như trách cứ nàng nhiều chuyện.

Mộ Hùng quay người, lam quang trên thân cũng thoáng thu liễm chút ít. Nhưng lửa giận trên người lại không giảm chút nào, ông cất cao giọng nói: "Bệ hạ, có người dám trong lúc Bệ hạ mở tiệc chiêu đãi Thánh Vương bệ hạ, ám sát tôn nhi của thần. Chẳng lẽ không phải là đối với Bệ hạ, đối với Thánh Vương bệ hạ bất kính sao?"

"Cái này..." Tần Thương nhú đôi chân mày, ánh mắt lập tức không vui phóng tới chỗ Hà gia.

Chuyện phát sinh vừa rồi, mọi người có lẽ không chú ý tới Hà gia nho nhỏ. Nhưng hiện tại, nhìn ánh mắt Mộ Kinh Ca tràn đầy giễu cợt, còn có sắc mặt Hà Thành đại biến ngồi phía Hà gia, sớm đã nói rõ hết thảy.

Phụ thân Hà Thành sớm đã sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy. Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Hoàng đế, hắn lập tức quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu nói: "Bệ hạ, thần có tội! Nghịch tử này thật sự cả gan làm loạn, dám ở trong yến hội của bệ hạ làm ra chuyện tày trời. Ngần lẩn chết không hết tội! Nhưng, thỉnh bệ hạ niệm tình Hà gia trung thành tận tâm, nhẹ tay xử lý!" Nói xong, lại lão lệ tung hoành đối với Mộ Hùng nói: "Lão công gia, khuyên tử bướng bỉnh, làm việc không có chừng mực. Cũng may, tiểu tước gia không bị sao. Kính xin lão công gia bớt giận, tha mạng quên của hắn!"

Lời nói xen lẫn tiếng khóc nức nở, như thể Hà Thành mới là người vô tội.

Khuôn mặt Mộ Hùng biến thành màu đen, ním môi căng chặt. Hừ lạnh một tiếng, lườm nhìn hắn diễn trò. Tần Thương âm thầm quan sát biểu tình Mộ Hùng, biết lúc này ông thực sự nổi giận. Đồng thời, hắn lại trộm nhìn vị bạch y cao cao tại thượng trên kia, lại bị biểu tình cười như không cười đó khiến trong lòng sợ tới mức nhảy dựng.

"Không tốt! Trò khôi hài này chỉ sợ khiến Thánh Vương bệ hạ không vui."

Mộ Kinh Ca sống chết, ở trong lòng đế vương, thì ra chỉ là trò khôi hài.

Chuyển mắt, trong lòng Tần Thương đưa ra quyết định.

Mộ Kinh Ca như thế nào, Mộ Hùng như thế nào, Hà gia thì như thế nào, lúc này đều không trọng yếu. Quan trọng là phải khiến người nam nhân kia cao hứng.

"Nghiep chương! Còn không quỳ xuống, xin Bệ hạ và lão công gia khai ân, tha mạng chó của ngươi!" Tất cả trầm mặc, làm cho phụ thân Hà Thành cho rằng có chuyện cơ, vội vàng nhắc nhở Hà Thành.

Hà Thành đã sớm sợ vỡ mật, nghe thấy phụ thân nói, "phù phù" một tiếng, hai chân quỳ rạp xuống đất, hoảng loạn nói: "Bệ hạ tha mạng! Lão công gia tha mạng! Ta... Ta chỉ là nhất thời sợ ý."

Tròng mắt Hà Thành cấp tốc xoay nhanh, muốn tìm một lí do hợp lý.

Dĩ nhiên, hắn không phải là một người thông minh, cũng không nhanh trí. Buột miệng thốt ra lý do, làm hung quang trong mắt Mộ Hùng càng lớn.

Ông sát ý lãnh liệt mở miệng: "Hừ, sợ ý! Lão phu một phát tát chết ngươi, có phải cũng gọi là nhất thời sợ ý?"

Lần trước đó, chỉ vì câu nói của Hà Thành, thiếu chút nữa hại ông mất đi cháu trai duy nhất, huyết mạch duy nhất của Mộ gia. Mộ Hùng ông lấy đại cục làm trọng, không hạ sát thủ. Không nghĩ tới lúc này, hắn cư nhiên có gan ngay trước mặt ông muốn lấy mạng tôn nhi!

Bộ dạng Mộ Hùng phẫn nộ không thể thu, khiến Hà Thành sợ tới mức thiếu chút nữa mất khống chế.

Hắn dường như cảm thấy có ngàn vạn cây đao găm xuống người mình, không ai có thể cứu hắn.

Trong tuyệt vọng, Hà Thành nhìn về phía Tần Cẩm Hạo, tê tâm liệt phế hô: "Duệ Vương điện hạ, cứu ta!"

Đám người xông xáo!

Này, thế nào lại liên lụy lên người Duệ Vương rồi?

Các loại ánh mắt suy đoán từ sắc mặt biến đen trên người Tần Cẩm Hạo xẹt qua, mà Thái tử Tần Cẩm Tu lại giương lên một mặt cười châm biếm như có như không.

Hà Thành, hoặc là nói Hà gia có mối quan hệ lén lút với Duệ Vương. Chỉ sợ ngay cả Hoàng đế cũng hiểu rõ trong lòng.

Như vậy, Hà Thành này dám ở nơi như vậy ám toán Mộ Kinh Ca, rốt cuộc do bản thân hắn gây nên, hay là chịu người chi thị? Hắn cầu cứu, là phản ứng sợ hãi tự nhiên, hay là hướng người giết dây cầu cứu?

Tức khắc, rất nhiều suy đoán hỗn loạn.

Sắc mặt Tần Cẩm Hạo cùng Khương quý phi cũng càng thêm khó coi.

Thậm chí, Tần Thương và Mộ Hùng đều dùng ánh mắt hoài nghi rơi vào Tần Cẩm Hạo.

Tần Cẩm Hạo biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích, lửa giận trong lòng bùng cháy. Ánh mắt sắc bén như đao phóng tới Hà Thành, hận không thể tự tay giết chết phế vật thành sự không có, bại sự có thừa này.

"Hà Thành, ngươi gan lớn như thế, bốn vương như thế nào cứu ngươi? Bốn vương thương tiếc ngươi là nhân tài, lại bị việc làm tối nay của ngươi làm cho thất vọng đau lòng." Tần Cẩm Hạo áp chế lửa giận trong lòng, lộ ra một bộ dáng vô cùng đau đớn.

Câu này nhìn như răn dạy Hà Thành, trên thực tế là hướng tất cả mọi người thấy rằng, hẳn cùng chuyện này không quan hệ.

Tuy nhiên, cái có "lo lắng" này của hắn, lại để cho mọi người có một loại cảm giác giấu đầu lòi đuôi, ánh mắt hoài nghi càng lớn.

"Duệ Vương!" Cây cỏ cứu mạng duy nhất cũng vứt bỏ mình. Tia hi vọng cuối cùng trong lòng Hà Thành cũng bị nghiền nát. Phụ thân nói, nhìn như vì mình cầu tình, nhưng trên thực tế cũng định vứt bỏ mình rồi. Nói gần nói xa, đều là hy vọng chuyện này không liên lụy đến Hà gia.

Mà Duệ Vương phân rõ giới hạn, càng là vứt bỏ mình sạch sẽ.

Lập tức, Hà Thành có một loại đau lòng "Ngã bản tương tâm hướng minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ". (*)

(*) Ta đem lòng hướng trăng sáng, nhưng trăng sáng lại chiếu rãnh murong. Ý tương tự như: "hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình". Người không hiểu được tâm ý của mình.

Đúng lúc này, Mộ Khinh Ca nhìn một hồi trò hay, bỗng mở miệng. Khóe môi nàng giương nhẹ, thanh âm không chút để ý chậm rãi nói: "Hà Thành, ngươi cầu người thế nào cũng không cầu đến trên người Duệ Vương đi. Ngươi cho bốn tước gia là không khí sao?"

Thanh âm lãnh lạnh vang lên, tất cả mọi người lúc này mới có phản ứng.

Nhân vật chính của chuyện này dường như từ đầu tới cuối đều chưa mở miệng.

Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt đều tập trung vào một thân hồng y được bảo hộ trên vũ đài.

Mộ Khinh Ca đứng chấp tay, khóe miệng nụ cười càng sâu. Hai con ngươi khẽ híp, khiến người ta không thể nhìn ra cảm xúc thực sự dưới đáy mắt nàng. Bộ dáng này, thần bí mà tuyệt diệu, làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác.

Dường như, đứng trước mặt họ không phải là một phế vật hoàn khổ, mà là một vị cao thủ thâm tàng bất lộ.

"Mộ Khinh Ca, ngươi muốn ta cầu ngươi? Nằm mơ!" Hà Thành cắn răng, hung dữ nhìn chằm chằm Mộ Khinh Ca, lời nói lẫn trong mắt tràn đầy hận ý.

"Có chút cốt khí." Mộ Khinh Ca nhướn mày, giọng điệu vẫn lạnh nhạt.

Từ Mạch ngồi trên đài cao, nhìn xuống hồng y tuyệt diệu, khóe miệng không tự chủ giương lên, sâu trong mắt tràn đầy nhu hòa.

Tựa hồ, cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng, nhìn nhất cử nhất động của nàng, cũng là một chuyện đẹp mắt.

Bước chân Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng, chậm rãi đi tới mép rìa vũ đài. Đối diện với phương hướng Hà Thành, ngồi xổm xuống. Nghiêng đầu, để lộ ra một nụ cười tà ác: "Nếu muốn giữ lại cốt khí, có thể sẽ mất mạng."

Hà Thành biến sắc.

Còn chưa chờ hắn mở miệng, Mộ Khinh Ca cười vui vẻ, lộ ra hàm răng óng ánh, hảo tâm nhắc nhở: "Huống chi, vừa rồi ngươi còn mưu toan đem chậu nước bắn hất tới Duệ Vương. Ám sát bốn tước gia, ngươi đã khó thoát khỏi cái chết. Bây giờ lại tăng thêm một cái vụ tội người hoàng thất, ngươi là muốn ba trăm miệng ăn Hà gia, tay trong tay cùng đi tới hoàng tuyền sao?"

"Ngươi! Nói bậy! Ta chưa từng vu tội Duệ Vương!" Hà Thành khó thở công tâm gào thét.

Thế nhưng, lời hắn vừa nói xong. Phụ thân hắn, tính cả những người khác của Hà gia, lại ngồi co quắp ở dưới đất, cả người run lên.

Mà Tần Cẩm Hạo đứng ở xa, nhìn lên bóng lưng hồng y kia, trong lòng dâng lên không ổn.

"Chưa từng vu tội?" Mộ Khinh Ca chậm rãi đứng dậy, hai tay tiêu sái chấp ra sau lưng, cao giọng nói: "Nói như vậy, ngươi ám hại ta, là do Duệ Vương sai khiến...!"

"Mộ Khinh Ca! Ngươi nói bậy bạ cái gì? Bốn vương chưa từng xuống mệnh lệnh này!" Không chờ Hà Thành phản ứng, Tần Cẩm Hạo trước hết đứng lên, quát chói tai.

Đôi môi đỏ mọng tuyệt diệu giương lên, Mộ Khinh Ca chậm rãi quay người, tư thế thẳng tắp đối diện với Duệ Vương nổi giận, vô tội nhún vai: "Đây không phải do ta nói, là do chính bản thân hắn nói." Nói xong, nàng chỉ tay tới Hà Thành đang sừng sờ nguyên chỗ.

Hà Thành?!

Vừa rồi, thanh âm dẫn dắt có chủ ý của Mộ Khinh Ca không lớn, Tần Cẩm Hạo lại cách khá xa, tự nhiên không thể nghe rõ. Giờ phút này, thấy nàng chỉ vào Hà Thành vẫn đang quỳ, lập tức sát ý hiện lên...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Lưu lại nàng

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Đồ ngu xuẩn! Hại chết Hà gia rồi!" Phụ thân Hà Thành tràn đầy tuyệt vọng, ngã ngổ trên đất.

Chọc giận Mộ Hùng, có lẽ còn có một đường sinh cơ.

Nhưng, nếu chọc giận hoàng thất.

Vì tránh lời đồn đãi, tránh để liên lụy, Hoàng đế bệ hạ của bọn hắn có cái gì là không thể nhẫn tâm?

Cả đời làm quan, phụ thân Hà Thành rất rõ ràng tính tình của Tần Thương. Chuyện này đến cùng có quan hệ với Duệ Vương không, giờ đã không trọng yếu.

Quan trọng là hoàng thất không thể cùng Mộ Hùng xé da mặt lúc này.

Để duy trì mặt ngoài hài hòa, Hà gia hắn chỉ có thể hi sinh đứa con. Hắn có thể trách ai? Trách cũng chỉ trách mình vì đã nuông chiều nó, mang nghiệp chướng ngu xuẩn Hà Thành ra ngoài, làm hại đến gia tộc.

Theo đám ba quyền rũ đất của Mộ Khinh Ca, khiến vấn đề chuyển đến ai là chủ nhân phía sau màn.

Vốn nàng bị Hà Thành ám toán là sự thật. Căn chuyện này, nhiều nhất cũng chỉ khiến một mình Hà Thành không may. Mà nàng từ trước đến nay chính là "người nếu phạm năng, nhỏ cò tận gốc". Nếu Hà Thành "khéo hiểu lòng người" cho nàng một cơ hội, sao nàng không thể làm một bút văn chương?

Nàng tin, lần ám sát này không liên quan gì đến Duệ Vương.

Vì Tần Cẩm Hạo không giống một người ngu xuẩn như vậy.

Nhưng điều này có trọng yếu không? Tần Cẩm Hạo có âm thầm phân phó không đều không sao cả, chỉ cần có người hoài nghi là được rồi.

Diệt Hà gia, rồi hất bát nước bẩn vào Tần Cẩm Hạo, thuận tiện chặt đứt cánh tay của hắn. Quả thực là nhất cử tam sự (*), nàng có sao không làm?

(*) Một công ba việc.

Cho nên, nàng dự Hà Thành nói ra hàm nghĩa không rõ, đem Tần Cẩm Hạo roi xuống nước.

Lúc này, Hà gia muốn không chết cũng khó. Bởi vì Tần Cẩm Hạo cho đến bây giờ cũng không phải loại người vì người mình mà tổn hại đến lợi ích bản thân.

Mộ Khinh Ca cười lạnh, trong con mắt trong suốt một mảnh lạnh băng.

Nàng không hề sợ hãi đối mặt với ngũ quan có chút vận vẹo của Tần Cẩm Hạo, tựa như đang thưởng thức một bức tranh tuyệt thế.

"Phụ hoàng! Nhi thần không liên can đến việc này, thỉnh phụ hoàng phán đoán sáng suốt!" Tần Cẩm Hạo nhin xuống sát ý trong lòng, quỳ trên mặt đất biểu thị trong sạch.

Sắc mặt Tần Thương cũng thập phần khó coi. Nguyên bản có thể xem trò hay, lại không nghĩ đốm lửa này cứ nhiên đốt tới mình.

Đưa con trai Tần Cẩm Hạo này, luôn luôn làm hắn kiêu ngạo. Chỉ là lúc này, lại để hắn thất vọng.

Đáy mắt Tần Thương thất vọng, người khác không chú ý, nhưng Khương quý phi và Hoàng hậu vẫn luôn quan sát đến biểu tình hắn lại thấy được. Người trước trong lòng cả kinh, bắt đầu tính toán. Người sau khinh miệt cười, ánh mắt bỏ qua một bên.

"Bệ hạ, Hạo nhi luôn luôn chính trực, sao có thể quyết định hồ đồ như thế? Huống chi, chúng ta và Mộ gia xem như quan hệ thông gia, Hạo nhi nếu có tâm giết Mộ gia tiểu tước gia, chẳng phải là để thân muội muội của mình chưa lập gia đình đã để tang phu quân sao?" Khương quý phi uốn éo như rắn nước, cả người cơ hồ muốn chui vào trong lòng Hoàng thượng, kêu thanh khuyển nhũ.

Giờ phút này, nàng sớm đã quên mất thân phận cùng trường hợp, càng quên mất ở vị trí cao hơn, có một đại nhân vật mà Tần Thương không dám đắc tội đang ở đây. Chỉ nghĩ dùng thủ đoạn sở trường của mình giúp nhi tử giải vây.

Một màn này, khiến khinh thường trong mắt Hoàng hậu càng đậm. Tựa như phong quang hậu cung Khương quý phi, không khác gì một tên hề.

Trong ngực mềm mại, làm cho Tần Thương một mảnh nhộn nhạo.

Cũng may, lí trí của hần vẫn còn. Đem cơ thể mềm mại không xương của Khương quý phi thoáng đẩy ra, hần mặt lạnh đối với Tần Cẩm Hạo: "Nếu như ngươi vô tội, vì sao Hà Thành không hướng Thái Tử hoặc trăm cầu cứu?" Hần không thể không nói như vậy, bởi vì, ở trên còn có một vị đại thần đang nhìn.

"Phụ hoàng!" Tần Cẩm Hạo khiếp sợ nhìn phụ thân của mình. Hần nên giải thích thế nào?

Mà mặt nhìn Khương quý phi càng thêm bối rối, giữa hàng ghế tìm kiếm gia tộc mình. Thế nhưng khi nàng chống lại ánh mắt cha mình, người sau lại hướng nàng chậm rãi lắc đầu.

"Bệ hạ thánh minh!" Mộ Khinh Ca đột nhiên mở miệng, cười tủm tỉm khen tặng một câu. Khi mọi người đều nhìn về phía nàng, nàng mới nói: "Ta cũng không tin việc này có liên quan đến Duệ Vương, nhưng đây là Hà Thành nói. Nếu không xử trí theo luật, răn đe, truyền ra ngoài, chỉ sợ đối với thanh danh của Duệ Vương và hoàng thất có vết nhơ, cũng làm lạnh tâm vô số tướng sĩ."

"Không tồi. Chuyện này, thỉnh bệ hạ cho Mộ gia một cái công đạo. Hai đời Mộ gia ta vì Tần quốc mà rơi đầu máu chảy, hiện giờ hậu nhân duy nhất ở trong cung yếm cư nhiên bị tiểu nhân ám toán. Truyền ra ngoài, e rằng lạnh tâm không chỉ có ngàn vạn tướng sĩ Đại Tần ta." Mộ Hùng cất cao giọng, tư thế không chịu từ bỏ ý đồ.

Những lời của tổ tôn Mộ gia, không có một câu chỉ vào Tần Cẩm Hạo. Nhưng một câu công đạo, lại mang theo nồng đậm uy hiếp.

Đúng! Uy hiếp thì thế nào?

Mộ gia có ngạo cốt, ai cũng đừng nghĩ cười trên đầu Mộ gia một phen.

Ấn nhẫn, bất quá là Mộ Hùng không đành lòng sinh linh đồ thần mà thôi.

Nếu không, đại quân dưới tay hần, sớm đã vì hai đứa con trai còn có phụ nhân mình ly kỳ chết, con đầu mất tích, liền đập phá hoàng cung Tần quốc.

"Hà gia, thật sự xong rồi!"

Người Hà gia, mặt như đưa đám, đồng loạt nhìn về phía Hà Thành như bùn nhão dưới đất. Hận ý trong mắt không che giấu.

Tần Cẩm Hạo quỳ trên mặt đất tiếp thu ám chỉ của mẫu phi, vội nói: "Phụ hoàng, nhi thần vô tội. Nếu Hà gia có thể lấy ra chứng cứ nhi thần đối với Mộ phủ gây bất lợi, nhi thần tự nhiên nhận tội. Nếu không lấy ra được, thỉnh phụ hoàng trị bọn họ vu tội nhi thần!"

Chứng cứ?

Bọn hần lấy đâu ra chứng cứ?

Này rõ ràng chính là muốn Hoàng đế dùng toàn bộ tính mạng Hà gia bọn hần đi bình ổn chuyện này a!

"Đúng. Hà gia các người có chứng cứ?" Tần Thương hí nửa mắt, lạnh giọng mở miệng.

Phụ thân Hà Thành tuyệt vọng nhắm hai mắt, phủ phục trên đất. Trong lòng biết hần phải chết, quỳ lạy nói: "Bệ hạ, lão thần bị nghiệt tử liên lụy, đã không còn lời nào để nói. Chỉ cầu bệ hạ xem ở lão thần căn cù phân ưu, đáng thương hài tử vô tội Hà gia, miễn bọn họ tử tội."

"Hà gia còn muốn lưu lại một tia huyết mạch?" Mộ Khinh Ca rũ mắt, lông mi thật dài che xuống vô tình cười lạnh dưới đáy mắt.

Không cần nàng ra tay, lần này Tần Cẩm Hạo và Hà gia kết thù, coi như Hoàng thượng thật sự miễn tội hài tử, chỉ sợ bọn họ không cách nào sống sót dưới đuôi giết của Duệ Vương.

Nàng vô tình lãnh khốc sao?

A, nàng bất quá là tác động vài câu, bất quá là muốn một câu trả lời hợp lý. Còn lại quyết định là quyết định của hoàng thất. Bọn hần mới thật là lãnh khốc vô tình.

Nếu hôm nay Hà Thành ám toán thành công, nàng máu chảy tại chỗ. Nàng dám cam đoan, khi Mộ gia thừa nhận bị thống cực lớn, chính là thời cơ tốt

nhất hoàng thất xuất thủ.

Mộ phủ sẽ không còn tồn tại, gia gia của nàng và cô cô, hai người thân nhất này cũng chạy trời không khỏi nắng. Sợ là ngay cả chôn xương sau khi chết cũng khó khăn.

Sự tình náo đến lúc này, cũng không thích hợp để kéo về.

Tần Thương còn chưa quên chính sự tối nay, trong lòng sôi ruột muốn tranh thủ thời gian xử lý xong chuyện này: "Hà Thành ý đồ mưu hại tiểu tước gia Mộ gia Mộ Khinh Ca, chiếu theo luật, phải chém. Cộng thêm vu tội Duệ Vương bất nghĩa, chính là chu di cửu tộc. Tất nhiên, trăm niệm tình Hà gia nhiều năm phân ưu, hải tử Hà gia có thể miễn tử tội, sung vào nô tịch, đày ra biên cương."

"Hoàng thượng tha mạng!"

Bị Ngự lâm quân kéo đi, Hà Thành lúc này mới như tỉnh mộng, khàn giọng hô.

Nhưng, không còn ai chú ý.

Người Hà gia bị mang đi, chẳng ai ngờ rằng cung yến nghênh đón Thánh Vương bệ hạ, đã thành bữa đòi mạng bọn họ. Mọi người thôn thức, Tần Thương nhìn Tần Cẩn Hạo đang quỳ dưới đất, nói: "Duệ Vương tuy bị vu tội, nhưng tội ước thúc không kiềm chế cũng không thể tha thứ. Trẫm phạt người đến miếu hoàng yên tĩnh suy nghĩ ba tháng, thay Thái Hậu niệm kinh, vì nước cầu phúc."

Vậy, cơ hội được Thánh Vương bệ hạ nhìn trúng, bị tước đoạt sao?

Tần Cẩn Hạo rùng mình, mới hận đối với Hà gia lại tăng thêm vài phần. Nhưng chỉ có thể cố nén lửa giận tiếp chỉ.

"Mộ Khinh Ca bị chấn kinh tối nay, trăm ban thưởng người vạn lượng hoàng kim, bảo vật vô số để trấn an."

"Đa tạ bệ hạ." Mộ Khinh Ca mỉm cười tiếp chỉ. Kéo gia gia và cô cô mình trở về chỗ ngồi Mộ phủ.

Rốt cuộc đem sự tình xử lý hoàn tất, Tần Thương mới tâm thần bất định xoay người đối mặt với nam nhân như lãnh nguyệt nói: "Thánh Vương bệ hạ, khiến người chê cười. Không biết người nào trong thế gia đệ tử Tần quốc ta, có thể lọt vào pháp nhãn bệ hạ?"

Tư Mạch chớp mắt, từ từ mở ra. Ngón tay thon dài giấu mình trong ống tay áo rộng, xa xa chỉ một cái: "Nàng ấy."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Ta nhổ vào! Một đám ngụy quân tử

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Nàng ấy."

Tư Mạch chỉ ra xa, lần nữa khiến Mộ Khinh Ca trở thành cái đích của mọi người.

Những ánh mắt nhìn nàng, có kinh ngạc, có ghen ghét, có không cam lòng, cũng có không tin,...

Có thể nói, biểu cảm muôn màu.

Người thật tình cao hứng vì nàng, chỉ sợ có thể đếm trên đầu ngón tay. Gia gia và cô cô mình, cộng thêm trên bàn Thiệu gia, Thiệu mập mập cao hứng còn hơn chính mình được chọn.

Còn có một vị...

Dư quang khóe mắt Mộ Khinh Ca nhàn nhạt đảo qua khuôn mặt nàng ấy.

Chuyện xảy ra trong cung yến vừa rồi, nàng ta vẫn luôn duy trì bộ dáng người ngoài. Ngoại trừ lúc ban đầu xuất thủ cứu giúp, chuyện phát sinh sau đó hầu như đều không liên quan tới nàng ta.

Lúc này, Mộ Khinh Ca chỉ thấy được trên khuôn mặt nàng ấy một tia hâm mộ và mắt mắt không quá rõ ràng.

"Này..." Tần Thương hiển nhiên không kịp phản ứng, hướng Tư Mạch lần nữa xác nhận: "Thánh Vương bệ hạ, ngài chỉ chính là Mộ phủ Mộ Khinh Ca?"

Trừ bỏ Tiểu Ca nhi, còn ai có thể lọt mắt hắn.

Trong lòng Tư Mạch cười nhạo, trên mặt lại nhàn nhạt gật đầu. Tính tình nhẫn nại, lần nữa xác định lựa chọn của mình.

Thật là cái phế vật Mộ Khinh Ca!

Lần này, những ánh mắt nhìn Mộ Khinh Ca, ghen ghét bất thiện đã không hề che giấu, mà là trắng trợn rồi.

"Thánh Vương bệ hạ, Mộ gia tiểu tước gia chính là phế vật người người đều biết, căn bản không thể tu luyện. Bệ hạ ngàn vạn không nên bị hắn che mắt!"

"Không sai, hắn không chỉ là phế vật, chỉ biết trêu hoa ghẹo cô, không học vấn không nghề nghiệp. Uống phí dung mạo tốt, thật sự là ăn chơi trác táng. Thánh Vương bệ hạ xin nghĩ lại."

"Thỉnh Thánh Vương bệ hạ nghĩ lại, chớ bị loại người này lừa gạt."

"Chúng ta mặc dù không được bệ hạ ưu ái, nhưng thật sự không đành lòng nhìn bệ hạ chịu nhục! Nếu kẻ như thế này cùng bệ hạ tạo mối quan hệ, chắc chắn cáo mượn oai hùm, liên lụy đến thanh danh của bệ hạ."

Các thế gia đệ tử tự cho mình là đúng, nhao nhao mở miệng khuyên bảo.

Tựa hồ, Mộ Khinh Ca nàng chính là một con rệp người người chán ghét, người nào dính tới đều xui xẻo. Hoàn toàn không để ý sắc mặt Mộ Hùng càng ngày càng khó coi.

Những kẻ này, đã bị ghen ghét bao phủ đầu óc.

Nếu người được nhìn trúng là người khác, bọn hắn có lẽ sẽ không như vậy. Nhưng cố tình lại là Mộ Khinh Ca.

Đến một phế vật như nàng cũng có thể lọt vào mắt của Thánh Vương bệ hạ, vậy chẳng phải nói bọn hắn ngay cả một phế vật cũng không bằng sao?

Thanh niên tài tử Tần quốc, người một lời ta một câu, cơ hồ đem Mộ Khinh Ca trở thành kẻ có tội. Một màn này, rất hợp với tâm tư Tần Thương. Theo hắn thấy, có thể được Thánh Vương bệ hạ, nam nhân cường đại nhất Lâm Xuyên đại lục nhìn trúng, phải là nhi tử hắn mới đúng. Mộ Khinh Ca hắn là cái quỷ gì? Một phế vật thậm chí linh khí còn không thể dẫn vào người mà thôi.

Cho nên, vị vua của một nước này im lặng. Chờ Mộ Khinh Ca bị tất cả công kích xuống đài, chờ đám thế gia đệ tử "nói năng lỗ mãng" chọc giận người nọ. Cuối cùng, sẽ là nhi tử hắn ngư ông đắc lợi.

Nhi tử hắn xem trọng nhất đã bị Hà gia làm liên lụy, chỉ sợ không có cơ hội. Đành xem Thái Tử như thế nào.

Nghĩ vậy, Tần Thương không thể không hướng Thái tử Tần Cần Tu ném một ánh mắt.

Một màn này, Tần Cần Hạo thấy được ánh mắt đau đớn, trong ngực như có lửa giận thiêu đốt.

"Cái liếc mắt của phụ hoàng vốn là nên thuộc về hắn."

Nhưng giờ phút này hắn chỉ có thể bảo trì trầm mặc, nhìn những kẻ mình chán ghét và hận nhất.

"Tần Cần Tu, Mộ Khinh Ca, còn có Hà Thành đáng chết vạn lần! Các người chờ cho bản vương!"

Lửa giận trong mắt Tần Cần Hạo thiêu đốt, móng tay vô thức cắm sâu vào trong da thịt.

Mộ Khinh Ca bị đám đông công kích đến thương tích đầy mình, khoe miệng vẫn chứa ý cười, tựa hồ người trong lời lẽ của những kẻ đó không phải là nàng. Nàng vuốt ve ly rượu trong tay, dường như bị chất lỏng trong chén thu hút, tản ra mùi rượu nhàn nhạt hấp dẫn.

"Thật quá mức!" Mộ Liên Dung giận dữ, một quyền đánh xuống mặt bàn. Năm tay nổi lên hoàng quang nhàn nhạt, khiến chiếc bàn rần rần chắc xuất hiện nhiều vết rạn.

"Liên Dung." Mộ Hùng trầm giọng hô. Trong lòng ông làm sao không giận? Nhưng chuyện Hà Thành vừa rồi, làm Mộ gia thấy được, nếu lúc này cường thế xuất kích, chỉ sợ sẽ lưu lại cho Thánh Vương bệ hạ ấn tượng không tốt, hủy hoại cơ duyên thuộc về Mộ Khinh Ca.

Vì vậy, bọn họ nhất định phải nhẫn.

Từ đầu đến cuối, Mộ Hùng đều cảm thấy Thánh Vương bệ hạ lão nhân gia đối với Khinh Ca nhà ông có vài phần chú ý. Có lẽ một lần kia nàng thân nhiên đối mặt tiên hình, ngao cút tận trời khiến cho nam nhân cường đại vô ý nhớ kỹ.

Cho nên, ông tin tưởng, vô luận những kẻ này có nói gì, đều sẽ không ảnh hưởng đến phán đoán của Thánh Vương bệ hạ lão nhân gia.

"Cô cô, người cần gì phải cùng một đám hạng người lòng dạ hẹp hòi so đo?" ánh mắt Mộ Khinh Ca đảo qua nắm tay Mộ Liên Dung, buồn cười nói.

"Bọn họ nói người như vậy!" Mộ Liên Dung tức giận đến nghiêng răng. Nàng không rõ, bị người ta nói thành ra thế này, Mộ Khinh Ca sao có thể lạnh nhạt như thế, này cùng nàng thường ngày rất không giống.

"Bọn hắn nói vốn là sự thật." Mộ Khinh Ca nhún vai không sao cả.

Nàng căn bản không hiếm lạ bị yêu quái tiên sinh ưu ái, người nào thích thì cầm lấy đi.

"Người..." Mộ Liên Dung bị những lời của Mộ Khinh Ca ngăn chặn. Nàng tức giận mang theo bất đắc dĩ nhìn Mộ Khinh Ca, tất cả lời muốn nói cuối cùng đều hóa thành tiếng thở dài.

"Này! Các người đủ rồi! Lão đại ta là bọn chó các người có thể nói hay sao? Thánh Vương bệ hạ coi trọng lão đại nhà ta, chúng tôi lão đại ta thiên tư thông minh, cần cốt kỳ giai. Đám phàm phu tục tử các người há có thể hiểu? Ta xem, các người là hám mộ ghen tị hận! Lúc này mới vu tội lão đại nhà ta."

Bên này, Mộ Khinh Ca mới trấn an tốt Mộ Liên Dung. Bên kia, thanh âm Thiệu mập mập bệnh vực lập tức truyền ra.

Mộ Khinh Ca nhíu mày nhìn lại, thấy thân hình tròn trịa của Thiệu mập mập, không màng người nhà ngăn trở, đứng lên, vẻ mặt lòng đầy căm phẫn.

Mộ Khinh Ca cau môi cười.

Thiệu mập huỳnh đệ này, đích xác không tồi.

Trong lòng nàng oán thầm: Mộ Khinh Ca à Mộ Khinh Ca, người có thể bảo vệ người trước sóng gió, sợ cũng chỉ có Thiệu mập mập trước mắt này. Nhân sinh có một hảo hữu tri kỷ, người cũng không ngờ ngần.

"A, ta tưởng là ai. Nguyên lai là phế vật hoàn khổ nổi danh khác của Lạc Đô chúng ta. Thiệu Việt Trạch, người cho mình là mặt hàng gì? Đồng dạng là phế vật, cũng chỉ có thể cười trên bụng nữ nhân được thôi." Một người giễu cợt.

Tên còn lại vội tiếp lời: "Ha ha ha, hai đại hoàn khổ Lạc Đô. Trừ bỏ ở trên phố hoành hành ngang ngược, chỉ sợ khu vực quen thuộc nhất, chính là nơi bướm hoa dơ bẩn đi."

"Còn cần cốt kỳ giai? Thiên tư thông minh? Nếu hai kẻ các người có thể gọi như thế, chúng ta đây chẳng phải là thiên tài trong thiên tài?"

"Các người! Một đám ghen tị vô dụng, cho rằng chính mình là thứ gì tốt? Ta nhỏ vào! Ngươi quân tử." Thiệu mập mập hung hăng nhổ một miếng nước bọt xuống đất, đôi mắt nhỏ tràn đầy khinh bỉ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tìm ngược? Gia phụng bồi

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám thế gia đệ tử lập tức lạnh xuống, không để ý trường hợp liên uy hiếp nói: "Thiệu mập mập, người chán sống rồi hả? Có muốn trước mặt Thánh Vương bệ hạ và Hoàng đế bệ hạ, cùng ta làm một trận quyết đấu công bằng?"

Người mở miệng, đã là cam cánh đỉnh phong. Nếu muốn đối phó Thiệu mập mập xích cảnh, quả thực chính là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa trên lời đại, sinh tử có số.

Hắn rõ ràng chính là muốn lấy tính mạng Thiệu mập mập.

"Người nghĩ ta không dám!"

"Mập mập."

Mộ Khinh Ca kịp thời mở miệng, ngăn cản Thiệu mập mập xúc động chịu chết.

Nàng vốn định không đếm xỉa tới, nhưng lại không thể để Thiệu mập mập bị liên lụy vì mình.

Chậm rãi đứng dậy, nàng đem ly rượu trong tay hướng lên miệng thưởng thức, hồng bào di động, tóc đen nhẹ phất, phong lưu tiêu sái nói không hết.

Uống xong rượu trong chén, Mộ Khinh Ca dưới ánh mắt đám đông, tùy ý đem ly rượu ném ra sau, đối với Tư Mạch cao cao tại thượng nói: "Có đi hay không?"

Lời này vừa ra, sắc mặt mọi người đại biến.

Sợ nàng một hoàn khổ ngu dốt nói năng lỗ mãng, chọc giận Thánh Vương bệ hạ làm liên lụy Tần quốc.

"Mộ Khinh Ca, ngươi là thân phận gì? Cưng nhiên dám nói chuyện kiểu đó với Thánh Vương bệ hạ?"

"Lớn mặt! Mộ Khinh Ca, còn không quỳ xuống hướng Thánh Vương bệ hạ thỉnh tội?"

"Ta nói, các ngươi đủ rồi?" Thanh âm Mộ Khinh Ca cực lạnh, chậm rãi, tức khắc che lấp tất cả.

Toàn trường đột nhiên im lặng, cơ hồ tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn nàng, tựa như đang nhìn nàng đi chịu chết. Ngay cả Mộ Hùng và Mộ Liên Dung trong ánh mắt cũng lộ ra một tia nôn nóng. Phía chỗ ngồi hoàng thất, Tần Diệc Dao trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

Chỉ có một người, trong mắt mang theo ý cười.

Chính là Tư Mạch ngồi trên cao.

Đáy mắt Mộ Khinh Ca lạnh lẽo nhìn chung quanh, khoe miệng châm biếm càng sâu: "Bất quá là một đám ra vẻ đạo mạo, có tư cách gì nói ta? Không tôi, ta ở ngoài đường đánh người, thì như thế nào? So với kẻ chỉ dám âm thầm hạ độc thủ mà nói, cũng được tính là quang minh lỗi lạc đi? Ta lưu luyến thanh lâu, thì thế nào? Bất quá chỉ nghe chút khúc, thưởng chút vũ. Ta đối với kỹ nữ là thật sự tôn trọng, coi như chiếm chút tiện nghi, cũng là trả tiền đáng hoàng. Không giống một số người, biểu hiện chính nhân quân tử, lại âm thầm cưỡng đoạt dân nữ, khi dễ nha hoàn trong phủ. Còn chưa cập quan (*), đã có một đám nha đầu âm giương, như ngựa giống khắp nơi động dục. Ta không thể tu luyện, nhưng Thánh Vương bệ hạ thích, các người rảnh rồi đánh rắm? Dem những cái tâm tư ghen tỵ hận giấu kỹ cho gia, đừng để gia nhìn thấy. Nếu không, thấy một lần, bốn tước gia dẫm một lần. Muốn tụ tập cả đám đi tìm ngực? Bốn tước gia phụng bồi đến cùng!"

(*) Cập quan: nghĩa giống "cập kê", nhưng dành cho nam nhân.

Dứt lời, không hề đến những ánh mắt kinh hãi xung quanh. Mắt nàng như đao bay về phía Tư Mạch trên đài cao: "Ngươi có đi hay không!"

Ngôn từ can rở, biểu tình điên cuồng, cơ hồ dọa cả đám sợ mất mật.

Khoe miệng Tư Mạch giương lên, bộ dáng tiểu nhân nhi tức giận, tựa hồ lấy lòng hấn. Thân ảnh cao lớn chợt lóe, hấn mang theo Mộ Khinh Ca biến mất trong tầm mắt mọi người.

Chỉ để lại cả đám ngây ra như phỗng.

Người nào cũng sẽ không nghĩ tới, phế vật hoàn khổ Mộ gia lại dám nói ra lời đại nghịch bất đạo này.

Chủ yếu nhất là, cư nhiên không có chọc giận Thánh Vương bệ hạ, ngược lại khiến Thánh Vương bệ hạ mang theo hấn rời đi?

Nhìn qua long ý bạch ngọc trống rỗng, toàn trường lặng ngắt như tờ.

Đầu Tật Phong Long Báo cũng cùng biến mất, tựa hồ biến thành một trận gió mát qua đi.

Đột nhiên, trong bóng tối phía sau long ý bạch ngọc, một bóng dáng cao gầy đi ra. Hấn một thân đen tuyền, trong ngực ôm kiếm, mặt như băng sương, không chút biểu tình.

Hấn chậm rãi đi ra, từ trên cao lạnh lẽo nhìn xuống mọi người. Cuối cùng tầm mắt dừng lại ở Mộ Hùng.

"Mộ công gia, chủ tử nhà ta sai ta chuyển cáo, tiểu tước gia sẽ tự động hồi phủ. Ngươi không cần lo lắng."

Trong lòng lại buồn bực.

Thiên hạ, cư nhiên còn có người có thể khiến chủ tử suy xét chu toàn, giải quyết tốt hậu quả như thế?

Nếu để cho những người kia biết được hết thấy chuyện phát sinh ở đây, chỉ sợ sẽ khiến đất rung núi chuyển, vô số người rớt từ trên trời.

Mộ Hùng bị điểm tên, tâm tình trong lòng lập tức ngũ vị tạp trần (ngọt, chua, cay, đắng, mặn). Cung kính ôm quyền hành lễ, cảm tạ Cô Nhai chuyển cáo.

Dựa vào cường quyền, trái ngược với ngạo cốt Mộ gia.

Nhưng, Mộ Khinh Ca có thể được Thánh Vương bệ hạ ưu ái, lại để trong lòng ông nhẹ nhàng thờ ra. Phảng phất, cho dù có một ngày, ông vô pháp bảo

hộ đích tôn huyết mạch duy nhất, cũng không đến mức trở thành thịt cá mặc người chém giết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thiên cấp võ kỹ!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ban đêm, Mộ Khinh Ca cảm thấy chính mình chớp mắt bị mất trọng lượng, liền rơi vào một cái ôm ấm áp. Gió nổi bốn phía đều bị cản bên ngoài.

Đội nàng định thần nhìn lên, bản thân cư nhiên ngồi trong một xe ngựa to lớn như vậy. Mà người ôm mình, đúng là yêu quái tiên sinh bạch y khuynh thành kia.

Bị một người sống hơn nghìn tuổi ôm, Mộ Khinh Ca tức khắc nổi lên một tầng da gà.

Nàng không chút do dự đẩy hai tay nam nhân ra, thoát khỏi cái ôm ấm áp, chen vào góc xe ngựa.

Trùng mắt nhìn nam nhân nín cười, nàng bắt đầu đánh giá bố cục trong xe ngựa.

Xe ngựa này, thực sự không nhỏ.

Trong lòng nàng tính toán, ước chừng có gần trăm mét vuông. So với cái khác bên ngoài lớn hơn rất nhiều. Trong xe ngựa, cái gì cần có đều có. Hoàn toàn chính là phòng ngủ của nam nhân này.

Chỉ là...

Mộ Khinh Ca khó hiểu nhú mày.

Mỗi lần nhìn đến lão yêu quái này, hắn luôn một thân bạch y xuất trần. Nàng vốn cho là, hắn thích màu trắng thuần tịnh. Lại không nghĩ, bài trí trong xe ngựa, đều một màu thuần đen.

Nệm êm, giường, màn lụa màu đen, bao gồm cả lư hương, bàn ghế cũng màu đen. Màu đen vô tận, tựa hồ muốn đem hồng y tuyệt diệu trên người nàng cắn nuốt.

Hắn chân trần ngồi trên giường, trở thành màu sáng duy nhất trong không gian này.

Chẳng qua, bài trí trên quý trọng xe ngựa, đối với Mộ Khinh Ca không có nhãn lực, là không hề có lực rung động. Trừ phi, có người nói trắng ra cho nàng biết, tùy tiện lấy ra một kiện bài trí mang ra ngoài, đều có thể dễ dàng mua một tòa thành trì, nàng mới có thể chân chó nói một câu: "Thương gia giàu có, cho ta một ít!"

"Tiểu Ca nhi..."

Tư Mạch vừa mở miệng, liền thấy Mộ Khinh Ca vươn tay làm ra thủ thế im lặng. Hắn buồn cười một lần nữa ngậm miệng, muốn nhìn một chút tiểu nha đầu này muốn làm cái gì.

Thu hồi tầm mắt, Mộ Khinh Ca lạnh mặt nói: "Người lại muốn chơi cái gì?"

"Chơi?" Tư Mạch không hiểu nhướn mày, mặt mày toát lên vui mừng.

Mộ Khinh Ca giễu cợt: "Tuy ta không quen ngươi, nhưng ngươi không giống như là người nhảm chán sẽ xuất hiện trong cung yến chịu vạ người kính ngưỡng."

"Tiểu Ca nhi thật là hiểu rõ ta." Tư Mạch sung sướng cười nói. Tiếng cười kia, như loại rượu ngon hảo hạng, thơm nồng đậm lan tỏa trong cỗ xe. Đường như tất cả đồ vật bên trong đều nhiễm lên một tầng men say.

Hiểu rõ con em ngươi!

Nội tâm Mộ Khinh Ca hung hăng xem thường cái người tự mình đa tình, nỗ lực bảo trì khoảng cách giữa hai người.

Hồng y xinh đẹp để phòng, làm cho trong lòng Tư Mạch mơ hồ khó chịu.

Nhưng hắn không nói thêm cái gì, chỉ trả lời vấn đề của Mộ Khinh Ca: "Bất quá là muốn gặp người một lần mà thôi." Cũng muốn gặp nàng ở trước mặt người khác là như thế nào.

"Ghe tòm." Cánh tay Mộ Khinh Ca run run nổi da gà, im lặng nói: "Làm ơn, một lão yêu quái sống không biết bao nhiêu năm, ít nói lời buồn nôn đi." Thật sự là lấy buồn nôn làm thú vị mà.

"Lão yêu quái?" Tư Mạch từ trong miệng Mộ Khinh Ca đặt cho hắn cái "tên thân mật", trong mắt mỉm cười, dĩ nhiên vui vẻ tiếp nhận.

Nếu một màn này bị Cô Nhai và Cô Dạ nhìn thấy, chỉ sợ tam quan thật vất vả và nhặt lại lần nữa sụp đổ.

"Xe ngựa của người còn có Tật Phong Long Báo là chuyện gì xảy ra?" Đột nhiên, Mộ Khinh Ca tò mò hỏi. Xuyên qua hai cặp mắt rõ ràng tràn ngập tò mò.

Xe ngựa huyền sắc chân thật tồn tại, lại có thể hóa thành một trận khói nhẹ. Rõ ràng đều là Tật Phong Long Báo, lại có thể cắn nuốt đồng loại?

Mộ Khinh Ca càng cảm thấy lão yêu quái không đơn giản!

Tư Mạch cười nói: "Huyền khí tuy rằng quý hiếm, nhưng không phải chỉ có mình người có."

Mộ Khinh Ca sừng sốt, lập tức phản ứng lại, lần nữa kinh ngạc đánh giá xe ngựa, thì thào nói: "Người nói xe ngựa này là huyền khí?!"

Tư Mạch cười gật đầu.

Tức khắc, người nào đó trong lòng cực kỳ ghen ghét.

Nhìn xem huyền khí cao lớn của người ta, nhìn lại huyền khí trên tai trái mình chỉ có thể che giấu giới tính...

Tay không tự chủ sờ lên tai trái, Mộ Khinh Ca thì thầm suy tư: "Huyền khí, rốt cuộc chế thành như thế nào?"

Tư Mạch nghe được câu lầm bầm của nàng, nhưng không vì nàng giải thích nghi hoặc. Chỉ là mở ra tay phải, một đoàn gió xoáy màu xanh hấp dẫn lực chú ý của Mộ Khinh Ca.

Trong lúc nàng nhìn chăm chú, đoàn gió xoáy biến ảo trở thành Tật Phong Long Báo phiên bản bỏ túi, làm nũng chơi đùa trong tay Tư Mạch, cực kỳ đáng yêu. Hoàn toàn không có nửa phần bộ dáng uy phong sát khí.

"Về phần Tật Phong Long Báo..." Tư Mạch nhìn nàng, mở miệng cười nhẹ: "Thần Thú chú ý chính là huyết mạch truyền thừa, huyết mạch càng thuần túy, tiềm lực càng lớn. Đối với Tật Phong Long Báo mà nói, cánh sau lưng thịt càng nhiều, tức huyết mạch càng thuần khiết. Mà trong đó, lại lấy Lục Dực vì tôn. Lục Dực Tật Phong Long Báo có một năng lực thiên phú, chính là phân thân. Nó có thể chia ra làm chín, hơn nữa từng cái khác nhau."

Mộ Khinh Ca nghe Tư Mạch giải thích, khiếp sợ mở to hai mắt.

Nàng nguyên bản cảm thấy hệ thống dị giới này đã coi như huyền huyền, không nghĩ tới còn có loại thú càng huyền huyền hơn tồn tại. Mà loại này nghe có vẻ là thú vật rất trâu bò, cư nhiên bị người nam nhân này lấy ra làm tọa kỵ?

"Tật Phong Long Báo, quả nhiên không phải thuộc về Lâm Xuyên." Mộ Khinh Ca sau khi khiếp sợ, khẽ thì thào.

Nàng trong khoảng thời gian này, rất ít xuất phủ. Ngoại trừ tu luyện và tiêu hóa đan thần truyền thừa, chính là lật xem tàng thư trong Tàng Thư Các, chính là mau chóng hiểu rõ thế giới mình đang sống.

Nhưng, nàng vẫn chưa thấy trong sách phát hiện ra giống loài kỳ lạ như Tật Phong Long Báo.

Giải thích duy nhất, chính là Tật Phong Long Báo không tồn tại ở Lâm Xuyên. Đối với gia gia đã nói lúc trước, trong lòng nàng lại tin thêm vài phần.

"Bên ngoài Lâm Xuyên, đến cùng là thế giới như thế nào?" Mộ Khinh Ca nghiêm túc hỏi. Xuyên qua con mắt rõ ràng dấy lên một đoàn hỏa diễm kiên định.

Tựa hồ, trong đầu nàng đã hiện ra một thế giới kỳ quái.

Đáng tiếc, Tư Mạch vẫn như cũ không có ý định nói tí nì.

Mà là trống rỗng cảm ra một khối găm vóc, ném tới Mộ Khinh Ca.

Nàng theo bản năng vừa tiếp xúc, cảm giác bóng loáng tinh tế trong tay, nhẹ như lông hồng. Rũ mắt nhìn thoáng qua, nàng nhướn mày hỏi: "Đây là cái gì?"

Tư Mạch nghiêng ngả nói: "Nếu như trước mặt mọi người tuyển trúng người, tất nhiên phải có chỗ tốt. Mở ra nhìn xem."

Hai chữ "chỗ tốt", làm mất Mộ Khinh Ca sáng ngời. Thầm nghĩ trong lòng: Đồ vật lão yêu quái sống lâu lấy ra, chắc hẳn sẽ không quá kém đi.

"Thiên cấp võ kỹ?" Mộ găm ra, bốn chữ đầu tiên xuất hiện, kim quang chọi lóe, tiến vào trong mắt Mộ Khinh Ca.

Tư Mạch gật đầu: "Võ kỹ Lâm Xuyên, phân làm Thiên Địa Huyền Hoàng. Trong đó Thiên là tôn quý thừa thốt nhất. Trong tay ngươi là một quyển Thiên Lôi quyết, là thiên cấp võ kỹ tương đối phù hợp với ngươi. Chờ ngươi lên tứ cảnh, ta lại tìm cái khác tốt hơn cho ngươi."

Phân chia võ kỹ trên Lâm Xuyên đại lục, Mộ Khinh Ca đã sớm biết rõ.

Nàng biết rõ ràng, võ kỹ gia gia và cô cô mình tu luyện, là huyền cấp cao giai, ở Tàn quốc mà nói xem như là đỉnh cấp võ kỹ. Ngay cả vật cất chứa trong hoàng cung, vượt qua cấp bậc này cũng chỉ có vài cái. Mà lão yêu quái này, vừa ra tay chính là Thiên cấp võ kỹ trong truyền thuyết?

"Đây là Thiên cấp đẳng cấp nào?" Mộ Khinh Ca cảm thấy miệng lưỡi mình có chút phát khô.

"A..." Tư Mạch hơi hơi nhíu mày, tựa hồ có chút ghét bỏ: "Chỉ là thiên cấp cao giai. Tuy không coi là lợi hại, nhưng lại là cực hạn cho phép có khả năng xuất hiện ở Lâm Xuyên. Tiểu Ca nhi chớ có ghét bỏ."

Ghét bỏ! Ghét bỏ con em ngươi a! Ngươi nếu ghét bỏ, liền đem thiên cấp, địa cấp võ kỹ đưa hết cho ta đi, càng nhiều càng tốt a!

Mộ Khinh Ca trong lòng rít gào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Phân chia võ kỹ, xuất phủ

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Thiên lôi quyết, lợi dụng linh lực trong cơ thể dẫn xuất thiên địa, triệu hoán lôi điện cho mình sử dụng...

Thời điểm Mộ Khinh Ca xem hết nội dung trong cuộn găm Tư Mạch đưa, là lúc những dòng chữ kia dần dần biến mất. Găm vóc tựa hồ biến thành một cuộn găm chân chính, không còn chỗ thần kỳ.

Ai có thể nghĩ đến, mặt trên của nó đã từng ghi chép Thiên cấp võ kỹ vô số kẻ mơ ước trên Lâm Xuyên đại lục?

Mà trong đầu Mộ Khinh Ca, tức thì nhiều thêm một thứ.

Tựa hồ, sâu trong đầu nàng đột nhiên hiện ra một bóng dáng nhỏ màu tím, một lần lại một lần biểu diễn Thiên Lôi Quyết huyền bí.

Võ kỹ, chỉ cần tiến vào hoàng cảnh là có thể luyện tập.

Thậm chí, Tàn quốc vì cớ vũ bách tính tập võ, liền mở công khai Diễn Võ Đường. Bên trong có rất nhiều quyển Hoàng cấp võ kỹ thấp giai, trung giai có thể cung cấp cho dân chúng mượn đọc.

Mà gia đình quyền quý, đều có Tàng Thư Các của mình, thậm chí là võ kỹ gia truyền.

Loại này, phần lớn đều lấy Hoàng cấp cao giai xếp cuối trở lên, cao nhất là Huyền cấp cao giai. Giống như võ kỹ gia truyền Mộ gia, Mộ Hùng khi còn trẻ trong lúc rèn luyện ngẫu nhiên lấy được một quyển võ kỹ Huyền cấp cao giai, tên là Sur Thửu Rống.

Nghe tên giống như là một loại âm công (công kích bằng sóng âm).

Nhưng trên thực tế, võ kỹ này khi luyện đến cực hạn, Linh lực có thể huyền hóa ra thành bộ dáng Sur Thửu, một tiếng gầm chấn vỡ kinh mạch địch nhân, chấn nhiếp tam quân.

Sur Thửu Rống, dựa vào chính linh lực thâm hậu, bạo phát ra âm bạo. Thuộc về loại võ kỹ dương cương. Nhưng hiện tại Mộ gia chỉ có một mình Mộ Hùng tu luyện.

Bởi vì thể chất phế vật Mộ Khinh Ca không thể tu luyện, mà cô cô Mộ Liên Dung là nữ tử, không cách nào tu luyện loại võ kỹ dương cương này. Nàng tu luyện là quyển Huyền cấp võ kỹ trung giai mà Mộ Hùng dùng số tiền lớn mua được từ đấu giá hội, tên là Diệp Ảnh Bộ.

Đây là loại võ kỹ khinh thân, thích hợp cho nữ tử tu luyện, phối hợp với thủ đoạn tuyệt sát. Luyện đến mức cực hạn có thể khiến người kinh diễm, đàm

tiểu tà và lấy tính mạng địch nhân.

Bên trong Trì Vân Uyển, hồng y yêu dã trên xích đu, phong lưu tuyệt điểm.

Mộ Khinh Ca ngả ra sau nhắm mắt, sợi tóc tùy ý theo gió mà động. Nàng yên lặng ghi nhớ mỗi một động tác của bóng người nhỏ, vận hành mỗi một chỗ kinh mạch.

Nàng biết bóng người này sẽ không tồn tại vĩnh viễn, chờ sau khi nàng hiểu hết ảo diệu của Thiên Lô Quyết, liền sẽ biến mất.

Cho nên, nàng nắm chặt thời gian, hy vọng tìm hiểu thêm được một ít.

Hồi lâu, Mộ Khinh Ca chậm rãi mở hai mắt ra.

Xuyên qua con ngươi trong suốt, phát ra một tầng tử mạng, bên trong dường như có lõi điện đan xen. Chớp mắt sau, lại quy về bình thường.

"Thiên Lô Quyết, quả nhiên là được tạo riêng cho ta!" Phun ra một ngụm trọc khí, trong lòng Mộ Khinh Ca kinh ngạc cảm thán nói.

Nàng vốn là người mang lõi điện dị năng, đối với cảm ứng lực lượng lõi điện so với người bình thường mạnh mẽ hơn. Đây đối với linh ngộ Thiên Lô Quyết tạo nên sự trợ giúp rất lớn. Quan trọng là, về sau nếu nàng bắt đắc dĩ phải sử dụng lõi điện dị năng bảo vệ tính mạng, cũng có thể dùng Thiên Lô Quyết che giấu.

Đối với nàng mà nói, thực sự là không thể tốt hơn.

Lần đầu tiên, nàng cảm kích hảo ý của Tư Mạch, đưa cho nàng phần đại lễ này.

"Yên quái tiên sinh, tính ta thiếu người một phần nhân tình đi." Mộ Khinh Ca nhẹ giọng nói.

"Tiểu tước gia, Tiểu tước gia!"

Ngoài Uyển, Hoa Nguyệt như bướm trắng chạy vào, làn da trắng nõn bởi vì chạy mà nhiễm lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt, càng thêm mê người.

Nếu Mộ Khinh Ca thực sự là nam nhân, nói không chừng sẽ bị tiểu yêu tinh này làm cho mê hoặc.

"Chạy vội vã như vậy làm gì?" Mộ Khinh Ca vươn tay捏 cằm Hoa Nguyệt, làm cô gái nhỏ hờn dỗi dậm dậm chân.

"Tiểu tước gia đừng làm rộn, lão công gia còn đang chờ đấy."

Lão gia tử gọi?

Khóe mắt Mộ Khinh Ca hơi nghiêng, có chút không hiểu.

Hoa Nguyệt thấy sắc mặt tuyệt mỹ của chủ tử nhà mình tràn đầy vẻ mờ mịt, dứt khoát kéo nàng từ trên ghế đứng lên, nói: "Lão công gia nói muốn dẫn ngài đi quân doanh ngoài thành, chọn lựa thân vệ cho ngài. Bây giờ đang ở cửa chính chờ ngài đấy."

Chọn lựa thân vệ? Lão gia tử sao không nói trước?

Trong lúc Mộ Khinh Ca nghi hoặc, đã bị Hoa Nguyệt đẩy ra cửa Uyển, hướng tới ngoài phủ.

Vừa đến ngoài cửa phủ, nàng không chỉ thấy được Mộ Hùng một thân nhung trang, thấy Áu Hà một thân trang phục gọn gàng, còn có... Ánh mắt Mộ Khinh Ca lướt qua Mặc Dương một thân y phục đồng dạng.

Tiểu tử này, thế nào lại bị lão gia tử lôi ra từ trong Từ Dương thư viện rồi?

"Tiểu tử thúì, còn không lên ngựa?" Mộ Hùng cười trên lưng ngựa, trừng mắt đối với tôn nhi, thôi rầu nói.

Ngay sau đó, một gã thân vệ Mộ gia dắt tới một con ngựa, để cho Mộ Khinh Ca dẫm bàn đạp (nơi đặt bàn chân) nhảy lên ngồi.

Xoay người lên ngựa, đoàn người lập tức bắt đầu xuất phát.

Không ngoài ý muốn, hai nha đầu Áu Hà và Hoa Nguyệt, tính cả Mặc Dương, đều đi theo đội ngũ, theo sát hai bên nàng.

Sau khi đoàn người đã đi xa, tại cửa lớn Mộ phủ mới lóe ra một đạo bóng dáng bạch sắc, âm u nhìn bóng dáng đoàn người.

Lục Chi tiến lên trước, đối với Bạch Tịch Nguyệt nói: "Cô nương, nghe nói hiện giờ Tiểu tước gia ở trong cung đại triển danh tiếng, còn chiếm được ưu ái của một vị đại nhân vật. Hôm nay lão công gia lại dẫn theo tất cả người trong Trì Vân Uyển ra ngoài, chẳng lẽ là có tính toán gì?"

Các nàng cả ngày ở trong nội viện Mộ phủ, tin tức có hạn, vì vậy không rõ ràng lắm chuyện phát sinh trong cung ngày đó.

Lục Chi nói, khiến oán khí trong mắt Bạch Tịch Nguyệt càng đậm

Nguyên bản, nàng cũng có tư cách tham gia cung yến kia. Chi tiếc phụ thân chết trận, bản thân bây giờ chỉ là cô nhi sống nhờ Mộ phủ, có người nào sẽ nhớ rõ?

Hết thầy, chỉ có thể dựa vào chính mình!

"Chúng ta đi Duệ Vương phủ." Bạch Tịch Nguyệt cắn môi nói.

Dứt lời liền lấy lụa mỏng che mặt, dẫn Lục Chi rời khỏi Mộ phủ.

Chỉ là nàng không biết, chuyến đi lần này nhất định vô hạn rồi. Duệ Vương nàng ái mộ, giờ còn bị phạt trong miếu hoàng đây.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Lần đầu tới Mộ gia quân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca theo gia gia mình ra khỏi thành.

Có lẽ trong khoảng thời gian này, nàng không ra đường làm việc ác. Nàng nhảy bén cảm giác được, sự e ngại và chán ghét của dân chúng xung quanh tựa hồ không còn mạnh mẽ như trước.

Không hề trở ngại ra khỏi thành, Mộ Hùng liền dẫn đoàn người hướng tới quân doanh nơi đại quân trú đóng.

Đại bộ phận Mộ gia quân, binh sĩ trực hệ Mộ Hùng đều không ở Lạc Đô, mà là đang đóng giữ biên cương. Người phụ trách công việc trong quân, là tâm phúc tả hữu của Mộ Hùng.

Mộ gia quân lưu tại Lạc Đô, bất quá chỉ có một vạn người mà thôi.

Hơn nữa bộ phận này, không có hoàng mệnh, quyết không thể dễ dàng rời khỏi quân doanh, nếu không chính là ý đồ mưu phản.

Ngay cả Mộ gia quân ở biên cương xa xôi cũng như vậy, không có thánh chỉ triệu hồi, cũng không thể dễ dàng rời đi. Mộ Hùng ở Lạc Đô, chính là con bài tốt nhất trong tay Hoàng đế để khống chế Mộ gia quân.

Thân vệ Mộ gia, đều được tuyển ra từ trong quân đội Mộ gia.

Mộ gia quân đi theo Mộ Hùng cả đời, tính trung thành chính là tuyệt đối.

Nơi Mộ gia quân đóng quân, là ở bên trong khe núi vùng ngoại ô Lạc Đô. Hoàn cảnh ẩn nấp, dễ thủ khó công. Trong vòng phạm vi trăm dặm, đều bị liệt vào khu vực quân sự, bất luận kẻ nào đều không được tiến vào.

Từ điểm này có thể thấy được, Mộ Hùng cũng lưu lại một tay.

Mộ gia quân trung thành với Mộ Hùng, đối với Hoàng đế Tàn Thương mà nói, giống như một tuyệt sắc mỹ nhân cô lãnh, khiến hắn cố kỵ nhưng lại thêm muốn.

Hắn muốn bí mật thâm thấu Mộ gia quân, đáng tiếc vẫn không có thành công.

Có thể thấy được, tài mạng binh của Mộ Hùng chính là số một số hai.

Có lẽ chính bởi vì Mộ gia quân quá mức đoàn kết trung thành, mới có thể khiến cho Hoàng đế đối với Mộ Hùng càng thêm kiêng kỵ.

Tuy nhiên, dục gia chi tội (*). Quân muốn giết người, cần lý do sao? Một khi người đã trở thành họa lớn trong lòng quân vương, dù cho người không có tâm mưu phản, cũng phải chết. Tùy tiện nói, đều biến thành tội trạng.

(*) Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ: muốn gán tội cho người khác, không sợ tìm không ra lý do. Nếu muốn vu oan giá họa, nói lời gì mà chẳng được.

Mộ Khinh Ca đi theo Mộ Hùng, dần dần tiến vào phạm trù quân doanh.

Đọc theo đường đi, các trạm canh gác ngoài sáng trong tối, an bài xảo diệu không hề có kẽ hở.

Cho dù là Mộ Hùng tự mình dẫn đầu, cũng cần phải kiểm tra tầng tầng. Trị quân nghiêm ngặt, khiến cho Mộ Khinh Ca là linh hồn đến từ quân đội hiện đại cũng không thể không bội phục vài phần.

Rất cuộc, Mộ Khinh Ca thấy được doanh địa ẩn trong khe núi.

Quân trưởng san sát, thanh âm tướng sĩ diễn luyện từng trận như sấm, kinh động chim thú trong rừng.

"Ca nhi, đây là quân doanh Mộ gia quân chúng ta. Ngươi vẫn là lần đầu tiên tới đây." Mộ Hùng ngừng đầu vững vàng ngồi trên lưng ngựa, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc kiêu ngạo.

Mộ Khinh Ca hướng mắt tới. Quân sĩ xếp hàng chỉnh tề, động tác đều nhịp, ý chí chiến đấu sục sôi.

Mặc dù là thao luyện thông thường, cũng hoàn thành không chút nào qua loa, hùng hực khí thế.

Binh tướng như vậy trên chiến trường, đích xác có thể khiến địch nhân sợ hãi, nhưng còn chưa đủ.

Mộ Khinh Ca nhấp nhẹ môi.

Kiếp trước, nàng là át chủ bài của bộ đội tác chiến đặc thù. Tiếp thu huấn luyện không phải binh sĩ bình thường có thể so sánh. Mà trên tinh cầu kia, thời đại kia, có rất ít cuộc chiến quy mô lớn trên chiến trường trực diện, mà nhiều hơn chính là lên vào quân địch.

Nàng tinh thông chính là đặc chủng tác chiến, trong lúc nói cười có thể lấy mạng người.

Vì vậy Mộ gia quân trước mắt này, tuy rằng không tồi, nhưng không khiến nàng rung động.

Sau khi biết được Mộ Hùng muốn dựng lại đội thân vệ cho mình, trong lòng Mộ Khinh Ca mơ hồ liền có một cái ý nghĩ. Có lẽ nàng có thể tại dị giới này tạo nên một chi quân đội thuộc về mình, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không gì làm không được, một thần binh bất khả chiến bại.

Đem ý nghĩ trong lòng mình tạm thời đè xuống, Mộ Khinh Ca theo Mộ Hùng xuống ngựa, bước tới hướng binh sĩ đang thao luyện.

Nửa đường, mấy phó tướng nghe tin tiến đến nghênh đón.

Mấy người kia, Mộ Khinh Ca ngược lại nhận thức nhưng không biết tên. Chỉ nhớ mang máng, ngày đó nàng tiếp thụ hình phạt quát roi, bọn họ chính là canh giữ bên cạnh Mộ Hùng.

"Lão tướng quân, tiểu tước gia!"

Mọi người ôm quyền, áo giáp trên người va chạm phát ra âm vang.

Mộ Khinh Ca hơi hơi gật đầu, thoáng lui một bước. Loại trường hợp này giao cho gia gia xử lý là tốt nhất.

Mộ Hùng cũng đồng dạng nhẹ gật đầu, đối với mấy người nói: "Các tướng sĩ nói đi."

Mấy vị phó tướng liếc mắt lẫn nhau, tất cả đồng thanh đáp: "Bẩm báo lão tướng quân, chuyện Tiểu tước gia muốn tuyển chọn thân vệ, thuộc hạ đã báo cho toàn quân biết. Hiện Mộ gia quân cả thấy một vạn người, đang tại thao luyện trắng chờ lão tướng và tiểu tước gia kiểm duyệt!"

Mộ Hùng hài lòng cười nói: "Được rồi, lần này là vì Ca nhi tiểu tử thói này chọn lựa thân vệ, không phải đại sự gì, không cần làm long trọng như thế."

Dứt lời, hướng mấy vị phó tướng nói: "Các người đi trước an bài đi. Ta và Ca nhi tới sau."

Mấy vị phó tướng lĩnh mệnh tiến đến.

Lúc này bên người Mộ Hùng, chỉ còn có mấy người cùng nhau đến đây.

Ánh mắt Mộ Hùng ý bảo Mộ Khinh Ca sóng vai cùng ông đi.

Người đi theo cũng rất thức thời, biết hai vị chủ tử có chuyện muốn nói, liền thả chậm bước chân, chú ý động tĩnh bốn phía, phòng ngừa có kẻ nghe lén.

Tuy rằng, trong quân Mộ gia không cần như thế.

Nhưng huấn luyện phản ứng nghiêm chỉnh, lại để cho bọn hán tử trong xương phản xạ có điều kiện.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca ẩn ẩn đảo qua, phát hiện không chỉ có thân vệ Mộ Hùng như thế, ngay cả hai nha hoàn của nàng, còn có gã sai vặt Mặc Dương cũng như vậy.

Ánh mắt bọn họ đều thập phần tương tự, chính là tuyệt đối trung thành.

"Ca nhi, lần này thân vệ của ngươi, chính ngươi tới chọn." Mộ Hùng đột nhiên nói.

Chính mình chọn? Đúng là hợp ý nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Tước gia diễn điểm binh

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca không có trì hoãn, vui vẻ gật đầu.

Nàng bình tĩnh khiến cho Mộ Hùng vui mừng, không nhịn được gật đầu nói: "Ngươi quả thật đã trưởng thành. Tuy ngươi không thể tu luyện, nhưng nếu có thể khiến thân vệ trung tâm với ngươi, thường nhân cũng khó lấy được tính mạng ngươi. Chờ sau khi ngươi chọn lựa xong thân vệ, thời điểm huấn luyện để cho hai nha hoàn Ấu Hà Hoa Nguyệt, còn có tiểu tử Mặc Dương kia đi cùng đi. Bọn họ đều là người hầu hạ bên cạnh ngươi, nhiều thêm chút bản lĩnh dù sao vẫn tốt hơn."

Nguyên lai lão gia tử đem ba người này đến, là đánh chủ ý này.

Mộ Khinh Ca trong lòng hiểu rõ.

Đối với quyết định của Mộ Hùng, nàng không phản đối. Ngược lại, nàng rất tán thành.

"Đợi ngươi chọn lựa xong thân vệ, ta liền đưa bọn họ giao cho Hùng thúc thúc ngươi huấn luyện, đến lúc đó..."

"Gia gia, lần tuyển chọn thân vệ lần này, con hy vọng tự mình huấn luyện." Mộ Khinh Ca mở miệng cắt đứt lời nói của Mộ Hùng.

"A, cái gì!" Mộ Hùng kịp phản ứng, sợ tới mức thanh âm đột nhiên tăng cao.

Phản ứng của ông, khiến cho người thủ hộ xung quanh đều nhìn lại đây.

"Khụ khụ." Mộ Hùng che giấu ho một tiếng. Sau khi mọi người thu hồi tầm mắt, ông mới nghiêm khắc đối với Mộ Khinh Ca nói: "Ca nhi, ngươi nói đùa cái gì vậy? Ngươi có thể huấn luyện cái gì? Huấn luyện binh sĩ không phải trò đùa."

"Gia gia, con rất nghiêm túc." Mộ Khinh Ca nhìn thẳng Mộ Hùng, con mắt trong suốt một mảnh thân nhiên.

Hai hàng lông mày Mộ Hùng nhíu thành một đoàn, tựa hồ muốn nhìn thấu tâm tư Mộ Khinh Ca. Lại phát hiện, không biết từ khi nào, ông đã xem không hiểu đứa cháu này rồi.

"Gia gia không tin con?" Mộ Khinh Ca hỏi lại.

Mộ Hùng trong lòng phát khổ.

Ông tin tưởng tôn nhi của mình, thế nhưng tin tưởng không có nghĩa là Mộ Khinh Ca có thể luyện binh tốt.

Hoang nguyên Lạc Nhật, Mộ Khinh Ca chôn vùi năm trăm tính mạng thân vệ. Sớm đã ở trong lòng các tướng sĩ hình thành bài xích. Nếu không phải về sau, nàng dũng cảm thừa nhận sai lầm, lại không kiêu ngạo không siểm nịnh thừa nhận hình phạt hai trăm roi, thuyết phục những tướng sĩ này. Hiện giờ làm sao sẽ có người tự nguyện làm thân vệ của nàng?

Nhưng, nguyện ý làm hộ vệ Mộ Khinh Ca là một chuyện, tiếp nhận huấn luyện của nàng lại là một chuyện khác.

Tiểu tôn nhi của ông a, vẫn còn quá ngây thơ, quá tâm cao khí ngạo.

Thật cho rằng những tướng sĩ này rất dễ thuần phục sao?

"Ca nhi, cái này..." Nội tâm Mộ Hùng muốn cự tuyệt.

Thế nhưng, chống lại cặp mắt thanh triệt cơ hồ nhìn thấu nhân tâm của tôn nhi, ông lại nói không ra lời phản đối.

"Nếu gia gia tin tưởng con, liền quyết định như vậy đi. Lần tuyển người này, theo ý nguyện của con làm chủ, vậy cứ dựa theo phương thức của con đi. Tuyển được người, cũng không cần phiền toái Hùng thúc thúc, con tự mình huấn luyện bọn họ. Nếu trong lòng gia gia có băn khoăn, vậy chúng ta đánh cuộc đi." Mộ Khinh Ca thuận thế nói.

"Đánh cuộc cái gì." Cơ hồ theo bản năng, Mộ Hùng đã bị Mộ Khinh Ca dắt mũi rồi.

Lúc đầu vốn là lời lẽ chính đáng cự tuyệt Mộ Khinh Ca hồ nháo, lại biến thành nghe điều kiện của nàng.

Chẳng qua, lão gia tử vẫn không biết.

Mộ Khinh Ca nghiêng ngả cười cười: "Gia gia không phải lo lắng năng lực mang binh của Khinh Ca sao? Không bằng ba tháng sau, năm trăm thân vệ của con cùng các tướng sĩ còn dư lại trong quân gia gia so một trận đi, nhìn xem ai yếu ai mạnh. Kê bại, liền phải trả một cái hứa hẹn."

Râu ria Mộ Hùng run lên, mắt hồ trợn tròn: "Người tiểu tử này, đúng là ghé con mới sinh không sợ cọp. Người chỉ có năm trăm người, thế nào đối kháng được với gần vạn quân của ta?"

"Không thử chút, làm sao có thể biết?" Mộ Khinh Ca cười có vài phần tà mị. Lại khiến người cảm thấy lời nàng nói có thể tin.

Mộ Hùng cứ như vậy ma xui quỷ khiến nhẹ gật đầu, chờ ông kịp phản ứng, người đã chạy tới thao luyện tràng. Nhìn về phía hồng y cao ngất chói mắt kia, ông mới phát hiện mình bị tôn nhi hồ một phen.

Giữa sân thao luyện, hơn vạn tướng sĩ đã đứng thành đội ngũ.

Vài vị tướng lúc trước, đã đứng ở vị trí điểm tướng trên đài chờ.

Mộ Khinh Ca theo Mộ Hùng leo lên điểm tướng đài, liền cảm nhận được những ánh mắt nóng rực không ngừng rơi xuống trên người mình.

Những người này, tuyệt đại bộ phận là theo Mộ Hùng tiến đến hoang nguyên Lạc Nhật tìm nàng. Tự nhiên cũng tận mắt nhìn thấy hình ảnh nàng tiếp nhận hình phạt quát roi đó.

Không gì đáng trách, một màn kia rất chấn động.

Khiến những cái hán tử thô kệch này tha thứ Mộ Khinh Ca lỗ mãng, tiếp nhận tiểu chủ nhân này.

Đương nhiên, trong đó cũng có chút tò mò cùng hoài nghi đánh giá, tựa hồ rất khó đem thiếu niên hồng y tuyệt điểm này cùng với người trong miệng đồng đội là kiên định như sắt, cao ngất như kiếm, nói là làm tiếp thụ hai trăm roi hình phạt cùng một chỗ.

Bỏ qua các loại dò xét, Mộ Khinh Ca tiến lên phía trước một bước, chấp tay ra sau, cất cao giọng nói: "Hôm nay, là chọn lựa thân vệ cho ta. Ta là người thế nào, chắc hẳn chư vị cũng có nghe thấy. Tại đây, ta hỏi một câu, nếu không tình nguyện làm thân vệ của ta, thỉnh lui năm bước."

Tiếng nói vừa dứt, trong tràng thao luyện, một mảnh ồ lên.

Chọn lựa thân vệ, không phải là chọn người thuận mắt chút là được rồi sao? Sao còn phải thêm cái này?

Không nói bọn hán, ngay cả mấy vị phó tướng cũng không rõ nội tình nhìn về phía Mộ Hùng. Người sau lại bởi vì đã nói trước, chỉ có thể cười khổ lắc đầu, làm cho bọn họ tạm thời đừng nóng nảy.

Sờ không thấy tâm tư Mộ Khinh Ca, sau khi trầm mặc một lát, vẫn có hai ba nghìn người do dự lui năm bước.

Có lẽ bọn họ không muốn trở thành thân vệ Mộ Khinh Ca. Hoặc giả, bọn họ cảm thấy trở thành thân vệ, không thể so sánh với giết địch trên chiến trường. Nhưng đại bộ phận trung lập vẫn còn nghi hoặc đứng tại chỗ.

Đối với hai ba nghìn người rời khỏi, Mộ Khinh Ca nhìn cũng không nhìn. Ánh mắt nàng chỉ rơi vào trên thân những người lưu lại, lần nữa nói: "Những người lưu lại, tuổi vượt quá hai mươi. Thỉnh tự động lui về sau năm bước."

Mọi người lại lần nữa xôn xao.

Vì sao phải hạn chế tuổi? Cho dù có, không phải là tuổi càng lớn càng tốt sao? Tuổi càng lớn, liền có nghĩa cảnh giới tu luyện càng mạnh a.

Lựa mấy đám tiểu mao đầu vẫn còn xích cảnh làm cái gì? Bồi tiểu tước gia hán trên đùa sao?

Hùng phó tướng có chút thất vọng lắc đầu, bước tới bên người Mộ Hùng trầm giọng nói: "Lão tướng quân, không thể để tiểu tước gia hồ nháo."

Hai hàng lông mày Mộ Hùng cau lại, "tôn nhi thật là hồ nháo sao?"

Trầm tư một lát, Mộ Hùng rút cuộc vẫn đối với Hùng phó tướng nói: "Trước xem tiếp rồi hãy nói."

Quyết định của Mộ Hùng, Hùng phó tướng sẽ không vi phạm. Đành phải chờ dài, lui về bên trong cùng đồng liêu.

Không người ra ngăn cản, còn dư lại bảy tám nghìn người, lại lần nữa lui xuống hơn năm nghìn người. Còn dư lại đều là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, đến hai mươi tuổi. Bọn hán phần lớn đều là tu vi xích cảnh.

Qua hai đợt sàng lọc tuyển chọn, một vạn người chỉ còn chưa đủ ba nghìn người.

Nhân số thân vệ Mộ Khinh Ca là năm trăm. Nói cách khác, tỷ lệ người được chọn lựa là năm đầu một, hoặc là sáu đầu một.

Ánh mắt lạnh như băng, rơi vào trên thân mỗi người còn dư lại. Sau khi đem tất cả thu vào đáy mắt, Mộ Khinh Ca lại nói: "Hiện tại, những người còn lại, phụ trọng mười túi, vây quanh thao luyện tràng chạy trăm vòng."

Nói xong, khi các binh sĩ trong lúc giặt mình, nàng hướng Mặc Dương nói: "Người cũng đi."

Mặc Dương không do dự, trầm mặc gật đầu, từ điểm tướng đài nhảy xuống, đi đầu mang phụ trọng cho mình. Hành vi của hán, khiến trong mắt Mộ Khinh Ca hiện lên một tia khen ngợi.

Đã có Mặc Dương dẫn đầu, còn dư lại hai nghìn ba nghìn người cũng bắt đầu động tác.

Rất nhanh, thao trường rộng lớn, đã có ngàn người bắt đầu chạy vòng.

Một trăm vòng, tính ra ước chừng gần trăm dặm đường.

Phụ trọng mười túi, tương đương với ba mươi cân.

Nếu không có thể lực cường hân, còn có lực lượng ý chí, căn bản rất khó chạy.

Cuối cùng, trước khi mặt trời lặn, người chính thức hoàn thành trăm vòng chỉ có chưa đến bảy trăm người, đều mệt mỏi co quắp ngã trên mặt đất. Mặc Dương cũng ở trong số đó, nhưng mặt hán tái nhợt, môi mím chặt thủy chung không phát ra một tiếng rên rĩ.

Liếc nhìn sáu trăm bảy mươi người, Mộ Khinh Ca quay người đối với Mộ Hùng nói: "Gia gia, Khinh Ca sàng lọc tuyển chọn trận đầu đã hoàn thành. Sáu trăm bảy mươi người này chính là đội thân vệ của ta. Về phần một trăm bảy mươi người bị đào thải sau đó, mười ngày sau, Khinh Ca sẽ cho ra đáp án."

Chỉ nhìn lướt qua, liền rõ ràng biết rõ nhân số. Xem ra, tiểu tước gia này cũng không phải phế vật như lời đồn đãi. Chỉ là, nàng đến cùng muốn làm cái gì?

Mấy vị phó tướng âm thầm trao đổi ánh mắt, trong lòng đều suy đoán.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Liều muội không ngừng

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hoa đào rơi nhẹ là tả, nhẹ nhàng.

Sau khi xuyên qua hồ nước, cư nhiên xuất hiện một mảnh rừng đào rộng lớn trải dài.

Dòng nước chảy đầy nhẹ thuyền, xuôi dòng hạ xuống, quay xung quanh hai bên thuyền hoa. Trên thuyền, đáng người uyển chuyển, phiêu phiêu, lụa mỏng phấp phới, mị hoặc quyến rũ.

Thế trận kia, xa hoa lãng phí, khiến Mộ Khinh Ca không nhịn được chờ dài một tiếng, đây là thanh âm tiên cảnh a.

Phía trên thuyền hoa tinh xảo, Mộ Khinh Ca một thân hồng y yêu đã bung lên ly rượ xanh ngọc trong tay, chất lỏng màu hổ phách trong chén, theo đầu ngón tay nàng lưu chuyển hơi sóng sánh.

Nàng đứng ở đầu thuyền, đón gió.

Hai con người thanh lãnh khẽ neho lại, dường như đang cảm nhận làn gió nhẹ phớt qua mặt, tóc đen tung bay như đang thưởng thức cảnh đẹp.

Sau lưng nàng, truyền đến một hồi oanh oanh yến yến.

Vài Hoa nương thân thể là lút, dáng người vũ mị đang phụng bồi Thiệu mập mập chơi trò chơi người mù sờ voi.

Thân hình Thiệu mập mập tròn trĩnh, chơi trò chơi trong thuyền hoa nhỏ hẹp, vậy mà không thấy cồng kềnh, ngược lại thập phần linh hoạt, ăn hết đậu hủ của chúng nữ tử.

"Hi hi, người còn chạy? Tiểu gia đã sờ đến tay nhỏ của người rồi!" Thiệu mập cười đáng khinh.

Tiếp theo, liền truyền đến một tiếng rên rỉ yêu kiều.

"Tiểu tước gia cứu nô gia!"

Thanh âm cầu cứu từ phía sau truyền đến.

Mộ Khinh Ca còn chưa quay người, đã ngửi được một mùi hương hướng mình chạy tới.

Liền quay lại, nhìn thấy một bóng người yếu điệu lục sắc nhào vào ngực mình.

Nàng cau môi cười, thân thể hơi nghiêng, tránh được va chạm. Lại duỗi tay, thuận thể nắm lấy eo thon nhỏ nhắn của bóng người lục sắc.

Một hồi xoay chuyển, theo tiếng kinh hô của nữ tử, ôm vào trong ngực nàng.

Nữ tử nằm trong vòng tay của Mộ Khinh Ca, từ dưới nhìn lên dung mạo tuyệt mỹ của nàng đều thu nạp trong đáy mắt. Xuyên qua hai con mắt thanh lãnh bí mật mang theo một tia lười biếng đậm đặc, đôi môi đỏ nhẹ nhàng câu lên, phong lưu vô hạn.

"Tiểu tước gia..." Trong hoảng hốt, nữ tử mê ly nhẹ kêu một tiếng.

Tựa hồ, đã động tình.

Khóe miệng Mộ Khinh Ca tươi cười càng sâu, bưng ly rượu trong tay lên, không đổ một giọt đưa đến bên môi nữ tử, ôn nhu nói: "Ngoan, uống ly rượu an ủi. Đợi lát nữa, bốn tước gia thay người chỉnh đốn mập mập kia."

Như bị khống chế, nữ tử ngoan ngoãn há miệng, đem rượu trong chén uống vào.

Hơi rượu mãnh liệt chảy vào cổ họng, kích thích thần kinh của nàng. Nàng mới đột nhiên thanh tỉnh, khuôn mặt quyến rũ thẹn thùng.

Được hồng y tuyệt diệu ôm ấp trong tay, nghĩ không muốn cứ vậy rời đi.

"Lão đại!" Thiệu mập mập mang theo chúng nữ tử, từ trong thuyền hoa đi ra. Hắn tháo xuống vài bịt mắt, cười hi hi chỉ vào nữ tử trong lòng ngực Mộ Khinh Ca trêu đùa: "Chà! Ta nói người cô gái nhỏ này thế nào không để ta bắt được, thì ra là nhìn trúng lão đại nhà ta."

Không biết là bị nói trúng tâm sự, hay sợ bị hiểu lầm.

Lục y nữ tử cuống quýt đứng vững, lui lại một bước rời khỏi vòng tay của Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca đương nhiên sẽ không giữ nàng lại, liền thuận theo buông lỏng tay.

Nữ tử hờn dỗi nói: "Thiệu công tử lại trêu nô gia, nô gia không thuận theo." Nói xong, liền dậm chân, mặt đầy rặng mây đỏ chạy vào thuyền hoa. Lúc gần đi, còn mị nhãn như tơ quay đầu liếc người đứng thẳng ở đầu thuyền, Mộ Khinh Ca tiêu sái vô song.

Cái liếc mắt này, Mộ Khinh Ca không cảm thấy, lại bị Thiệu mập mập vừa vận nhìn được.

Hắn cười "hắc hắc", phát tay cho chúng nữ tử lui xuống, một mình đến bên người Mộ Khinh Ca, nói ái muội: "Lão đại chính là lão đại, đi qua tất cả bụi hoa, đến mảnh lá đều không dính thân. Chỉ là không biết có bao nhiêu nữ tử thương tâm rơi lệ đây."

Mộ Khinh Ca liếc hắn một cái, vung tay áo phui nhẹ, ngẩng đầu nói: "Bốn tước gia luôn luôn giữ mình trong sạch."

"..." Thiệu mập bĩu môi khinh thường, mắt nhỏ đáng khinh liếc xuống nhìn nơi nào đó dưới thân Mộ Khinh Ca: "Hắc, cái gì mà giữ mình trong sạch. Đừng nói là lão đại còn chưa khai trai đi?"

Nói xong, về mặt kinh ngạc. Giống như Mộ Khinh Ca đang làm chuyện đại nghịch bất đạo gì.

Khóe miệng Mộ Khinh Ca mơ hồ co lại.

Nàng không thể giải thích với mập mập, đành phải đùa giỡn cười nói: "Tiểu tử người sẽ không ăn vụng trong phủ đi?" Luật pháp Tần quốc quy định, vị thành niên không thể ra ngoài tìm hoan. Nhưng nha hoàn ẩm giường trong phủ thì không tính. Lấy dung mạo của tiểu tử này, nói không chừng đúng là...

Thiệu mập đỏ mặt lên, biểu tình chợt không được tự nhiên.

Ngượng ngùng một hồi, mới tại ánh mắt chăm chú của Mộ Khinh Ca nói: "Ta, ta cũng là mấy ngày trước mới..."

"..." Mộ Khinh Ca lập tức không nói gì.

Thieu mập mập mới lớn bao nhiêu? Bề ngoài so với cổ thân thể này của nàng còn nhỏ hơn.

Nhiều nhất cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi. Cái tuổi này liền...

Mộ Khinh Ca rất muốn quan tâm dò một câu "Coi chừng thận hư". Nhưng lời nói đến bên miệng, vẫn là nuốt trở vào.

Ai ngờ, nàng không đi quán chuyện của mập mập này, hẳn lại bắt đầu xúi giục nàng.

"Lão đại, ngươi cũng đừng để ghen hông. Tư vị kia, chắc chắn... Chỉ có chính thức thử qua mới có thể cảm giác được cái loại tiêu hồn phê cốt này." Thieu mập mập về mặt say mê: "Áu Hà và Hoa Nguyệt trong Uyển của ngươi, cũng được coi là xinh đẹp tinh xảo, mỗi người một vẻ, đừng lãng phí!"

Đề nàng ôm Áu Hà, Hoa Nguyệt lăn giường?

Khụ khụ, kể cả có thật sự lăn, cũng chẳng phát sinh ra cái gì được không?

Mộ Khinh Ca cả người run lên, lạnh mặt nói: "Ta đều có tính toán."

"Lão đại, ngươi là muốn đem lần đầu tiên để lại cho băng sơn mỹ nhân Trường Nhạc công chúa đi!" Nào biết, Thieu mập mập lại hiểu lầm phản ứng của nàng.

Mộ Khinh Ca thiếu chút nữa phun máu, đối với khả năng nào bỏ của Thieu mập mập bội phục rồi.

Không muốn tiếp tục cái đề tài này, nàng đem ánh mắt chuyển qua rừng hoa đào rậm rạp bên bờ, hỏi: "Giờ là giữa hè rồi, sao vẫn còn có hoa đào rục rờ như vậy?"

Thấy Mộ Khinh Ca không muốn tiếp tục đề tài lúc trước, Thieu mập mập thức thời dừng miệng.

Chỉ là trong lòng đã cho rằng Mộ Khinh Ca đối với Trường Nhạc công chúa tình nghĩa cao ngất, so với biển sâu. Vì nàng, nguyện ý thủ thân như ngọc, đối với một hoàn khổ mà nói, là điều rất khó khăn.

"Lão đại, ngươi đã quên sao? Mảnh rừng hoa đào này là tác phẩm đặc ý của Công Tôn phu nhân khi còn sống. Nàng hao phí mấy chục năm mới tạo ra được mảnh rừng nở hoa không kết quả, kỳ nở hoa có thể dài đến nửa năm. Hoa đào nơi đây nở rộ từ đầu mùa xuân, phải đến cuối mùa hè mới tàn lụi." Thieu mập mập có chút nghi hoặc giải thích.

Hắn và Mộ Khinh Ca không phải lần đầu tiên tới nơi này. Nàng thế nào lại giống như không chút ấn tượng?

Ấn ấn nhủ này, Mộ Khinh Ca không nói tiếp, tựa như đang thưởng thức bờ phong cảnh bên cạnh.

Hai người trầm mặc một hồi, nhạc khúc trên thuyền vẫn còn vờn quanh.

Thieu mập mập hơi hơi ghé sát, nịnh nọt cười nói: "Lão đại! Ngày ấy ở cung yến ngươi nhảy điệu múa kia, dạy cho ta đi."

Mộ Khinh Ca nghe vậy chuyển mắt, ánh mắt thanh lãnh rơi xuống thân thể mượt mà của Thieu mập mập, không chút lưu tình nói: "Muốn học? Trước cạo xuống ba lớp mỡ trên người rồi hãy nói."

Thieu mập mập sắc đã kích, bị thương nói: "Coi như là ta mập, cũng là mập linh hoạt! Lão đại, ngươi không thể khinh bỉ ta!"

"Bản thân ta rất coi trọng ngươi, nhưng điệu vũ kia, vóc dáng này của ngươi nếu có miễn cưỡng học được, cùng múa với mỹ nhân, sẽ biến thành mỹ nhân rút con quay. Khó coi." Mộ Khinh Ca về mặt ghét bỏ nói.

Mỹ nhân rút con quay?

Thieu mập mập tự động nào bỏ ra hình ảnh đặc sắc kia, lửa nóng trong lòng tức khắc bị dập tắt.

Như quả bóng cao su bị xì hơi, lấm bầm nói: "Bé có tội sao? Một ngày nào đó, sẽ có rất nhiều mỹ nữ bỏ qua dáng người của ta mà mê luyến coi trọng ta!"

Mộ Khinh Ca nghe thấy thiếu chút nữa cắn lưỡi. Thăm nghĩ trong lòng: Mập mập này dã tâm không nhỏ! Muốn không phải là một mỹ nữ đối với hắn vài phần kính trọng, mà là rất nhiều...

"Uh, có mộng tưởng là tốt, vạn nhất lại thực hiện được!" Về mặt Mộ Khinh Ca nghiêm túc vỗ vỗ đầu vai tròn trịa của Thieu mập mập.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Mang tiên vị mỹ nhân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trên bờ, một bến thuyền giản dị xuất hiện giữa bốn phía cảnh sắc. Thuyền hoa dần tới gần.

Tới khi thuyền hoa dừng hẳn, Thiệu mập mạp nhảy xuống thuyền đầu tiên.

Tiếp theo, Mộ Khinh Ca cũng bước lên một trời hoa rơi trước mặt.

Một đám oanh oanh yến yến, mang theo hộp thức ăn và rượu, sôi nổi lên bờ. Đi theo hai đại hoàn khổ của Lạc Đô, hướng vào sâu trong rừng đào.

Đi dọc theo con đường một hồi, đột nhiên, âm thanh mờ ảo của tiếng đàn truyền đến.

Tiếng đàn tựa như đám mây trên trời, lại như sương mù quanh núi, mơ hồ không thể nắm lấy.

Trong lòng Mộ Khinh Ca bởi vì một tia nhân nhật quen thuộc, không tự chủ được bước tới hướng phát ra tiếng đàn.

Đám người Thiệu mập mạp, tự nhiên cũng đi theo.

Khấp chón đào hoa mê người, chỉ có tại trong rừng này.

Xuyên qua khu rừng đào một hồi, Mộ Khinh Ca mới đi qua khỏi rừng rậm, đi tới một nơi rộng rãi. Tiếng đàn dường như ngay tại bên tai, mà một màn đập vào mắt này, lại để hai con người nàng hơi co lại.

"Là hấn!"

...

Hoa đào hồng phấn, bay trong rừng, theo gió mà vũ.

Khó được một nơi rộng rãi, thì ra là một ngôi đình bát giác ngấm cảnh.

Trong đình lư hương lượn lờ, khói nhẹ như tơ. Một bóng dáng cao lớn hoàng y khoanh chân ngồi, vươn tay đánh đàn. Tóc đen chưa búi, bởi gió mà động.

Cánh hoa rơi, khi thì hôn xuống sợi tóc hấn, khi thì lại rơi vào giữa dây đàn.

Tay áo rộng bởi vì động tác ngón tay, thì thoảng lướt nhẹ qua mặt cằm, mềm nhẹ như vuốt ve khuôn mặt tình nhân.

Da thịt trắng nhợt không hề có chút huyết sắc, ngũ quan tuấn mỹ như họa, phảng phất như tiên nhân giữa rừng đào, khiến người khó có thể dời mắt.

Nhưng lại dường như vô cùng yếu ớt, chỉ sợ con gió trong rừng lớn một chút, liền thổi tan hấn thành mảnh nhỏ.

"Hiền Vương!"

Trong lòng Mộ Khinh Ca hơi kinh ngạc.

Nàng không nghĩ tới, vậy mà gặp lại hấn ở chỗ này.

Trước sau ba lần chạm mặt, nam tử an tĩnh phảng phất như nước lặng không hề gợn sóng, đều mang đến cho nàng một loại cảm giác khó tả. Hấn tựa hồ yếu ớt đến mức phải cần người bảo hộ, lại như cách li người bên ngoài ngàn dặm.

Hấn sống trên thế gian, lại giống như sớm đã thuận gió mà đi.

Trên người hấn, Mộ Khinh Ca tìm không thấy một tia khí tức người sống nên có. Nói hấn là con rối, nhưng lại hết lần này đến lần khác khiến lòng người thương tiếc, không muốn tổn thương.

Chỉ là... Thân phận của hấn.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca hơi tối. Nàng không quên, nam tử trước mắt này, là nhi tử của hoàng đế Tần quốc. Được phong thành Hiền Vương Tần Cảnh Thần, không được sủng ái.

Hiền Vương, nhân vương.

Chỉ sợ bên trong phong hào này, đã nói rõ ràng tâm tư hoàng đế.

Nhi tử không được hấn ưa thích, tốt nhất nên làm một người rảnh rỗi không để ý mọi sự, tự sinh tự diệt.

Tự dung, dung mạo tuyệt mỹ dễ vỡ kia, khiến Mộ Khinh Ca lộ một tia đau lòng. Nàng là phế vật, lại nhận được toàn bộ yêu thương của gia gia và cô cô.

Hắn là hoàng tử, lại bởi vì thân thể bệnh tật, sinh ra điềm xấu mà bị phụ thân ghét bỏ.

Thân thể đặc thù cùng với những gì trải qua, có lẽ đã dẫn loại khí chất này của hắn. Mộ Khinh Ca rõ ràng thấy được tốt đẹp sạch sẽ mong manh, nhưng lại cảm nhận được màu đen vô tận.

Tiếng đàn đột nhiên dừng.

Người đánh đàn rốt cuộc phát hiện có người xâm nhập.

Hai con mắt Mộ Khinh Ca khẽ nhúc nhích, tự nhiên đối mặt với cặp mắt bình tĩnh không hề gợn sóng kia.

Vẫn là hắc bạch phân minh như vậy, không có chút cảm xúc. Hay là... Che giấu quá sâu?

Mộ Khinh Ca không thể hiểu hết.

Nhưng không mời mà tới lại bị người phát hiện, tự nhiên muốn đi lên chào hỏi.

Trong lòng nghĩ xong, nàng thong dong đạp bước, ra khỏi tán lá che đây, đi tới chỗ khoảng trống.

Thiếu mập mạp, còn có chúng nữ từ tự nhiên đi cùng nàng. Một đám người trùng trùng điệp điệp xuất hiện ở bên ngoài đình bát giác, Tần Cảnh Thần trước mắt vẫn như cũ không khiến đáy mắt hắn một tia gợn sóng.

Mộ Khinh Ca đến gần, lại không tiến vào trong đình.

Chỉ là đứng ở bên ngoài, đối với người trong đình ôm quyền nói: "Hôm nay cùng hảo hữu đạp thanh (đi chơi trong tiết thanh minh), trong lúc vô ý nghe được tiếng đàn trong đình. Mộ Khinh Ca nghe tiếng mà đến, đã quấy rầy nhã hứng Hiền Vương, mong rằng Hiền Vương chớ trách."

"Cái gì! Hắn là Hiền Vương thần bí kia?" Thiếu mập mạp cả kinh, thở nhẹ sau lưng Mộ Khinh Ca.

Hiền Vương thần bí?

Đuôi lông mày Mộ Khinh Ca chau lên.

Xem ra, tin tức Mộ gia quả nhiên không sai. Hiền Vương này thật sự là thâm cư thiên xuất (không ra ngoài cửa), rất khó xuất hiện trước mắt mọi người. Ngay cả Thiếu mập mạp hoàn khổ này cũng không biết.

"Mập mạp, còn không bái kiến Hiền Vương điện hạ." Mộ Khinh Ca lên tiếng nhắc nhở.

"A! Nga nga. Thiệu gia Thiệu Việt Trạch bái kiến Hiền Vương điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế." Thiệu mập mạp được nhắc nhở, lập tức hành lễ. Ngay sau đó, đám oanh oanh yến yến sau hắn đã sợ hãi quỳ xuống đất hành lễ.

Trong nháy mắt, người duy nhất đứng đấy cũng chỉ còn lại Mộ Khinh Ca.

Ánh mắt Tần Cảnh Thần chậm rãi dời khỏi Mộ Khinh Ca, nhảy qua thân thể tròn trĩnh của Thiệu mập mạp, trực tiếp dừng trên đám người mỹ cơ kia.

Nháy mắt sau đó, hắn rũ mắt xuống, lông mi dài che xuống cặp mắt hắc bạch phân minh.

"Đi du ngoạn, không cần câu lễ tiết."

Đây là lần đầu tiên Mộ Khinh Ca nghe hắn nói chuyện. Thanh âm của hắn mang theo một loại cảm giác đậm nhạt. Rất chậm, cũng rất bình. Tái nhợt mang theo một tia thanh thấu, còn có quý khí trời sinh.

Bất đồng với Tần Cảnh Hạo lãnh ngạo khí phách, cùng yêu quái tiên sinh thần bí êm dịu, tính khí không giống nhau.

Nhưng nàng lại cảm thấy thanh âm này có thể chạy thẳng vào đáy lòng. Giống như những hạt châu rơi xuống mặt bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 53: Từng quen biết

"Tạ Hiền Vương." Thiệu mập mập lập tức đứng lên.

Tốc độ kia, y như lời hắn nói, thật sự là mập mập linh hoạt.

Đám mỹ cơ cũng nhao nhao đứng dậy, chỉ là thiếu đi vài phần tùy ý, nhiều thêm một phần câu nệ.

Dù gì, ở trước mặt các nàng là vị hoàng tử hàng thật giá thật.

Lần đầu gặp mặt, tự nhiên không dám quá mức tùy tiện. Vạn nhất không cẩn thận mạo phạm đến hoàng tử, có thể bị lấy mạng liền không đáng giá.

Sau màn vấn lễ đơn giản, bốn phía lại yên tĩnh.

Không khí tựa hồ có chút xấu hổ.

Cũng may, Mộ Khinh Ca vốn không muốn tiếp xúc nhiều với người hoàng thất. Dù hắn chỉ là một hoàng tử không được sủng cũng giống vậy. Dù hắn khiến cho nàng rất ấn tượng, cũng đều thế.

Cười cười, Mộ Khinh Ca lần nữa mở miệng: "Vậy, chúng ta liền không quấy rầy Hiền Vương." Dứt lời, chính là ý tứ cáo từ.

Mộ Khinh Ca muốn đi, vui vẻ nhất chính là Thiệu mập mập, còn có đám mỹ cơ kia.

Không khí quanh đình bát giác thật sự quý dị, khiến người ta không dám thờ ơ.

"Người... Muốn đi?" Lại không nghĩ, mỹ nam tử yên tĩnh, lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Khỏe miệng Thiệu mập mập tươi cười kích động còn chưa giương lên đã cứng đờ, trong lòng kêu rên: Không muốn! Thời gian tốt thế này, hắn không muốn phụng bồi một hoàng tử sống không khác gì người gỗ đầu.

Mộ Khinh Ca đang muốn quay người, nghe vậy liền hơi nghiêng qua, chuyển mắt nhìn về phía trong đình bát giác, nhẹ gật đầu: "Khinh Ca không mời mà tới, tự nhiên không muốn quấy rầy Hiền Vương. Huống hồ..."

Nàng lưu chuyển ánh mắt, dừng ở đám mỹ cơ sau lưng, thiện giải nhân ý (khéo hiểu lòng người) cười nói: "Nếu tiếp tục lưu lại, chỉ sợ chúng mỹ nhân sẽ không quen. Thân phận điện hạ tôn quý, các nàng sợ sẽ vô tình mạo phạm."

Nàng nói lời này là thật, rước lấy chúng mỹ nhân cảm kích.

Một đám mỹ nhân như tơ cảm kích, phảng phất đều muốn lấy thân báo đáp.

"Tiểu tước gia quả nhiên là một người thương hoa tiếc ngọc." Tần Cẩm Thần rũ mắt, ý trong lời nói khó có thể phân biệt.

"Đa tạ điện hạ kích lệ. Mỹ nhân đều là kiều hoa nhu thủy, nam nhân chúng ta vốn nên dốc lòng che chở." Mộ Khinh Ca câu môi nói, lại không biết những lời này của nàng, rước lấy bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ.

"Nếu như thế, liền rời đi đi." Tần Cẩm Thần tùy ý gảy dây đàn, tiếng đàn ong ong, tựa hồ tiễn khách.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca rơi vào dây đàn khẽ rung kia, mỉm cười quay người mang theo mọi người rời đi.

Một đám người giống như gió, biến mất trước mắt Tần Cẩm Thần.

Đưa mắt nhìn bóng người dần dần ẩn đi trong rừng đào, đầu ngón tay tái nhợt như tờ giấy của Tần Cẩm Thần để lại dây đàn. Hồi lâu, hắn mới chậm rãi buông ra. Đầu ngón tay trên dây đàn để lại dấu vết thật sâu.

Khuôn mặt bình tĩnh, trở nên buồn bã mất mát. Hắn nhìn nơi Mộ Khinh Ca vừa xuất hiện đã rời đi, ni non: "Người chung quy vẫn không nhớ rõ ta."

...

Ở trong rừng đào vòng vòng vài vòng.

Sau khi đã cảm thấy rời xa đỉnh bát giác, Thiệu mập mập mới ghé sát vào Mộ Khinh Ca, cẩn thận nói: "Lão đại, sao ta lại có cảm giác Hiền Vương quý khí dày đặc vậy nhỉ?"

Nói xong, còn thập phần hình tượng chà xát cánh tay bản thân.

Quý khí dày đặc?! Đây là hình dung quý gì.

Trong lòng Mộ Khinh Ca oán thầm một câu.

Trên mặt, lại liếc trắng mắt một cái: "Ta làm sao biết. Ngươi nếu tò mò, lộn trở lại đi hỏi hần một chút."

"Miễn đi!" Thân thể Thiệu mập mập run lên, không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Mộ Khinh Ca câu môi nở nụ cười, cũng không hề trêu chọc hần.

"Tiểu tước gia, Thiệu công tử, chúng ta nên đi đâu tốt đây?" Một mỹ cơ đi lên, nhu nhu dò hỏi.

Thiệu mập mập tự nhiên nhìn sang Mộ Khinh Ca, như đang chờ nàng ra quyết định.

Mộ Khinh Ca trông về phía xa xa rừng đào, tùy ý nói: "Tìm một nơi rộng rãi chút, trải tấm vải bố ra đất, mọi người cùng ngồi xuống đó là được."

Đây mới chính xác là phương thức dạo chơi thập thanh ngoài thành!

Đáng tiếc, nếu chuẩn bị thỏa đáng, còn có thể làm chút ít đồ nướng gì đó.

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút tiếc hận nghĩ. Kiếp trước, nàng có rất ít rảnh rỗi làm chuyện tao nhã. Duy nhất hai lần kinh nghiệm nấu cơm nướng đồ dã ngoại, cũng là hai lần sau khi hoàn thành nhiệm vụ lớn, được cho nghỉ lễ thời gian dài, cùng đi với chiến hữu.

Cảm giác tự do, không bị kỷ luật ước thúc, làm cho người ta thập phần hoài niệm.

Nhưng kiếp này, nếu không phải nàng còn cần cái danh hoàn khổ này che giấu, chỉ sợ cũng đều đem tất cả thời gian tăng cường thực lực bản thân, sẽ không hao phí thời gian đến du sơn ngoạn thủy.

Có Mộ Khinh Ca chỉ thị, một đám người liền không ở trong rừng dạo loạn.

Mục đích là tìm kiếm nơi thích hợp.

Chỉ chốc lát, Thiệu mập mập mắt sắc liền tìm được một địa phương tốt.

Bao quanh bởi rừng đào, có một khối đất hình tròn. Dưới chân phạm vi mùi hương, cỏ xanh mơn mẫm, đá rải thưa thớt, khó nhất chính là, một bên bãi cỏ, còn có suối nước róc rách chảy qua.

Tiếng nước chảy qua đá cuội, phát ra thanh âm thanh thúy vui sướng, cùng chúng mỹ nhân oanh ca cười nói lẫn nhau, tựa như nhân gian tiên cảnh, Thanh Khâu mỹ hồ.

Đem tấm vải trải trên bãi cỏ, lại mang đến hộp đồ ăn và rượu đặt lên trên rồi mở ra.

Trong chớp mắt, rượu ngon mỹ thực, cảnh đẹp mỹ nhân, dưới phụ trợ của rừng đào, tựa như tinh linh đang vui đùa trong núi rừng.

Mộ Khinh Ca nằm nghiêng trên tấm vải, tiêu sái tùy ý, trong tay nắm lấy ly rượu, mang theo hơi say, nhìn những mỹ nhân đang nô đùa ầm ĩ dưới suối nước.

Cánh tay ngọc như ngọc sen, chân ngọc trong nước, đôi mắt đẹp trông mong.

Suối nước mát lạnh được chúng mỹ nhân hắt lên, giọt nước óng ánh vung giữa không trung, dưới ánh mặt trời hiện ra kim quang. Suối nước làm ướt búi tóc mỹ nhân, sợi tóc kề sát gương mặt, cần cổ.

Váy áo mỏng manh, cũng bởi vì đùa giỡn trở nên có chút lộn xộn, bị nước thấm dần qua, đều kề sát trên da thịt tinh tế.

Hình ảnh kiều diễm này, khiến Thiệu mập mập chảy cả nước miếng.

Mộ Khinh Ca liếc hần một cái, trêu đùa: "Thật là rượu không say người, người tự say." Dứt lời, cánh tay tiêu sái vừa nhấc, chất lỏng màu hổ phách trong chén nghiêng xuống, hình thành một vòng cung giữa không trung, chuẩn xác rơi xuống khoe miệng khê nhếch của nàng.

Một bộ phong lưu tiêu sái, khiến trong đôi mắt nhỏ của Thiệu mập mập lộ ra vô tận sùng bái hâm mộ.

Nuốt xuống rượu ngon, Mộ Khinh Ca hái một quả nho, vỏ cũng lười lột liền ném vào trong miệng. Vừa nhắm nuốt, nàng đối với Thiệu mập mập nói:

"Nếu ngươi muốn chơi đùa với các nàng, thì đi đi. Không cần ở đây úy khuất bời ta."

Thiệu mập mạp "hắc hắc" cười, vội nói: "Bồi lão đại không úy khuất, đây chính là vinh hạnh của ta. Nhưng mà hai người chúng ta đều không chiếu cố tốt mỹ nhân, thật sự là trái với đạo quân tử, quá tội lỗi. Nếu như lão đại ngươi không muốn làm bạn với mỹ nhân, vậy đành phải để tiểu đệ thay thế."

Vừa dứt lời, một ly rượu bỗng liền hung hăng đập trúng bụng tròn vo của Thiệu mập mạp, khiến hắn "ôi" một tiếng.

Mộ Khinh Ca cười mắng: "Ngươi nha, bản thân háo sắc thì háo sắc, lại dám lấy bôn tước gia ra làm lá chắn. Lăn!"

Thiệu mập mạp vuốt vuốt bụng, cười đùa nói: "Tiểu đệ này liên lăn, bồi tiểu mỹ nhân đây. Nếu lão đại động phàm tâm, thì cũng đừng ghen, nhanh chóng lại đây ha!"

Nói xong, hắn linh hoạt bò dậy, hoan hô xông về phía đám mỹ nhân trong suối nước.

Phù phù!

Một tiếng vang lớn, rước lấy vô số kinh hô của mỹ nhân, còn có bọt nước cực lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Gặp được tiểu công chúa thuần manh

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca "chặc chặc" hai tiếng, ánh mắt dừng ở bóng dáng mập mạp ướt sũng, cảm thán: "Sấm dậy đất bằng, hình dung chính là cảnh này đi."

Có Thiệu mập mạp gia nhập, trong suối nước thi thoảng truyền đến tiếng nữ tử kêu sợ hãi xin tha.

Mộ Khinh Ca điều chỉnh chút tư thế, đưa lưng về phía bên dòng suối, lười nhìn một màn hoạt sắc sinh hương kia.

Đột nhiên, nàng nhìn đến một chỗ nhánh cây trong rừng lắc lư một chút, giữa chùm hoa đào hồng phấn, nhiều ra một góc sa mỏng màu vàng nhạt.

Hai con ngươi híh híh, Mộ Khinh Ca chậm rãi ngồi dậy, khoanh hai chân.

Giữa ngón tay phải kẹp lấy bụng bầu rượu, khuỷu tay trái chống trên đùi, năm ngón tay nắm lại chống đỡ một bên mặt sườn của mình. Câu môi lười biếng lộ ra tươi cười tùy ý, đối với bóng người rình coi trong rừng nói: "Đi ra."

Bóng người đang ần núp, dường như đang chịu kinh hãi, khiến cho đóa hoa trên cành run run đến lợi hại.

Nhưng, sau khi xoắn xuýt một lát, nàng vẫn là bước ra.

Khi nhìn thấy người núp sau cây đào đi ra, Mộ Khinh Ca mới phát hiện, thì ra là tiểu công chúa ngày ấy vô tình gặp được trong cung. Chỉ là bên người nàng có thêm một thiếu nữ tuổi tương tự, lại nhiều hơn phần cẩn thận.

Chắc hẳn, thiếu nữ lạ lẫm này, chính là Thanh nhi ngày đó trong miệng tiểu công chúa không chỉ nhắc một lần.

"Tiểu ca ca, là huynh!"

Thời điểm Mộ Khinh Ca nhận ra mình, Tần Diệc Liên cũng nhận ra nàng.

Sau khi nhận ra hồng y thiếu niên tinh linh như họa ngày ấy ở trong cung tương ngộ, mắt to thuần tịnh của Tần Diệc Liên tức khắc sáng lên. Lòng mi thật dài như phiến quạt hương bồ, khuôn mặt bánh bao đáng yêu nở rộ ra nụ cười mình mỉm, xách theo làn váy chạy tới chỗ Mộ Khinh Ca.

"Ai nha! Công chúa!" Thanh nhi duỗi tay muốn ngăn cản Tần Diệc Liên. Rồi lại kinh hoàng sau khi thốt ra miệng, nhanh chóng che miệng mình lại, khăn trương nhìn xung quanh.

Chờ đến khi phát hiện không có người chú ý tới mình, mới trộm thở nhẹ ra, chạy nhanh đuổi theo.

"Tiểu ca ca, thật là huynh!" Thân ảnh nhỏ xinh đi tới trước mặt Mộ Khinh Ca, trực tiếp quỳ gối trước mặt, quay đầu, không hề chớp mắt nhìn nàng. Trong cặp mắt to kia, thanh minh sạch sẽ.

Mộ Khinh Ca chậm rãi ngồi thẳng, trong tay kẹp bầu rượu hơi hơi đóng băng, đối với tiểu công chúa nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta cùng Thần ca ca tới đây. Nhưng huynh ấy không thú vị, lại không để ý tới Liên Liên, ta liền mang theo Thanh nhi đi dạo trong rừng. Nghe thấy có tiếng người truyền ra, liền tới đây. Không nghĩ tới bị tiểu ca ca phát hiện." Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống, lộ ra bộ dạng ủ rũ.

"Công... Tiểu thư." Thanh nhi đuổi theo phía sau, chỉ sợ thế nào cũng không thể tưởng được chủ tử mình trong nháy mắt, liền đem mình nói rõ ràng mạch.

Thần ca ca.

Mộ Khinh Ca nghe tiểu công chúa nói. Tâm tư vừa động, liền có đáp án.

Thần ca ca trong miệng nàng nhất định là Hiền Vương Tàn Cẩn Thần.

Chỉ là không nghĩ đến, người lãnh tình như vậy, cư nhiên sẽ gần gũi với tiểu công chúa thiên chân vô tà này.

Thanh nhi cảnh giác nhìn Mộ Khinh Ca, trong mắt tức khắc hiện lên một tia kinh diễm. Nàng không nghĩ tới hồng y thiếu niên này, cư nhiên tuyệt sắc như thế. Cho dù nàng ở trong cung đã nhìn quen tuyệt sắc thiên hạ, cũng cảm thấy công tử thiếu niên trước mắt, đem so sánh với những mỹ nhân được vương vết từ khắp nơi, đều biến thành dung chi tục phấn.

Trong lúc hoảng hốt, Thanh nhi bị một hồi tiếng cười thanh thúy bùng tỉnh, lúc này mới nhìn về phía đám người náo nhiệt bên dòng suối.

Bọn họ tựa như không chú ý tới bên này có thêm hai người, vẫn như cũ đắm chìm nô đùa.

Mập mạp cùng chúng mỹ nhân chơi đùa lẫn nhau, khiến Thanh nhi vừa xem hai má đỏ lên. Vội vàng kéo tiểu công chúa, thúc giục: "Tiểu thư, chúng ta trở về đi. Nếu không thiếu gia sẽ nóng nảy."

Nhưng Tàn Diệt Liên lại không thuận theo, nàng bĩu môi cự tuyệt: "Ta thật vất vả mới gặp được tiểu ca ca. Thần ca ca còn không biết muốn đánh đàn bao lâu, mới sẽ không sót ruột đâu."

"Ai nha, tiểu thư!" Tiểu công chúa thẳng thắn thành thật, thiếu chút nữa khiến Thanh nhi gấp đến độ khóc lên.

Nàng cơ hồ muốn buột miệng thốt ra, "Đám người kia không phải là người tốt gì! Không thấy được nam nữ bên kia đều ôm thành một đoàn sao?"

Nếu Vinh Hoan công chúa xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chỉ sợ nàng chết mười lần cũng không đủ.

"Tiểu thư, chúng ta đi thôi. Không nên quấy rầy vị công tử này." Thanh nhi cầu xin nói.

Tàn Diệt Liên vẫn như cũ lắc đầu, thậm chí còn nhích tới gần Mộ Khinh Ca thêm chút ít: "Ta không đi. Thanh nhi tốt, ngươi để ta chơi với tiểu ca ca một hồi được không? Đúng rồi, ta quên nói với ngươi, lần trước ta trọ chân, lúc ngươi đi tìm ngự y, chính là tiểu ca ca bồi ta."

Thanh nhi sửng sốt.

Lấy tính cách tiểu công chúa, chuyện lần trước gặp Mộ Khinh Ca, tự nhiên sẽ không giấu giếm cung nữ thân cận bên người.

Vì vậy, Thanh nhi biết rõ chuyện này. Lúc này tiểu công chúa nói những lời kia, đưa tới nàng rất nhiều suy đoán.

Nếu vị công tử thiếu niên tuyệt sắc này có thể xuất hiện trong hoàng cung, có phải hay không nói rõ thân phận hẳn không đơn giản? Hơn nữa đã biết thân phận công chúa?

Nghĩ vậy, trong lòng Thanh nhi vụng trộm nhẹ nhàng thở ra.

Nàng xem thấy, đối phương cũng là người có thân phận, lại biết thân phận tiểu công chúa, tất nhiên sẽ không có cái tâm tư không đứng đắn gì.

"Tiểu ca ca, Liên Liên mời huynh ăn kẹo!" Tiểu công chúa từ trong lòng móc ra một bọc khăn gấm, cẩn thận mở ra, đem cục đường bên trong đưa cho Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca lẳng lặng nghe chủ tử hai người đối thoại, thấy cục đường được đưa tới trước mặt, nàng đẩy nhẹ ra, mới đối với Tàn Diệt Liên nói: "Ngươi mang theo một tỷ nữ, xác thực không nên đi loạn trong rừng."

Phải biết rằng, rừng hoa đào này mở ra, bất luận kẻ nào đều có thể tới. Hơn nữa, phạm vi cực lớn. Nếu lạc đường trong đó, hay gặp phải kẻ xấu gì, chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp?

Hiền Vương kia, tâm cũng khá lớn đấy.

Kẹo đưa ra bị đẩy trở về, trong mắt tiểu công chúa tràn ngập mất mát, lại ngoan ngoãn không kiên trì. Chỉ là đem kẹo cẩn thận thả về.

"Liên Liên đã biết." Đối mặt với giọng điệu Mộ Khinh Ca tựa như trách cứ, tiểu công chúa như trước thuận theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.